

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

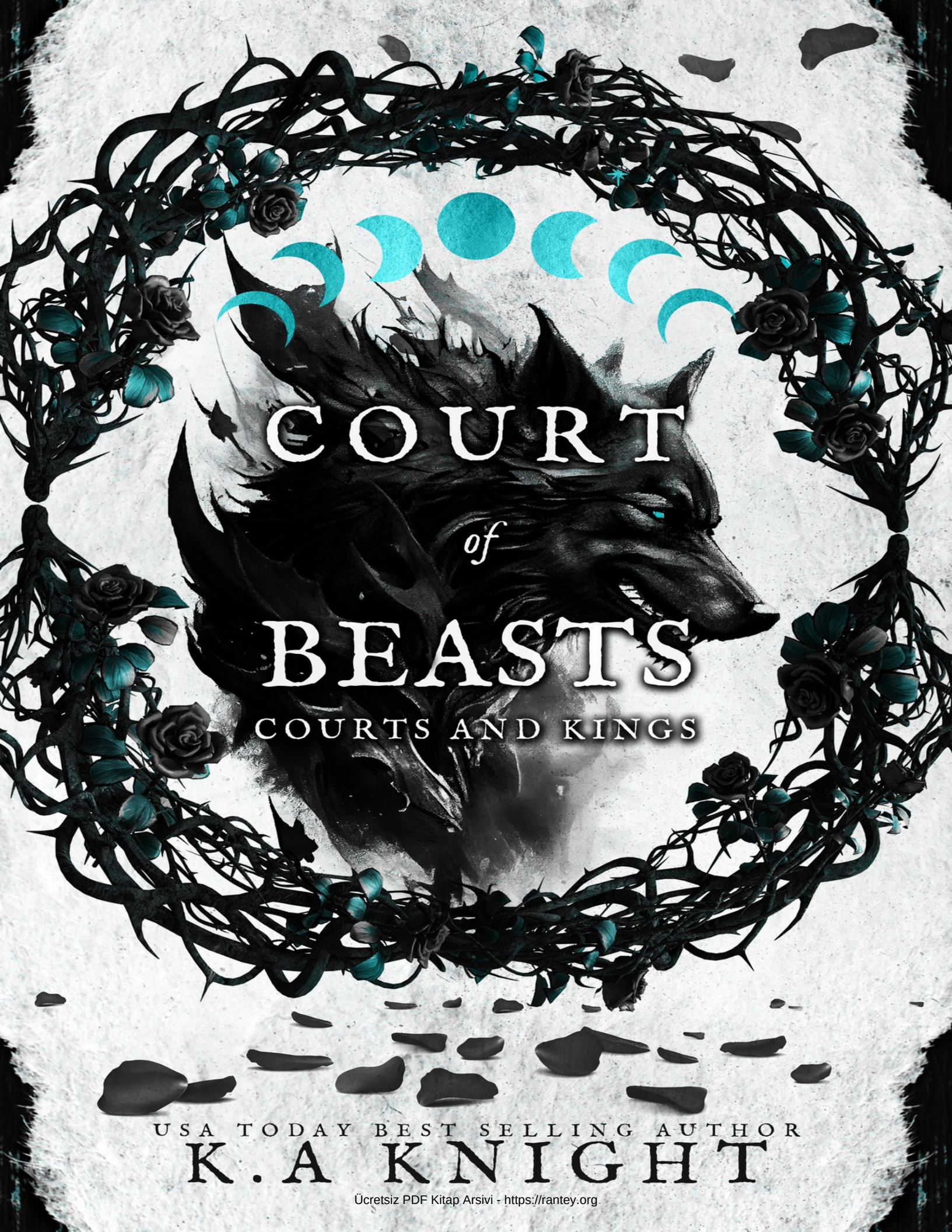
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COURT

of

BEASTS

COURTS AND KINGS

USA TODAY BEST SELLING AUTHOR

K.A. KNIGHT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

CANAVARLAR MAHKEMESİ
SARAYLAR VE KRALLAR

K.A. KNIGHT

Canavarlar Sarayı (Saray ve Krallar).

Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Telif hakkı © 2024

K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

K.A. Knight tarafından yazıldı.

Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından düzenlenmiştir.

Düzeltilme Norma's Nook tarafından yapılmıştır.

The Nutty Formatter tarafından biçimlendirilmiştir.

Simply Defined Art'tan Jay Aheer'in kapağı. Sanat

Dily Iola Designs tarafından yapılmıştır.

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Sonsöz](#)

[K.A. Knight hakkında](#)

[Ayrıca K.A. Knight](#)

[tarafından Bir hata mı](#)

[buldunuz?](#)

Lütfen bunun karanlık bir romantizm olduğunu ve bu nedenle tetikleyici bulabileceğiniz sahneler olabileceğini unutmayın. Bu kitap cinsel şiddet içeren sahneler, grafik şiddet , açık sahneler, rızaya dayalı oyun, kızışma, çiftleşme, işkence ve çok daha fazlasını içerir.

Vahşı doğaya adım atın ve içinizdeki karanlığı bulun ...

PROLOGUE

"L Bana bak," diye emrediyorum, bıçağın kenarını kullanarak adamın gözyaşı lekeli yüzünü yukarı kaldırıyorum. Sulu gözleriyle karşılaştığımda içimi tiksinti kaplıyor. Zayıf, hem de çok zayıf. "Neden seni avlamak için gönderildiğimizi biliyor musun?"

"Çünkü vampirlere yardım ettiğimizi öğrendiniz," diye hüngür hüngür ağlıyor.

"Çok iyi," diyorum. "Seni aptal. Hepimize ihanet ettin. Davamıza ihanet ettin ve en kötüsü de canavarlarla işbirliği yaptın. Bunu nasıl yaparsın?"

"Bize ölümsüzlük, güç ve para teklif etti-"

Yüzünü kesiyorum, çılgılık atarken yara açılıyor. Ahşap rıhtım yaklaşan ayak sesleriyle gıcırıyor ve kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok - kardeşlerim, ailem, avcı dostlarım.

Ay yüksekte asılı duruyor ve uzaklarda bir yerde, bağlı tekneler ve çarpan dalgalar arasında bir uluma duyduğuma yemin edebilirim. Burası boş.

tam istediğimiz gibi.

"Savunduğumuz her şeye ihanet ettin. Bir avcı olarak yeminini bozdun." Korkağın üzerinde yükseliyorum. "Umarım buna değmiştir." Göğsünün ortasına bir tekme atıyorum ve dehşet içinde çığlık atıp geriye doğru düşmesini, soğuk, çalkantılı suya bir sıçramayla çarpmasını izliyorum. Hınzırca bir sırıtışla, onu bağlayan iplerin, kül bloklarını çekip onu dibe sürükleyene kadar suyun içinde kaymasını izliyorum.

Canavarlarla oynamak istiyorsa, o zaman onlar gibi ölecektir; yalnız, korkmuş ve kendi pişmanlıklarında boğulmuş olarak.

Arkamı döndüğümde, çocukluğumuzdan beri yanımda avlanan adamların gözleriyle karşılaşıyorum. "Toparlanın, katılmamız gereken bir toplantı var."

Yanımda sıraya giriyorlar, adımlarımız sessiz.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Ses yumuşak ve tehlikeli.

"Yeni bir ava atandık," diye cevap veriyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme kıvrılıyor. "Zirvedeki yerimizi alma zamanı geldi. Kurtları avlıyoruz çocuklar. Canavarların kendilerini avlıyoruz."

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı ay sonra . . .

B Ben sırtırken üzerime kan sıçırıyor, kurt düşerken pençelerim kanla kaplanıyor. Bir başkası onun yerini alıyor. sardılar, İstediklerini elde etmek için birbirleriyle savaşıyorlar. Beni.

Başka bir sahiplenme töreni. Kurt tarihindeki diğer tüm dişilerden beş fazla olmak üzere şimdiye kadar altı kez hayatta kaldım ve bu yedinci olacak. Ne bugün ne de başka bir gün sahiplenilmeyeceğim. Çiftleşmek istediğimde, istediğim zaman, istediğim kişiyi kovalayacağım, ama o zamana kadar değil. O zamana kadar yapmam gereken çok şey var, mesela Kızıl Dağ Sürüsü'nün alfası olmak gibi, tarihin en güçlü sürüsü.

İlk ve tek kadın alfa ben olacağım.

Yoluma çıkanların canı cehenneme. Doğduğumdan beri kaderim buydu ve bu sinir bozucu erkek kurtları yenebildiğim sürece bu değişmeyecek, aksi takdirde gücümü paylaşacaklar ve erkeklik yoluyla tahtımı alacaklar.

Onları geri itmeyi başarıyorum ve dönmem için gereken saniyeleri riske atarak kendimi geriye doğru atıyorum ve ormana doğru yola çıkarken patilerimin üzerine iniyorum. Tek yapmam gereken gün doğumuna kadar sahipsiz kalmak. Öldüremem. Geçmişte işler zorlaşmıştı ama zekâm ve gücüm sayesinde hayatta kalmayı başarmıştım. Tanıdık bir patikadan gidiyorum ama kocaman siyah bir kurt fırlıyor ve beni bekliyor.

Tertrim, lanet olsun, çiftleşebildiğimden beri beni avlıyor ve bu törene her itildiğimde daha da akıllanıyor gibi görünüyor. İzliyor ve bekliyor, hareketlerimi öğreniyor.

Bu törende benimle çiftleşmeyi planlıyor. Cesedimi çiğneyerek.

Dönerek ormanın içine dalıyorum, pençelerim devrilmiş gövdelere çarpıyor, otları ve çalıları eziyor. Sürünün avlanma alanını oluşturan ağaçların arasında yuvarlanırken av ciyaklıyor ve saklanıyor. Uluyup peşine düştüğünü duyunca ağzımı açıp hızlanıyorum.

Kimse beni yakalayamaz. Sürüdeki en hızlı kurdun ben olmamın bir sebebi var.

Beni avlamaya çalışmaktan daha iyisini bilmeliydi. Ne de olsa ben hayatta kalmayı başaran biriyim.

Topraklarımızdan geçerken, kulaklarım onun nefes alışını duymak için kıpırdıyor ama çok uzakta görünüyor. Derede sıçrayarak onun olduğu yerden uzaklaşıyorum ve ancak sarp uçurumun kenarına ulaştığımda beni buraya sürdüğünü fark ediyorum. Kapana kısıldım ve diğer tüm yollarla bağlantım kesildi, bu yüzden kaçacak bir yerim olmayacak çünkü beni başka türlü yakalayamayacağını biliyor.

Akıllı kurt. Gölgelerden sıyrılıp kurt dudaklarında muzaffer bir sırıtış belirirken yüzümü ona dönüyorum.

Vahşi bir hayvanı tuzağa düşürmekle ilgili ne derler bilir misiniz? İki kat daha sert savaşır.

Sürpriz unsurunu kullanarak ona doğru atıldım. Sonunda yuvarlanıyoruz, acı içinde inlerken dişlerim omzuna saplanıyor, pençeleri yan tarafımı tırmalıyor. Acıya rağmen bırakmak istemeyerek dişlerimi daha derine gömüyorum.

Yaralar iyileşecek ama kaybedersem gururum iyileşmeyecek. Hayatımı bu vahşiyle çiftleşerek geçirmeyeceğim.

Altımda bitiyor, göbeği yukarı kalkıyor ve o ulurken ben onu pençeliyorum, ama benim gibi onun da gücü ve kuvveti var. Beni savrulan bedeniyle fırlatıp atıyor ve ben de uçurumun kenarından düşmemek için çırpınarak kayıyorum. Ona dönmeden önce kısa bir bakış atıyorum ve siyah kürkünün deriye dönüşmesini izliyorum. Omzunda benden kalan kötü bir yara var, ama çıplak ve insan olarak orada çömelirken, her zamankinden daha kararlı görünüyor.

Uzun, dağınık siyah saçlı, iri yarı, kıllı bir piç. Görünüşü fena değil ama köpek dişlerimin parıldamasına neden olan şey gözlerindeki zalim bakış.

"Sadece savaşmayı bırak. Pes et ve teslim ol. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorsun. Birlikte durdurulamaz oluruz," diyor beni ikna etmeye çalışarak.

Onun kitabından bir sayfa alıyorum, o insanken onunla bir kurt olarak yüzleşmek istemiyorum. Bu korkakça. Hızlıca insan formuna geri dönüyorum, umursamadan

Ona yaklaşırken çıplaklığım. Gözleri vücuduma kayıyor -kaba, kurtlar daha iyi bilir. Çıplaklık hayatımızın bir parçası ama bedenime öyle bakarak beni aşağılıyor.

"Benim hakkımda bunu hâlâ öğrenemedin mi? Asla pes etmem." Bir dalı yakalayıp bacaklarını açıyorum, üzerine atlarken sırt üstü yuvarlanmasına neden oluyorum, ellerim pençelerime dönüşürken karıncalanıyor. Sürüde kısmen dönüşebilen tek kurt olarak, bu çok işime yarıyor. Bunu yapabildiğimi fark ettiklerinde çoğu benden nefret etti ve bana ucube dediler. Bunun bir zayıflık değil, bir güç olduğunu anlayana kadar onlara inandım.

Pençelerimi kaldırıp parıldadıklarını görmesine izin veriyorum. Altımda hareketsiz dururken gözleri keskinleşiyor, bu pençelerin neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyor. Ne de olsa, çiftleşme seremonisindeki son denemesinden kalan yara izlerini yan tarafında taşıyor.

Ne zaman pes edecek?

Onu öldürmek istemiyorum. Her şeye rağmen o bizden biri, sürümüzden biri. O aileden biri ve biz ailemizi aptal olsalar bile koruruz ama durmasını istiyorum. Kendimden başka kimseye ait olmayacağımı anlamasını istiyorum.

"Teslim ol," diye emrediyorum, gücümü ona aşılayarak.

Diğerlerinin çoğunun itaat etmekten başka seçeneği olmazdı.

"Asla," diye yanıtlıyor. "Asla pes etmeyeceğim. Biz bir olana kadar her törene katılacağım."

Hırlayarak pençelerimi kafasının yanında yere vurdum ve onları kopardım. "Kes şunu."

Altımda bir insan olarak yatıyor, doğduğu günkü gibi çıplak, yüzünde hınzır bir sırıtışla. Güce aç olduğu gerçeği olmasaydı, birisi için harika bir eş olabilirdi. Yeterince çekici ve güçlü bir kurt olduğu açık ama bana göre değil.

Ona hırlarken pençelerimi kaldırıyorum.

"Güneş doğdu." Sırıtıyor, ben de dönüp baktığımda güneşin doğduğunu ve onun hayatını kurtardığını görüyorum. Onu iterek pençelerimi geri çekiyorum, sürü kurallarını çiğnemek istemiyorum. "Bir dahaki sefere Quinn, sen benimsin," diye uyarıyor dönüşürken ve sinsice

ormana geri döndü.

Lanet olsun.

İKİNCİ BÖLÜM

"T Bir yerlerde olmalılar," diye bağıyor komutanımız, haritanın yerleştirildiği akıllı tahtanın önünde volta atarken. " bulun, sürüyü bulun ve öldürün. Ne kadar zor olabilir ki? Onlar iğrenç! Sadece bu hafta, sekiz ölüm oldu!"

Sekiz masum insan kurtların elinde öldü.

Dünyamızın karanlığında ve gölgelerinde gizlenen pek çok canavar vardır, ancak kurtlar en kötülerinden biridir. Hayvanlara dönüşebilme yetenekleri onları ölümcül kılar ve insanların arasına karışabilme becerileri avlanmalarını zorlaştırır.

Onlar şiddetli savaşçılar, avcılar ve katillerdir.

Onlar dünyamızdaki en iyilerin en iyisi, bu aynı zamanda en yüksek ödül ve en iyi kupa avları anlamına geliyor.

İtibarımı artırmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Kuruluşumuzun başkanını ziyaret etmemize izin verildiğinde çok umutlanmıştık. Burada kurtları avlamak için terfi etmek, saygı ve gücün en yüksek şeklidir. Çok emindik, ama aylar geçti ve derdimize karşılık birkaç vahşiden başka bir şey bulamadık. Böyle devam ederse, rütbemiz düşürülecek. Zaten şimdiden vasatın altında olduğumuza dair fısıltılar yayılıyor.

Vampir karmaşasından sonra başka bir başarısızlığı kaldıramayız.

"Bir vahşiyi tuzağa düşürmeliyiz," diyor Jai ve hepimiz dönüp ona bakıyoruz. Dağınık siyah saçları kulaklarının üzerinden sarkıyor ve bir kısmı gözlerine düşüyor ama bu, birinden geçip çenesine kadar inen sivri yara izini gizleyemiyor. Biri siyah diğeri mavi olan uyumsuz gözleri Lucien ve bana bakıyor, bizimkilere dönmeden önce konuşulmayan bir sohbet devam ediyor

Komutan. "Onları yem olarak kullanabilir ya da yerel sürüleri avlamak için ihtiyaç duyduğumuz bilgileri onlardan işkenceyle alabiliriz. Yabani olmalarına rağmen, istenmediğimiz ve güvenilmediğimiz için bulmakta zorlanacağımız temel bilgileri bileceklerdir." Sesi karanlık ve alçak, ölçülü.

Hem Lucien'den hem de benden daha küçük olmasına rağmen, Jai cüssesinin eksikliğini tavırları ve hızıyla kapatıyor. O acımasız bir piç ve gördüğüm en iyi avcılardan biri. Ayrıca canavarlardan, özellikle de kurtlardan hepimizden daha nefret eder. Kana susamışlığı zaman zaman bizi korkutsa da işe yarıyor.

"Vale?" diye seslendi komutanlar, cevabımı bekliyorlardı.

Küçük ekibimizi ben yönetiyorum, yani seçim benim. Adamlarıma istemedikleri bir şeyi yaptıramayacağını çok iyi biliyor. Sonuna kadar bana sadıklar. Bölgemizde saklandığından şüphelendiği sürüyü istiyorsa benim yardımına ihtiyacı var.

"Bu iyi bir plan." Başımı öne eğdim. "Hemen üzerinde çalışmaya başlayıp rapor vereceğiz."

"Güzel, bunu yap ve bir şeyler bul yoksa peri tuzaklarına geri dönersin," diye tersliyor, hepimiz onun bitkin bir avcı olduğunu bildiğimiz halde yetkili gibi görünmek için tehdidi ekliyor. Çok fazla av, çok fazla yaralanma ve yaş onu yavaşlattı. Artık avlanmaya dayanamıyor, bu yüzden şimdi liderlik ediyor ve her şeyi bize bırakıyor.

Bir gün içimizden biri onun yerine güneydoğu avcılarının başına geçecek. Jai ve Lucien benim olmamı istiyor ama ben yollarda avlanmayı tercih ediyorum. Yine de sanırım yaşlandığımda, onun yaptığı gibi bu rolü üstlenmek zorunda kalabilirim. Bu bir döngü. Bir avcı olarak yeterince uzun yaşarsanız, yaşlandığınızda bir yük haline gelirsiniz, bu da masa başında çalışmak anlamına gelir.

Bu tıpkı bir asker olmak gibidir; zihnimiz savaşa kalır ama bedenimiz bize ihanet eder.

Toplantı dağılırken tanıdık yüzlere başımı sallıyorum. Oldukça rekabetçi olduğumuz için avcılar kendi takımlarına sadık kalırlar, ancak eski bir avcıyı fark etmenin kolay bir yolu vardır: yara izleri. Hepimiz onlarla kaplıyız. Eğer bir canavara karşı avınızı kazanacak kadar şanslıysanız, muhtemelen birkaç yara iziyle çıkarsınız, ama karanlıkta gizlenen ve masum insanları öldüren kötülüğü avlamanın bedeli budur.

Burası insanların dünyası, onların değil. Biz sadece onlara bunu hatırlatıyoruz.

Jai ve Lucien yanımda sıraya giriyor, ben de kargo pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıyorum. "Bir vahşiyi mi tuzağa düşürüyoruz?" Lucien soruyor, sesi

derin ve karanlık.

"Evet, bu gece," diye cevap veriyorum onlara bakmadan. "O haklı. Bilgiye ihtiyacımız var, hem de hemen. Jai, tuzağı kur. Lucien, sen de gözcülük yap." Başımı kaldırdım ve sırttım. "Ve ben de yem olacağım."

Lucien bana dar gözlerle bakıyor, ben de meydan okurcasına bir kaşımı kaldırıyorum. Tartışmayacağını çok iyi biliyor ve ben de onlara asla yem olmalarını emretmezdim. Eğer bu rolü oynamaya istekli değilsem, o zaman onlara liderlik etmemeliydim. Eğitimimizi ilk tamamladığımızda, en büyükleri ve kardeşim olduğu için Lucien'in liderlik etmesi gerektiğini sık sık savundum ama o gerekli insani becerilere sahip olmadığını söyledi. Bu da nefret etse bile benim pervasız davranışlarıma katlanmak zorunda olduğu anlamına geliyor, çünkü hepimiz onun her zaman arkamı kollayacağını biliyoruz.

"Bu gece." Jai başını sallıyor, dudaklarında zalim bir sırıtış beliriyor.

"Biliyor musun dostum, eğer arkadaş olmasaydık senden korkardım," diyorum telefonumu kaldırarak. Biz yürürken koridordaki kalabalık dağılıyor ama onlara bir bakış bile atmıyoruz. Herkes bizim kim olduğumuzu biliyor. Avlarımız bir efsanedir. En çok canavar öldüren ve en yüksek rütbeli ekiplerden biri olarak yolumuza çıkmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar.

"Olmaman gerektiğini kim söyledi ki?" Jai uzaklaşmadan önce karşılık verir.

Lucien ve ben bakıştık. "O senin peşinde. Onunla temel eğitimde tanıştığımızda psikopat olduğunu söylemiştim. Ona yaratıcı demiştin."

Jai deli olabilir, ama sadece canavarlar onun öfkesinden korkmak zorunda.

"İşini yapıyor ve ellerini kana bulamaktan çekinmiyor. Korkak olmaktansa deli olmak daha iyidir," diye hatırlatıyorum ona. "Ayrıca, işine tutkuyla bağlı." Kolumu ona doluyorum ya da dolamaya çalışıyorum çünkü piç kurusu kocaman. Lucien dokunulmaktan nefret eden bir yüz ifadesiyle omuz silkiyor ve bir an için içimi hüznü kaplıyor, sonra onu itiyorum. "Şimdi onlara kim olduğumuzu hatırlatalım."

Kollarımı kavuşturup X şeklinde ona uzatıyorum. İç o da kendi kollarını benimkilere bastırıyor. "Avcılar," diyoruz.

Sonsuza dek avcılar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

M Gururum incindi. Kaybetmekten nefret ederim ve onu teslim olmaya çok yaklaştırmıştım.

Kurt formuna geri dönüyorum, omuzlarım yorgunluk ve kederle çökmüş durumda. Bir çiftleşme törenini daha engelledim ama başarılı olmaları an meselesi. Beni kurtarabilecek tek şey alfa olmak.

Ya da alfanın sözü.

İç çekerek ağaç sınırında dönüşüyorum ve beklenmedik vardiyalar için çevreye sakladığımız bol gömleklerden birini giyiyorum. Sürü yeniden canlanırken, çocukları olanlar gün için uyanırken çıplak ayakla çimlerin üzerinde ilerliyorum. Kurt formunda sıkışıp kalmış küçük yavrular, ebeveynleri onları kovalarken uluyor. Başımı sallayarak beni selamlayanlara el sallıyorum, iş günlerine hazırlar.

Çoğu burada toprağımızı ve insanlarımızı yaşatmak için sürü içinde çalışıyor. Burada kendi yiyecek ve su kaynaklarımızla sürdürülebiliriz. Avcılarımız ve iz sürücülerimiz, savunucularımız ve besleyicilerimiz var. Ayrıca bize para kazandırmak ve bağlantıda kalmamızı sağlamak için dünyaya açılanlar da var. Ben beta pozisyonum nedeniyle her ikisinin de bir karışımıyım. Sürüyü ayakta tutmaya yardımcı oluyorum ve alfanın yanında çalışıyorum; bu da genellikle diğer sürülerle toplantılar yapmak ya da şebekeden uzak ve korunaklı kalmamızı sağlayan, buranın dışında sahip olduğumuz işletmeleri kontrol etmek için topraklarımızın güvenliğinden ayrılmak anlamına geliyor.

Topraklarımız sürünün barınması için ayrılmış durumda. Alfa ve eşinin yanı sıra çiftleşmemiş dişilerin ve isterlerse betaların da yaşadığı büyük bir sürü evimiz var, ancak çoğu arazide bir yerde kendi evlerini inşa etmeye karar veriyor. Dönüşene kadar sürü evinin içinde kaldım.

On sekiz yaşımdaydım ve sonra sürünün yardımıyla burada kendi cennetimi inşa ettim.

Sürünün geri kalanı ne olduğunu araştırmadan önce sessiz yerimin tesellisine ihtiyaç duyduğum için şimdi oraya gidiyorum. Şimdiden beklentinin havada asılı kaldığını hissediyorum. Kokumun değişmemesine rağmen çiftleşip çiftleşmediğimi görmek istiyorlar. Kurtlar ömür boyu çiftleşir ve bir beta ve alfa olmak için yarışan biri olarak kimi seçeceğim önemli.

Bu eğlenmediğim ve dalga anlamına gelmiyor. Kurtlar doğaları gereği cinsel yaratıklardır ve seks bizim için avlanmak kadar normaldir, ilkel bir kaşıntıyı kaşımak gibi. Ancak ruhlarınızı bağladığınız dolunay altında çiftleşmek, kesinlikle karşı olduğum bir şey. Böyle bir şeyi düşünmeden önce alfa olarak kendi başıma ayakta durmak istiyorum. Mantıken, bir gün çiftleşmek zorunda kalacağımı biliyorum ama şu anda, bağlanmaktan ve yavru doğurmaya zorlanmaktan daha büyük hayallerim var.

Tüm bu düşünceler beni yeterince oyalıyor ve evime çabucak ulaşıyorum; ayaklarım bana söylenmesine gerek bile kalmadan beni tanıdık patikalardan aşağıya taşıyor. Toprak patika, doğayı rahatsız etmemek için ağaçları doğal bir kavisle kesiyor. Her iki tarafta kır çiçekleri yetişiyor ve tavşanlar beni görünce ve kokumu alınca kaçıyorlar. Bir an duraksıyorum ve yumuşak bir gülümsemeyle kulübemi seyreliyorum.

Göl kenarında inşa edildi. Çoğu kurt daha içeride kalır ama ben özellikle burayı seçtim. Dalgalar küçük kulübemin önündeki çakıllı kumsala vuruyor. Sivri çatısı gökyüzüne doğru uzanıyor, paneller güneşi yakalayıp enerji için kullanıyor. Gökyüzü kırmızı ve turuncuya dönerken mavi su beni çağırıyor.

Yaklaştıkça ahşap kulübenin kokusu burnumu istila ediyor. Etrafı saran verandada salıncaklar ve sürü hayatının hareketli yanından kaçmak istediğimde dinlenebileceğim kocaman bir yumurta sandalye var. Konfor ve ev diye bağırıyor.

Güneş ışıkları aşağı sarkıyor, güneş doğduğundan beri kapalı, ancak baca duman pompalıyor, sürüden birinin, muhtemelen bir omega, benim için hazır olduğundan emin olmak için burada olduğunu bildiriyor. Kapı, buradaki çoğu kabin gibi açık duruyor. Mahremiyete saygı konusunda iyiyizdir ve gerekmedikçe kimse bir betayı yuvasında rahatsız etmez.

Ancak alfanın böyle bir kaygısı yok ve ben içeri girerken ateşle ilgilenirken eğilmiş sırtını görüyorum. Mutfak açık plan olup yemek odası ve oturma odasına bağlanmaktadır. Küçük olmasına rağmen rahat ve sıcak, maviler ve sarılar, derin kanepeler ile bir çiftlik evi tarzında yapılmış

kocaman bir televizyon ve iki yanında kitaplıklar var. Yumuşak sarı perdeler rüzgârda dalgalanıyor. Sağ üst katta yatak odam ve banyomun bulunduğu çatı katı var. İhtiyacım olabilecek her şey var. Alfa bunu sağladı.

"Bir omega'nın işini yaptığını bilmiyordum. Kendimi onurlandırılmış hissediyorum." Sırıtarak kirli ayaklarımla içeri giriyorum. Bu duvarların içinde birden fazla pençe izi var ve kir beni hiçbir zaman rahatsız etmedi. Burası benim evim, yuvam, sığınağım ve izinsiz girmeye cüret eden tek kişi o.

Burası onun sürüsü ve toprağı, ben de onun betasıyım. . . Ve onun kızıyım.

"Bir beta olarak bile alfana saygı göstermen gerektiğini biliyorsun," diye mırıldanarak doğruldu ve ateşin yanında duran tahta sandalyeye doğru ilerledi.

Kendimi onunkinin karşısındaki koltuğa atıyorum ve ona sırtıyım. Yüzü geniş ve kare şeklinde, ilerlemiş yaşına rağmen yakışıklı. Birkaç yıl önce olmayan kırışıklıklar şimdi gözlerini ve ağzını çevreliyor. Bir zamanlar kafa derisini yüzmeye çalışan vahşi bir rakibin alnında bıraktığı kaba bir yara izi var. Saçları artık ağarmış olsa da çocukken uzun uzun baktığım yanık kehribar kahverengisinden çizgiler taşıyor. Kahverengi gözleri nazik ve tanıdık, ancak devasa vücudu, alfa bakışları gibi güç çığlıkları atıyor - alfanın gücü. Bir zamanlar herkes gibi ben de ona dayanamıyordum ama büyüdükçe ve güçlerimi kazandıkça gözleriyle buluşma yeteneğim de arttı. Yine de saygımdan gözlerimi hafifçe indiriyorum ve o da kurt gibi bir ses çıkarıyor.

Alfa Jang, sürüsü için her şekilde savaşıyor iyi ve nazik bir adamdır. Aynı zamanda bu dünyadaki en korkulan ve güçlü alfadır, ancak iki yüz yaşında emeklilik yaşına yaklaşmaktadır.

Bir alfanın emekli olmasının sadece iki yolu vardır; ya bir alfayı aday göstererek çekilir ya da öldürülür. Hangisinin olmasını istediğimi biliyorum.

Onu kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum; bu, arzuladığım pozisyona asla sahip olamayacağım anlamına gelse bile, onun kadar iyi liderlik edebileceğimi biliyor ve onu gururlandırmak istiyorum.

Sırtıyım. "Çoğu senden korkuyor, ben korkmuyorum."

"Hiç yapmadın." Homurdanıyor. "Bu senin başını her şeyden çok belaya soktu."

Gülerek alevlere bakıyorum, aramızda rahat bir sessizlik örtüsü uzanıyor. Aramız hep böyleydi. Az konuşan bir adam ve herkes dinliyor, yani burada olmasının bir nedeni var. I

sadece beklemek gerekiyor. Onu aceleye getirmemeyi ve sabırsızlanmanın sadece beklemeyi uzatacağını genç yaşta öğrendim. Bunun yerine, şimdi yıllar içinde değişen arkadaşlığımızın tadını çıkarıyorum.

"Quinny." İç çekiyor. "Çiftleşmelisin."

"Yine başlama." Ayağa kalkarken inliyorum. Arayan bakışlarını görmezden gelerek mutfağa gidiyorum ve geri dönmeden önce hızlıca iki kahve dolduruyorum. Onun için burada tuttuğum bardağı ona uzatıyorum. Etli elinde küçücük görünüyor ama ben oturup ellerimi porselenin üzerinde ısıtırken, gözlerimi alevlere dikip başını sallayarak nazikçe tutuyor. Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemiyorum. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, onu hayal kırıklığına uğratmaktan hâlâ endişe ediyorum ve bu da yaşayamayacağım bir şey.

Onun ve Marie'nin benim için yaptıklarından sonra olmaz.

"Quinn," diye mırıldanıyor ve işte o zaman ciddi olduğunu anlıyorum. Onun için her zaman ya ufaklık ya da Quinny olmuştur. Quinn'i sadece başım belaya girdiğinde görüyorum, ki onu incitmek istemediğim için asla öyle olmamaya çalışıyorum. Burada olduğum için şanslıyım. Bunu biliyorum.

"David," diye cevap veriyorum ve kaşları kalkıyor, sert ifadesi geri dönmeden önce dudakları kıvrılıyor.

"Artık gençleşmiyorum. Ben öldüğümde seninle ilgilenileceğini bilmek istiyorum."

"konuşmayı kes. Sonsuza kadar yaşayacaksın." Göz kırıyorum.

"Sonunda yalnız kalmanı istemiyorum Quinny," diyor ve ben sertçe yutkunarak onun nazik gözlerine bakıyorum. "Senin için en büyük korkum bu, sonunda yalnız kalacak olman. Sürünün ortasında olmak ya da alfa olmak bile bunun olmasını engellemeyecek. Tek istediğim senin mutlu olman, tamamlanmış olman."

"Bu, tamamlanmak için bir eşe ihtiyacım olduğu anlamına gelmez."

"Bir kurt olarak, öyle. Bir eşin olmadan, kurdun her zaman başıboş dolaşacaktır. Lütfen Quinny, sinir bozucu derecede bağımsız olduğunu ve herkese kanıtlaman gereken bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama sırf bir noktaya değinmek için kendi mutluluğunu engelleme. Kimseye, en bana, hiçbir şey borçlu değilsin. Baban olarak bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Alfa olarak, çiftleşme törenindeki kaçışınızı alkışlıyorum. İyi bir avlanma ve iz sürme becerisi gösterdin."

Gülümsüyorum ama bu üzücü. Benim yalnız kalmamdan gerçekten endişeleniyor mu?

"Alfa Jang." Saygımdan gözlerimi indiriyorum. "Yalnız kalmaktan korkmuyorum. Adına layık olamamaktan korkuyorum. Hayallerim ve azmim var. Anlıyorsun."

"İstiyorum." Ayağa kalkıyor, önümde çömelirken ellerimi tutuyor. "Küçük bir kızken her zaman çok bağımsızdın, her şeyi kendi bildiğin gibi yapardın. Bu beni gururlandırdığı kadar korkuturdu da. Her zaman kendi yolunu çizeceğini biliyordum. Keşke yalnız yürümeseydin. On dördüncü yaş gününde bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

İnledim. "Ben çocuktum!"

"Öyle mi?" diye soruyor.

Sertçe yutkunarak bakışlarını arıyorum. "Sana kâbuslarımdan bahsettim. Karanlıkta yapayalnızdım ve beni asla terk etmemen için sana yalvardım çünkü yalnız kalmaktan korkuyordum." Ben iç çekerken dudakları bükülüyor. "Artık o çocuk değilim ve yalnız kalmak beni korkutmuyor. Beni mutsuz edecek ya da hayatımın geri kalanında hayallerime asla yardımcı olmayacak birine bağlanmak korkutuyor."

"Bir gün seni her yönden destekleyecek birini bulacaksın. Eşini bulacaksın, bundan eminim ve umarım bunu görmek için buralarda olurum" diyor.

"Neden birdenbire burada olmamanla ilgili hastalıklı konuşmalar yapıyorsun?" Öne doğru eğilerek soruyorum, kalbim panik içinde sıkışıyor. "Sende kurt hastalığı yok, değil mi?"

Ayağa kalkıyor, fincanını boşaltıyor. "Ben gayet sağlıklıyım, seni arsız yavru. Şimdi biraz dinlen ve birkaç saat sonra toplantıya gel." "Peki, Alfa."

Saçımı okşarken başımı eğiyorum.

"İyi uykular, ufaklık." Kapıda duraklar. "Hangi yolu seçersen seç seninle gurur duyuyorum Quinn. Bize kanıtlaman gereken hiçbir şey yok. Seni her zaman seveceğiz."

Küçüklüğümden beri onu takip ettiğim için kendimden daha iyi bildiğim günlük görevlerini tamamlamak üzere sürüye geri dönüyor. "İyi geceler baba," diye fısıldıyorum, rüzgârın bunu ona götürdüğünü biliyorum.

Kupamı yere bırakıp merdiveni çıkıyorum ve ahşap tavana bakarak yatağıma yığılıyorum. İç çekerek dönüyorum, elim yastığımın altına girip yıpranmış ve hafifçe yırtılmış resmi çıkarıyor. Önde duruyorum, genç ve gülümsüyorum. David solumda, eli omzumda, kameraya genişçe sırtıyor ve sağımda nazik bir gülümsemeye sahip bir adam var. Elimi resmin etrafında kıvrarak gözlerimi kapatıyorum ve yorgunluğuma yenik düşüyorum.

Yanılıyor. Kanıtlamam gereken bir şey var.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tuzağı kurmak çok kolaydı. Avlanmak eskiden heyecan verici ve eğlenceliydi, ama şimdi neredeyse çok basit ve sıkıcı. Kurtlar en zorlu mücadeledir ve bu kişiseldir, bu yüzden tuzağın içinde saklı olan metale odaklanıyorum.

Fırça.

Lucien ağaçların arasında nöbet tutuyor, kokusu ve bedeni çalıntı peri büyüyle gizlenmiş durumda ve Vale tuzağın diğer tarafında. Hepimiz bekliyoruz. Bu bölgede vahşi hayvanlar olduğunu biliyoruz. Sürünün ulaşamayacağı bir yerde olmalılar ve huzur içinde avlanmak ve kaçmak için can atıyorlar. Buradaki orman bunun için mükemmel, bu da burayı bir tanesini yakalamamız için mükemmel bir yer yapıyor.

Şimdi tek yapmamız gereken beklemek.

Neyse ki uzun süre beklememize gerek yok. Avlanmayı sevmeme rağmen, boş zamanlardan hoşlanmıyorum. Ellerim kan içinde olmadıkça ve kalbim çarpmadıkça, buna değmez. Hareket etmeli ve içimde kan ve ölüm için haykıran bu şeyden kaçmalıyım. Diğerleri deli olduğumu ve bunun beni iyi bir avcı yaptığını söylüyor. Keşke gerçeği bilselerdi.

Avlanıyorum çünkü başka seçeneğim yok. Beni bir canavara dönüşmekten ve masumları avlamaktan alıkoyan tek şey bu.

Kurt ağaçların gölgesinde belirir, şüphesiz Lucien'in tuzaktaki kanının kokusunu almıştır. Sıska ve iri ama tamamen kemik ve dişlerden oluşuyor. Tüylü saçları ve dağınık görünümü onun gerçekten de bir yabani olduğunu gösteriyor ve açıklık boyunca tuzağa doğru ilerlerken gözlerindeki zeka bize onun vahşi bir hayvan değil, bir şekil değiştiren olduğunu söylüyor. Hayatta kalmak için doğal içgüdü

Açlığını bastırır ve saniyeler içinde yaralı bir hayvan, yani bir aptal olduğunu düşünerek tuzağa atlar.

Devasa pençeler havaya kalkarak hayvanın bacaklarını deliyor ve hayvan acı içinde olurken tuzak etrafına kapanıyor. Saklandığımız yerden fırlayarak hayvanın üzerine atılıyoruz. Beni hedef alan çeneleri görmezden gelerek kilitleri hızla kontrol edip sabitliyorum. İşim bittiğinde, Lucien kafes boyunca yürürken ben geri çekiliyorum, Vale ise canavarı izliyor.

"Bu zaten neredeyse ölmek üzere," diye homurdanıyor sıkıntıyla. "Vahşi kurtlardan sürü kurtlarından bile daha çok nefret ediyorum."

Vahşiler kurtların en kötüsüdür, ancak kimden daha çok nefret ettiğim konusunda tartışmıyorum. Bildiklerimizin çoğu bize aktarılan bilgilerden oluşuyor, ancak kurtlarla ilgili kendi deneyimlerim var ve vahşiler kesinlikle en kötüler. Yasaları, aileleri ve beklentileri olan sürü kurtlarının aksine, vahşi kurtlar kuralları çiğneyen ve kovulan, reddedilmiş kurtlardır. Vahşi hayvanlar gibi yaşarlar, ifşa olmayı ya da masumları öldürmeyi umursamazlar. Kanunları yoktur ve canavardan başka bir şey değildirler.

Sadakat ya da suçluluk hissetmiyorlar. Açlıktan başka bir şey hissetmiyorlar.

Şu anda bile ağzından köpükler saçarak bize ulaşmaya çalışıyor, içinde bulunduğu tehlikeyi umursamıyor. Hırlayarak yerdeki kanı yalıyor ve dudaklarımın tiksintiyle kıvrılmasına neden oluyor. O dönerken kuyruğunu yakalıyorum ve dişlerimi etrafına geçiriyorum. Dönüyor, sadece kuyruğundaki tuzağı sıkılaştırıyor, biz onu izlerken inlemesine ve hamle yapmasına neden oluyor.

Kafesi tekmelerken, "Çok uzaklaşmış olabilir," diye yorum . "Geri dön."

Bu hareketin vücuduna yaydığı acıya rağmen bana tekrar saldırıyor. Lucien iç çekerek şişeyi ve şırıngayı almak için cebine uzanıyor ve biz kurdu izlerken dozu alıyor.

"Ya değişirsin ya da seni zorlarız" diye emrediyorum. Değişime zorlayan ilacın, yeterince güçlü değilse onları öldürebileceğini söylemiyorum. Yine de bize onu sorgulamamız için gereken zamanı verecek ve ihtiyacımız olan tek şey bu.

Ona bir an veriyorum, ama sadece uluduğunda kafese dalıyorum ve iğneyi deriyi delmek için sertçe batırıp pistona basıyorum. Pençelerinden kaçınmak için geri çekiliyorum, dönüp iğneyi çıkarmaya çalışırken sırtıyıyorum ama artık çok geç. İlaç çoktan vücuduna girmiş, kanına karışmıştı ve birkaç dakika içinde kürkü eriyerek çıplak, pis bir adamı ortaya çıkardı.

Uzun, yağlı saçlar kurdun yaralı, kirli yüzünde dağınık bir şekilde asılı duruyor. Orta yaşlı, sıksa ve açlıktan ölmek üzere,

Hırlayarak, onun gerçekten vahşi, insandan çok canavar olduğunu fark ediyorum. Konuşabiliyor mu?

"Sor." Vale'ye başımı salladım.

Bana kaşlarını çattı ama canavara döndü. "Sorularımıza cevap ver ve acına son verelim. Eğer cevap , canını . Jai acını arzuluyor, bu yüzden yerinde olsam iyi davranırdım." Vale boğazını temizler. "Buralarda bir sürü olduğunu biliyoruz. Nerede peki?"

Adam kalçalarının üzerine çöküyor. Her tarafı yara izleri ve kurumuş kanla kaplıydı ve kim bilir en son ne zaman insan formundaydı. Vahşiler için kurt olarak kalmak kendilerini hayatta tutmak için daha kolay. Sırtarak metal sopamı alıp parmaklıkların arasından geçiriyorum ve içinden elektrik geçerken kıvranmasını ve ulumasını izliyorum. Altına işediğinde bile durmuyorum. Sonunda canavarı serbest bırakmadan önce Lucien beni geri sürüklüyor.

Hırlayarak Lucien'i tekmeledim. Onun çırpınısını izlemek, zavallı hayatı için valvarışını ve sonra da hayatının gözlerinden süzülüşünü seyretmek istiyordum.

"Bize cevap ver, biz de seni bağışlayalım." Vale önüme geçip görüşümü engelliyor.

Ellerim iki yanımda yumruk oluyor ve içimde öfke kabarıyor. Avımı elimden almaya nasıl cüret eder? Volta atarak kendimi rahatlamaya zorluyorum, nefesime odaklanıyorum. Gözlerim kurda kilitleniyor, cevap vermemesini umuyorum. Bizi görmezden geldiğinde, Vale iç çekip uzaklaşıyor ve bana erişim sağlıyor.

Kötü kötü sırtarak, sopayı bırakıyorum ve adamın bacağını tutuyorum, tekmeledikçe parmaklıkların arasından sürüklüyorum, ama zayıf. Bıçağımı çıkarıp, o uluyup tekmelerken derisini oymaya başlıyorum. Çığlıkları havayı dolduruyor, kanının kokusuyla sıkım sertleşiyor, ta ki Vale'nin havlayan sesi beni geri getirene kadar.

"Yeter."

Tereddüt ediyorum ama bacağımı bırakıyorum, emrine saygı göstermezsem beni göndereceğini ve başka kimsenin benimle çalışmayacağını biliyorum. Bu işe ve onlara ihtiyacım var, bu yüzden adam kafeste kanlar içinde kıvranırken ve nefesi kesilirken başımı saygıyla eğiyorum.

Karanlık tarafım bunu seviyor ve daha fazlasını istiyor.

"Şimdi cevap verecek misin, yoksa devam etmesine izin vereyim mi?" Vale benim yöntemlerime alışkın bir şekilde konuşarak soruyor.

"İyi," diye tıslıyor kurt, sesi daha çok bir hırıltıya benziyor ve Vale duymak için yaklaşıyor. "Bir sürü var ama onlara asla ulaşamayacaksın."

"Nereye?" Vale parmaklıklara vurarak talep ediyor.

Kurt sıçrar ama güler. "Kızıl Kaya Sürüsü. Çok yakındalar ama hiç şansınız yok. Onları hiçbir şey yenemez." Başını kaldırıyor, uyuşturucuyla savaşırken gözleri kurdun siyahına dönüşüyor.

"Bizi izle," diyor Vale ayağa kalkarken. "Bu vahşi köpeğin ızdırabına son verin."

Vahşi hırlıyor, ben önüne çıktığımda parmaklıklara doğru sıçrıyor. "Memnuniyetle," diyorum bıçağımı bir kez daha çıkarırken. "Bu biraz acıtabilir ... ya da çok."

Çıgıllıkları dakikalar içinde havayı dolduruyor, tüm arazide yankılanıyor.

Bu diğer kurtlar için bir uyarı.

Onlar için geliyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

I Yataktan kalkıp giyinmeden önce birkaç saat uyumayı başarıyorum. Çoğu kişi zamanını çıplak geçirir ama ben önemli bir sürü toplantısına katılırken her zaman giyinirim. Çıplak kıcımı deri üzerine koyup strateji tartışmak yanlış geliyor, ayrıca Tetrim'in beta olarak orada olacağını biliyorum ve Ona beni daha fazla süzme fırsatı vermemek için.

Kot şortumu ve beyaz atletimi giydikten sonra saçlarımı topuz yapıp koşarak sürü evine gidiyorum. Buradaki diğer kulübelerin ve evlerin aksine, sürü evi üç katlı ve çok büyük. En üst kat alfa ve ailesi için ve benim hala orada bir odam var. İkinci katta misafir yatak odaları, en alt katta ise her zaman sürü üyeleriyle dolu olan mutfak, ortak yemek ve oturma alanları var.

Yemek yiyenlerin ya da film izleyenlerin seslerini duymazdan gelerek kitlelerinin arasından sıyrılıyorum ve arkadaki taş basamaklardan inerek iki çift kapıya -evin ses geçirmeyen tek odasına- çıkıyorum. Kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. Kendimi içeri bırakıyorum, kapıları arkamdan kapatıyorum ve Jang'ın ofisinin tanıdık, ev gibi kokusuyla anında rahatlıyorum.

Jang çoktan masasının arkasına geçmiş, önünde bir fincan kahve, ellerini çenesinin altında birleştirmiş. Sağ taraftaki sandalyeler diğer betalar tarafından kullanılıyor, ben de kahverengi deri koltuğa uzanıyorum. Burada sayamayacağım kadar çok kez uyumuşumdur; gençken Jang çalışırken onun yanında olmak ister ve uyuyakalırdım, ancak uyandığımda beni yatağa taşırdı.

Duvarlar ben çocukken olduğu gibi aynı koyu renkli ahşaptan yapılmış ve sanatçı üyelerimizden birinin resimleriyle süslenmiş. Cam cepheli

İki yanında kitaplıklar ve Jang'ın arkasında koyu yeşil perdeleri kısmen çekilmiş bir pencere var.

Rahat bir yer ve bayıldım.

Kapı açılır ve son betalar Tetrim ve Dom dışarı çıkar.

Tetrim beni fark edip sırtıarak çok yakınımaya oturmak için bana doğru gelirken Dom'a gözlerimi açıp sessizce yalvarıyorum ama Dom iyi huylu bir sırtışla onu yolundan itiyor ve yanıma çöküp bacaklarımı kaldırarak kucağına yatırıyor. Tetrim'e pis bir bakış fırlatarak daha da sokuluyorum, o da hırlayarak kapıyı çarpıyor ve son koltuğa sertçe oturuyor.

Dom'un parmakları bacağımı okşuyor. Biz kurtlar tamamen dokunmakla ilgili olduğumuz için bu rahatlatıcı bir jest ve ona bir teşekkür öpücüğü veriyorum. Dom'la daha önce de birlikte oldum. Güçlü ve yetenekli biri. Görevi sürüyü korumak olan betalardan biri olarak asla haddini aşmıyor ya da bizim hakkımızda fikir yürütmüyor. Ayrıca çok güzel olması da yardımcı oluyor. Koyu kumral saçları, parlak yeşil gözleri ve uğruna ölünecek kasları var. O kadar güzel ki bazen kıskanıyorum.

Bana doğru eğilerek dudaklarını kulağıma sürüyor. "Bu gece mi?" diye soruyor.

Onunla ilgili sevdiğim bir diğer şey de sorması ve asla varsayımda bulunmaması. Asla onun olmayacağını, asla bağlanmayacağını biliyor ve sahip olduklarımızla mutlu.

Jang boğazını temizleyip bize dar gözlerle bakarken, "Bu gece," diye onaylıyorum.

Dom kıkırdıyor ve ben ona el sallarken arkasına yaslanıyor. "Alfana saygı göstermelisin," diye hırılıyor Tetrim.

Onu görmezden geliyorum, esniyorum ve ağzımı sıvazlıyorum. "Başlayalım," diyor Jang bir savaş çıkmadan önce.

Kurtlarda ortak olan bir başka şey de kavgadır. Hem fiziksel hem de duygusal olarak ateşliyiz. Bu da pek çok kavgaya yol açıyor ve bu katlarda Jang'ın bizi sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldığı birden fazla pençe izi var. Betalar bunu dışarıda tutma konusunda daha iyidir ama yine de çok olur.

Antrenman, tartışmaları çözmenin bir yoludur ve doğaldır.

Jang elindeki listeye bakınca başparmağımı ağzıma sokup içine üflüyorum ve orta parmağımı balon gibi şişirip Tetrim'e doğru fırlatıyorum. Hırlıyor ama Jang ona alfa gücüyle dolu bir bakış fırlatıp geri çekilmesini sağlayınca susuyor.

Tetrim ne kadar isterse istesin, asla alfa olamayacak. Ne yeterince güçlü ne de kurdunu yeterince kontrol edebiliyor. Bu yüzden bana ihtiyacı var ve o da bunu biliyor.

Jang bizim maskaralıklarımızı görmezden gelerek, "Hasat festivali için ürünlerle ilgili bazı endişeler var," diye söze başlıyor. Sadece mecbur kaldığında olaya müdahil oluyor ve iltimas gösteremiyor.

"Mısır iyi ama son domates mahsulü konusunda haklılar. Harika değil," diye yanıtlıyor diğer tek kadın beta olan Filmia. "Eski bitkileri sökmelerini, toprağın o bölgesini iyileşmeye bırakmalarını ve güney tarafına yeniden ekim yapmalarını önerdim. Bu, bu hasattan daha az ama gelecek yıl daha fazla alacağımız anlamına geliyor ve bu arada Dom, eksik olanları teslim etmesi için bir tedarikçiyle temasa geçti."

"İyi, çok iyi." Jang başını sallayarak onaylıyor ve Filmia övgülerin altında daha uzun oturuyor. Parlak sarı saçları, kahverengi gözleri ve nazik bir yüzü olan orta yaşlı bir kadın, ama ciddi bir kış tekmeleyebilir. Ben şımarık bir gençken benimkini sık sık tekmelediği için biliyorum. Buna rağmen, bazılarının hoşlanmadığı zamanlarda bile bana karşı sevecen ve misafirperver olmaktan başka bir şey yapmadı. Şimdi ona bir başparmak işareti yapıyorum ve o da sırtıyor.

"Gelecek sayı. Son birleşmelerden sonra üç yeni eş eve ihtiyacımız var. Yapılara dağın sol tarafında, daha az sayıda olan yerden başlamamızı öneriyorum. Ayrıntıları onlara bırakın ama onlar yuva yaparken ekstra malzemeye ve yardıma ihtiyacımız olacak. Şimdilik yerlerini tespit edin."

Jang dışında buradaki en yaşlı kurt olan Beyaz, "Anladım," diye yanıt veriyor. Pembeyaz saçları ve gözleriyle bu lakabın takılması hiç de şaşırtıcı değil. Büyük bir piç ama nazik bir dev. Jang bana küçükken Beyaz'dan hiç korkmadığımı söyledi. Bunun yerine, her zaman nezaketle ona doğru koştum ve Beyaz korku göstermediğimi asla unutmadı. Şimdi bile yavruları korkutmamak için onlardan uzak duruyor ki bu beni her zaman üzmüştür. O harika bir bakıcı ve hikayelerle arası çok iyi. Hepimiz bir gün kendi yavrusuna sahip olmasını umduk ama Jang'ın şokuna rağmen hiç çiftleşmedi.

Uzun süre kalan gözlerime bakıp usulca gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum. Zamanı geldiğinde beni destekleyecektir ama keşke kendi mutluluğunu bulabilse. O her zaman bu sürüye bakmaya ve en iyi arkadaşı olan babama göz kulak olmaya odaklandı.

Jang bir keresinde bana onun alfa olabileceğini söylemişti. Bir meydan okumada onu yenebilirdi ama bunun yerine kabul etti ve Jang çok genç oldukları için nedenini sorduğunda White iyi bir dövüşçü olduğunu ama iyi bir lider olmadığını itiraf etti. Jang'dan daha güçlü olmasına rağmen, Jang'ın daha iyi bir alfa olacağını biliyordu. İşte Beyaz, her zaman başkaları için en iyisini yapar. Aklıma bir fikir geldi. Beyaz'ı çiftleştirmek.

Yine de Jang hâlâ konuştuğu için beklemek zorunda.

"Son sorunumuz avcılar. Diğer sürülerden duyduğum söylentiler beni endişelendiriyor. Yaklaşıyorlar. Fikrin var mı?" Jang diyor ki.

Daha uzun oturuyorum. Hepimizin kendi alanları var ve benimki de sürünün korunması ve genel eğitim. Sürüyü güvende tutmak benim sorumluluğum. Tetrim konuşmaya başladı ama ben ondan önce . "Güvenebileceğim ya da satın alabileceğim bazı vahşi hayvanlara güveneceğim ve yeni avcıların karargâhını keşfetmelerini sağlayacağım. Elli mil içinde olmaları endişe verici ama buralarda sadece bir ya da iki ekip olduğunu duydum. Bizimki gibi yerel sürüleri arıyor olabilirler ama daha büyük ihtimalle bölgede trol ya da başka bir şey avlıyorlardır. Öyle bile olsa, ben hallederim. Bölgemizdeki devriyeleri iki katına çıkarmamızı öneriyorum ama şimdilik halkımızı korkutmayalım," diye akıl yürütüyorum. "Bizim için burada olup olmadıklarını bilmiyoruz ve gereksiz panik yaratmak sadece kazanç kaybına, gençlerde korkuya ve nihayetinde isyana neden olur. Gerçeği öğrenene kadar, bu kadar uzun süredir güvende olduğumuz gerçeğiyle ilerlemeye devam edeceğiz ve sadece ekstra önlemler alacağız."

"Çok iyi söyledin. Peki, bu işi sana bırakıyorum. Beni gelişmelerden haberdar edin ama betalardan birini yanınıza alın," diye emretti Jang. "Ne olur ne olmaz."

"Elbette, Alfa." Başımı eğiyorum ve saygımdan gözlerimi indiriyorum ama gözlerimi kaldırdığımda gururla parlıyor ve Filmea bana bir başparmak işareti yapıyor.

Oraya geliyorum. Bir keresinde, savaşa koşar ve alarmı çalıştırdım. Bölgemizde uğraşmak zorunda kaldığımız ilk avcı grubu değiller ama her seferinde alarmı yükseltmenin doğru yol olmadığını öğrendim. Bazen kurt içgüdülerinizi görmezden gelmeniz ve insan beyninizi kullanmanız gerekir. İyi bir alfa her iki yanımızı da en iyi şekilde kullanarak bizi vahşi hayvanlardan daha fazlası haline getirebilir.

Bu sürüyü nesiller boyunca hayatta ve güvende tutan şey budur.

"Tartışmamız gereken herhangi bir konu var mı?" Jang sözü açıyor.

Dom'a dirsek atıp ona şans veriyorum. Derin bir nefes alıyor ve elini kaldırıyor. Jang konuşması için başını sallıyor ve Dom boğazını temizliyor. "Önümüzdeki Cuma günü için bir toplantı teklif etmeyi umuyordum. Aramızda yüksek lisansını yeni bitirmiş olanlar var ve onlara bir kutlama yaparak sürpriz yapmayı umuyordum."

"Elbette," diye yanıtlıyor Jang, yapacağını bildiğim gibi. "Onlar bizim geleceğimiz, bu yüzden başarılarını kutlamalıyız. Neye ihtiyacınız olacağını ana hatlarıyla belirtin, ben de onaylayayım."

"Teşekkürler Alfa," diyor Dom genişçe sırtarak. Burası bir insan üniversitesi olduğu için Jang'ın fikrini reddedeceğinden endişeleniyordu ve bazı yaşlılar hâlâ eski yöntemlere takılıp kalmışlardı, insanlarla hiçbir olmaması gerektiğini düşünüyorlardı ama Jang yeni bir okul.

O buruşuk yaşlıların canı cehenneme, saygılarımla.

İnsanların hepsi kötü değildir. Avcılar eşektir, ama tüm insanları oluşturmazlar, tıpkı vahşi hayvanların tüm kurtları oluşturmadağı gibi. Yerel kasabada birkaç insan arkadaşım bile var. Onları eve getiremediğim için çok fazla takılmıyoruz. Hepsinin yerel bir manastırda yaşadığını düşündüğünden eminim, ama şikayet etmiyorlar. Sürümüz iş getiriyor ve biz de kendi içimize kapanıyoruz.

"Başka kimse var mı?" Jang soruyor.

Tetrim elini bile kaldırmadan konuşuyor, pislik herif. "Quinn ile çiftleşmeyi resmen talep etmek istiyorum."

Oda sessizleşiyor ve pençelerim keskinleşiyor. Dom ellerimi kapatıyor ve bana o piçin bağırsaklarını deşersem neler olacağını hatırlatıyor.

Jang sadece "Hayır," diyor ve ben rahatlamış bir nefes alıyorum.

"Beni bir alfa olarak mı yoksa onun babası olarak mı reddediyorsun?" Tetrim, Jang'ın gözleriyle karşılaşmaya cesaret ederek sorar.

Oh, çocuk öldü.

"Keşke patlamış mısırımız olsaydı," diyorum Dom'a. O da başını sallayarak Jang ve Tetrim'in arasına bakıyor.

Jang ayağa kalktı, gücü odayı yıkadı. "Bu yorumu yapmana izin vereceğim ama daha fazlasını yaparsan bana meydan okuduğunu düşüneceğim. Her zaman alfa olarak cevap veririm. Quinn de her kurt gibi kendi eşini seçebilir. Birini zorlamayacağım. Babası olsun ya da olmasın, asla zorlamadım. Beni anlıyor musun?" Sesi ölümcül.

Tetrim inliyor, sandalyesine yapışmış, gözleri yerde. "Evet, Alfa. Özür dilerim. Duygularımın yoluma çıkmasına izin verdim."

Jang, "Bunun bir daha olmasına izin vermeyin," diye uyarıyor. "Toplantı ertelenmiştir."

Herkes dışarı çıkıyor. Dom çıkarken bana göz kırptıyor ve ben de herkes gidene kadar bekliyorum.

Kapı kapanıyor ve Jang'ın gözleriyle karşılaşıyorum. İç çekiyor ve başını ovuşturuyor. "Onu sonsuza dek uzak tutamam."

"Merak etme, onu öldüreceğim," diye takılıyorum.

Jang inliyor. "Bunu duymamış gibi yapacağım."

"Ben yapmamışım gibi tercih ederim." Gözlerimi büyüttüm ve kıkırdamasına neden oldum.

"Her ne kadar bunu çok istesem de, bunu halletmen ve sonlandırman gerekiyor. O durmayacak."

"Biliyorum." Ondan kaçmaya devam edebileceğimi ama eninde sonunda yorulacağım.

Seçeneklerimi düşünürken sessizliğe gömüldük.

Jang evrak işlerine odaklanıyor ve benim bakışlarım masasının üzerindeki fotoğrafa takılıyor. O ve ben küçükken çekilmiştik. Ona kocaman sırtıyorum.

Beni kurtardıktan sadece bir yıl sonra çekildi. Jang benim kan bağımından değil, seçimimden dolayı babam.

"Beni kurtardığın için sana borcumu asla ödeyemem Alfa, beni ailenden biri yapman ve koruman bir yana. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu meseleyi halledeceğim ve seni gururlandıracağım."

"Quinny." Ben ona bakana kadar bekliyor. "Yapacağını biliyorum ve bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin. Bizi kurtardın ve her zaman bizimle olman gerekiyordu. Damarlarında benim kanımı taşıyor olabilirsin ama sen baştan aşağı benim kızsın, bunu asla unutma."

"Yapmayacağım," dedim ona, sesim boğuk çıkıyordu. Her zaman onun ailesinin bir parçası olduğumu hissettim. Beni bir baba gibi iyileştirdi ve sevdi. Beni bulduğu için çok şanslıyım. "Gitsem iyi olacak."

"Bu gece sana katılacağım. Alfa olmak için acele etme çünkü çok fazla evrak işi var," diye söylenerek beni güldürüyor ve onu yalnız bırakarak dışarı çıkıyorum.

Devriyeleri kontrol ettikten sonra akşam yemeği için yola koyuluyorum ve iki tabak hamburger ve patates kızartması yerken banklardan birine çöküyorum. Metabolizmamız çok hızlı çalışıyor, bu da çok yediğimiz anlamına geliyor. Ben etimi çiğ severim ama insan olduğumda pişmiş et daha iyidir ve kimsenin yemeği anneminkinden daha iyi olamaz.

bittiğinde, masa arkadaşlarıma el sallayıp mutfağa giriyorum ve gizlice ona yaklaşıyorum. "Boo."

Bir çığlık atarak yan tarafıma vuruyor. "Quinn!" diye azarlıyor tabağımı kapmadan önce. "Başka bir tane getireyim-"

"İki porsiyon yedim." Tezgahın üstüne çıktım.

"Sadece iki mi?" diye uyarıyor, elleri kalçalarında. Marjorie annelik yönünden Jang kadar ürkütücü ve Jang karısından düpedüz dehşete düşmüş durumda. Gözlerinden biri bembeyaz, içinden bir yara izi geçiyor ve gözlerim acı içinde ona takılıyor.

Jang'ın kırık dökük şeyleri toplayıp sevmek gibi bir huyu var.

"Doydum," diye söz veriyorum. "Dinlenmelisin."

"Yorgun görüldüğümü mü söylüyorsunuz genç bayan?" diye tersliyor ses tonunda bir uyarıyla.

Genişçe sırtıyorum. "Asla yapmam, çünkü metaforik taşaklarımın vücuduma bağlı olmasını seviyorum."

Oflayarak bana bir elma uzatıyor ve o temizlerken ben de yiyorum. "Toplantı nasıl geçti?" diye soruyor. Sürüyle ilgili tüm bilgilere sahip ama burada kendisine daha çok ihtiyaç duyulduğunu söyleyerek her zaman gelmiyor. Jang alfa ama Marjorie kalbi.

"Güzel, Jang avcı meselesini benim halletmeme izin verecek."

"Güzel, kimse daha tecrübeli değil." Bana bakıyor. "Lütfen dikkatli ol." İç çekiyorum. "Anne."

"Lütfen Quinny," diyor. "İkimiz de onlara bulaşılmaması gerektiğini çok iyi biliyoruz. Sadece insan olabilirler ama büyük yıkımlara yol açabilirler." Elini gözüne götürüyor.

Aşağı atlayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, gözlerinden öpüyorum ve onu kollarımla sarıyorum. Çocukken sürüsü saldırıya kaybetmiş. Hayatta kaldılar ama hâlâ o günün izlerini taşıyor ve Jang'dan önce her zaman sevimsiz ve eksik olarak görüleceğine inanıyordu.

Şimdi, çiftleştirdi ve en güçlü sürüye liderlik ediyor.

dek mutlu olmasına sevindim. Bunu hak ediyor. İkisi de hak ediyor. "Olacağım ama bunu yapmam gerek. Geçmişim yüzünden avcılardan kaçamam. Onlar sürünün yaşamının bir parçası ve buradaki herkesi onlardan korumak benim görevim olacak. Bunu yapabilmem gerek. Ayrıca, korkmuyorum."

"Hiç öyle olmadın ve beni bu kadar korkutan da bu," diyor bana daha sıkı sarılarak. "Çocukken bile çok cesur ve korkusuzdun. Seni bulduğumuz o geceyi hâlâ dün gibi hatırlıyorum."

Beni mahvedeceğinden korktukları için olanlardan hiç bahsetmezlerdi ama bir gün cesurca onlara hatırladığımı söyledim ve bunun etrafında dolaşmak zorunda kalmadılar. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi biliyorum.

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Bu kadar yeter," diye fısıldıyor, gözlerini siliyor ama ben gözyaşlarını görmeden önce değil. "Sonunda her şey yoluna girdi ve eğer iyi olduğunu söylersen sana inanırım ama bebeğim için her zaman endişeleneceğim."

Yanağından öperim. "Seni başka türlü istemezdim, ayrıca avcılar sana, benim vahşi anneme bir bakış atıp başka yöne kaçarlardı."

"Bunu hatırlasan iyi edersin," diye mırıldandı. "Şimdi git buradan. Eminim yapacak işlerin vardır." Eğiliyor. "Bu arada, Tetrim'in yemeklerine fazladan sarımsak koydum."

Gülerek başımı sallıyorum. Dışarı çıkmadan önce bir öpücük ve elma daha çalarken ona "Korkunç," diyorum.

Evet, şanslıydım, ama o haklı-avcılar hafife alınmamalı.

Jang kesinlikle söylediğinden daha endişeli, bu da benim işe koyulma zamanımın geldiği anlamına geliyor.

ALTINCI BÖLÜM

"L Onları ormanın kenarına yerleştirelim. Çok derine inmeyin, orman içinde kaçmak için daha iyi yolları var. Onları görebileceğimiz açıklıklara çekmek ve yem atmaya çalışmadıklarından emin olmak istiyoruz.

Biz," diye açıklıyor Vale kamyonunun kaputuna yayılmış haritayı işaret ederken.

Şansının yaver gitmesini umuyor. Feral'ın buralarda bir sürü olduğunu doğrulaması onu heyecanlandırdı. Yerini yeniden kazanmak ve en iyisi olduğunu kanıtlamak için yanıp tutuşuyor. Ben her zaman daha temkinli oldum ve yabaninin diğer uyarısı aklıma geliyor - sürü kolay kolay düşmeyecek.

Bir kurt sürüsü genellikle yüzlerce kişiden oluşur ve hepsi bizim için gelirse ölürüz. Becerikli ve iyi avcılarız ama en iyilerimiz bile canavarların önünde yenik düşer. Onlar daha güçlü, daha hızlı ve daha akıllı. Bu hiç bitmeyen bir savaş ve kazanma umudumuz yok. Sadece akıntıyı durdurmamız gerekiyor ki bu dünyayı kötücül karanlıklarıyla tüketemesinler.

Kardeşlerim gibi Vale de utangaç ve nazik bir çocuktur.

Kendimi suçluyorum. Ailemiz öldüğünde bu örgüte girmemize izin verdim. Avcı oldukları için bizi korudular ve yanlarına aldılar ama ben yeterince büyüdüğümde bizi buradan çıkarmalıydım. Bunun tek sonucunun ölüm ve kalp acısı olacağını biliyordum ama bunu fark ettiğimde Vale buna dönüşmüştü - bir avcıya.

Tek düşündüğü öldürmek, bu dünyayı canavarlardan temizlemek ve bu konuda en iyilerden biri, ama bunun ruhuna verdiği zararı benden başka kimse görmüyor. Küçük kardeşimi korumak için kalıyorum ve onu elimden geldiğince koruyorum. Başka kimseyi kaybedemem, özellikle de onu.

Neye inandığımı bilmiyorum ama ona inandığımı .

Eğer bunu yapmak istiyorsa, mezar bizi yutana kadar onun yanında olacağım. Ailelerimizi gururlandıracağız. "Anlaştık." Başımı salladım. "Orman çok riskli. Ters gidebilecek çok fazla şey var. Ayrıca gruplar halinde gelmeleri ihtimaline karşı bir serpinti planına ihtiyacımız var."

"Genellikle sürüden bu kadar uzakta sadece infazcılar ya da gözcüler olur, bu yüzden kaçmadıkları sürece bize bir şey olmaz," diye yüksek sesle düşünen Vale, kurtları avlayan öğretmenler tarafından zorlukla kazanılan eğitimimizden öğrendiğimiz her şeyi hatırlıyor. Ne de olsa en zoru kurtlar.

Peri'lerden başlayıp yukarı doğru ilerliyorsun. O sinir bozucu pislikler bir yıl boyunca başımın belasıydı.

"Yine de bir serpinti planımız olmalı," diye cevap veriyorum.

Jai kaputun üzerine tırmanıp manyakça sırtırken, "Biz ve onlar içindeyken hepsini yakın," diye öneriyor.

"Kendimizi öldürmek mi?" Homurdanıyorum. "Ben daha çok bir kaçış aracı ve onları takip etmelerini engelleyecek bir caydırıcı düşünüyordum."

"Hayır, bu çok sıkıcı." Jai bacaklarını sallıyor. "Yaşamayı planlıyorsan eğlence nerede?"

"Bekle, ölmeyi mi planlıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Ben her zaman ölmeyi planlıyorum, koca adam. Asıl soru, hangi gün?" Vale ve ben onu izlerken o bir tuzak kapıp uzaklaşıyor.

Vale, "Bizim tarafımızda olduğu için memnunum," diyor ve bu lanet olası gerçek değil mi?

Jai en iyi zamanlarda bile serseri mayın gibidir. Saniyeler içinde mutludan öfkeli birine dönüşür. Zalim ve çılgın olabilir ama iyi bir avcıdır. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha iyi içgüdüleri var - kışımızı birden fazla kez kurtaran içgüdüler. Onunla ilk tanıştığımızda, kulağının bir kısmı kopmuş, yaralı, öfkeli bir çocuktü ve geçmişı o kadar karanlıktı ki kimse onu eğitmek bile istemiyordu.

Bazıları hala onun uyuyan bir casus gibi düşman olduğunu düşünüyor ama ben çok uzun zaman geçtiğini söylüyorum.

Eğer değişecek olsaydı, bunu on sekiz yaşına geldiğinde yapardı.

Hayır, Jai başına gelen her şeye rağmen olabildiğince insan.

Bunun yerine, onu kurtlara karşı nefret dolu, öfkeli ve intikamcı yaptı. Onları avlamasına izin verileceği günü bekliyordu ve Tanrı şimdi görüş alanımızdakilerin yardımcısı olsun.

"Kardeşim," diye başladım.

Vale inliyor, haritayı katlıyor ve bana bakarken arabaya doğru eğiliyor. "Bu tonu biliyorum. Her şey yoluna girecek."

"İçimde kötü bir his var," diye homurdandım.

"Hep böyle söylüyorsun ama biz iyiyiz. Bunu biz yapıyoruz Luc. Bizimle misin, değil misin?" diye soruyor.

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye çıktım, kaşlarım çatılmıştı. "Ben sadece dikkatli olmamızı istiyorum. Kurt avlarken bu kadar çok avcının düşmesinin bir nedeni var. Tırmanabileceğimiz en yüksek yer olabilir ama hayatlarımıza değmez."

"İnandığın şey uğruna ölmek istemiyorsan, ne anlamı var ki?" Vale tersler. "Bu bizim hayatımız ve eğer öleceğimiz yer burasıysa, o zaman benim için sorun yok."

Gidişini izliyorum ve bir an için, ona ailemize ne olduğunu söylediğimde benden uzaklaşan küçük çocuğu görüyorum, ama şimdi onun yerinde bir adam var. Onu durduramam, sadece koruyabilirim, bu yüzden dört tuzak çekiyorum ve onları yerleştirmek için diğer yöne doğru yola çıkıyorum.

Tuzakları kurup vahşiyi öldürdüğümüzden beri on saat geçti ve hilal gökyüzünde yükseliyor. Ağzıma biraz acil durum kumanyası tıkıştırırken gece uzuyor, gözlerim sürekli ağaç hattını tarasa bile yakıt ihtiyacımı karşılamam gerekiyor. Şu anda bile izliyor olabilirler.

Geceler kurtların zamanıdır. Bu, gündüzleri ortaya çıkmadıkları anlamına gelmez, ancak çoğu hayvan ve yırtıcı hayvan gibi ve geceleri avlanmak için bizden daha donanımlı olduklarını bilirler.

Gözlüklerimiz ve sensörlerimiz olsa bile, açık hedef durumundayız ve muhtemelen sadece hayal gücünden kaynaklandığını bilsem de sırtımdaki göz hissinden nefret ediyorum.

"Bir şey var mı?" Vale kulağıma soruyor, mikrofon sesle birlikte çatırdıyor. Baktan ekipmanlar bizi öldürtebilir ama avcı olmak bizim seviyemizde bile iyi para kazandırmıyor.

"Henüz değil. Sen?" Ağzıma daha fazla erzak tıkıştırırken soruyorum.

"Hiçbir şey yok. Sensörlerde de bir şey yok," diye ekliyor Jai. "Belki de vahşi yanıliyordu ya da bize yalan söylüyordu."

"Değildi," diye yorum yapıyorum ağzımı silerken. "Sonunda yalan söyleyemeyecek kadar korktu. Hayır, buralarda bir sürü var ama saklanıyor ya da akıllı davranıyor olabilirler. Avlanmak zaman alır."

"Çok doğru. O vampir inini yakalayıp öldürmek için tam üç ay beklediğimizi hatırlıyor musunuz? Dünya kadar zamanımız var. Eninde sonunda ortaya çıkmak zorunda kalacaklar," diyor Vale acımasızca.

"Bence birkaç kamera yerleştirmeli ve yarın gece geri gelmeliyiz. Kokumuz onları olabilir," diye mırıldanarak tarıyorum. "Gece gündüz dinlenmeden burada oturmamızın bir anlamı yok. Dikkatsiz davranırız-" "Dikkatsiz davranmak da öldürölmenize neden olur," diye papağan gibi cevap veriyorlar.

Gecenin içine bakıyorum.

Vale iç geçirir. "Pekâlâ, tamam. Bir saat daha bekleyeceğiz ve eğer bir şey olmazsa yarın tekrar geleceğiz."

Bir saat geçti ve ben toparlanıp beklerken Vale ve Jai belirdi, ikisi de hoşnutsuz görünüyordu ama itiraz etmeden bindiler. Ormanı geride bırakıp kaldığımız kasabaya geri dönmek üzere hızla geri geri gidiyorum.

İki saatten fazla sürüyor ve vardığımızda ucuz otel yatağına yığılıyorum. Odamızda Jai'nin bitişik odasına açılan bir kapı var. Vale duşta, yatağı benimkinin yanında mükemmel bir şekilde hazırlanmış. Uykusunda bıçaklamaya meyilli olduğu için kimse Jai ile aynı odayı paylaşmıyordu.

Gözlerimi kapatarak pembe pastel duvar kağıdını ve eski televizyonu görmezden geliyorum ve biraz dinlenmek için yerleşiyorum.

Bu av için ona ihtiyacımız olacak.

Yarın tekrar gidiyoruz. Ve
sonraki gece. Ve bir
sonraki.

Dördüncü gece, umudumuzu kaybetmeye başlıyoruz ve kamyon dan inerken tuzakların yerini değiştirmeyi tartışıyoruz, ancak kapana kısılmış bir hayvanın sızlanma sesi bize ulaşıyor ve duruyoruz.

"Bu ?" Şok tabancama uzandım. Voltajı bir insanı öldürmeye yetiyor ama canavarları bayıltıyor.

"Kamerallardan üçü kapalı, yani olabilir," diye mırıldanıyor Jai. "Hadi öğrenelim, olur mu?"

Onu arkama çekiyorum ve düzene girip dağılıyoruz. Vale arkamızı kolluyor, Jai de ben ağaç hattına doğru ilerlerken yanlarımızı koruyor. Sızlanmalar artıyor ve buradan ağır nefes alışları duyuyorum. Çizgide durup ötesindeki karanlığa bakarken çizmelerimin altında yapraklar çıtırıyor. Daha derin tuzaklardan biri olmalı.

Omzuma dokunduklarında ilerliyorum ve bir ağacın yarı kırık dallarının altında duruyorum. Kırık oyuncaklar gibi paramparça olmuş kameralarımız açıklığın etrafına saçılmış durumda ve biz yayıldıkça parçaları ayaklarımızın altında çıtırıyor.

Yıkımın ortasında, metal kafesin içine hapsolmuş, parlak ve zeki gözleri olan bir kurt. Küçük, ya bir çocuk ya da küçük bir dişi, yüzündeki bazı beyaz işaretler dışında tamamen kahverengi kürkü var.

Yabani ya da vahşi bir kurt değil.

Hayır, bu bir kurt adam, hem de bir sürü.

"Evet çocuklar, görünüşe göre canlı bir tanesini tuzağa düşürdük," diyor Jai gülerek ve kafesi tekmelerken. Kurt ona doğru hamle yapıyor ama o sırtarak geri dönüyor. Hepimizi görüş alanında tutarak eğiliyor.

Etrafı kolaçan ediyorum ama ağaçların arasında sadece bir çift parmak izi görüyorum. Neden bir kadının ya da çocuğun buraya yalnız gelmesine izin versinler ki? Bu bir tuzak değil. Etrafta başka kimseyi hissetmiyorum. Hayır, kurt yalnız.

Neden?

Geri döndüğümde Vale güvenli bir mesafede çömelmiş, başını eğmiş duruyordu. Jai devasa palasını çekerken, "Onu öldürmeyeceğiz," diye emrediyor.

"Ne? Neden?" diye sızlanıyor.

"Bu bir dişi ve dişiler korunur. Bu bir sürü kurdu, yani birileri aramaya gelecek ve biz de bekliyor olacağız."

"Onu yem olarak kullanmak istiyorsun," diye yorum yapıyorum ağaca yaslanarak.

"Aynen öyle, ağabey." Sırıttıyor. "Bu sürüyü buraya indireceğiz.

Sadece bekleyin."

Kurt uyarırcasına hırılıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Quinn!" Toby tabağımı dürümlerle doldururken koşarak yanıma geliyor ve bana sesleniyor. Ses tonundaki aciliyet ve endişe beni anında gerdi. Bir terslik var. "Sorun nedir?" Tabağımı en yakındaki kurda uzatıyorum ve Toby'nin kolunu tutuyorum. Bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. Toby sıksa, özellikle de yaşına göre. Benden sadece iki yaş küçük ve bir güç merkezi olması gerekiyor ama o bir omega ve neredeyse hiç güçle doğmamış. Bu onu zayıf ve savunmasız yapıyor ama neyse ki sürünün geri kalanı onunla ilgileniyor.

"Sarah arıyor. Dün gece benimle buluşması gerekiyordu." Başını eğdi, yanakları alev alev yanıyordu. Bu benim için yeni bir haber. Sarah kasabada bir avukat, orta halli biri. Yine de hoş bir çift olurlardı. Kız sert, adam da komik ve dışa dönük, yani birbirlerinin tam ihtiyacı olan kişiler. "Ama gelmedi. Endişelendim ve dün gece etrafa sordum. Meğer koşmak için ormana gitmiş ve enerjisini atması gerektiğini söylemiş. Kasabada kötü bir boşanma davasıyla uğraşıyordu ve bu onu yıpratıyordu," diye anlatıyor.

"Toby," diye bağıyorum, ses tonuma gücümün bir kısmını katarak. Kendini neredeyse yere bırakırken kurdu inliyor.

"Geri dönmedi." Bir an için gözlerini kaldırıyor. "Her zaman geri gelir. İşe bile gitmedi. Bir şeyler oldu, hissediyorum."

"Git Jang'a söyle, tamam mı? Diğer infazcılar topla ve onları ormana gönder." Dönüp kalabalığı tarıyorum ama gördüğüm tek kişi Tetrim. Hırlayarak ona doğru yöneldim. "Diğerlerini topla. Ormanın her dönümünü

Ormanlar santim santim arandı. Burada kalacak olan Jang'a rapor verin. Sarah'yı arıyoruz. O kayıp."

"Şimdi de benden yardım istiyorsun," diye alay ediyor.

"Yap şunu!" Dışarı fırlayıp ağaçlara doğru koşarken ses tonuma gücümü katarak emrediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Toby bağılıyor.

"Zaten yarım gün oldu. En hızlısı ben olduğum için bölgemizin sınırına kadar koşacağım. Onlara geri döneceğimi söyle!" Kendimi havaya fırlatmak için devrilmiş bir kütüğü kullanırken sesleniyorum, atlayışımın ortasında değişiyorum. Pençelerim toprağa değer değmez, ormandaki tanıdık patikaları kullanarak koşmaya başlıyorum. Burnum havada, onun izini ya da kan kokusunu almaya çalışıyorum.

Yaralanabilir. Kırık bir bacak onu geri dönmeye zorlayabilir ve onu ve diğer koşucuları tek başlarına dışarı konusunda uyardım ama her zaman dinlemiyorlar. Umalım da hepsi bu kadar olsun. Etrafımdaki ağaçlar bulanıklaşıyor. En hızlısı ben olduğum için en yakın bölgeleri iz sürücülere ve diğer infazcılara bırakıyorum ama kulaklarım herhangi bir tehlike ya da uluma sesine karşı tetikte.

Ormanın derinliklerinde bir iz bulana kadar sık sık durup burnumu yere indiriyorum. Eski, en az altı ya da yedi saatlik ve neredeyse solmuş, ama ona ait. Hırıldayarak ağaçların arasından hızla geçiyorum ve izi olabildiğince hızlı takip ediyorum, o geri döndüğünde ben de iki kat geri dönüyorum. Sadece koştuğu ve eğlenmek için avlandığı açık.

Bir şeyler kesinlikle yanlış gitti. Toby haklıydı ve içimde kötü bir his oluşmaya başladı.

İçgüdülerim beni hiç yanıltmadı ve adımlarıma dikkat ederek yavaşlıyorum. Ağaçların arasında bir gölgeden başka bir şey değilmişim gibi manevra yapıyorum. Neredeyse yerel kasabanın yakınındaki milli parka giden sınırdayım, sürümüzün ulaşamayacağı ve yardım edebilecek herkesten uzaktayım.

Akıllı olmam lazım. Acele edip kendime de zarar verirsem Sarah'yı kurtaramam.

İzler, sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi dümdüz ilerlemeden önce bir ileri bir geri gidiyor. Çok geçmeden ölü bir tavşan buluyorum. Ancak ölü bırakılmış ve izleri devam ediyor. Toprağı kokladığımda nedenini anlıyorum, taze kan.

Ağaçların hemen dibinde bir patıkaya çıkıyor. Geri çekilip adımlarken, vınlamalar duyuyorum.

Başımı eğerek ağaçların arasından olabildiğince sessiz bir şekilde hızla ilerliyorum. Burada diğer hayvanlar bile sessiz ve durduğumda onu görüyorum.

Sarah bir ağacın dibindeki siyah çelik kafesin içinde sinmiş. Kafes onun için neredeyse çok küçük, burnu dışarıda. Arka bacakları garip bir açıda ve kanıyor.

Burnumu kaldırarak havayı kokluyorum ve yutkunmadan önce neredeyse hırlıyorum.

Avcılar.

Kendilerini gizleme çabalarına rağmen ter kokuları havayı dolduruyor. Sarah başını bana doğru sallıyor, onlar görmese bile beni gördüğü belli. Bu bir uyarı. İzliyorlar. Kafesin kapısını indirdiği belli olan üst kola bakarak sızlanıyor.

Ağaçların arasından süzülerek insan avcılarını ararken bir çember oluşturun. Üç farklı koku var. Denemeden bile üç insan öldürebilirim. İzler eski, sadece bir ya da iki saat, ama hala alabiliyorum. Arkalarında bıraktıkları şeylerden mi yoksa buradalar mı?

Bilmiyorum ama arkama yaslanıp izliyorum. Sarah yine sızlanıyor. Arka bacağı çok kötü kanıyor, kafesin altındaki yaprakları ıslatıyor ve açıkça kırılmış. İyileşmesi için dönmesi gerekiyor. Eğer bu şekilde çok uzun süre kapana kısılsa, deforme olmuş, kırık bir bacakla yaşamak zorunda kalacak ki bu da bir kurdun sonu olur.

Çok uzakta oldukları için sürünün yardımını bekleyemem. Buraya gelmeleri bir gün sürebilir ve geri dönüp onları getirmesi için onu bırakmam. Ben burada yokken onu öldürebilirler.

Hayır, ben bir betayım ve benim işim onları ve Sarah'yı korumak.

Açıklığa bir kez daha bakıp bir karara varıyorum. Düşüncesizce ama elimdeki tek şey bu. Alçak bir sesle bağıyorum ve o da başını kaldırıp anlayışla başını sallıyor. Sesimden sonra hiçbir şey hareket etmeyince, ağaçların kenarına doğru süzülüyorum, şimdi ya da asla diye karar vermeden önce bölgeyi bir kez daha tarıyorum.

Hırlayarak kafesin tepesine sıçıyorum ve ipi ısıyorum. Kafesin kapısı açılıyor ve Sarah dışarı fırlayıp ormana doğru kaçıyor ama arkamızı kollamam gerekiyor, özellikle de ağaçlardan üç insan açıklığa düştüğü için.

Kahretsin, kafamı kaldırmadım.

Büyükler, silahlılar ve açıkça tecrübeliler.

Onu yem olarak kullandılar. Onu istemediler; beni istediler, benim daha önemli olduğumu fark ettiler. Geri çekilip kafesten inerek ağaçlara doğru ilerlerken zihnim senaryolarla dolup taşıyor. Eğer oraya girebilirim, o zaman güvendeyim demektir. Onlardan kaçabilir ve sürüyü haklı oldukları konusunda uyarabilirim. Avcılar burada, kapımızın eşiğinde.

"Onu tuzağa düşürmemiz ne kadar sürdü biliyor musun? Bu çok kabaydı," diyor ortadaki. Kan ve öfke kokuyor.

Bir insana göre iri yapılı, bir kurdunkine bile rakip olabilecek devasa kaslara sahip ve bu kasları çok iyi kullandığı belli. Yüzü köşeli, parlak yeşil gözleri var ve saçları başının üst kısmına yapışmış, sağ kulağı kısmen yok. Açıkta kalan derisinde yara izleri var ama beni asıl tereddüde düşüren zalim gülümsemesi.

Bu acıtmak istiyor.

Soldaki diğer ikisinden daha iri, bir insanda görmediğim kadar kaslı. Tamamen siyah giyinmiş ve elinde nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi bir silah tutuyor. Derisinde mürekkep var, boynunda yazılar geziniyor. Kirli sakalları yanaklarını ve çenesini kaplıyor, tıpkı kısa, şekillendirilmiş saçları gibi koyu siyah. Kahverengi gözlerinde hınzır bir parıltı var.

Sonuncusu beni dikkatle izliyor. Diğer ikisinden daha küçük ama yine de bir insan için büyük. Elleri boş ve yanlara doğru uzanmış. Teni güneşte kızarmış altın renginde ve belli belirsiz büyük olana benziyor ama daha keskin yüz hatları var, çenesinde saç yok ve kafası tıraşlı. Gömleğinden çelik bir haç sarkıyor ve yürürken sallanıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor traşlı olan, açıkça yetkili. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Geri çekilmeye devam ederken homurdanıyorum ve hareketlerimi takip ediyorlar, beni kafeslemek için yayılıyorlar, bu da bana akıllı olduklarını ve muhtemelen yedek tuzakları olduğunu söylüyor. Bunlar sıradan avcılar değil.

"Çok kötü değil ... henüz, her neyse," diyor yaralı yüzü ve çılgın gülümsemesiyle ortanca olan.

"Jai," diye tersliyor traşlı olan. "Lucien, doğru."

İri adam sağa hamle yaptı ve ben de kaçmak ya da dövüşmek arasında kaldım.

Onları alt edebilirim ama silahları sorun yaratır. Değişebilirim ama insan formumdan daha güçlü olurlar ve o kılıcın bir darbesiyle başım gerçekten belaya girer.

Sarah'nın kanının kokusu hala açıklığı dolduruyor ve ben iki şeyi kesin olarak biliyorum.

Bizi sürü arazisine kadar kovalayacaklar ve Sarah'yı korumam gerek.

O yaralı ve kadar hızlı koşmıyor. Bu da zamanımı beklemek demek. Kurt mu istiyorlar? O zaman bir tane alırlar.

Umarım o zaman giderler ve sürüm tehlikeden kurtulur. Eğer onlar için endişelenmek zorunda kalmazsam, kendimi kurtarmaya odaklanabilirim.

Fedakarlık yapmak kolay. Bu benim işim.

Kalıp ona zaman kazandırmak için savaşıcağım.

En tehlikelisinin o olduğunu bildiğim için iri piçin üzerine atılıyorum. Geriye sıçırıyor ve silahını bana doğru savuruyor. Ondan kaçıyorum ve dönüp kel olana hırlıyorum, tekme atıyorum ve başımdakinin uzanan ellerinin üzerinden atlıyorum.

Hızlı ve güçlüyüm, ama onlardan üç tane var.

Bir şey arka bacağıma çarpıyor ve acı içimi parçalıyor ama savaşımaya devam ediyorum. Pençelerimi savurarak, başımdakinin omzunu kesmeyi başarıyorum. Geriye düşerken kükrüyor.

"Vale!" diye bağılıyor koca piç, ama Vale bir elini omzuna bastırması, parmaklarının arasından kan sızarken hırlıyor.

Birinin arkamdan yaklaştığını hissediyorum ve ağaca sıçrayıp tehditkâr olan Jai'yi tekmeleyerek yere düşürüyorum, yan tarafına ve omzuna vuruyorum, ama bir şey bana tekrar çarpıyor - tüm vücudumu sarsan bir şey.

Elektrikli silah beni yana savurdu.

Bir sızlanmayla dönerek başımı kaldırıyorum ve sürüme nerede olduğumu bildirmek için uluyorum. Siktir et, desteğe ihtiyacım var.

Bir sarsıntı daha, sonra bir sarsıntı daha.

Silahları çok güçlü ve içimden başka bir akım geçiyor, çırpınırken beni yere düşürüyor. Bu onlara ihtiyaçları olan zamanı veriyor ve bir şeyin boynumu deldiğini hissettiğimde öfkeyle uluyorum ama karanlık beni ele geçiriyor.

Gördüğüm son şey, Jai dedikleri kişinin tehditkâr sırtışı. "İyi geceler kurtçuk. Oynamak için sabırsızlanıyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Y İyi misin?" Vale'ye baktım. Omzunu tutuyor ve homurdanırken parmaklarını uzaklaştırıyorum. "Derin. Yara izi kalabilir ama onun dışında bir olmaz," diyorum rahatlayarak. "Dezenfekte edip bandajlayacağız.

o."

Yan tarafını tutan Jai'ye dönüyorum. Gözlerini deviriyor ve yırtık, kanlı gömleğini yukarı çekiyor. Her yerinde derin ya da sığ diş izleri var ama yaşayacak; koleksiyonuna bir yenisini daha ekleyecek. Gözlerim kurda gidiyor. Soğuktan bayılmış ve en az birkaç saat baygın kalacak.

Şu anda kapalı olan parlak mavi gözleriyle çarpıcı beyaz ve kahverengi bir renge sahip. Bir dişiye göre büyük ama dişi olduğuna şüphe yok. Çok da akıllı. Tüm kameralardan kaçtı ve bizi anlamaya çalıştı. Peki neden kaçmadı da dövüştü?

"Kalıp diğerlerini bekleyelim mi?" Jai sırtıyor, yere düşen kurdu tekmelerken kan istiyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Lucien haklı." Vale etrafına bakınır. "O ulumayı ve diğer kurdu duymuş olmalılar. Bütün bir sürüyle savaşamayız, özellikle de onların bölgesinde. O önemli görünüyor. Bahse girerim anahtarımız o. Onu buradan çıkaralım ve onlar bizi bulmadan önce sorgulayalım."

"Onları haklayabiliriz," diye Jai.

"İkiniz de yaralıyken olmaz," diye bağıryorum kurdu sırtımdan çekerken, rahat edemeyeceğim kadar yakın olan dişlerini görmezden gelerek.

Aceleyle kamyonu gidiyoruz, kurdu arkadaki bir kafese atıyorum ve öne atlamadan önce iki kez kilitliyorum. Jai arkaya oturdu ve Vale

itirazlarıma rağmen sürüyor. Dakikalar içinde oradan çıktık ama ormandan çıkan yola girdiğimizde uluma sesleri duyduk.

Döndüğümde ağaçların arasında yanımızda koşuşturan kurtları görüyorum. O kadar çoklar ki, karıncalar gibi dökülüyorlar. "Kesinlikle bir sürü," diye yorum yapıyorum.

Vale direksiyonu daha sıkı kavlıyor. "Güzel, bu onun önemli olduğu anlamına geliyor. Dayanın." O kadar kurdu bizim bile kaldıramayacağımızı bildiği için yere vuruyor.

Biri kendini arabaya doğru atar, siyah bir arabadır ve Vale ona çarpmak için direksiyonu çevirir. Adam ormana doğru uçuyor. Bir diğeri yolun ortasına sığıyor ve Vale homurdanarak, yoldan yuvarlanmadan önce ona ateş ediyor. Onları ezip geçeceğimizi çabucak anlıyorlar ve vadiden kayarak çıktığımızda, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurt arkamızdan yola fırlıyor ve kederli bir uluma sesi çıkarıyor.

Eş olabilir mi?

Her iki durumda da, özgür ve temiziz. Jai, vahşi doğada aceleyle kasabanın hemen dışında, sadece bu amaç için güvence altına aldığımız saklanma yerimize doğru ilerlerken kıkırdıyor.

"Bunu neden yaptı?" Kafesin içinde baygın yatan kurda bakarak soruyorum. Böyle daha küçük görünüyor.

"Luc?" Vale kaşlarını çatır, kafası karışmıştır.

"Diğer kurdu kurtarmak için kendini feda etti. Neden?" diye sordum.

"Kim bilir, ama bunu düşünmeyin. Onlar zeki piçler. Muhtemelen kafamızı karıştırmak için bir tuzaktı. Unutmayın, insan formunda olabilirler ama canavardan başka bir şey değiller," diye yanıtıyor Jai.

Başımı sallıyorum, ön pencereden dışarı bakmak için geri dönüyorum ama bir şey kafama yatmıyor. Hayvanlar tehlikeye doğru koşmazlar, kaçarlar, o zaman bu neden diğer kurdu kurtarmak için her şeyi riske attı? Umurumda olmamalı çünkü onlar canavar ve biz avcımız. Kardeşimi ve arkadaşımı incitti ama nedense kiraladığımız eski değirmenin önüne geldiğimizde bile bu düşünce aklımdan çıkmıyor.

Gözlerden uzak ve ormandan ayırmak için etrafında bir çit var. Kapılara ve kameralara yeni güvenlik ekledik ve büyük kapıları arkamızdan kapatarak doğrudan içeri girebiliyoruz. Burada fazla bir şey yapmadık, sadece üç karyola ekledik ve ekipmanlarımız, konum panolarımızla birlikte odanın çoğunu kaplıyor.

Odanın ortasında inşa ettiğimiz devasa bir metal kafes var ve yara almayan tek kişi ben olduğum için kurdu kafesten kamyona taşıyıp

daha büyük olanın içine çok nazıkçe değil. Kapıyı çarpıp kilitliyorum. Hareket etmiyor ama uyanmaya başladığından hiç şüphem yok.

Muhtemelen bizi çalışıyor.

Her ihtimale karşı kapıya bir kilit daha ekliyorum ve geri çekiliyorum. Kurdun içinde dolaşabileceği ve uzanabileceği kadar büyük ama başka bir şey yok. Arkamı dönüp ilk yardım çantasını alıyorum ve karyolasında oturan Vale'ye doğru ilerliyorum.

Tek kelime etmeden gömleğini çekip çıkarıyor ve o tıslarken yarayı hızla tedavi edip sarıyorum. "Temiz tut ve değiştir," hatırlatıyorum.

"Bilmek için yeterince yaralandım," diye mırıldanıyor ama sonra gülüyor. "Sağ ol kardeşim. Bir şey bulana kadar komutana bilgi vermeyeceğim. Avımızı çalmak için üzerimize çullanacak başkalarını göndermesini istemiyorum."

Bıçağını bileyen kurdu izleyen Jai'ye doğru ilerlerken başımı sallıyorum. Ona önden yavaşça yaklaşmaya dikkat ediyorum. Gözlerini bana çeviriyor ama bir an için tanıyamıyorum, sonra gözlerini kırıştırıyor.

Jai hızlı iyileşir, neredeyse insanlık dışı bir hızla. Bu yüzden gençken pek çok kişi ondan çekinir, canavar olduğunu düşünürdü ama bu sadece onun bir özelliği. Yine de temizlenmesi gerekecek, o yüzden bekliyorum. İç çekerek gömleğini çıkardı ve ben de yaraları hızlıca yıkayıp krem sürdüm. Bir ya da iki gün içinde iyileşecek ama Vale'nin iyileşmesi haftalar sürecek.

İlk defa Jai hakkında yanılıp yanılmadıklarını merak ediyorum ve gözleriyle karşılaştığımda sanki düşüncelerimi biliyor gibi hissediyorum.

"Uyanık," diye mırıldanıyor ve kendime sağlıyor.

Kurdun sessizce bizi izlediğini görmek için döndüm. Hareket ettiğini bile duymadım. Gözleri açık ve keskin; son derece insani gözbebeklerinde öfke görüyorum. Ağzı kapalı ama kocaman dişleri hâlâ parlıyor. Biz izlerken, o da başını eğip bizi izliyor.

"Güzel, o zaman başlama vakti geldi," diyor Vale. "Bu iti burada ne kadar az tutarsak o kadar iyi."

Onu güldürerek tersliyor.

"Bunu kendiniz için kolaylaştırın ve geri dönün. Sadece konuşmak istiyoruz." Vale sırtıyor. "Ya da işi zorlaştır ve biz de bundan zevk alalım. Bir yol bize cevaplar getirir ve sen de çabucak ölürsün, diğer yol ise gördüğün gibi kurtlardan gerçekten nefret eden Jai ile biraz kişisel zaman geçirmen ve sonra da uzun, acı dolu bir ölümle ölmen anlamına gelir."

Kurt alaycı bir sırıtışla dişlerini gösteriyor.

"Seni döndürebiliriz, biliyorsun," diyor sohbet edercesine, kafesin çevresinde dolaşarak. Kurt aptal değil. En büyük tehdidin o olduğunu bildiği için onu takip ediyor ama aynı zamanda ortada durarak bizi çevresinde tutuyor, böylece ona sinsice yaklaşamıyoruz. "Sonunda sizi öldürme eğilimindedir, ancak bazı kurtların günlerce, hatta haftalarca dayandığını duyduk. Güçlü görünüyorsun, bu yüzden yeterince uzun süre hayatta kalabileceğini düşünüyorum. Ya sen?"

Kurt başını eğiyor, sonra bakışları önce benimkilerle sonra da Jai'ninkilerle çarpışıyor. Biz izlerken kurt nefes alıyor ve gözlerini Jai'ye dikiyor. Kafese vuruyor ama kurt irkilmiyor bile. "Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

Ona sırtarak, başını patilerinin üzerine koyup uzanıyor ve bizi izliyor. Gülümsememi gizlemek için arkamı dönüyorum. Bu güçlü bir kurt, ama sırtışım kısa sürede kayboluyor çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Ne kadar sert olurlarsa, o kadar sert düşerler.

Kendisi için bunu kolaylaştırmalıydı, ancak şimdi cevapları almak için ona zarar vermemiz gerekecek.

"Jai," diye emrediyor Vale ve Jai'nin homurdandığını duyup geri çekiliyorum. Arkamı döndüğümde Vale kurdun önünde durmuş, ona bakıyordu. Jai, Vale'nin parmaklıkların arasından uzanıp bir hamlede onu parçalayabileceği kadar yakın, ama o daha da yaklaşıyor ve vücudunu parmaklıklara bastırıyor.

"Son şansın, kurt," diye uyarıyor.

Nefes alıyor, Vale'ye bakarken gözleri büyüyor.

." Vale hayal kırıklığına uğramış gibi iç çeker ve geri çekilir. "Başlayalım. Seni ormanın kenarına kadar kovaladıklarını düşünürsek, sürün için önemli biri olduğun açık. Bu aynı zamanda sürü arazinizin yakınlarda olduğu anlamına geliyor, doğru değil mi?"

Kurt sadece esniyor ve patilerini yalamaya başlıyor.

"Bahse girerim öyledir. Ayrıca gittikçe yaklaştığımıza da bahse girerim. Bana sizin Kızıl Dağ Sürüsü olarak adlandırıldığınızı ve ormanın derinliklerinde kızıl kayalardan oluşan dağlar olduğunu söylediler. Sürünüz orada mı?" Kız tımarlamaya devam edince Vale gözlerini kısıyor. "Kaç tane kurt var?"

Başını tekrar yere koyar ve Vale'nin telefonu çalar. Dişlerini sıkıyor. "Ben dönene kadar ona dokunma." dışarı çıkarken telefonunu da yanında götürüyor ve siparişi bana bırakıyor çünkü tahta bir kazığı sivirtirken kurda ters ters bakan Jai'yi izlemem gerekecek.

Kurt tekrar dikkatimi çekiyor. Bakışlarını Jai'nin üzerinde buluyorum ve kafası karışmış görünüyor.

Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyor?

DOKUZUNCU BÖLÜM

I Beni yakalayan avcıları izleyin. Beni indirdiklerine inanamıyorum ve beni neyle bayılttıysalar işe yaramıştı. Hatırladığım son şey, kafeste uyanmadan önce karanlığın içinde beni takip eden Jang'ın acı dolu ulumasıydı. Tedbirli olmaya çalıştım ama onlar benim

uyandık ve şimdi buradayız.

Kokulara bakılırsa, muhtemelen yerel kasabanın güney tarafında eski bir değirmen. Egzoz dumanı, metal kokusu veya diğer kokular yok, bu yüzden kesinlikle etrafta çok fazla insan yok.

Hepsinin ötesinde kokuları var.

Daha önce bir tanesinin kokusunu almıştım. Parlak, zalim gözlü olanın. Vale.

Başta fark etmedim ama şimdi, dikkatimi dağıtacak başka bir şey yokken ve o karşımda dururken derin bir nefes alıyorum ve tanıdık kokuyor.

Nedenini bilmiyorum.

Çoğu insanın düşündüğünün aksine, söyledikleri her şeyi anlayabiliyorum ve bunu biliyorlar, bu da bana daha önce kurtların etrafında olduklarını veya araştırma yaptıklarını gösteriyor. Ayrıca beni geri döndürebilirler. Daha önce de benzer bir ilaç duymuştum. Sentetik kurtboğan ve zehirli, bu yüzden kurtları şoka sokuyor. Kurtboğan panzehiri olmadan çok acı verici bir şekilde öleceğim. Her iki şekilde de acı çekeceğim, bu çok açık.

Bana ne kadar işkence ederlerse etsinler sürüme asla ihanet etmeyeceğim.

Bunun için yanlış kurdu seçtiler. Sürüm için seve seve acı çeker ve ölürüm. Belki de kaderimde hep buraya gelmek vardı, hayatımın bir peri masalı değil de trajedi olduğunu düşünürsek.

Gözlerim yaralı olana kilitleniyor, en tehlikelisinin o olduğunu biliyorum. Gözleri vahşi kurtlarınkıyla aynı bakışa sahip. Kan ve ölüm için can atıyorlar. Buna delilik dokunmuş ve bana bakışından kanımı istediğini anlıyorum.

Yanıdaki iri adam ona yaklaşıyor, gözcülük yapıyor ve onun da bunu bildiği açık.

İlginç. İri adam neredeyse olaya olmaya isteksiz görünüyor ama Vale geri geldiğinde gözleri sertleşiyor. "Geri çağrıldık. edin," diye mırıldanıyor.

"Bunu burada bırakamayız," diye Jai.

"Haklısın." İç çekiyor. "Lucien, kurda dikkat et."

"Siz ikiniz iyi olacak mısınız?" Lucien kollarını kavuşturarak sorar. "Neden o?" Jai aynı anda hırlıyor.

"Seni terk edersem, ölü bir kurtla geri dönerim. Ona canlı ihtiyacımız var. Bana bir şey olmaz. Yaralarımızı gizleriz ve hâlâ vahşi hayvanlar üzerinde çalıştığımızı söyleriz," diye tersledi Vale. "Hadi gidelim. Karanlık çökmeden dönmek istiyorum ki kurtların buraya kadar gelmesini engellemek için dışarıyı temizleyebilelim."

Bilemekte olduğu odunu yere atan Jai ceketini kapıldığı gibi Vale'in yanından hızla geçerken o da iç çekerek Lucien'e bakar. "Dikkatle izle. Herhangi bir sorun çıkarsa bizi ara kardeşim."

Lucien sadece başını sallıyor ve Vale gidiyor. Bir an sonra, başka bir arabanın çalıştığını duyuyorum ve sonra uzaklaşıyor. Birkaç mil ötesini duyabiliyorum. Beni görmezden gelip kanlı gazlı bezleri temizleyen iri adama bakarken kulaklarım seğiriyor.

Dişlerimi gösteriyorum, avcıların kanının kokusunu alıyorum. Güzel.

Şimdi avantaj kazanma zamanı. Bu bana zarar vermeye isteksiz görünüyor. Dişi olduğum için mi?

Eğer geri dönersem ve *oh, ben çok küçük bir* kadınım kullanırsam, onu kandırabilir miyim? Denemeye değer.

O arkasını döndüğünde, ben değişirim. Özgür kalmak ve bu orospu çocuklarını lime lime etmek için elimdekileri kullanmaktan çekinmiyorum. Dizlerimi çaprazlayıp sessizce ayağa kalkıyorum, kollarımı parmaklıklara sararken saçlarımın sırtıma ve göğsüme düşmesine izin veriyorum, çıplak ve insanım.

"Lucien, değil mi?" Mırıldanıyorum, sesim boğuk.

Dönüp sendeleyerek geri çekiliyor, gözleri kocaman. Mümkün olduğunca masum ve tatlı görünmeye çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Ee ..." Hâlâ bana bakarak bir silah bulmaya çalışıyor.

"Susadım. Biraz su alabilir miyim?" Tatlı tatlı sordum.

Göz kırıyor ve otomatik olarak hareket ediyor, ne yaptığını fark edip elini geri çekmeden önce bir şişe uzatıyor, ama ben elinin arkasını okşamadan önce değil. Tecavüze uğramış gibi parmaklarını içeri kıvrıyor ve geri çekilip beni dikkatle izliyor.

Onu izlerken içiyorum ve bilerek birazını göğsüme damlatıyorum. Gözleri damlacığı takip ederken yutkunuyor ve sonunda vücuduma bakıyor. Utanç içinde gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, kapağı kapatıyorum ve bağdaş kurup oturarak onu izliyorum.

Silahlarla dolu masalardan birinin kenarına oturuyor ve kalın sesi gelene kadar öylece bakıyor. İnsan düşman olmamıza rağmen sesi bana her türlü şeyi yapıyor. "Neden geri döndün?"

"Benden istedin, değil mi?" Cevap veriyorum. "Ayrıca, kurt formumdayken seninle konuşamam."

"Başına gelecekleri biliyorsun," diye uyarıyor ama bu konuda ne çok memnun ne de çok kızgın görünüyor. Sanki arada kalmış gibi. İlginç. Avcılar genellikle kurtların derisini ganimet olarak yüzmek için yanıp tutuşur ve bizden nefret ederler.

Bir avcıya göre Lucien canavarlardan nefret ediyor gibi görünmüyor.

"Neden beni avlıyorsun?" Sürümden bahsetmeden soruyorum. Bana bilgi lazım. Kaç kişiler? Neredeler? Halkımı korumam gerek.

Dişlerini gıcırdatıyor.

"Sizden daha çok var mı? Endişelenmeli miyim?" Diz çöküp amımı göstermeye dikkat ederek soruyorum.

Bakışlarını kaçırıyor. İyi, görüldüğünden daha zeki.

"Adım Quinn," diyorum kendimi ona karşı insancıllaştırarak. "Yirmi altı yaşındayım. Peki ya sen?" Bana bakıyor ama konuşmuyor. "Pek konuşkan değilsin, ha? Merak etme, babam da öyledir, yani herkese yetecek kadar konuşabilirim." Sırıtiyorum ve o da göz kırıyor. "Vale senin kardeşin mi? Sanırım daha genç."

Dişleri gıcırıyor ve ben elimi kaldırıyorum.

"Bir şey demek istemedim, sadece söylediğini duyduğum bir şeydi. Peki neden o yetkili de sen değilsin?"

"Çünkü insanları sevmiyorum."

"Ya da canavarlar," diye ekliyorum acı acı sırıtmadan önce. "Şu Jai var ya, o deli. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ayrıca orada bir şey var . . ."

Daha uzun duruyor. Demek sinirlendirdim. Bunu not ediyorum.

"Hiç fark etmedin mi?" diye sordum. "Avladığı canavarlara daha çok benzediğini?"

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun." Homurdanıyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Onu kaybediyorum.

"Hayır mı? Yani beni ve ailemi zevk için avlayan üç kaçık değil misiniz?" Durdu.

"Avlanmak sizi zorluyor mu? Eğer öyleyse, avladığınız kurtlardan pek de farklı değilsiniz."

"Onlara değiştiğini söylemem yoksa ikimizin de kellesi gider," diye tıslıyor. "Eğer akıllıysan, onlara uyacak ve istediklerini vereceksin."

"Akıllıca davranmakta hiçbir zaman iyi olmadım," diyorum ona, ama onunla konuşmayı bitirip geri dönüyorum. Şimdilik ihtiyacım olanı aldım.

Bunun yerine, ihtiyacım olacağını bildiğim için gözlerimi kapatıp dinleniyorum. Bu kafes kaba olsa da şimdilik işimi görecektir. Burada sadece bir tanesi varken -ki o da bana zarar vermeye isteksiz görünüyor- rüyalar ve kâbuslar arasında sıkışmış bir halde uyurken neredeyse rahatlayabiliyorum.

Duman kokusu ciğerlerime doluyor, beni boğuyor. Asidik tadı öğürmememe neden oluyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken safra boğazımı tırmalıyor. Dönüp bakıyorum, alevlerin hayatımdan geriye kalanları yiyip bitirmesini izliyorum, sonra dönüp ormana doğru koşuyorum - oraya ulaşabilirsem güvende olacağımı bildiğim tek yere.

Bacaklarımı ve kollarımı daha hızlı pompalıyorum, bedenimi var gücümle zorluyorum. Eğer yapmazsam, ben de herkes gibi burada öleceğim.

Koşun! Kükreme kafamın içinde, anı içimde yankılanarak beni hıçkırıklara boğuyor ve tökezletiyor.

"Kurt! Bir kurt buldum!"

Sarsılarak uyandım, bakışlarım parlak bir insan çiftiyle çarpıştı. Kahretsin, istediğimden daha derin uyumuş olmalıyım. Kabusların üzerimde hep böyle bir etkisi vardır. Beni dumanları ve karanlıklarıyla örtüyorlar, farkında olmamı engelliyorlar.

Jai oturuyor, parmaklıklara dokunacak kadar yakın.

Vücudumun gerildiğini hissediyorum ve o da başını eğiyor.

"Kurtların ne hakkında kâbus gördüğünü merak ediyorum. Uykunda inliyordun."

Dişlerimi gösteriyorum ve o da sırtıyor. "Kardeşlerinin derisini yüzüp onları kilim olarak kullanmamız mı?"

Ona istediği tepkiyi vermiyorum. Beni vahşi bir hayvan gibi üzerine atlarken görme arzusuyla adeta titreşiyor.

bana saldırmak için bir bahanesi var. Diğerleri beni canlı istiyor ve cevaplar için bana ihtiyaçları var, ama bu? O benim acımı ve ölümümü istiyor ve ben ona bunun için bir bahane vermeyeceğim.

Başımı patilerimin üzerine koyarken onu izleyerek rahatlıyorum.

Diğer ikisinin köşedeki karyolalarda horladığını duyabiliyorum. Burası karanlık ama gözlerim aramızdaki havada uçuşan toz zerreciklerini görebiliyor. Kurt yanıma bana ayın yükseldiğini haber veriyor, ona olan çağrım hiç bitmiyor. Gecenin geç saatlerinde, dünya sessizleştğinde ve karanlık hakim olduğunda.

Çoğu karanlık, kötörmek için kullanılır. Bunun gibi.

Bakışlarında delilik var ama derisinin altındaki bir şey tüylerimi diken diken ediyor. Daha önce de insan suretinde gerçek bir canavarla karşılaştığımda böyle olmuştu ama bu farklı bir şey, bu bir farkındalık.

Bu adam tamamen değil, ama onun ve diğerlerinin tepkilerinden hiçbirinin bilmediğini söyleyebilirim.

İlginç.

"Seni öldürmeme izin verdiklerinde, ki verecekler, sanırım derini battaniye olarak saklayacağım." Sırıtarak kötü görünümlü bir bıçak çıkardı. Hafif mavi parıltısı, en fazla hasarı vermek ve bağırsaklarımızı deşerken iyileşmemizi engellemek için kurtboğan ile aşılandığını anlamamı sağlıyor. Konuşmaya devam ediyor, belli ki cevap vermeyi planlamadığını fark etmiş. "Diğerleri senin önemli biri olduğunu düşünüyor, kullanabileceğimiz biri. Ben mi? Kim olduğun umurumda bile değil. Sen bir hayvansın, öldürmekten zevk alacağım bir hayvan."

Birinin nefes alış veriş hızlanınca karyolalardan birine bakıyorum ve birinin uyandığını anlıyorum. Yine de bir şey söylemiyorlar, ben de Jai'ye dönüyorum. Diğer avcılardan habersiz, beni izlerken bıçağını bir horozu okşar gibi okşuyor.

Acaba öldürmekten hoşlanıyor mu ve bu onu tatmin ediyor mu?

Bakışlarında buna cevap verecek kadar çılgınlık var. Avcılar yaptıkları işten zevk alırlar. Çoğu öldürmekten başka bir şey yapamayan ve bir çıkışa ihtiyaç duyan eğitilmiş askerlerdir, diğerleri ise sadece para için bu işi yapar, ancak Jai gibi bazıları bunu bunun için yapar - acı, öldürme. Biz canavarlardan o kadar nefret ediyorlar ki, ölümümüz için can atıyorlar. Bu genellikle bir şeyden kaynaklanır ve Jai'nin kurtlardan bu kadar nefret etmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

İnsanlarla ve vahşi hayvanlarla temasımızı sınırlandırırız ve asla insanlara saldırmayız. Alfa tarafından kararlaştırılmadıkça avcılara zarar vermek bile yasaktır. Pençelerinin kırılmasına ve sürüden çıkarılmasına neden olabilir. Bizler

Cinayet onların dikkatini çekiyor ama avcılar giderek daha cesur davranıyor, yaşadığımız تنها yerlere yayılıyor ve tüm sürümüzü avlıyorlar.

Her şey değişiyor ve biz de değişmeliyiz.

Bu üçünü öldürdüğümde, af dilemeyeceğim. Sürüm için kellelerini mızraklara geçireceğim.

"Kurda yeterince acı geri döneceğini söylerler.

Bakalım mı?" Öne doğru eğiliyor ama ben hareket etmiyorum. "Jai, yeter," diye sesleniyor Vale, yarı uykulu.

Jai arkasına yaslanana kadar gözlerim tehditten ayrılmıyor. Ancak o zaman Vale'ye bakıyorum ve onun başını kaşındığını görüyorum. Üzerinde bir insana göre etkileyici kaslarını gösteren, düşük belli gri bir eşofman var ama omzunu kaplayan kanayan gazlı beze neredeyse sırtacağım. Fark edip bana ters ters bakıyor ama Jai'nin ihtiyacı olan şey de bu anlık dikkat dağınıklığı.

Gözlerimi bir avcıdan ayırmamam gerektiğini bilmeliydim.

Bıçak parmaklıklara saplanıyor ve ondan kaçmak için geri yuvarlanırken beni sadece hızlı reflekslerim kurtarıyor. Pençelerimin üzerine kalkarak ona hırlıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

"Yeter!" Vale emrediyor, sesi sert. "Dışarı çık ve biraz hava al, hemen."

Jai ayağa kalkıyor ve kendisinden sadece biraz daha uzun olan Vale'yle burun buruna geliyor. Vale geri adım atmıyor ve Jai sonunda hırlayarak onu geçip kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor. Kapının ardındaki ağaçları görüyorum ve temiz havanın kokusunu alıyorum ama gözlerim Vale'ye geri dönüyor. Jai'yi neden durdurdu? Gözlerimdeki soruyu görüyor olmalı.

"Eğer seninle oynamasına izin verirsem, cevap alamayız. Sadece çığlıklarını duyarız, o da seni bu acıdan kurtarır. Bunun bir anlamı olduğunu sanma. Seni hâlâ sorgulamayı ve öldürmeyi planlıyorum kurt."

Tam o sırada şimşek çakıyor ve bir an için o mavi gözler bir anı gibi parlıyor, sonra arkasını dönüyor. "Senin yerinde olsam uyumazdım kurt. Onu durdurmak için her zaman uyanık olamayacağım."

Karyolasına geri sürünmesini izliyorum ve bir dakika içinde uyuyor.

Gözlerim kapıya ve dışarıda duran deli adama geri dönüyor.

Yerleşirken sakın kalmaya odaklanıyorum. Eğer çok sinirlenirsem, yer değiştirerek enerjimi tüketmem gerekecek. Hayır, şimdilik böyle kalmak daha iyi.

Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanırken yağmur yağıyor ve gözlerim Vale'ye geri dönüyor.

Neden bir an için bu kadar tanıdık geldi?
Neden bu gözlere daha önce bakmışım gibi hissettim?

ONUNCU BÖLÜM

"F ather," diyorum, eline uzanarak. Benden uzaklaşıyor ve sert gözlerle bana bakıyor. Lucien bana bir keresinde bizi sevdiğini ama bunu nasıl göstereceğini bilmediğini söylemişti. Bazen ben de emin olamıyorum.

"Burada kal," diye uyarır ve Lucien'e döner. "Kardeşine göz kulak ol."

Lucien elimi tutup beni ağaçların gölgesine çekerek, "Evet efendim," diye karşılık veriyor.

Babam, kendi deyimiyle bize gerçeği gösterebilmek için gece gelmemizin önemli olduğunu düşündü. Karanlıkta ne saklandığını hep biliyordum. Arkadaşlarımdan çoğuna ondan korkmamaları söylenirken, babam bana onun içinde saklanan her şeyin beni öldürebileceğini söyledi.

Eskiden ondan yatağımın altını kontrol etmesini istediğimde bir bıçak getirirdi ve birden fazla kez yatağın altında bir şey saklandığını görürdüm ama bu gece farklıydı. Canavarları avlarken Lucien ve beni de yanında getirdiği ilk gece.

Ben sevmedim. Çok karanlık ve korkutucu.

Uzaktan kurtların ulumalarını duyuyorum, bu da beni ürpertiyor ve Lucien'e yaklaştırıyor. "Sorun yok Val. ," diyor bana. "Bize bir şey olmasına izin vermeyecekler."

Bakışlarını takip ediyorum, babamın adamlarına çiftlik tarzı geniş eve doğru hücum etmelerini emretmesini izliyorum. Sol tarafta bir kaydırak ve salıncak var. Yıllardır bir tane istiyordum ama canavarlarda bir tane var.

Tiz bir acı çığlığı gözlerimi tekrar eve çeviriyor, babamın adamlarının kullandığı kokteyller pencerelerden içeri giriyor, camlar kırılıyor ve alevler anında perdeleri ve duvarı sarıyor.

Çığlık yine korku dolu bir şekilde geliyor ve tüyleri diken diken ediyor.

Ben

. İcimden bir ses bu çığlığa cevap verirken kalbim hızla çarpıyor. "Yapma," diye tersliyor Lucien, beni geri çekerek. "Yoluna çıkamayız."

*Gözlerim o anda ahşap eve ve alevlere geri dönüyor
enkazdan küçük bir şeyin fırlayıp ormana doğru hızla koştuğunu görmek için tam zamanında.*

Lucien evden tökezleyerek çıkan bir avcıyı görünce dönüp bana bakıyor, babamıza o kadar benziyor ki kalbim sıkışıyor. Benden sadece birkaç yaş büyük olması önemli değil. "Burada kal." Kuyudan bir kova su alıp ona yardım etmek için acele ederken, gözlerim ağaçlara doğru giden çizgiyi takip ediyor.

Lucien'e dönüp baktığımda dikkatinin dağılmış olduğunu görüyorum. Derin bir nefes alarak bıçağımı tutuyorum ve ağaçların arasından hızla geçiyorum, canavarlardan biri kaçarsa babamın kızacağını biliyorum.

Kimse onu kızdırmak istemiyor.

O haklıydı. Erkek olmanın zamanı geldi.

İrkilerek uyandığımda kafese baktığımda dışı kurdun beni dikkatle izlediğini görüyorum. Gözleri sanki rüyamda ne gördüğümü biliyormuş gibi benimle alay ediyor. Kalbimin atışını duyabilecek ve vücudumu kaplayan terin kokusunu alabilecek kadar kötü.

Arkamı dönüp karyolanın üzerine oturuyorum, yüzümü ovalarken sırtımı ona veriyorum ve rüyamın dallarına tutunmaya çalışıyorum, ama duman gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlar ve ben hüsrana uğramış ve öfkeli bir halde kalıyorum.

Ayağa kalkıp hışımla banyoya girerken diğerlerini görmezden geliyorum.

Kapıyı çarparak hızla soyunuyorum ve çalışanların soyunma odasındaki eski, paslı duşu çalıştırıyorum. Bembeyaz kabine girip buz gibi suyun altına girerek hayallerimi ve endişelerimi yıkamasına izin veriyorum.

Kendimi temiz hissedene kadar vücudumu ovalıyorum ve sonra bir havlu alıp kurulandıktan sonra lavabolara gidiyorum.

Aynadaki buğuyu silerek başımı kurulamayı bitiriyorum ve yansıyamda kendi gözlerimle karşılaşmadan önce belime sarıyorum. Gözlerim öfkeyle parlıyor, çenem sıkılıyor ve boynumdaki damarlar şişiyor. O kurdu suçluyorum. Çok yakınımda, bu yüzden elbette beni uyurken izleyen bir düşmanla gergin olacağım, ama eğer yapmasaydım, dışarı çıkıp bizi öldürebileceğinden endişelendiğimi bilecekti. Hayır, kendime olan güvenimi göstermeliyim.

güç ve kısıtlama ve neyse ki yıllar boyunca kendimi yabancı yerlerde uyumaya zorlamam işe yaradı, böylece uyuyabildim.

Islak, renksiz gazlı bez gözüme çarpıyor ve pençelerinin keskin acısını hatırlayarak bir an için onu kapatıyorum. O zaman denemiyordu bile, bu yüzden eğer deniyorsa neler yapabileceğini ancak hayal edebiliyorum.

Gazlı bezi kaldırıp aynadan yaraya bakıyorum ve hiç iyileşmediğini görüp kaşlarımı çatıyorum. O iğrenç dişi kurt bana ne yaptı?

Bandajı çıkarırken derimi çekiştiren hafif acıyı görmezden gelerek, burada tuttuğumuz kitle yarayı hızla yıkayıp düzeltiyorum. Yeterince avlandıktan sonra, onları her yerde bulundurmaya öğreniyorsunuz.

Havludan başka bir şey giymeden karyolalara geri dönüyorum ve yeşil haki spor çantamı çıkarıyorum. Beni izlediğini hissettiğim gözleri görmezden gelerek arkamı dönüyorum, havluyu bırakıyorum ve koyu gri pantolonumu ve siyah gömleğimi çekiştiriyorum. Tel, kurtboğan ve el bombalarını ceplerime koymadan önce çoraplarımı ve botlarımı ekliyorum, ardından bıçağımı ve silahımı takıyorum.

Bitirdiğimde, yukarı bakıyorum.

Kurt kafesin ortasında oturmuş beni izliyor, sanki işim bittiğinde ne olacağını biliyormuş gibi. Bir an için tanıdık kahverengi gözler görüş alanımı dolduruyor, sonra arkamı dönüp kılıfımı sabitlemeyi bitiriyorum ve kurduğumuz masalara doğru ilerliyorum.

Lucien tost yiyor ve yerken bana bir kupa uzatıyor.

Yanına oturup bacaklarımı diğer sandalyeye uzattım ve kurda bakarken zayıf kahvemi yudumladım. "Herhangi bir sorun var mı?" Ona güvenemediğimiz için bu sabah erkenden nöbeti Jai'den devraldı. Onu bırakmamam gerektiğini bilmeliydim ama uykuya ihtiyacımız vardı ve kurdun içine biraz korku salmanın yardımcı olacağını düşündüm.

"Yok. Hareket bile etmedi. Neredeyse bütün gece uyanıktı. Jai, sen ona stres atmasını söylediğin için koşuya çıktı."

Başımı ona doğru salladım. Eli tostunu öyle sert yumrukluyor ki, kırılıyor ve gözleri kısılıyor. "O bir canavar, bunu unutma."

"Biliyorum," diye karşılık veriyor, "ama onlarla böyle oynamamalı. Biz avcıyız, psikopat değil."

"Cevaplara ihtiyacımız var," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama o cevap aramıyordu. Eğlence arıyordu," diye karşılık veriyor Lucien ayağa kalkıp ellerinin tozunu alırken. ", artık uyandığına göre şu bitirelim. Kurt burada ne kadar uzun kalırsa, sürüsü için o kadar uzun süre tehlikede oluruz."

Dün Jai'ye de aynen bunu söyledim. Komutanımıza bir kurt sürüsü yakaladığımızı söylemedim, sadece birkaç vahşi yakaladığımızı ve doğru yolda olduğumuzu söyledim. O kadar mutluydu ki neden acele etmemiz gerektiğini sorgulamadı bile. Bu zaferi tek başımıza kazanmak istiyorum, bu yüzden konumdan emin olduktan sonra onları çağıracağım. Sürüyü alt etmek için tüm avcılara ihtiyacımız olacak. Sadece üçümüzle peşlerine düşecek kadar aptal değilim ama emin olmak istiyorum.

Tekrar başarısız olmayı göze alamayız.

Kupamı yanıma alarak onu kafese kadar takip ediyorum ve Jai'nin bıçaklarının yerde bıraktığı izleri görüyorum. Masaya yaslanıp kurdu izlerken kahvemi yudumluyorum. Ona iğne yapıp değişmeye zorlayabilirim ama konuşacağının garantisi yok ve kesinlikle ölecek.

Hayır, şimdilik farklı bir yaklaşıma ihtiyacımız var. O elimizdeki en yakın ipucu, en iyi ve tek ipucumuz ve ona canlı ihtiyacımız var.

"Bize yardım eder ve bilmek istediklerimizi anlatırsan sana adil bir şans veririm," diye başlıyorum, dostça bir yaklaşım sergilemeye çalışarak. "Gitmene izin vereceğiz, sana bir avantaj sağlayacağız. Hayatta kalmak için adil bir şans."

Gözlerini kırıştırıyor ve sadece beni izliyor.

"Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Ya orada bir hayvan gibi ölürsün ya da dışarıda biz seni avlarken. Seçim senin." Beklerken kahvemi yudumluyorum.

Ağzı aşırı bir esnemeyle aralanıyor, uzun dişlerini gösteriyor ve sonra sırtarak pençesini sadece kurt orta parmağı olarak tanımlayabileceğim bir şekilde yukarı kaldırıyor. "Zor yol o zaman." İç çekip masadan kalkıyorum.

Canavarlardan ne kadar nefret etsem ve masumlara zarar vermemeleri için dünyayı onlardan temizlemek istesem de işkenceden hoşlanmıyorum. Ben Jai gibi değilim. Ölümlerinden zevk alıyorum, acılarından değil. Artık zevk almıyorum. Bir zamanlar, genç ve yenyken, intikam almak isterdim. Şimdi sadece ailemden geriye kalanları güvende tutmak istiyorum.

Bir keresinde bir canavara merhamet göstererek bir hata yaptım ve bu bana her şeye mal oldu. O hatayı bir daha yapmayacağım.

Kadın ya da değil.

Masadan kalkarken, bıçağımı kınından çıkarıp havaya kaldırmadan önce kupamı kasıtlı olarak yere bırakıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyorsun sanırım?" Ona bakma zahmetine girmiyorum ya da bir yanıt beklemiyorum. Sadece devam ediyorum. "Güneş ışıyla kutsanmış bir kılıçtır ve metalin kendisi kurtboğan ve peri çeliği karışımından yapılmıştır. Kurtboğan her kesiğe bir zehir gibi bulaşacak, kapanmasını engelleyecek ve senin üzerinde çalışırken acıya neden olacak.

Kan. Sonunda, hiç dönüşemeyeceksin. Peri çeliği tüm bıçaklardan daha derin keser." Kurda bakıyorum. "Başlayalım, olur mu?"

Kafese yaklaşp bıçağı tutuyorum. "Sürün nerede?" Sadece beni izliyor.

Boynumu kırarak kapıya yöneliyorum. "Vale," diye tersliyor Lucien, ama onu duymazdan geliyorum.

Zincirleri çözerek kapıyı açıyorum ve onunla birlikte kafesin içine giriyorum. Yüzünü bana dönüyor ve Lucien'in lanetini duymazdan gelerek kafesin derinliklerine doğru adım atıp onu köşeye sıkıştırıyorum. Hızlı bir kaçış yapmak için sırtımı çıkışa verdiğimden emin oluyorum. Ben aptal değilim. Sakindi ama pençelerinin keskinliğini hatırlıyorum.

O bir canavar, bir hayvan, bu yüzden saldıracak.

Hepsi saldırır.

Bıçağımı salladığımda bakışlarının hareketi takip edişini izliyorum, kuyruğu arkasında dikleşiyor ve uyarırcasına hırlıyor. "Sana bunu kolay yoldan yapabileceğimizi söylemiştim." Yaklaşırken bıçağı tekrar sallıyorum ve hırıltısı daha da yükseliyor. Titreşim kollarımdaki tüyleri diken ediyor. İçgüdülerim yırtıcıyı hissederek kaçmam için bağılıyor ama onları görmezden geliyorum. Yaklaştıkça fiske vurmaya devam ediyorum ve sonra kesiyorum. Sola doğru savruluyor, kılıcın kenarını kıl payı kaçırıyor ama çenesini kapatıyor ve ben de elimi çekiyorum, ısırılmaktan son anda kurtuluyorum.

Daha önce karşılaştığım tüm kurtlardan daha hızlı ve daha zeki. Doğru hamleyi yaptığımda yemi yutmuyor. Geri çekilip bıçağı döndürüyorum, o da bıçağa değil gözlerime bakıyor.

Akıllı küçük dişi kurt.

"Sonunda yavaşlayacak ya da uyuyacaksın ve ben de seni yakalayacağım küçük kurt, o zaman başın belaya girecek." Gözleri kısılıyor ve bir sonraki hamlemde saldırıma hamle yapıyor, bıçağın altından eğiliyor ve pençelerini bacağıma geçiriyor.

Kanımın bacağımdan aşağı damladığını hissederek bir çığlıkla geri çekildim. Pençeleri pantolonumu ve derimi kesti. Derin değil, bu yüzden bu bir uyarı atışı, bana ulaşabileceğini söylüyor ve kelimeler olmadan kendi tehditlerini sunuyor.

Acıyı ve Lucien'in endişeli küfürlerini duymazdan gelerek dişlerimi sıkıyorum. Benden istediği gibi aşağı bakmıyorum, boğazıma saldıracağını biliyorum. Bunun yerine ayağımı sıkıca yere koyuyorum ve bunun neden olduğu acı patlamasını görmezden geliyorum.

Kendinden önceki herkesten çok daha fazla darbe indirdi. Bunu ona vereceğim.

Yine de bıçağımı gözünün bir santim önünde durdurarak insan olabileceğimi ama aynı zamanda bir avcı olduğumu kanıtlıyorum. Bıçağı geri çekmeden önce ona "Son uyarı," diyorum, sonra acı beni ele geçirirken kafese doğru geri geri yürüyorum. Kafesten kaçarken kanın yere düzenli bir şekilde damladığını hissediyorum.

Lucien kapıyı hızla zincire vururken nefes nefese kalıyorum, kurt kapıya çarparken geri sıçırıyor ve sonra bilmiş bir sırıtışla bize sırtını dönüp kafesin etrafında adım atıyor.

"Lanet olsun, Vale," diye çıkışıyor Lucien, beni bir sandalyeye götürüp aşağı itiyor. Pantolonumu yırtarak yaramı daha da açığa çıkardı. Lucien yarayı temizleyip elinden geldiğince kapatırken gözlerimi kurttan ayırmıyor, ona yaranın farkına varma zevkini tattırmayı reddediyorum.

Tam o sırada, Jai kapıdan içeri giriyor, ter içinde, dağınık saçlarını geriye atmış.

"Sondaları getir. Cevap istiyorum," dedim ona.

Kurda bakarken gözlerini neşe dolduruyor. Dileğine kavuşacak, onun acısına.

Başını bana doğru çeviriyor ve dişlerini gösteriyor, sanki bana getir der gibi.

Küçük dişi kurdun geleceklerden haberi yok. Kolay yolu seçmeliydi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I Liderlerine meydan okudu ve bana attığı pis bakıştan anladığım kadarıyla çok kızgın ve şimdi de Jai'yi üzerime saldı. Her tarafı ter içinde, kokusunu çekiyorum ve vahşi renk tonunu fark ediyorum. Evet, Jai tamamen insan değil, ama ben Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Lucien bacağını sarıp sarmalarken Vale'e ve onun bana dar gözlerle, neredeyse ihanete uğramış gibi baktığını görüyorum. Sanki beni aktif olarak esir tutmuyorlarmış ve başımı örtülerinin üzerine koymakla tehdit etmiyorlarmış gibi davranıyor.

Jai bir sandığı açarken ona bakıyorum, neşesinin kokusu havayı dolduruyor. Tüm bunların altında Vale'nin kanı var. Kafesimin zemininde birikirken neredeyse yemek zilini çalıyor.

İlk kanı ben döktüm ama o benim için geldi ve bir hayvanı tehdit etmekten daha iyisini bilmeliydi. Şimdi acı çekeceğimi biliyorum, bu yüzden kendimi buna hazırlıyorum.

Jai üç uzun sopa çıkardı, elektrikli olanlardan. Bana dönerek, hınzır bir sırıtış dudaklarını çekiştirirken birini avuçluyor ve yara izini yukarı kaldırmaya zorluyor. Acımasız, çiğ görünüşüne rağmen, içimde bir şey o bakışta gördüğüm delilik tarafından çekiliyor.

Hayvan hayvana.

Sopayı parmaklıkların arasından soktuğunda kaçabileceğim hiçbir yer yok. Yan tarafıma çarpıyor ve güçle sarsılıyorum, dudaklarımı kapatmaya zorlamadan önce dudaklarımdan bir sızlanma çıkıyor. Geri çekiyor ve ben tekrar kaçmak için kafesin diğer tarafına koşuyorum. Beni kovalarken gülüyor. Acele ediyorum, deniyorum

ama kaçabileceğim bir yere kadar kaçabiliyorum ve çubuk sonunda yine bana çarpıyor.

Onu tenime bastırmaya devam ediyor, üç çatal vücuduma elektrik gönderiyor, sonunda beni serbest bırakana kadar beni bir acı kasasına kilitliyor ve ben yere yığılıyorum. Vücudum hareket etmeyi ya da beni dinlemeyi reddediyor, çatal gitmiş olmasına rağmen hala artçı şoklarla sarsılıyor.

Ona baktığımda güldüğünü ve iğneyi okşadığını görüyorum. "Acıtıyor, değil mi? Yetişkin bir insanı öldürecek kadar gücü var, ama canavarları incitmeye yetecek kadar da suyu var. Onları bayıltmaz çünkü bu işe yaramaz ama canlarını çok yakar. Seni bu acıya kilitleyebilirim."

Dişlerimi sıkarak vücuduma hareket etmesini emrediyorum, ama hareket etmiyor ve bana tekrar vurarak hırlamama neden oluyor. Geri çekilerek manyakça kıkırdıyor ve hücrenin içinde dolaşiyor. Ondan kaçmaya çalışırken sarhoş gibi sallanarak pençelerime doğru tökezliyorum, ama tekrar saplıyor ve akıntıyla yerde kıvrana kadar yavaşlıyorum.

Değişimim gelmek istiyor ve bedenimi yırtan akıma rağmen kendimi kurt formunda kilitli tutmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Yeter," diye bağıyor Lucien ve ben nefes nefese kalırken Jai isteksizce geri adım atıyor.

Bedenimin zayıflığı iyileştirmeye, hâlâ içimde dolaşan elektrikle mücadele etmeye çalıştığını hissediyorum. Çatalların bıçak izlerini ve etrafındaki yanmış kürkü hissedebiliyorum.

"Şimdi konuşmak ister misin?" Vale sorar.

Başımı kaldırarak bakışlarıyla buluşuyorum ve bilerek bandajların arasından kanayan bacağındaki yaraya bakıyorum. Burun delikleri açılıyor, arkasını dönüyor. "Devam et," diyor Jai'ye.

Jai beni dürtüyor ve tekrar yapmadan önce iyileşmeme izin veriyor. Hepsine dayanıyorum. Vale ona durmasını söyleyene kadar iyileşme döneminde kalkmaya çalışmayı bırakıyorum. Dudaklarında acı bir sırıltı beni izliyor.

Gözlerimi devirerek kendimi titreyen pençelerimin üzerinde durmaya zorluyorum ve bakışlarımla buluştuğunda kaşları kalkıyor. "Güçlü küçük dişi kurtsun, değil mi?" diyor. "Önemli değil, herkes eninde sonunda kırılır. Bunu düşünmen için sana zaman vereceğim. Yarın gönüllü olarak konuşmak için bir şansın daha olacak, aksi takdirde parçalarını kesmeye başlamak zorunda kalacağız. Kurtboğan zehri o kesiklerden etkisini gösterdiğinde başka seçeneğiniz kalmayacak. Seni öldürecek." Sanki ölümün onun planları bir rahatsızlıkmış gibi bu konuda sinirlenmiş görünüyor. "Ama seçici olmayı göze , değil mi?" Yumruğunu parmaklıklara ama ben irkilmiyorum.

"Ben kalacağım. Lucien ve Jai, gidip tuzakları kontrol edin. Başka vahşi ya da sürü olmadığından emin olun. Çok dikkatli olun. Muhtemelen onun için kurduklarımızı gözetliyorlardır," diye emrediyor Vale kafesin arkasına giderken.

Onları görüş alanımda tutuyorum. Lucien ve Jai dışarı çıkmadan önce bana bakıyorlar. Arabanın motorunun gürültüsünü duyuyorum ve sürünün onları parçalamak için beklediğini umarak neredeyse neşeyle sırtıyorum.

Dönüp Vale'yi izliyorum.

Yaralarına rağmen eline birkaç bıçak alıyor ve kırımlardan birinin üzerine yerleştirilmiş tahtaya art arda fırlatmadan önce onları boş yere savuruyor. Alıştırma yaparken onu izliyorum. Her seferinde hedefi tam on ikiden vuruyor. Bıçak çemberi o kadar yakın ki, düşmemelerine şaşıyorum. Bir kez bile ıskalamıyor ve beni korkutmak için izlememe izin verdiği açık, ama aptal aynı zamanda güçlü ve zayıf yönlerini bilmeme izin veriyor.

Hızlı ve iyi kılıç kullanıyor ama yaraları yüzünden yorulduğunu görüyorum.

Ondan daha uzun süre dayanabilirim, kardeşinin onun zayıflığı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Onu çok seviyor, doğru kozu elde edersem teslim olacak kadar.

yaslanıp yaralarımı yaladıktan sonra bir köpek gibi köşedeki su kabını içiyor ve Vale'nin antrenmanını izliyorum. Bazı atışlarında dönüyor, bazen de beni izliyor ve bakmadan atıyor.

Onu izlerken vücudumun iyileşmesine izin veriyorum ve sonunda topallayarak uzaklaştığında, kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen kişi ben oluyorum. O dışarı çıktığında rahatlıyorum ve tam yerimi tespit etmek için kokuları incelemeye odaklanıyorum. Buradan çıkmayı planlıyorum ve bunu yaptığımda sürüye geri dönmenin en hızlı yolunu bilmem gerekecek.

Bu üçü ölecek ya da ölüyor olacak. Lucien için hızlıca halledeceğim ama Jai acı çekecek.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir anda tekerleklerin patinajı ve panik içinde bağırışlarla uyanıyorum. Doğrulup başımı eğiyorum. Çarpan kapıların sesi ve acı dolu, ağır nefes alış verişler kulaklarımı dolduruyor. Derin derin soluyarak kan kokusu alıyorum ve tüm bunların altında bir vahşinin kendine özgü, kusursuz kokusu var.

Beni ayakta tutan da bu. Feraller hep aynı kokar. Sürüden ayrıldıklarında, kurtları ekşir. Kapılar açıldığında Vale ve Jai aralarında inleyen bir Lucien taşıyor. Ekşimsi koku her taraflarını sarmış durumda; özellikle Lucien, Jai de öyle ama Lucien'in kokusu buram buram.

Jai aceleyle gelip silah masalarından birini devirerek her şeyi yere saçarken beni tamamen görmezden geliyorlar. Onlar

Lucien'i yere yatır.

"Ne oldu?" Vale ellerini Lucien'in inleyen bedeninde gezdirerek sorar.

Jai küfrediyor, ben izlerken ilk yardım çantalarını almak için acele ediyor. Daha iyi görebilmek için kafesimde hareket ediyorum ve yaparken neredeyse ısıklık çalıyorum. Sol göğüs kafesinde bir vahşinin yırtık bir ısırtığı var. Derisinin büyük bir kısmı yırtılmış ve çok kan kaybediyor. Solgun ve inliyor. Yara acı kokuyor, yani enfeksiyon kapacak. Vahşiler çok fazla parazit ve enfeksiyon taşıyor.

"Pislik herif batı yakasındaki tuzaklardan birinin dışında bekliyordu. İçinde bir arkadaşını yakalamış olmalı. Onu maskeleydi ve üzerimize atladı. Ben daha boynunu kıramadan Lucien'in üzerine atladı." Jai homurdanıyor, poşetleri yırtıp yaraya gazlı bez bastırırken Lucien kükrüyor, acı içinde sırtı eğiliyor.

Vale yemin ediyor. "Kardeşim, sorun yok," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyor ama sesindeki paniği ben bile duyabiliyorum.

İçimde bir şeyler sızlıyor ve nedenini bilmiyorum.

Jai kanamayı durdurmak için onu orada tutarken Lucien'in nefesi kesilir. Vale'yi tutup aşağı çeker. "Bırakma beni," diye mırıldanır.

"Ne? Sorun . Güvendesin," diye yanıtlıyor Vale.

"Hayır, hayır, sakın dönmeme izin verme!" diye neredeyse bağırıyor. "Öldürün beni. Onlardan biri olmayacağım. Önce ben öleceğim."

"Luc." Vale solgunlaşıyor ve geri çekiliyor, elleri kan içinde. O kadar savunmasız ve kalbi kırık görünüyor ki ben bile irkiliyorum.

"Hayır, ver şu lanet silahı bana. Dönmeyeceğim!" Lucien çılgınca bağırır.

Ne? Isırığa bakıyorum. Dönüşeceğini sanıyor. Bazı kurtlar kurt yapma yeteneğine sahiptir, ancak çoğu yapmaz çünkü bu bizim doğamıza aykırıdır. Kurtlar doğar ve yapılanlar asla tam olarak doğru olmaz, bu yüzden bunu sık sık yapmayız. Ancak, bir insanı dönüştürmek için çok şey gerekir. Çoğu bu değişimden sağ çıkamaz. Derin derin koklayarak şüphelerimi doğruladım.

Bunun böyle devam etmesine izin verebilirim -biri, belki de hepsi ölecek- ama nedense Lucien silahlara sarılırken kendimi insan formuna geri dönerken buluyorum.

"Dönmeyeceksin." Sesim odanın içine düşüyor, kaosu sessizliğe çeviriyor.

Hepsi dönüyor. Vale kafesi tekmeliyor ama ben onu görmezden geliyorum, gözlerim Lucien'de.

Ayağa kalkıyor, Jai'yi itiyor ve sendeleyerek bana doğru geliyor, kafesin önünde dizlerinin üzerine çöküyor. "Yalan mı söylüyorsun, Quinn?"

"Ne?" Vale .

"Adını biliyor musun?" Jai talep ediyor.

Onları görmezden gelip Lucien'in endişeli gözlerine bakıyorum ve oradaki paniği görüyorum. Korkuyor. Tadını alabiliyorum ve bu çok lezzetli. Aklıma başka bir plan geliyor, bu yüzden yaklaşıyorum ve yumuşakça gülümsüyorum. "Ben-"

Geri çekildi ve Vale bana silah doğrulttu.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Kardeşine yardım etmemi istiyor musun, musun?" Lucien onu görmezden gelerek yaklaşıyor. "Quinn, lütfen."

Vale'yi ve bana doğrultulan silahı görmezden gelerek, onları ürkütmek için elimi parmaklıkların arasından yavaşça kaydırıyorum. Kafama bir kurşun yemem gerekmiyor, teşekkürler. Gazlı bezi kenara çekerek parmaklarımı yaranın içine sokuyorum ve o homurdanırken geri çekilerek Vale'in benimkini kırmak için aşağıya inen kolundan hızla kaçıyorum.

Parmaklıkların arasından geri çekerek parmaklarımdaki kanı emiyorum ve tatları ayırıyorum. Lucien beni izlerken Jai'nin nefesi kesiliyor. "Dönüşmeyeceksin." Başımı sallıyorum. "Dönüşmek için belli bir tür tükürük gerekir. Kanımızdaki bir şey sende bunu fark ediyor ve tıpkı bir yılan ve zehri gibi onu aktif olarak dışarı pompalamak zorunda kalıyoruz. Seni dönüştürmek istemedi. Seni öldürmek istedi. Isırıkta zehir yok, bu yüzden dönüşmeyeceksin. Her zaman bu zayıf insan olarak kalacaksın."

Başını parmaklıklara yaslayarak yere yığılıyor. "Teşekkür ," diye . "Buna inanma," diye hırlıyor Jai.

Vale yavaşça, " güvenemeyiz," diyor, "ama nasıl gideceğini görelim."

"Ancak o yara çoktan enfekte olmuş." Ben arkama yaslanıp onu izlerken Lucien'in gözleri açılıyor. "Ferallerin hastalıkları vardır, hem de çok fazla. Taşıdığı enfeksiyon her neyse onu o ısığa bulaştırmış. Eğer düzgün bir şekilde iyileşmezse, ki insan tıbbıyla iyileşmesi mümkün değil, o zaman ısırıktan değil enfeksiyondan öleceksin."

Jai ve Vale öfkeli konuşmalar yapıyorlar ama ben onları duymazdan gelerek gözlerimi Lucien'den ayırmıyorum. "İster inanın ister inanmayın, yalan söylemek için bir nedenim yok. Bundan hiçbir çıkarım yok. Lucien bana iyilik teklif etti, ben de karşılık veriyorum. O yara enfeksiyon kapmış. İyileşmezse öleceksin."

Tekrar değişiyorum ve koşarak uzaklaşıyorum. Lucien, onu masaya geri kaldırırlarken bile beni izliyor.

"Boş ver onu. Kafana girmeye çalışıyor," diye tersliyor Vale. "Sen iyisin. İyi olacaksın."

Jai hemen yarayı yıkayıp işe koyuluyor ama Lucien gözlerini benden ayırmıyor ve bakışlarında gerçeği görüyorum; öleceğini biliyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jai ve Vale onun yanından ayrılmıyor. Bu yoldaşlık ve dostluk gösterisi karşısında neredeyse yumuşayacaktım. Her şeye rağmen birbirlerini gerçekten seviyorlar ve endişelendikleri çok açık. Vale çok adım atıyor, hala Lucien'in kurumuş kanıyla kaplı giysiler. Temizlenmiş ve yarası sarılmıştı ama gözleri kapalı kapaklarının ardında hareket ediyordu, uykusunda bile huzursuzdu.

Nemli ve yanıyor. Enfeksiyon çoktan yerleşmeye başladı. Kokusunu alabiliyorum. Hastalığı havada, kanını kirletiyor.

Gece ilerledikçe onlar da aynı şeyi fark etmeye başladılar. Uyanmıyor, bir şey yiyip içmiyor ve insan burunları bile enfeksiyonun kokusunu alabiliyor. "Gidip biraz antibiyotik alalım." Jai tereddüt ediyor çünkü ikisi de bunun bir insan enfeksiyonu olmadığını biliyor, bu da insan tıbbıyla tedavi edilemeyeceği anlamına geliyor. Bu kesinlikle avcı temelleri.

Onu kurtarmalarının hiçbir yolu yok ve bunu biliyorlar.

Vale bana bakıyor, çenesini sıkıyor ve planıma doğru yürüyüp yürümeyeceğini merak ediyorum.

Bir düşmana güvenmekten başka çaresi yoktur. "Onu ne iyileştirebilir?" diye sorar sonunda.

"Vale," diye tersliyor Jai.

"O benim kardeşim. Ölmesine izin veremem. Ne söyleyeceğini duymak istiyorum," diye kükrüyor Vale ve Jai bir kez olsun sessiz kalıyor. "Onu kaybedemem," diyor Jai'ye sessizce, ama ben duyuyorum.

Bana dönüp baktığında, teslim olmuş ve yorgun görünüyor. "Nasıl? Söyle bana."

Geriye kayıyorum, insan formunda bağdaş kurarak oturuyorum. Duruma rağmen gözleri vücuduma kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor. Saçlarımı geriye doğru çekiyorum, kıvrıkcık kahverengi tellerle bağlıyorum.

"Bir cadı yapabilir ama en yakın cadı meclisi iki yüz mil uzakta. Önce o ölür. Tanrılara dua edebilirsin ama onlar insanları pek umursamaz ve eğlence olsun diye ölmene izin verirler. Elbette fey büyüsü de var ama birini takip etmek günler sürer ve o da ölmüş olur."

"Söyle bana!" Vale talep ediyor. "Lütfen."

"Onu kurtarabilirim," diye teklif ediyorum. "İyileştirmek benim yeteneğim.

Kardeşini kurtarabilirim." "Ama?" Vale talep ediyor. "Acele et!"

"Ama karşılığında bir şey istiyorum."

"Ne?" Ağır ağır nefes alıyor, özgürlüğümü talep etmemi bekliyor.

Yapabilirim ama bilgiye daha çok ihtiyacım var, bu da burada kalmak demek. "Sürümü bir hafta yalnız bırakacaksın, tam bir hafta."

Gözleri seğiriyor. "Hayır."

"O zaman kardeşin ölür." Omuz silkiyorum, geri dönmeye hazırım.

"Bekle!" der Lucien'e bakarak. "Gerçekten ölüyor mu?"

"Kendi gözlerinizle bakın. Beyninizin kabul etmeyeceği şeyleri kalbiniz bilir. Üzerindeki ölüm ve çürüme kokusunu alabiliyorum. Eğer daha fazla beklersek, benim bile becerilerimin dışında kalacak," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Yalan söylemiyorum. Onun ölümünden kazanacağım hiçbir şey yok, ama sen bunun acısını benden çıkaracaksın."

Jai tüm bu süre boyunca bana ters ters bakarken o benim mantığımla çalışıyor ve Vale arkasını döndüğünde omuzları çöküyor. "Anlaştık. Seni bırakacağım ve sen de kardeşimi kurtaracaksın. Eğer bir şey yapmaya kalkarsan seni öldürürüm."

"Anlaştık." Zarifçe ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum ve bekliyorum.

Jai bir silah kapıp bana doğrultuyor, Vale ise bıçağını tutup göğsüme doğrultuyor ve kafesin kilidini hızla açıyor. Kaslarının gerginliğinden üzerine atlamamı beklediği anlaşılıyor. Çıplaklığımı umursamadan yavaşça kafesten çıkıyorum ve Lucien'e doğru ilerliyorum.

Beni sıkıştırıp yoluma çıktığında Jai'ye "Odaya ihtiyacım var," diyorum. Ayak parmaklarım onunkilerle buluşana kadar durmuyorum ve bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı eğmek zorunda kalıyorum. "Eğer onu kurtarmamı istiyorsan ..."

"Jai, çekil. Bu bir emirdir," diye Vale.

"Tek bir hareketinde seni öldürürüm," diye tehdit ediyor Jai, silahını göğsümde gezdirerek.

Elimi büküp kaldırıyorum ve aynı hareketle bir tırnağımı göğsüne saplıyorum. "Seni daha çabuk öldürebilirim insan, şimdi kımılta."

Gözlerindeki bir şey kararıyor ve sonra uzaklaşarak bana erişim izni veriyor. Lucien'in yanına gidip elimi alnına bastırıyorum. "Gittikçe uzaklaşıyor," diyorum usulca. "Çok ileri gitmiş olabilir."

Bir silahın namlusunun başımın arkasına dayandığını hissediyorum. "Onu kurtar yoksa ölürsün."

Gözlerimi devirerek, küfürlerine aldırmadan ellerimi yaraya bastırıyorum ve gözlerimi bir kez daha kapatıyorum. "Çek şu silahı, duyularımı bozuyor."

"Korktun mu küçük kurt?" Jai kulağıma mırıldanıyor.

"Hayır, rahatsız oldum. Doğal yırtıcı içgüdülerimin devreye girmesine neden oluyor ve onu bu şekilde iyileştiremem," diye mırıldanıyorum.

"Zaten yapabileceğini sanmıyorum. Bu bir numara," diye hırlıyor Jai ama geri adım atıyor.

gömüldüğümde, kurdumun üzerimde gezindiğini hissediyorum ve bunun altında, ihtiyaç ve acıdan doğan, saklı tuttuğum yeteneğim var. Bunu sadece Jang biliyor. Bir kurt için bile duyulmamış bir şey. Zorlamamak gerektiğini bilerek yavaşça dışarı çıkarıyorum. Yıllar süren gizli pratik bana bunu öğretti.

O ay büyüsünü ruhumdan koluma ve Lucien'in bedenine getiriyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum ama sarsıldığını hissediyorum. Şu anda parlak, mistik bir mavi renkte parladığını biliyorum ve onların soluk soluğa kaldıklarını duyuyorum.

Daha derine itiyorum, vücudunu araştırıyorum. Kırık bir kaburgası var, onu iyileştiriyorum ve eski bir sakatlıktan dolayı yerinde olmayan bir dizi var. Omzuna geçmeden önce onu da düzeltiyorum. Büyümü ona akıtıp iyileştirmeye başlıyorum. Diğer kolumu kaldırırken gözlerim açılıyor.

Bileğimi yırtıp açarken ve kanımı yaraya sürerken onları görmezden geliyorum. "Onunla savaşmak için kanımdaki güce ihtiyacı var," diye açıklıyorum ki bu kısmen doğru. İhtiyacı var, ama bu aynı zamanda onu sisteminden çıkana kadar takip etmemi ve ne zaman geleceklerini bilmemi sağlayacak.

Zehir tükürülürken kanım yaraya . Siyah ve yağlı kan, yaradan uzaklaşıp derisinden aşağı yuvarlanıyor ve sonra eti birbirine yapışmaya başlıyor. Kolumu bırakıp geri çekilmeden önce iyileştirebildiğim kadar iyileştiriyorum. Pembe bir yara izi var ama bunu değiştiremem. Bu izi ömür boyu taşıyacak.

Vale'ye dönüyorum. "Bitti. Enfeksiyon geçti ve eski yaralarını da iyileştirdim." Sonra biraz sendeliyorum, başım dönüyor. Benim için kolumu tutuyor ve ben de onları görmezden gelip hücreye geri dönmeden önce başımı sallıyorum.

Kapıyı açık bırakarak içeri ve sırtımı onlara dönerek , iyileşmenin getirdiği güçsüzlükle nefes alıyorum.

Her şeyin bir bedeli vardır ve bu seferki buna değse iyi olur.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Yerde uzanmış derin nefes alırken sırtına bakıyorum. Gözlerim isteksizce yüzünde geziniyor, güzelliğini fark ediyorum. Bu haliyle, gözleri gözbebekleri kehribar ve altın rengi beneklerle süslü, toprak gibi koyu kahverengidir. Titreyerek kendini daha sıkı sararken kaşları onların üzerine eğiliyor. Yüzü artık solmuş olsa da güneşten öpülmüş ve çillerle tozlanmış. Dudakları mükemmel bir aşk tanrısı kavisıyla dolgun ve doğal olmayan pembe tonuyla gözlerimi kaçırmama neden oluyor. Saçları dağınık olsa da bukleler halinde beline kadar, hatta belki daha da iniyordu. Koyu kahverengi ve içinde kahverenginin ve sarının milyonlarca tonu birbirine karışmış. Son kız arkadaşımın aksine, saç renginin gerçek olduğunu söyleyebilirim, kutudan çıkma değil. Aşırı masum bir yüzü, keskin, yüksek elmacık kemikleri, sevimli burnu ve çenesiyle çok güzel.

Gözlerim onun vücuduna kayıyor. Uzunlarında bazı yara izleri var, bu da kurtlar çok çabuk iyileştiğine göre yaraların ne kadar ciddi olduğunu düşünmeme neden oluyor. Bacakları uzun, ayakları küçük ve kafesten gelen kir ve kanla kaplı. Kalçaları hafif yuvarlak, göğüsleri küçük ve yüksek, uçları pembe meme uçlarıyla kaplı. Kaslarını esnettiğinde, etkileyici bir karın kası görüyorum. Hem kaslı hem de kadınsı.

Kurt formundayken etkileyiciydi. İnsan formunda ise tam bir nakavt.

O da genç, hatta muhtemelen birkaç yaş daha genç.

Bir an için içimi suçluluk duygusu kaplıyor. olduklarında canavarları avlamak kolay, ama insan gibi göründüklerinde daha da zorlaşıyor.

Lucien'i iyileştirirken sanki ay derisinin altına hapsolmuş gibi parlıyordu. Saçları da onunla birlikte parlıyordu ve yüzüne baktığımda alnını süsleyen hilal ve dolunaylar vardı ama o bunlardan habersiz görünüyordu.

Bu normal bir kurt değil. O başka bir şey, bu da onu öldüremeyeceğimiz anlamına geliyor.

Önce anlamamız gerekiyor ama bu aynı zamanda tutmaya niyetli olduğum bir söz verdiğim için zamanımız olduğu anlamına da geliyor. Lucien hayatta kaldığı sürece sürüsü de hayatta kalacak, en azından bir hafta daha.

Yüzüne tekrar bakıyorum ve neden hayatı için değil de bunun için pazarlık yaptığını merak ediyorum. Yapabilirdi ama o kendi güvenliği yerine halkını seçti.

Neden?

"Vale?" Lucien inleyerek düşünce trenimi yarıda kesti.

Elini tutup sıkıca kavradığımda gözlerim ona geri dönüyor. "Kardeşim?" Mırıldanıyorum.

Vücudunu esnetirken gözlerini açıyor, şüphesiz her kasını kontrol ediyor - herhangi bir uzvumuzu kaybetmediğimizden emin olmak için eski bir alışkanlık. "Kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Ne kadar sakın kalmak istesem de panik hâlâ sesimi sarıyor. Onu neredeyse kaybediyordum. Kardeşimi kaybedemem. Lider ben olabilirim ama o benim ailem, belkemiğim. O olmadan devam etmek için hiçbir neden yok.

"Hissediyorum-" Gözlerini kırıştırıyor, yutkunuyor. "Harika, yıllardır hissetmediğim kadar iyi, sanki biri kalbime adrenalin pompalamış gibi."

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde kafesin içinde titrediğini ve top gibi kıvrıldığını görüyorum. "Öyle mi?"

"Vale," diye tersliyor ve ben de ona dönüp oturabilmesi için elimle onu kaldırıyorum. Kafese bakıyor ve bu bana daha sonra onun adını nereden bildiğini sormam gerektiğini hatırlatıyor. "O beni kurtardı."

Burun deliklerim alevleniyor ve Jai'nin öfkeli homurtusunu duymazdan geliyorum.

"Evet, ama neden?"

Omuz silkiyor, gözleri kafese geri dönüyor. Dikkatimiz o kadar dağılmıştı ki açık hücre kapısını unutmuştum ama o kıpırdamadı. Aksine, bizi görmezden geliyor gibi görünüyor.

"Quinn," diye soruyor ayağa kayarak, "iyi misin?"

Kollarının vücudunu sardığını görüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Kafesin etrafından dolanarak çömeliyorum ve yüzünü görmek için saçlarının arasından bakmaya çalışıyorum, ama o

saklanmış. Her uzvu titriyor.

"Numara yapıyor. Kaçmasına yardım etmek için bir numara," diye hırılıyor Jai.

"Numara yaptığını sanmıyorum," diye mırıldandım. "Quinn, Lucien'i iyileştirdiğinde canın acıdı mı?"

Başını yavaşça, ağır ağır kaldırıyor ve derin gözleri saçlarının arasından bakarken ruhumu yutuyor. "Sanki umurunda. İhtiyacın olanı aldın. Eğer sakıncası yoksa, en azından işkenceye başlamadan önce kendime gelmem için bana biraz zaman ver."

"Lanet olsun," diye hırılıyor Jai. "Sürün için pazarlık yaptın. Onları avlamadığımız ve süs eşyası olarak kullanmadığımız için şanslısın. Şimdi bize her şeyi anlat yoksa bu her neyse daha da kötüleştireceğiz."

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. Koyu renk gözlerine bakarken, bu kurtla tanıştığımdan beri ilk kez bu kadar savunmasız göründüğünü fark ediyorum.

"Dinlenmene izin vereceğiz." Lucien'i kurtardığı için ona teşekkür etmeliyim ama bunu kendi sebepleri için yaptığını biliyorum. Aileni kurtarmak istemeni anlıyorum ve bu beni korkutuyor. Yeminli düşmanlar olduğumuzda bu canavarı anlıyorum.

Gözlerini tekrar indiriyor ve bu hareketindeki bir şey beni üzerinde.

"Bana bak," ve o unutulmaz gözler yükseliyor ve Kalbim küt küt atmaya başladı. "Düşman olabiliriz ama sözümünden dönmeyeceğim. Bu konuda bana güvenebilirsin. Şimdi dinlen, yarın konuşacağız." Ayağa kalkıp kafesi kilitledikten sonra Jai'nin yanına gidiyorum. Bu hiç hoşuna gitmeyecek.

Çılgın gözleri parlıyor ve bana bakarken burun delikleri şişiyor. "O canavarın dinlenmesine gerçekten izin mi veriyorsun?"

"Bir anlaşmamız var-"

"Sürü için. Canavarlara karşı bile dürüstlüğünüze önem verdiğinizi biliyorum ama onun için anlaşma yapmadık. Bilgiye ihtiyacımız var," diye tıslıyor.

"Ve onu alacağız, ama bu şekilde değil. Yaralı bir kadın canavara işkence etmeyi doğru bulmuyorum," diye düzeltiyorum. "Kardeşimi kurtardıktan sonra, ya sen? İyileşmesine izin verebiliriz, böylece değerli bir rakiple karşılaşabiliriz."

"Bu bir zayıflık. O bir hayvan, insan değil, neye benzediği önemli değil. Yaralandıklarında daha ölümcül olurlar. Sizinle oynuyor. Yaralansaydık şahdamarımızı koparmakta tereddüt etmezdi," diye hırılıyor ve başını eğerek benimle burun buruna geliyor.

"Bizi canavarlardan ayıran da bu," diye hatırlatıyorum ona, kurtlar hakkında ne hissettiğini bildiğimden.

"Zayıfsın," diye tükürdü. "Belki de bize liderlik etmemelisin."

Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyorum. "Bana meydan mı okuyorsun, Jai?" Kelimelerimi çok dikkatli kullanarak soruyorum.

Bir sonraki hareket tarzını tartışırken gözleri kısılıyor. Avcılar arasında bir meydan okuma sessiz bir mesele değildir. Bu takıma liderlik etmem için bana meydan okursa, ikimizden biri ölebilir ve ne düşünürse düşünsün, ikimiz de zayıf olmadığımızı biliyoruz.

"Eee?" Talep ediyorum.

"Çocuklar," diyor Lucien, her zaman bizi sakinleştirmeye çalışır. Aramızdaki en mantıklı kişi o ama şu anda bunun için mantıklı düşünmek gerekmiyor. Bu eylem gerektiriyor, bu yüzden Jai elini çektiğinde ben hazırım. Jai'yi öldürmeyeceğim ama ona neden yetkili olduğumu hatırlatabilirim.

İçindeki deliliğe rağmen, benim dengim değil.

Elini tutarak bizi döndürüyorum ve bacağına tekme atıyorum, kolumu boynuna dolayıp sıkıyorum. "Sakin ol," diye emrediyorum, o hırlayıp tekme atıyor, yumruğunu yan tarafıma vuruyor ve ben çarpmanın etkisiyle homurdanıyorum.

Acı, kadınsı bir kahkaha hepimizin dönüp kafesinin parmaklıklarında oturan kurdu görmemizi sağlıyor. Yüzü hâlâ solgun ama yanaklarına biraz renk gelmeye başlamış. "Bir de bize tepeden bakıp canavar demeye cüret ediyorsunuz. Biz de çok farklı değiliz, meydan okuyor ve liderlik için kendi aranızda savaşıyoruz. Bu size bir şey hatırlatıyor mu?" Ben Jai'yi uzaklaştırırken tekrar uzanmadan önce göz kırptır.

"Hata yapıyorsun," diye hırılıyor Jai, "ve bunu biliyorsun. Daha önce hiç tereddüt etmedin ve ben de bu yüzden buradayım. Yapılması gerekeni yapıyorsun. Sen en iyisisin. Eğer bu değişirse, canavarlara yardım etmeye başlarsan, seni öldürmekte tereddüt etmem." Depodan fırtına gibi çıktı.

İç çekerek, başını sallayan Lucien'e bakıyorum. "Peşinden gidip onu sakinleştireceğim." Elini omzuma vuruyor. "Doğru yapıyorsun." Gözleri bir an için kafese kayıyor, sonra başını sallıyor ve Jai'yi takip ederek kurtla beni dışarıda bırakıyor.

Bir sandalye kapıp etrafından dolanıyorum ve onun meraklı kahverengi gözleriyle buluşurken kollarımı ahşap arkalığa doluyorum. Hâlâ titriyor ama hızlı iyileşmesi devreye giriyor ve onda bozulan her neyse onu onarıyor.

Kurtları bazı yönlerden kışkanıyorum.

"Adın Quinn mi?" Onu görmezden gelemeyeceğimiz gerçeği dışında neden onunla konuştuğumu bilmiyorum.

Başını eğiyor ama sessiz kalıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Oh, Şimdi sessiz misin?" Alay ediyorum.

"Bugün işkence yok dediğini sanıyordum Vale." Dudaklarındaki ismimle sarsılıyorum. Yumuşak, ipeksi sesi neredeyse bir sevgilinin dokunuŐu gibi okşuyor. Bu aptallık karşısında başımı sallayarak sözlerine odaklanıyorum.

". Sadece sohbet ediyoruz."

"Parmaklıkların arasından," diye karşılık veriyor ve dudaklarımın titremesine neden oluyor. Hızlı biri, hakkını vermeliyim. Şu anda bile parmaklıkların ardında kilitli olmasına rağmen korkusuzca beni izliyor, sanki dünya kadar zamanı varmış ve etrafı onu canlı canlı derisini yüzmeye hazır avcılarla  vrevili değilmiş gibi.

"G venliğimiz için oradalar," diyorum nazıkçe, belki ihtiya ım olanı bu Şekilde alabilirim diye düşünerek.

" ok doğru. İnsan bedenleri çok kolay kırılıyor." Sırtarak elini kaldırıyor ve ben izlerken hınzır, keskin pençeleri devreye giriyor ve bana sırtırken pençelerini birbirine geçiriyor.

"Şimdi, bazıları bunu bir tehdit olarak algılayabilir, kurt," diye uyarıyorum.

"O zaman aptal olmazlardı," diye cevap veriyor, beni izlerken elini geri çeviriyor. Sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

"Peki, en azından sana teşekkür borçluyum-"

"Birine böyle teşekkür edilmez." Sırtıyor. "Kelimeleri düzgün söyle."

Dişlerimi gıcırdatarak nefes almaya çalışıyorum ve silahımı çekip sırttan suratına ateş etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Kardeşimi kurtardığın için teşekkür ederim."

"Daha iyi." Başını sallıyor.

Ben ona bakarken o da beni izliyor. "Bunu neden yaptın?" Bilmek istediğim için soruyorum. "Sadece sürün için deme. Onu neden kurtardın kurt?"

Küstahça bir yanıt bekliyorum ama yanıtını tartışıyor gibi beni Şaşırtıyor ve yanıt geldiğinde bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Biri beni kurtardı, bir düşman, çok uzun zaman önce ve ben sadece iyiliğinin karŐılıĐını veriyorum." Ayağa kalkarken verdiği cevabı anlamaya çalışırken kaŐlarımla  atılıyor. Gözlerimi  ıplak vücuduna değil, yüzüne dikmeye zorluyorum.

"EĞer bugün bana işkence etmeyecekseniz, banyoyu ve duşu kullanabilir miyim? Bir kurt olabilirim ama kendi pisliğimin içinde yaşamak istemiyorum."

"Neden  ıkmana izin vereyim ki?" Hâlâ onun sözlerine takılmıŐ bir Şekilde mırıldanıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Kendini daha iyi hissettirecekse beni her zaman üzerime doğrultulmuş bir silahla izleyebilirsin Vale. Tabii korkmuyorsan..."

Akıllı, küçük kurt.

Kendimi sorgulamadan ya da diğerlerinin öğrenmesine izin vermeden önce kafesi açıp silahımı çıkarıyorum ve tualeti işaret etmek için kullanıyorum. "Fikrimi değiştirmeden önce çabuk ol."

Sanki buranın sahibiymiş gibi kafesten çıkıp tualete gidiyor. Onu içeri kadar takip ediyorum, o kadar da aptal değilim. Duşa doğru ilerliyor, açıyor ve minnettar bir iç çekişle içeri adım atıyor. Ses doğrudan sikime gidiyor.

Bunun şoku, silahımı ona doğrultmuş bile gözlerimi kaçırmama neden oluyor ama mırıldandığında elimde olmadan arkama bakıyorum. Yine de kolunu kaldırdığında ve daha önce görmediğim bir şey gördüğümde bu çılgınlık kayboluyor.

Yanık izleri diyagonal bir yara izi gibi uzanıyor. Bakışlarımı hissetmiş olmalı çünkü önce bana sonra da yara izine bakıyor. "Bunu çocukken almıştım. Çok küçük olduğum için hiç iyileşmedi." Yılanmak için arkasını dönüyor.

Ona inanamayarak
bakıyorum. Olamaz, değil
mi?

Eski anılar beynimde yanıp sönüyor, unutmayı tercih ettiğim anılar.
Zayıf bir anın anıları ve korkmuş bir çocuk ... ve bir kız.

Gözümü kırptığımda onu duştan çıkarken buluyorum. Tualete gitmeden önce saçlarını sıkıp ıslak bırakarak hızla havluyla kurulanıyor. Orada yalnız kalmasına izin veriyorum ve geri döndüğünde ellerini yıkamasını izliyorum.

Eminim o olamaz.

Bu nasıl berbat bir kader olabilir ki?

Bana doğru geliyor, önümde duruyor, meme uçları saçlarının arasından görünüyor, dokunulmak için yalvarıyor.

Bu kurt, sert geceler ve sert, kirli seks için yaratılmış bir vücuda sahip ve bunu biliyor.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye takılıyor, ıslak bedenini benimkine bastırıyor, ben ona bakarken her yumuşak santimini hissetmeme izin veriyor.

Silahı kafasına dayayıp onu öpecekmişim gibi eğildiğimde gözlerinin parlamasını izliyorum. "Sen bilirsin, kurt. Bedenin seni bundan kurtaramaz." Önümden gitmesini işaret ederken etkilenmemiş gibi davranarak geri çekiliyorum.

Banyodan çıkıp kafesine doğru yürüyor.

Gözlerim ıslak saçlarından kuruyan çıplak bedenine doğru akıyor, karşı koyamıyorum.

İçimde bir şey kıpırdıyor, gerçek olamayacak bir şey, arzu.

Gözlerimi kaldırdığımda, omzunun üzerinden bilmiş bir bakışla beni izlediğini görüyorum.

Sikeyim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

W Kafese geri döndüğümde Vale ile yüzleşeceğim.

"Kıyafet ister misin?" Vale utanmış gibi soruyor ve kokladığımda onun istenmeyen arzusunun ve utancının kokusunu alıyorum. Bu çok doğal.

Ben sağlıklı bir insan kadını ve o da çıplaklığımıza alışkın olmayan sağlıklı bir erkek.

"Neden?" Onu daha da rahatsız ederek soruyorum.

"Unut gitsin," diye homurdanıyor ve bedenime bakıp diğer ikisinin içeri girmesi için tam zamanında arkasını dönüyor.

Jai silah masasına fırlayıp bir silahı parçalara ayırmadan önce bana hançer gibi bakıyor. Silahı temizlerken havayı kurtboğanla karışmış yağ ve barut kokusu dolduruyor. Sürüme saldırmaya hazırlandığı çok açık.

Lucien iyi olduğumdan emin olmak istercesine beni kontrol ettikten sonra Vale'ye başını sallıyor. İkisi karyolalara doğru ilerliyor ve başlarını eğerek birlikte oturup fısıldaşıyorlar. Bunun benim duymamı imkansız kılacağını düşünüyor gibiler, aptallar, ama onlara söylemiyorum çünkü bu sadece tartıştıkları şeyi gizlemelerine neden olacak ve bu önemli olabilir.

"Biz oradayken bir telefon aldım. Görünüşe göre geldiği sürü çok öfkeli. Yakalandığından beri beş avcı ölmüş. Boğazları kesilmiş ve derilerine uyarılar yazılmış halde bulunmuşlar. Onu hemen geri istiyorlar ve biz haklıydık. O önemli biri. Patron bu kurdun birinin elinde olduğunu biliyor ama henüz kim olduğunu bilmiyor. Cevaplar istiyor ve kurdun kafasını onlara teslim etmek istiyor."

"Sürü saldırıyorsa kendilerini açığa çıkarıyorlar demektir, yani bu iyi bir şey. Onların adil bir av olmasına sadece yedi gün kaldı," diye mırıldandı Vale.

Kurdum öfke içinde, halkımı tehdit etmeye cüret ettiği için onu lime lime etmek istiyor. Onlar sadece hayatlarını yaşamaya çalışan masumlar.

"O zamana kadar Quinn'le ne yapacağız?" Lucien sorar.

"İsim konusunu daha sonra tartışacağız ama şimdilik dinlenmesine izin vereceğiz. Yarın tekrar başlayacağız. Sürüsünü çökertmek istiyorsak elde edebileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var."

"Düşündüğümüzden daha zeki. Bunu kolaylaştırmayacaktır." Lucien iç geçirir. "Ve şimdi beni kurtardığına göre, ona işkence ettiğim için kendimi hatalı hissediyorum."

"Onun kim olduğunu unutma kardeşim. O bir düşman, başka bir şey değil."

Kendinize bunu söylemeye devam edin çocuklar, sanırım onların tereddütlü bağlılıkları benim ve planlarım için iyi. Ancak Jai farklı bir hikaye.

Arkasını dikkatle izliyorum, ihtiyacım olanı nasıl alacağımı ve buradan nasıl çıkacağımı merak ediyorum. Sürüyü uyarmalıyım ama önce alabileceğim her şeye ihtiyacım var. Belli ki avcılar organize olmuş ve birileri de işin başında.

"Bunu biliyorum." Lucien iç geçirir. "Patron avcıları güney karakoluna geri çekiyor. Sahada sadece biz ve birkaç kişi daha var, o yüzden bu işin bir an önce halledilmesi gerekiyor."

İlginç. Kaç tane karakolları var?

Sonunda konuşmayı bırakıp günlerine devam ettiklerinde, karnım gürültüyle gurulduyor. Kısa bir süre sonra kafesime bir kase düşüyor, içi hazır erişte dolu. yemeğe, sonra da karşımda kollarını kavuşturmuş duran Vale'ye ters ters bakıyorum. "Ne, yeterince iyi değil mi, kurt?"

"Biz kurtların metabolizmaları yüksektir, bu yüzden kırmızı ete ve sık sık yemeye ihtiyacımız var yoksa zayıflarız," diye aptalca itiraf ediyorum.

"Güzel." Uzaklaşıyor.

Pislik. Biraz yemek hiç yememekten iyidir diyerek kaseyi elime alıyorum ve erişteleri parçaladıktan sonra geri koyuyorum. Onları görmezden gelerek ortalarına ve biraz dinlenmeye ihtiyaç duyarak bedenimi rahatlatmaya çalışıyorum. Sonsuza kadar burada kalamayacağımı biliyorum ve eğer baskı altındalarsa, bilgi olsun ya da olmasın kendilerini korumak için beni öldüreceklerdir, bu da ihtiyacım olanı alıp bir an önce gitmem gerektiği anlamına geliyor.

Uykuya dalıyorum ama öfke ve acı rüyalarımda beni takip ediyor, unutmayı tercih ettiğim anıları .

Düşen ahşap kiriş kolumu mızrakladığında acı içinde kıvranıyorum. Gözyaşlarım yüzümden akarken çığlık atarak tahtayı çekip çıkarıyorum. Yaralı ve kanayan kolumu tutarak, emrettikleri gibi arka kapıdan tökezleyerek çıktım.

Kalbim kırılıyor.

Bir hıçkırıkla dönüp alevler içindeki eve bakıyorum ve içeriden gelen kükreme ile daha çok ağlayarak geri çekiliyorum. Bir an için tereddüt ediyorum, sonra onların hatırlattıkları aklıma geliyor.

Yaşamalısın. Hızlı koş.

Onların fedakârlıklarının boşa gitmesine izin veremeyeceğimi bildiğimden, dönüp ormana doğru kaçıyorum. Yaralı kolumdaki acıya rağmen kollarımı olabildiğince hızlı pompalıyorum, yakalanamayacağımı biliyorum.

Eğer yaparsam, bu gece burada onlarla birlikte öleceğim. Hayır, hayatta kalmalıyım. Onlara söz verdim.

Ağaçlara doğru olabildiğince hızlı koşuyorum, beni karşılayan gölgelerin içine dalıyorum. Çocukluk evimin alevlerinin sırtımı yakan sıcaklığına rağmen doğa beni karşılıyor.

Duman kokusu ciğerlerime doluyor, beni boğuyor. Asidik tadı öğürmememe neden oluyor ve gözyaşlarım gözlerimi yakarken safra boğazımı tırmalıyor. Dönüp bakıyorum, alevlerin hayatımdan geriye kalanları yiyip bitirmesini izliyorum, sonra dönüp ormana doğru koşuyorum.

Orası benim sığınağım, oraya ulaşabilirsem güvende olacağımı bildiğim tek yer.

Bacaklarımı ve kollarımı daha hızlı pompalıyorum, bedenimi var gücümle zorluyorum. Eğer yapmazsam, ben de herkes gibi burada öleceğim.

Koşun! Kükreme sadece kafamın içinde, anı içimde yankılanıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve tökezliyorum, o uluyan kelimenin acısı ve umutsuzluğu kalbimi ve ruhumu kesiyor.

"Kurt! Bir kurt buldum!"

Gözlerimi kocaman açarak konuşan çocuğa bakıyorum.

Yarısı gölgelerle kaplı, ama ufak tefek, benden sadece biraz büyük, ama burnum bana onun insan olduğunu söylüyor, duyularım yanmış olmasına rağmen.

"Lütfen," diye fısıldıyorum bağırışlar duyarken.

"Diğerleri için ormanı arayın!"

Sertçe yutkunuyor ve ben tökezleyerek yaklaşıp ağlarken kanayan kolumu kapatırken dudaklarından başka kelime çıkmıyor. "Lütfen." Yorgunluk ve acı içimi yırtarken dizlerimin üzerine çöküyorum. Şimdiye kadar içimde hapsolmuş olan kurdum, yardım için içimde kucak açıyor.

İntikam için.

İnsan çocuk bir adım daha yaklaşıp bana bakıyor, ben de gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü dolunaya doğru kaldırıp öleceğimi bile bile bana bakıyorum.

Onları hayal kırıklığına uğrattım.

Dudağını ısırarak çamurun içinde önümde diz çöktü. "Git, kaç. Onlara söylemem."

"Neden?" Yumuşak bir şekilde gülümserken parlak gözlerine bakarak fısıldıyorum.

"Belki de onlar gibi olmak istemiyordumdur," diyor kalkıp yanımdan geçerken. "Bir kurt buldum!" Hepsi onu takip ederken o ters yöne doğru koşuyor ve ben de kaçış yolunu görerek ormana dönüyorum.

Bir an için gözlerim alevlere gitmeden önce insan çocuğu takip ediyor ve sonra dönüp kaçıyorum.

"Uyan." Bir kase yanıma kayarken yüzüme soğuk su sıçırıyor. Sarsılarak doğruluyorum ve o önümde çömelirken parlak mavi gözlere bakıyorum ve bir anlığına geçmişimdeki çocuğu görüyorum, nefret dolu adamı değil, kaybolmadan önce.

"İç," diye emrediyor. "Susuzluktan ölmene izin veremeyiz."

Gözlerimi ondan ayırmadan kâseyi elime alıyorum ve ona uzatmadan önce içiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum usulca, irkilip kaseyi kapıyor. Parmakları benimkilere değiyor ve bir anlığına öylece donup kalıyoruz.

Rüyaların etkisi diyebilirsiniz ama Vale'yi tanıdığımı yemin edebilirim. Yine de, sarsılıp ayağa kalkarken bu his kayboluyor. "Uyu. Yarın yeniden başlayacağız."

Ayın alçaldığını görmek için kapıya bakmadan önce onun hışımla uzaklaşmasını izliyorum. Geç oldu ve yarın da cevaplara olan ihtiyaçları gibi yakında burada olacak.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

D Şafak söküyor ve avcılar uyanıyor. Birlikte yemek yemeden önce işlerini yaparken, duş alırken ve giyinirken onları izliyorum. Tüm işaretler çünkü saldırganlık ve öfke yok oldu. Jai onlarla şakalaşıyor bile ve aralarında güçlü bir bağ olduğu açık.

Eğer onu kırabilirsem, çantamı koruma şansım olabilir.

Onları güvende tutmak için her şeyi yaparım, hatta bu üçünü yok ederim ve bundan zevk bile alırım. Çünkü nezaketlerine rağmen hala düşmanım ve iş o noktaya gelirse, bana bir yuva veren insanları güvende tutmak için onları paramparça ederim.

Ben bir kurdum ve onlar da avcı, yani bu işin bitmesinin tek bir yolu var.

-Ölümle.

Ben olmayacağım.

Yemeklerini yedikten sonra ortalığı temizliyorlar ve dikkatleri bana yöneliyor.

"Şimdi konuşmaya hazır mısın kurt?" Vale, Jai masaya yönelip o günkü işkence ekipmanlarını seçerken mırıldanırken soruyor. Büyük, üç uçlu bir bıçak seçip karışımın içine daldırmasını izliyorum.

Kokladım. Kurtboğan ve peri dölleri mi?

Bu halüsinasyon etkisi yaratır ve acıyı artırır. Ne kadar hoş.

"Bekle, perinin sikini kim boşalttı?" Ben soruyorum.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Vale hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçiriyor ve Jai bana doğru yöneliyor.

Tam başlamak üzereyken Vale'nin telefonu çalar.

Keskin ses havayı yarıyor. Vale kaşlarını çatıyor ve cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürüyor ve diğer tarafta neler olduğunu duyamayacağım kadar uzağa gidiyor.

Pislik.

Geri döndüğünde yüzü kapalı ve soğuk bir şekilde bana bakıyor, sonra bakışlarını Jai ve Lucien'e çeviriyor.

"Gitmemiz gerekiyor. Bir saldırı oldu. Desteğe ihtiyaçları var," diye Vale. "Kim kalıyor?" Jai hırlıyor.

"Sen değil." Vale Lucien'e bakmadan önce iç geçirir. "Luc, sen kal." Jai,

"Onun yanında ona güven olmaz," diye karşı çıkar.

"Kalacak. Hadi, eminim kana susamışlığını giderebilirsin." Dışarı fırlıyorlar ve ben de onları izliyorum, avladıkları her kimse ya da her neyse benim sürüm olmaması için dua ediyorum.

Bir saldırı olduğunu söylediler. Lütfen, Aylar, benim halkım olmasın.

Lucien iç çeker ve ağır ağır oturur, dirseklerini dizlerine dayayarak onların gidişini izler. "Kurtlar değildi, yoksa bunu söylerlerdi." Dönüp ona bakıyorum. "O yüzden endişelenme. Son zamanlarda insanlara yönelik bazı garip saldırılar oldu. Ölü bir şey onları yiyor. Muhtemelen odur."

"Neden bana söylüyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü söz konusu olan benim ailem olsaydı ben de bilmek isterdim ve biz sözümüzden dönmeyiz."

Dudaklarımı büzerek oturup onu izliyorum. Yapacak başka bir şey olmadığı için kendimi onunla konuşurken buluyorum. "Ölü bir şey mi? Bir vampir mi?"

"Hayır, boşaltılmadı. Bir kısmı yenmiş."

"Yani bir hortlak," diye mırıldandım. "Onu kesip yiyorlar, genellikle pişmiş olarak. Zombi mi? Ama voodoo kraliçesi yaz için güneye gitti ve buralarda onları yetiştiren başka kimseyi tanımıyorum."

"Biz zombi sandık," diye yanıtlıyor. "Neden zombi olmasın ki? Biri onları yetiştirebilir mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Voodoo kraliçesi eski büyülerden, yani yapabilir. Necromancer'lar da yapabiliirdi ama hiç kalmadı. Sizin türünüz ve hatta kendi cadıları tarafından avlanarak yok edildiler," diyorum ona.

"O zaman cadılar bunu yapamaz mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Hayır, bir cesedi yeniden canlandırmak için belirli bir büyü türü gerekir." Başımı eğiyorum. "Yerel mezarlarda bir insan kurban alanı arayın-kan ve organlar, bu tür şeyler." Omuz silkiyorum.

"Neden?" diye soruyor, öne doğru eğilerek.

"Çünkü eğer bir çağırma olduysa, orada olacaktır ve bu kara büyü içindir." Onu izliyorum, artık gülümsemiyor. Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Kara büyüü ya da cadıları sevmiyor olabilirim ama onları avcılara ihbar etmemeliydim.

Aynı türden değiliz ama aynı taraftayız. "Teşekkür ederim," dedi bana. "Bunu yapacağız."

Başımı sallayarak sessizliğe gömülüyorum, onun bana baktığı gibi ben de ona bakıyorum - iki düşman, eylemlerimizle birbirimize kenetlenmiş, ne yapacağımızı bilemiyoruz. Onu kurtardım ama bana hiçbir şey borçlu değil, yani beni hâlâ öldürebilir.

"Biliyor musun, kardeşime sanki onu tanıyormuşsun gibi bakıyorsun," diyor sessizce ve beni şaşırtıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, nereye varacağını görmek için bekliyorum.

"Ama sen bir kurtsun, yani yeni tanışacak değilsin. Yine de onu tanıyorsun, bunu görüyorum. Başta emin değildin ama bugün bakışlarında bir şeyler değişti." Siktir, çok iyi, gerçekten çok iyi. "Onu nereden tanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum, o da öne doğru eğiliyor.

"Sen miydin?" Gözlerimi kırıştırıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. "Yıllar önce ormanda kurtardığı kurt."

Gözlerimi kırıştırıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum, tüm vücudum soğuyor. O nereden biliyor?

Gözleri aynıydı. Bu gerçekten beni kurtaran çocuk mu?

Vale . . . Hayır, olamaz. Çok nazikti ve o gece beni avcılardan kurtardı. Onlar gibi olmak istemediğini söylemişti. Avcıları mı kastetti? Ama işte burada. Garip bir kurt kızı kurtaran o nazik çocuk nasıl böyle nefret dolu bir adama dönüşebilir?

"Her şeyi gördüm, biliyorsun. Küçük kardeşimin kurt olan küçük bir kızı kurtardığını gördüm." Yutkundum. Blöf yapıyor olabilir. "Ayın on üçüydü. Dışarıda bir salıncak ve kaydırak vardı. Biliyorum çünkü kısıkanıyordum. Ev ahşap ve büyüktü, üzerinde 'bekçi köpeğini görmezden gel' yazan bir paspas ve bir kurt resmi vardı. Kız üzerinde kurtlar olan soluk pembe bir gecelik giyiyordu."

O konuşurken kalbim tekliyor. Her detay doğru.

Oradaydı. Lucien oradaydı, yani yalan söylemiyor.

Vale hayatımı kurtaran çocuktu. Hatırlıyor mu? Umurunda mı? Cevap vermediğim için devam ediyor. "Diğerleri bilseydi, o gece yaptıkları yüzünden onu öldürürlerdi. O sadece halkımıza değil, bize de ihanet etti.

senin için baba. Jai bile onu öldürür. Lütfen kardeşimin ölümüne sebep olma. O gece seni kurtardı, bu yüzden ona borçlusun. Lütfen Quinn, sana yalvarıyorum. Bunun nasıl biteceğini bilmiyorum ama sana yalvarıyorum. Kardeşimi öldürme, borcunu öde."

Derin bir nefes alarak onun çığ gözleriyle karşılaşıyorum ve endişesini görüyorum. Lucien kardeşini korumak için bu sırrı daha ne kadar saklayacaktı?

Muhtemelen Jang ve Marie de dahil olmak üzere herkesten sakladığım sürece.

O gece beni kimin kurtardığını onlara hiç söylemedim. Onlara sadece avcılarının dikkati diğer herkesin üzerindeyken kaçmayı başardığımı söyledim. Bana inandılar, bunu hiç sorgulamadılar, daha çok kendi öfke ve kederleriyle uğraştılar.

"Bu sırrı açıklamak için hiçbir nedenim yok. Benim için de hiçbir şey ifade etmiyor," diye yavaşça itiraf ediyorum. "Ama sen ve ben düşmanınız. Vale ve ben düşmanınız. Beni öldürmeye çalışacak. Hepiniz öldüreceksiniz. Bu işin bitmesinin tek yolu bu. O gece yaptıklarından dolayı onur duyduğum için bu sırrı kimseye söylemeyeceğim ama zamanı geldiğinde onu öldüreceğim. Ne yapmış olursa olsun. O gece bir seçim yaptı, ben de şimdi bir seçim yapıyorum. Eğer ben ya da o söz konusu olursa, kendimi seçeceğim."

"Bunu anlayabilirim. Sonuçta biz düşmanınız," diye mırıldandı. "O gece ... evde başkaları da vardı. Kimdi onlar senin için?"

Gözlerinin içine bakarken nefesim göğsümde donuyor. "Baban ... avcı mıydı?"

Kaşlarını çattı. "Onları o yönetti."

Acı acı gülümsemeden önce tekrar yutkunuyorum. "O zaman sana hiçbir şey borçlu değilim. Baban ailemi öldürdü." Sarsıldı, gözleri büyüdü. "Hamile annemi, alfa babamı ve henüz bir yaşında olan küçük kız kardeşimi öldürdü."

Dizlerimin üzerine çökerken öfke, kontrol edemediğim eski bir öfke içimden akıyor. Ellerimi parmaklıklara doluyor ve bükülene kadar sıkıyorum. Ağzı açık bir şekilde olanları izliyor. "Umarım ölmüştür. Umarım acı çekmiştir."

Gözleri sertleşti. Babasının yaptıklarına rağmen, kabul etse de etmese de, o onun babası.

"Sen bir canavarsın." Ayağa kalkıyor.

Gülüyorum, sesim soğuk ve acımasız. "Ben mi? Bu seni ne yapar? Ben hiç adam öldürmedim ama sen kaç kişi öldürdün Lucien? Kardeşin kaç kişi öldürdü? Baban kaç kişiyi öldürdü? Biliyorum.

Masum aileleri ve çocukları katletti, söyle bana avcı, buradaki gerçek canavar kim? Görünen mi yoksa rol yapan mı?" Acı acı gülüyorum. "Bu hikâyenin kahramanı olduğunu sanıyorsun ama gerçek şu ki insan, kötü adam sensin."

Kurt formuma geri dönerek arkamı dönüyorum.

Öfkeliyim ama hatırlatma iyi geldi. Bu adamlar canavar. Onlar şeytan. Babaları ailemi öldürdü.

Bu dünyada en çok sevdiğim insanları öldürdü ve Vale o gece beni kurtarsa da kurtarmasa da onlar kötüler ve başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlar.

Bütün gün Lucien'i görmezden geliyorum, o yumruklarını kum torbalarına vururken ben uyuyorum, vücudum egzersiz ve et eksikliğinden yorgun düşmüş. Sanki Lucien'in sözleriyle büyülenmişim gibi, o gecenin anıları beni ele geçiriyor ve o gecedan beri kaçmaya çalıştığım korkunç derinliklerine sürüklüyor.

"Anne?" Fısıldıyorum.

Bana dönüyor, yumuşak, tanıdık kahverengi gözleri yaşlarla camlaşmış yüzümü inceliyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Şşş, her şey yoluna girecek," diyor önümde diz çöküp yüzümü kavrarken. Karnı benimkine bastırıyor, küçük kardeşim beni tekmeliyor. Erkek olacağına yemin ediyorum ve o da bana inanıyor. Sabırsızlanıyorum. Kız kardeşimi seviyorum ama o benimle oynamıyor, bu yüzden çamurda oynayacak bir erkek çocuk istiyorum. Titrerken yanağından bir damla yaş süzülüyor ve evin önünden bir patlama sesi geliyor. "Beni dikkatle dinlemen istiyorum Quinn, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, babam aceleyle odaya girip hurlayarak telefonunu fırlatırken kapıyı kapatırken omzunun üzerinden bakıyorum. "Çok uzaktalar," diye homurdanarak bize bakıyor. Kız kardeşim, o kötü adamlar dışarı çıktığında saklandığımız ofisteki kanepede huzur içinde uyuyor. "Willa." Babam ilk kez zayıf görünüyor.

"Biliyorum," diyor ona, daha çok ağlayarak ve o da yanına geliyor, ona sarılıyor ve bana da uzanıyor. "Dinle, Quinny. Sana koş dediğimde koşacaksın ve koşabildiğin kadar hızlı koşacaksın."

"Gerçekten hızlı koşabilirim." Sırıttıyorum.

"Yapabileceğini biliyorum bebeğim. Bugün, her zamankinden daha çok zorlamamı istiyorum, tamam mı? Koşacaksın ve Jang'ı bulana kadar durmayacaksın. Onu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Babamın arkadaşı."

"Aynen öyle." Babam sırtıyor. "İyi iş bebeğim. Koş ve onunla karşılaşana kadar durma, tamam mı?"

"Peki ya sen ve Filly?" Kız kardeşime bakıyorum. Mışıl mışıl uyurken başparmağı ağzında. İnsan formuna daha yeni dönmüştü. Annem küçükken onun gibi sıkışıp kalmadığını söylüyor. Bana özel diyor ama bazen ben de onun gibi bir kurt olmak istiyorum.

"Bizim için endişelenme, tamam mı? Hemen arkanda olacağız," diye söz veriyor annem, ağlarken ve başka bir patlama sesi gelirken bile. Kötü kokulu bir şey burnumu kışkırtıyor.

"Jase," diye mırıldanıyor ve Jase bizi kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor.

"Çok üzgünüm, Willa," diyor. "geldiğinde zaman kazanacağım. Kızları al-"

"Hayır, kaçmaları için onlara en iyi fırsatı vermeliyiz." Annem geri çekilip onu öpüyor. "Sana sonsuza kadar söz verdim, dostum. İyi günde de kötü günde de seninle olacağıma söz verdim. Senin yanında olacağım ve orada kalacağım."

"Will, yapamam ..." Başını sallıyor. "Bu kadar çok kişiye karşı kazanamam. Seni kaybedemem. Git, kızları arkaya götür."

"Bizi bulacaklar. Hamileliğin bu son döneminde çok yavaşım. Ben kalacağım. Birlikte savaşağız, kızlara bir şans vereceğiz." Annemin gözleri Filly'ye kayar ve hıçkırma hıçkırma ağlar. "Yeterince hızlı olamayacak."

"Anne, sorun ne? Bu koku da ne?"

Dolunayın altında şenlik ateşi yaktığımız zamanki gibi kokuyor. Kahkahalar ve bir gürültü duyduğumda hava o zamanki gibi ısınmaya başlıyor.

"Geliyorlar," diyor babam, bana ve Filly'ye bakarak. "Onu taşıyamayacak." Filly'yi kucığına alıp bir battaniyeye sarıyor ve annesine uzatıyor. "Ben söyleyince koş."

"Sensiz olmaz," diye hırlıyor annem, gözleri kurt gibi parlıyor.

Babam hamileyken üstünü değiştiremeyeceğini yoksa kardeşime zarar vereceğini söylüyor, ben de onu sakinleştirmek için elini çekiyorum. Babam onu kızdırdığında genelde işe yarar. Elimi daha sert sıkıyor. "Zamanımız yok, üstünü değiştir." Filly'yi önüme koyan annem dönüyor ve bir eli karnında, önümde durarak yan taraftan bir ateş demiri çekiyor.

"Sana söylediğimde kaçacaksın, tamam mı? Ne duyarsan duy, sakın arkana bakma. Koşabildiğin kadar hızlı koş. Sakın durayım deme, bebeğim." Hıçkırıyor, eli sopanın üzerinde titriyor. "Annen seni çok seviyor Quinny, bunu bil."

"Baban seni seviyor." Öne eğildi ve beni öptü. "Koş, Quinny'm. Rüzgar gibi koş, tamam mı?" Gözleri parlak kehribar rengine döndü. "Seni tekrar göreceğim, bu hayatta ya da bir sonraki hayatta." Dönüyor, sarılmayı sevdiğim büyük kahverengi kurda dönüşüyor ve içimi bir güven duygusu kaplarken sırtımama neden oluyor.

Yine de bugün kuyruğu sallanmıyor ve kurt güçlü bir kükremeyle kapıya atladığında ağlamaya başlıyorum. "Anneciğim."

"Şşt, Quin, sessiz ol," diye yalvarıyor, sopayı uzatarak.

Kapı kırılarak içeri girdiğinde Filly uyanıyor, ses yüksek ve korkutucu. Filly kollarıma sürünürken ve ben onu sıkıca tutarken bile kulaklarımı kapatıyorum. "Sorun yok, hanım evladı. Ben yanındayım," diyorum ona.

Siyah giysili adamlar kapıdan içeri doluşuyor ve babam onlara saldırıyor, hırlıyor ve ısırtıyor. Annem elindeki sopayı sallayarak onlara doğru koşuyor.

Bu ses beni inletiyor ve Filly'nin etrafında kıvrılıyorum.

"Filly." Aşağıya bakıyorum, gözlerinin ıslık ıslık açıldığını görüyorum. "Filly, hayır!" Filly kucağımda dönüp küçük kahverengi bir kurda dönüşürken çığlık atıyorum. Hırlayarak anne ve babama saldıran adamların üzerine atlıyor ve bir adamın bacağına ısırtıyor.

İçlerinden birinin onu yakalayıp duvara fırlatmasını dehşet içinde izliyorum, mide bulandırıcı bir gümbürtü bana kadar ulaşıyor. "Filly!" Sırtıma bir şey çarptığında ağlayarak ona doğru koşuyorum. Onun küçük kurt bedenini tutarken ellerimi çekiyorum ve oradaki kanı görüyorum. "Anne, bir sorun var. Filly uyanmıyor." Bir çığlık duyunca dönüyorum ve annemin düştüğünü görüyorum.

Göğsünde bir kılıç var, onu yere sabitliyor, karnı yukarı kalkmış ve içinde kardeşimle birlikte hareket ediyor. Başını bana çeviriyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. Dudaklarını çalıştırırken ağzından kan akıyor. "Kaç, Quin."

Babam üzerindeki adamları silkeleyip bana doğru koşarken acı dolu bir kükreme duyuyorum. Beni yakaladı ve fırlattı. Bir çığlık atarak havada uçuyorum ve ofisin duvarını parçalayarak koridora çıkıyorum. Ayağa kalkıp deliğe baktığımda kurdun geri çekilip onu koruduğunu görüyorum ve bana döndüğünde sessiz sözlerini duyuyorum.

"Koş, Quinny!"

Babam kükrerken ve adamlar yaklaşırken hareket etmeyen anneme, sonra da yine hareket etmeyen Filly'ye bakıyorum. Hıçkırarak dönüp koşuyorum.

Bir çılgılla uyandım, elim kalbime gitti ve sonra gözyaşlarımı hissetmek için yüzüme doğru sürüklendi. Ne zaman dönüştüğümü bilmiyorum ama dönüştüm.

O zamanki kadar insanım. O geceden sonrasına kadar neden değişemediğimi hiç anlamadım. Belki daha önce değişebilseydim, onları kurtarabilirdim-

"Kötü bir rüya mı?" Lucien nazikçe soruyor, ama ben dayanamıyorum.

Tekrar kurduma dönüşüyorum, annemi, babamı ve Filly'yi görmeden ona bakamıyorum, hiç doğmamış kardeşimden bahsetmiyorum bile.

Filly hiçbir zaman büyüyemedi, sürüyle birlikte koşamadı, aşık olup çiftleşemedi ve mutluluğunu bulamadı. Anne ve baba hiçbir zaman istedikleri huzura ve yavrularla ve insanlarla dolup taşan bir eve sahip olamadı. Tüm bu yıkım benim kurtardığım adam gibi adamlar yüzünden oldu.

Beni kurtaran kişi.

Artık eşitiz. O beni kurtardı, ben de onun kardeşini kurtardım.

Şimdi, hiçbir şey hepsini öldürmeme engel olamaz.

ON ALTINCI BÖLÜM

W Geri döndüklerinde Vale hırıltımı fark ederek kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gözleri Lucien'e kayıyor ve bakışlarında bir soru görüyorum.

"Nasıl geçti?" Lucien onun yerine sorar.

"Bu bir katliamdı. On ölü vardı. Cesetlerin yarısı yenmişti, bu yüzden kim olduklarını bile tespit edemedik. Bunu yapanın izini sürmelerine yardım etmeye çalıştık ama çoktan gitmişti. Patron, çok sayıda insan tehlikede olduğu için birimin yarısını onu izleyip öldürmekle görevlendirdi, ancak bize neler olduğu ve sizin nerede olduğunuz konusunda şüpheliydi. Fazla zamanımız yok."

"Öyleyse onu şimdi öldürelim," diye hırılıyor Jai.

Lucien bana bakıyor, Vale de öyle. "Henüz değil, hâlâ ihtiyacımız var-"

"Ne var? Onun cesediyle sürüyü dışarı çekebiliriz. Kokusunu alırlar. Sırf o canavara aletini sokmak istiyorsun diye bahaneler üretmeyi bırak-"

"Yeter!" Vale kükrer ve Jai'nin ağzı kapanır. "Beni sorgulamandan bıktım. Eğer bir sorunuz varsa, transfer talebinde bulunun, aksi takdirde sessiz olun."

Jai sanki onun daha önce hiç sinirlendiğini duymamış gibi şaşkınlıkla ona bakar. "Peki, bu görevden sonra yapacağım. Sen düşündüğüm gibi bir adam değilmişsin."

Bana son bir bakış atan Jai, şüphesiz masum hayvanları öldürmek ya da psikopatça bir şeyler yapmak için tekrar dışarı çıkıyor.

Vale bana ters ters bakıyor ve Lucien'in yanından hışımla geçiyor, o da iç çekiyor ve sonra kafasını bana çeviriyor. Gözlerinde suçlama var.

Burnumu çekerek, bitkin bir halde . Açlıktan ölüyorum ve tüm bu vardiyalar, iyileşme ve işkence arasında enerjimi korumam .

Neredeyse derin bir uykuya daldığımı hissediyorum, bu tehlikeli ama durduramıyorum.

Tükendim.

Fırtına beni uyandırıyor, şimşekler odayı aydınlatırken gök gürültüsü kafesin parmaklıklarını sallıyor. Beni bu kadar uzun süre uyuttuğu için yiyecek eksikliğini suçluyorum. Bir solukla kendime geliyorum ve ayağa fırlıyorum, Jai'nin elinde bir silahla kafesin kapısını açtığını gördüğümde gözlerim açılıyor.

Siktir!

Oyun oynamaktan vazgeçmiş gibi görünüyor. Buna son vermek için bu gece beni öldürecek. Bana doğru gelirken burun deliklerim alevlendi.

Geri çekilmiyorum ve tetiği çektiğinde ilk kurşundan kurtulup üzerine atlıyorum ve onu yana savuruyorum. Beni parmaklıklara fırlatırken bile silah yerde kayıyor. Hızla ayağa kalkıyorum, tüm enerjimi ona doğru uçmak için kullanıyorum ve o geriye düşüyor, dişlerimin boynuna batmasını engellemek için kolları yukarı kalkıyor. Eliyle silaha uzanırken kollarını kemirerek ona pençe atıyor ve tekmeliyorum. Homurdanarak beni tekmeliyor ve ben bir kez daha uçuyorum.

Ayaklarımın üzerine inerek, silahı kaptığı gibi ona tekrar saldırıyorum. Bu sefer silahı ısırip parçalıyorum ve bir kolumla boğazını sıkmadan önce onu fırlatıp atıyorum. Pençelerimi boynuna saplarken, oradaki atardamarı deldiğimi bilerek kanamasını izliyorum. Mücadele etmeyi bırakıyor ve öldürücü bir darbe aldığını anlayınca gözleri açılıyor.

Eğilip onu sertçe kokluyorum. "Yarı kurt olan biri için kendi türünden gerçekten nefret ediyorsun." Pençelerimi çıkararak onu itiyorum ve boynunu kapatırken kanının fişkırmasını izliyorum. Kafesin kapısına doğru sıçradım.

Lucien ve Vale tökezleyerek ayağa kalkarken kapı patlayarak açılıyor ve yere düşüyor. Dizlerimin üzerine çöküp dışarıda yağan yağmura doğru koşarken onlara ters bakıyorum. Gökyüzünde şimşekler çakıyor, yer gök gürültüsüyle sarsılıyor ve ben çitin üzerinden atlayıp ormanın derinliklerine dalarak ağaçların arasına girer girmez kurduma dönüşüyorum.

yorgunluktan sürükleniyor ama koşmayı bırakmıyorum.

Hayatımda ikinci kez avcılardan kaçıyorum. Vale'den.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"G gidin!" Vale kükrer ve açık kapıdan dışarı uçar.

Soluk soluğa kalan Jai'ye bir bakış atıyorum ve kardeşimle Quinn'in peşinden gidiyorum, adrenalin öyle bir pompalanıyor ki kalbim hızla çarpıyor.

Silah sesi ve kafes kapısının çarpması beni uyandırmadan önce derin bir uykudaydım ama ne olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Anında sırlıklam oluyorum, gök gürlerken ve şimşekler çakarken yağmur neredeyse görüşümü engelliyor.

"Şu taraftan git!" Vale ormanın diğer tarafına doğru koşarken emrediyor. Ağaçların arasına dalmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum, çamurda gördüğüm, ormanın derinliklerine doğru giden net pençe izleri karşısında duraksıyorum. Avcılık içgüdülerim devreye giriyor ve onu bulana kadar kıvrılıp dönerek beni yoldan çıkarsa bile yolu kolayca takip ediyorum.

Bir hırıltı havayı yararken başımı kaldırıyorum ve ağaçların arasından sıyrılıp büyük bir kayanın üzerine sıçırıyor. Başını tehditkâr bir duruşla eğmiş ve pençelerini açmış. Saldırmaya hazır.

Ormanın derinliklerinde bir çatırtı oluyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor. Bu bana bir şans veriyor ama kıpırdamıyorum. Yağmur yüzümden aşağı akarken, elbiselerim vücuduma yapışırken ve tepemde çakan şimşekler onun koyu renkli kürkünü aydınlatırken öylece bakıyorum.

Kurt bana dönüyor, mavi gözleri alev alev yanıyor. Silahım var, onu öldürebilirim ama bir an için kurdu değil Quinn'i görüyorum ve yıllar önce ağabeyimin yaptığı gibi geri çekiliyorum.

Hırıltısı azalıyor ve başını eğiyor, şüphesiz bunun bir tuzak olup olmadığını merak ediyor. Onu suçlamıyorum. Ben de bilmiyorum.

"Şimdi ödeştik," diyorum ona ve arkamı dönüp gitmesine izin veriyorum. Vale ile eski değirmenin önünde tekrar karşılaştığımda, mavi gözleri kısılmıştı, başımı sallıyorum.

"Onu göremedim. Çoktan gitmiş olmalı."

"Siktir!" diye kükrüyor, bir öksürük duyup dönene kadar saçlarını çekiştiriyor.

Jai değirmenden tökezleyerek çıkar, parmaklarından kan akarken boğazını tutar. Dizlerinin üzerine çökerken solgun yüzünden sular süzülüyor. "Yardım edin bana."

Bir anda oradaydım. Onu kaldırıp içeri taşıyorum, Vale ilk yardım çantasıyla karyolasına yatırıyorum. Jai başını sallarken "Bir ," diyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde.

Ölümünü görebilen bir adam gibi bakıyor.

Bunu pek çok kez gördük ve hepimiz böyle bir yaranın ne kadar kötü olduğunu biliyoruz. Fazla zamanı kalmadı ve Vale ile bakışlarımızı değiştirdik, ikimiz de bunu biliyoruz.

"Seni aptal," diyor Val, sesi yumuşayarak. "Şimdi hayatını kurtaralım ki en iyi şansımızı kaybettiğin için seni kendim öldürebileyim."

Hızla yutkunurken Jai'nin elleri kan içinde kalır ve boynundaki sivri yaralardan daha fazla kan akmasına neden olur. Daha da solgunlaşırken gözleri korku içinde dönüyor. Vale küfrederek yarayı sarıyor, ben de aynısını yapıyorum, ikimiz de onun üzerinden birbirimize bakıyoruz.

Bu ölümcül.

"Benim hatam," diye mırıldanıyor Jai, karyolada titrerken yutkunuyor. Kan ve su yere damlıyor, sesi gök gürültüsü ve şimşekten bile yüksek. "Nefretim kazanmasına izin verdim."

Vale'ye bakarken "Şşt," diyorum. "Peki ya peri-"

"İşe yaramayacak." Bir plan bulmaya çalışırken düşüncelerinin yüzünde yanıp söndüğünü görüyorum ve çenesi gıcırdadığında, bir planı olmadığını anlıyorum.

"Hayır, bir şeyler yapmalıyız." Kiti arıyorum ve Vale'nin ellerini itiyorum. Çalınan son peri büyüsünü yaranın üzerine serpip üzerini kapatıyorum.

Jai öksürür. "Hepsini öldür. Bana söz ver."

"Bir kez olsun çenenin kapa," diye yanıtlıyor Vale. "Bu gece ölmeyeceksin, henüz değil."

O piçleri kendin öldüreceksin."

Ay fırtına bulutlarının arkasından çıkıp değirmeni aydınlatırken Jai'nin gözlerinde bir şey parlıyor ve bir an için gözleri bunu yansıtıyor ve

insanlık dışı bir şekilde parlıyor. Bir şeyler görüp görmediğimi merak ederek gözlerimi kırıştırıyorum ama kayboluyor.

Vale, "Orada dur," diye emrediyor ve Jai'nin gözleri kapanıyor. "Hayır, bizimle kal!" diye kükrüyor ve başının cansız bir şekilde yana düşmesini dehşet içinde izliyoruz.

Vale kulağını göğsüne bastırarak eğiliyor, sonra başını kaldırıyor, gözleri dehşet içinde kocaman. "O O öldü."

"Hayır." Ellerimi kaldırdım ve geri çekildim. Jai tam bir baş belası ama o da bizden biri. Lanet bir psikopat olsa bile benim için küçük bir kardeş gibi.

Quinn onu öldürdü ve ben de gitmesine izin verdim.

Vale çığlık atıyor, dönüp masayı deviriyor ve gök gürültüsü gibi her şeyi dağıtıyor. Gözlerim Jai'nin cansız bedeninde kalıyor, yan tarafa sarkan kolundan yere damlayan kanı izliyorum.

Birden göğsü kalktı.

Bunun bir illüzyon olup olmadığını merak ederek yaklaşıyorum ama nefes aldığını, göğsünün yükselip tekrar indiğini duyuyorum. "Vale," diye fısıldıyorum ama öfkeden kuduruyor ve beni duymuyor. "Vale!" Bağırıyorum ve o da dönüyor, elinde arbalet, şüphesiz Quinn'i avlamak için, ve oraya doğru gidiyor.

"Gidelim," diye başlıyor ama onu da görünce duruyor.

Eğilerek Jai'nin yüzüne bakar, Jai dudaklarını ayırır ve derin bir nefes alır, gözleri açılır.

Tekrar kapanmadan önce parlak, doğaüstü bir mavidirler.

Vale ve ben öylece bakakalıyoruz, kıpırdamadan duruyoruz, sonra Vale ambalajı yaranın üzerinden atıyor ve yaranın tekrar örülmesini izliyoruz. Pençe izleri kapanmaya başladı.

Ölümcül yara iyileşti.

Peri büyüsü olamaz.

Tökezleyerek geri çekiliyorum ve ağır ağır karyolama oturuyorum, Vale de bana katılıyor ve Jai'nin hareketsiz bedenine bakıp göğsünün inip kalkmasını izliyoruz.

Kan ve yağmura bulanmış bir halde Vale'ye yaklaşıyorum. "Bundan sağ kurtulmamalıydı," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum." Vale, Jai'ye bakar. "Merak ediyorum..."

JAI

Onları duyabiliyorum.

"Bundan sağ kurtulmamalıydı."

"Biliyorum. Merak ediyorum..."

Her şey netleşiyor ve gözlerimi kırıştırtıp açtığımda havadaki pigmentler berraklaşıyor, tozla birlikte dönüp dans ediyor. Kulaklarım patlıyor ve sanki hemen yanımdalarmış gibi hissediyorum. Burnum seğiriyor, ellerimi karyolaya sürterken kan ve taze yağmurun bakırımsı kokusu ciğerlerime doluyor.

Her şey yeni gibi. Yaptı mı .

. . Beni dönüştürdü mü?

"Gözleri," diye yorumladı Lucien. "Tıpkı onunki gibi maviydiler."

"Bu bir ışık oyunu ya da damarlarında dolaşan peri büyüğü olabilir. Bu onu iyileştirmiş olabilir. O her zaman hızlı iyileşir," diye gerekçelendiriyor Vale, sesi çok yüksek, başım çarparken gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

Vücudumun her santimi ağrıyor, parmak uçlarım bile. "Ya da onu dönüştürdü," diye mırıldanıyor Lucien.

"Hayır, öyle değil. Bir ısıruk gerekiyor, değil mi?" Vale soruyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama ya yanılıyorsak?" Lucien tıslar. "O zaman o da onlardan biri olur."

"O zaman onu kendimiz öldürürüz, ama şimdilik sadece onu izleyelim ve varsayımlarda bulunmak için acele etmey. O yaşıyor ve önemli olan da bu. Onu bu gece izleyeceğiz ve yarın bir karar vereceğiz," diye emrediyor Vale.

"Ve Quinn-" Lucien Vale'in lanetiyle sözünü keser.

"Bırak gitsin. Artık çok uzakta olacak zaten. Sözümüz yarın doluyor, o zaman sürüyü avlayabiliriz. Artık burada olduklarını biliyoruz. Önce Jai'nin iyi olduğundan emin olalım."

İnliyorum. Yüksek sesleri kafamın içinde çekiç gibi. Vücudum ısınmaya başlıyor ve patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Sanki içimde bir şey hareket ediyor, beni içten içe parçalıyor ve kesildiğinde çığlık atıyorum. Ne Vale ne de Lucien tepki vermediğine göre ses kendi kafamın içinde hapsolmuş olmalı.

Bilinmeyen bir varlıkla sessizce savaşıyorum, bedenim kilitli ve hareketsiz.

Bu yıllar önce verdiğim bir savaştı ve şimdi de kaybetmeyeceğim. Geçen sefer kazandım, bu sefer de kazanacağım.

İçimdeki pençeler sonunda durdu ve her neyse içimde daha derinlere indi, ama yaralar taze ve çiğ hissediliyor - ne olduğumu hatırlatıyor.

Bir canavar.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

T Gece , gök gürültüsü ve şimşek ancak erken saatlerde diniyor ama Jai hâlâ uyanmıyor. Onu elimizden geldiğince yıkayıp temizliyoruz ve yarasını sarıyoruz ama yine de hareket etmiyor.

Yine de yaşıyor. Ateşi falan yok ve sanki tamamen bayılmış gibi.

Gözlerim boynundaki kötü yara izine gidiyor. Haftalar öncesine ait gibi görünüyor. Nasıl hayatta kaldığına dair en ufak bir fikrim yok ve bu beni endişelendiriyor. Anlayamadığım şeylerden hoşlanmam, çünkü genellikle canavarlarla ilgilidir, ama Lucien'e söylediklerim doğrudur. Bekleyip göreceğiz.

Zamanımızı ortalığı toparlayarak geçiriyoruz ve bir an için gözlerim boş kafesi tarıyor, o bakışın ağırlığını özleyorum.

Hayır, kayıp değil, sinirli.

Arkamı dönüp Lucien'in bakışlarını görmezden geliyorum ve Jai'yi tekrar kontrol ediyorum. O iyi, temizliği bitirdikten sonra yemek yapıyorum, ritmik hareketlerle zihnimin dağılmasına izin veriyorum. Jai nasıl hayatta kaldı? O muydu? Dönüştü mü? Sanırım bunu sadece zaman gösterecek, ama eğer öyleyse, onu gerçekten öldürebilir miyim?

Quinn konusunda ne yapacağım?

Makarnayı karıştırırken, elim durdu. O gözler . . . Onları ve sanki bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi beni izlediği o tanıdık yolu düşünüp duruyorum. O olamaz, olamaz, ama artık asla bilemeyeceğim ve bir yanım ona hiç sormadığım için kendi aptallığıma kızıyor.

Eğer o , bu bir şeyi değiştirir miydi?

O gece o kızı kurtardım ve sonunda bu bana her şeye mal oldu. Avcı olmamın sebebi o. Kendime hep onu tekrar bulursam,

O gece yaptığım hatayı düzeltecektim. Eğer Quinn'se, onu öldüreceğim. Sürüsünü avlayacağız ve o onları uyarsa bile güvende olmayacaklar. Sürü topraklarını bu şekilde terk edip kaçmazlar. O kadarını biliyorum.

Büyü ve güçlerinin kaynağı hakkında.

Hayır, kaçmayacaklar. Savaşacaklar, bu da demek oluyor ki bu iş bitmeden önce Quinn hücumu yönetirken ben bir sürüyle burun buruna geleceğim. Açıkça önemli olduğu için onları zayıflatıp onu öldürmeliydim ama şimdi olanları değiştiremem.

"Daha bitmedi mi?" Lucien sinirli ve yorgun bir şekilde homurdanıyor.

Yere baktım ve küfrettim. "Evet, özür dilerim." Çabucak servis yapıyorum ve oturmadan önce iki su alıyorum. Yemeğimi kurcalıyorum, başıma geleceğini bildiğim her şeyin ciddiyetinden midem bulanıyor.

Lucien yemeğini yerken, "Quinn sürüsünü uyaracak," diye söze başlıyor.

Başımı sallıyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Daha da zorlaştıracak," diye ekliyorum bir ısırik alırken, çiğnerken yemeğin tadını zar zor alıyorum ve Jai'ye bakıp hâlâ hareketsiz olduğunu görüyorum.

Bir an sessizlik oluyor ve sonra Lucien boğazını temizliyor. "Çocukken kurtardığın kurda ne olduğunu merak ediyorum." Başımı kaldırıyorum ve o sırtıyor. "Oradaydım Vale. Ben aptal değilim. Seni korumaya yardım ettim. Sen sadece bir çocuktun-"

"Bir hataydı," diye tısladım.

"Doğru." Başını sallıyor. "Ama nerede olduğunu merak ediyorum." Biliyor mu? Bu yüzden mi soruyor?

"Muhtemelen öldü." Ya da yakında ölecek.

Yemeğe geri dönmeden önce beni dikkatle izliyor ve gücüme ihtiyacım olacağını bilerek kendimi yemeye zorluyorum. Bitirdiğimde arkama yaslanıyorum. "O her kimse, yakında ölecek. İstisnasız hepsini avlayacağız. Bunu ırkımıza, halkımıza borçluyuz."

Lucien bir an sessiz kalır. "Onların canavar değil de doğanın iradesi olduğunu hiç düşündün mü? Bir arada yaşamamız gerektiğini?"

Yumruğumu indiriyorum ve o da ağzını kapatıyor. "Eğitimdeyken bu konuşmaya tahammül ediyordum ama artık daha iyi biliyorsun. Sadece Jai'ye ya da yıllar içinde kaybettiğimiz sayısız adama ve arkadaşına bak. Biz avcılar, ırkımızın yok edilmesinin önünde duran tek şeyiz."

"Dışarıda canavarlar olduğuna katılıyorum, ama belki de insanlar gibidir, hepsi kötü değildir. Bazıları sadece yalnız kalmak istiyor gibi görünüyor." Kirli bakışım karşısında yutkundu.

"Bir avcı olarak ettiğin yeminden cayıyor musun?" Temkinli bir şekilde sordum. "Dikkatli cevap ver kardeşim, çünkü akraba olabiliriz ama türümüze ihanet etmeni hoş görmeyeceğim."

"Sadece merak ettiğim bir şey olduğunu söylüyorum." İç çekiyor. "Avcı ol ya da olma, senin gittiğin yere gideceğimi biliyorsun. Sadece tarihin yanlış tarafında olmak istemiyorum." Ayağa kalkıp bana bakıyor. "Canavar olmak istemiyorum." Uzaklaşıyor.

Quinn'in onu bu şekilde konuşturmak için ne kadar uğraştığını merak ederek bakıyorum. Onu asla onunla yalnız bırakmamalıydım. Belli ki kurnazlıklarını ona karşı kullanmış, bu da sürüyü avlayıp öldürmemiz ve onu doğru yola geri getirmemiz için daha fazla neden.

O gittikten sonra normale dönecek ve biz de her zamanki rutinimize ve avlarımıza geri dönebileceğiz.

Gün uzayıp gidiyor. Silahlarımızı temizleyip soymadan önce birkaç antrenman ve duş yapıyorum ama Jai hâlâ uyanmadı. Lucien de beni görmezden geliyor, kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde vücudunu zorlayıcı antrenmanlarla sınırlarını zorluyor, sonra da değirmende kalan kurtları kontrol etmek için etrafı araştırıyor. Quinn'in sürüsüne dönmesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz ve çoktan bizim için geliyor olabilirler.

Gözümüzü dört açmalıyız ve Jai uyandığında yerimizi değiştirip buradakini sökeceğiz ve onlara kötü bir sürpriz bırakacağız - her ihtimale karşı.

Ne de olsa kurtlar mükemmel iz sürücülerdir ve Quinn geri dönüş yolunu hatırlamasa bile kokuları ve izleri hatırlayacaktır. O gelecek ve sürüsü de gelecek. Hazır olmalıyız, bu yüzden kendimi meşgul tutuyorum ve tuzağı kurmaya başlıyorum.

Her kapının ve girişin üzerine, tetiklendiğinde aşağıya çarpacak sivri uçlu, uçları kurtboğanla kaplı biraz tahta yerleştiriyorum. Quinn bundan kolayca kaçınıyor gibi görüldüğünden, dış çevreye yerleştirdiğimiz tuzak teline ekleniyor.

İşim bittiğinde ter içindeydim ama kendimi daha iyi hissediyordum. Lucien ve Jai'yi korumak benim görevim ve başarısız oldum. Aynı zamanda onlara liderlik etmek de benim işim ve bunda da başarısız oluyorum.

Belki de onlara liderlik etmemeliyim. Belki de yeterince güçlü değilimdir. Eğer Lucien inancını sorguluyorsa . . . Bunu onsuz yapabileceğimi sanmıyorum ya da Jai deli bir piç olmasına rağmen. İyi günde kötü günde birlikte hayatta kaldık.

Bizler askeriz, avcıyız ve kardeşiz.

Bunu kaybedemem, o yüzden daha güçlü olmam gerekiyorsa, olacağım.

Hiçbir kurt ikisini de benden alamaz.

Güneş batmaya başladığında, Jai'yi bir kez daha kontrol etmek için yanına gidiyordum ki aniden dimdik oturdu, gözleri şak diye açıldı ve bana dikildi.

Ne oluyor lan?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

I daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum.

Beni kovalamadıklarını biliyorum ama sürüyü uyarmalı, onları toplamalı ve saldırmalıyım. Ailemden herhangi birini bu avcılara kaptırmayı reddediyorum. Geri dönmek için zihinsel bir harita tutarken, patilerimi zar zor hissedene kadar zemini kaplıyorum. Kasabanın diğer tarafındayız, sürüden hiç olmadığım kadar uzaktayız. Sürü bölgesine geçmem en az üç saatimi alıyor ve ancak o zaman biraz rahatlıyorum, ama yine de koşmayı bırakmıyorum.

Tanıdık sürü arazisine kayarak girdiğimde nefes nefese kalıyorum ve geri döndüğümde gerçekten tökezliyorum. Daha önce daha çok koşmuştum ama et ve besin eksikliği nedeniyle bitkin düşmüştüm ve engebeli çimenlerde tökezleyerek bir fener gibi yanan sürü evine doğru ilerliyordum.

Anılarım beni silah gibi pençeliyor, beni kurtaran çocuğu ve bu gece beni kurtaran adamı hatırlıyorum.

Hayır! Hayır!

Kapıya bir gümbürtüyle vuruyorum, uzuvlarım titriyor, ama içimdeki o hayvani parça içeri girip onları uyarmam gerektiğini biliyor ve kapı kolunu kurcalayıp içeri girerken devam etmemi sağlıyor. Tanıdık bir gölge ofisinden çıkana kadar koridorda tökezliyorum.

Gözlerini koyu halkalar çevreliyor, saçları dağınık ve kıyafetleri lekeli.

"Baba," diye mırıldanıyorum dizlerimin üzerine çökerken, sonunda kendimi güvende hissediyorum.

"Quinny!" diye kükrüyor, bana doğru koşuyor ve düşerken beni yakalıyor.

Tanıdık, rahatlatıcı seslerle birlikte acele ayak sesleri kulaklarımı dolduruyor ve gözlerimi kapatıp . Evimdeyim. Güvendeyim.

En azından şimdilik.
Beni yakaladılar.

Jang'ın ofisindeki kanepesindeyim, kalın bir yorgana sarınmışım, oda endişeli sürü üyeleriyle dolu. Önümdeki ziyafeti mideye indirirken, kanlı eti parçalarken tüm gözler üzerimde.

Günlerdir doğru düzgün yemek yemediğim için zayıf düştüğümünden beslenmem gerekiyor.

Jang ve Marie endişeyle beni izliyor. Jang öne doğru eğilmiş, elleri bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor ve Marie ellerini ağzına götürerek beni izliyor, bu yüzden yavaşlamak ve onları fazla endişelendirmemek için çaba sarf ediyorum. Beni sorgulamak için yemeğimi bitirmemi bekliyorlar -Jang'ın emirleri ve kimse alfamızı sorgulamaya cesaret edemiyor. Vahşi görüldüğünde değil.

Sürümün betaları duvarlara dizilmiş, gözlerimi üzerlerinde gezdiriyorum ve onların da aynı şekilde bitkin göründüklerini fark ediyorum. Herkes dışarıda beni mi arıyordu?

White, "Yaşıyorsun," diyor.

"Elbette öyle. Benim kızım her şeye dayanabilir." Jang oflayıp pufluyor ve daha da yaklaşıyor. "Quinny, ne oldu? Seni son gördüğümüzde bir kafesin içinde avcılar tarafından götürülüyordun."

Ağzımı elimin tersiyle silerek eti yutuyorum, bunun daha önemli olduğunu biliyorum. Dinlenmek için zamanım var ama sürüyü bilgilendirmem gerekiyor, bu yüzden daha uzun oturuyorum, düşüncelerimi hiçbir duygunun işgal etmesine izin vermiyorum. Ben bir beta ve bir sonraki alfayım. Yıkılmayacağım. Ben güvendeyim ve onlar tehlikede.

Bilmeleri gerek.

Boğazımı temizleyerek Jang'ın gözleriyle buluştum. "Üç avcı vardı; iki kardeş ve ekiplerinden bir kişi daha. Sınırımızın hemen ötesine tuzaklar kurdular. Bir tanesinin içinde bir yabancı kokusu aldım. Sarah'yı da yakaladılar. Onu tuzaktan kurtardım ve kaçmasını engellemeye çalıştım ama bizi takip edeceklerini anladım, bu yüzden savaşmak ve ona geri dönmesi için zaman tanımak için kaldım." Marie inlerken duraksıyorum. "Ancak, kurduma elektrik veren silahları vardı ve voltaj sonunda beni felç etti ve sonra beni uyuşturdular. Kendime geldiğimde, kasabanın güneyindeki eski bir değirmende kafese kapatılmıştım. Tam yerini biliyorum ve sizi geri götürebilirim, ama onlar akıllıdır ve hareket edeceklerdir. Yine de kokularını alabiliyorum ve onları takip edebiliyorum. Beni sorguladılar.

." Sürümün bir hain olduğumu düşünmesini istemediğim için gerçeği yutkunuyorum. "Geri dönmedim ve bu akşam ekip üyelerinden biri sabrını kaybedip kafesime girdi. Onu öldürmeyi ve kaçmayı başardım."

"Quinn." Jang başını ovuşturarak iç geçirir. "Sana zarar verdiler mi?"

"Yöntemleri kurdumu yaralamadı ya da etkilemedi. Ben iyiyim." Gözleri kısılıyor ve ne söylemediğimi biliyor - bana işkence ettiler.

"Beni zayıf tutmak için aç bıraktılar ama geri dönmeyi başardım."

Sürüden biri "Tabii ki yaptın," diyor ve bir çığlık atıyorlar. "Ama Alfa, seninle konuşmalıyım," diye yalvarıyorum. "Bu çok önemli."

Gözlerimin içine bakıp başını sallıyor ve sonra ıslık çalıyor. Betaların ısrarları üzerine grup dağılıyor ve beni daha sonra görebileceklerini söylediklerine kulak misafiri oluyorum.

Kapı kapandığında öne doğru eğildim. "Üslerini buraya taşıdılar. Hepsi aktif olarak kurt avlıyor ve bir sürü olduğunu biliyorlar. Her ne kadar bu ekibin diğer avcılara henüz söylemediğine inansam da, söyleyecekler. Bizim için gelecekler, bu yüzden savunmamızı güçlendirmeliyiz."

Jang'ın burun delikleri alevlendi. "Neyle karşı karşıya olduğumu tam olarak bilmem gerekecek." "Elbette. Kurtboğan ve büyülü kılıçlar kullanırlar. Ayrıca peri büyüsüne erişim. İyi eğitilmişler ama yine de insani ve duygusallar. Kazanabileceğimize inanıyorum. Ev sahibi avantajına sahibiz ve eğer onların izini sürmek için zaman harcamazsak, ki bunu bekleyeceklerdir, o zaman tuzaklar kurup bekleyebiliriz. Bizim için geleceklerdir. Bu arada, herkesi köyden geri çekmemizi öneriyorum çünkü herkes tehlikede. Kimse sürüden ayrılmasın. Çift devriye. Ben olsam diğer sürüleri ve hatta vahşi hayvanları da uyarırdım."

"Hepsi çok iyi fikirler." Gururla sırtıyor. "Yarı aç bile olsan bir alfa gibi düşünüyorsun." Ayağa kalkıp bana doğru yöneliyor ve alışılmadık derecede sert bir şekilde sarılıyor. "Dinlen, Quinny. Ye. Yarın konuşuruz. Şimdilik, elimde olduğunu bil. Sürümüze zarar vermeyecekler."

Marie aceleyle yanıma gelip beni kollarıyla sararken ve başımı öperken başımı sallayarak gidişini izliyorum. "Jang gibi ben de çok endişelendim. Neredeyse hiç uyumadı ve yemek yemedi. Ormanda koşturup senden bir iz arıyordu. Hatta bazı avcılar tuzağa düşürdük." Geri çekilip yüzümdeki et suyunu sildi. "Yapamadım. Ne yapardık bilmiyorum ..." Arkasını dönüyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum.

"Ben iyiyim, söz veriyorum. Öldürmek için çok güçlüyüm," diye takılıyorum.

." Omzumu okşadı. "Aylara şükürler olsun."

Yutkunarak bakışlarını arıyorum. "Anne, ailemi öldüren adamlar avcıydı, bunu biliyoruz ama Jang neden onların peşinden gitmedi?"

Geri çekildi, gözleri irileşti. O gece olanlar hakkında hiç konuşmadım. Her gece kabuslar görüyordum ve Jang yatağımın ucunda oturup beni koruyordu. Evime gittiklerini biliyorum, evim yandı ve ailemden geriye ay gölgesi töreniyle gömülecek bir şey bile kalmadı, bu da beni dehşete düşürdü. Ruhları burada sıkışıp kalacak, bir daha asla ay ve yıldızlara katılamayacaklar.

"Seni korumak zorundaydık. O istedi," diye fısıldıyor, "ama ben yapmaması için ona yalvardım. Onu kaybedemezdin, sen de kaybedemezdin. Tüm dünyanı kaybetmiştin ve ona bir can simidi gibi sarıldın. Eğer geri dönmezse, seni de kaybedecektim. Bunu yapamazdım. Bu yüzden onu öldürmesine rağmen kaldı. İntikam almak yerine seni korumayı ve iyileşmene yardım etmeyi seçti ama bir an için bile bunu istemediğini düşünme. Ailen bizim en iyi arkadaşlarımızdı. Jang ve baban kardeş gibiydiler ama hepimiz biliyoruz ki baban onun hayatta kalmasını ve seni korumasını isterdi."

"Onları özlüyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve bazen bunu düşündüğüm için kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü sen varsın."

"Hayır." Yüzümü sıkıca tutuyor. "Onlar senin ailen. Onları özlemeye hakkın var. Ne zaman istersen sana hikâyeler anlatabilirim. Onları sevdiğin için kendini asla suçlu hissetme. Onları sevmen ve özlemen bizi ne sevdiğini değiştirmez. Kalbim güvende Quinny ve tıpkı onun gibi senin için bir anne olduğumu biliyorum. Senin kalbin hepimizi sevecek kadar büyük." Beni daha yakına çekiyor. "Avcılarla birlikte olmak tüm bunları gündeme getirdiği için üzgünüm. Seni korumak için yanında olamadığımız için çok üzgünüm Quinny. Hem o gece hem de bu gece."

"Bu senin hatan değil," diyorum ona sıkıca sarılarak. "Ben hayatta kalan biriyim."

"Öylesin." Başını salladı, başımı öptü. "Benim savaşçım, sen hep öyleydin. Baban senin bir aslan olarak doğman gerektiğini söylerdi." Kıkırdıyor, geri çekiliyor ve gözlerini siliyor. "Çocukken bile çok vahşi ve güçlüydün, şimdi bir de sana bak, benim güzel, güçlü kızım."

Bana bakarken ellerini tutuyorum. "Bana anneni o kadar çok hatırlatıyorsun ki. Büyüdükçe ona daha çok benziyorsun ve bazen unutuyorum ve o an için en iyi arkadaşımı görüyorum. Onu her gün sende görebildiğim için çok minnettarım. Sen hepimizin en iyisisin Quinn, bunu asla unutma. Sen bizim geçmişimiz, geleceğimiz ve umudumuzsun. Her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi bunun da üstesinden geleceğiz - birlikte."

"Onları ve beni sevdiğin için teşekkür ederim," diyorum elini öperek. "Onlar kutsanmışlardı."

"Biz de öyle." Başını sallıyor, gözlerini tekrar siliyor. "Bir noktada ağlamayı bırakacağım."

Ayağa kalkıyor, kıyafetlerini yersizmiş gibi düzeltiyor ama bunun duygularını sakladığı için olduğunu biliyorum.

"Hâlâ aç mısın?" diye sorar. "Biraz daha yiyecek alıp odana getireceğim." Aceleyle uzaklaşıyor ve ben de ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşmadan önce onun gidişini izliyorum. Ağır ağır oturup çerçeveli fotoğrafa uzanıyorum. Kaldırdığımda yastığımın altında duran fotoğrafın bir kopyasını görüyorum.

Babamın önünde ıslıl ıslıl gülümsüyorum ve Jang da onun yanında duruyor.

Bazen onun neye benzediğini unutuyorum, aynı şekilde annemin de ve suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor. O gece onlar ve Vale sayesinde hayatta kaldım ama avcılar ailemi öldürdü ve halkımdan başka kimseye sadakat borcum olamaz.

Gençken tek istediğim bu olsa bile intikam için zamanım yok.

Hiçbir şey onları geri getirmeyecek ama ailemi şimdi kurtarabilirim ve kurtaracağım.

YİRMİNCİ BÖLÜM

T Bu gece Jang ve Marie'nin ısrarları üzerine sürü evinde kalıyorum. Gerçek şu ki, ben de yalnız kalmak istemiyorum. Eski odamdaki büyük ahşap yatakta uzanırken tanıdık kokular ve sesler beni rahatlatıyor.

Ahşap kirişlerin üzerindeki peri ışıkları mekâna sıcaklık veriyor ve odanın kendisi de çok yetenekli bir sürü üyesi olan Daio'nun el yapımı ahşap mobilyalarıyla dekore edilmiş. Ay, önlerinde minderli bir köşe bulunan devasa cumbalı pencerelerden sürümüzün topraklarına bakarak parlıyor. Ebeveyn odasının kapısı hafif aralık ve halı kaplı zemine sıcak, beyaz bir ışık saçıyor.

Tavandaki eski parıltılı yıldızlar ayın ışınlarını yakalayıp usulca parlıyor ve içimi tanıdık, nostaljik bir hüznün doldurmasına neden oluyor.

Yorgunum ama uyuyamıyorum, bu yüzden geniş yataktan kayarak pencereye doğru ilerliyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek oturup aşağıdaki karanlık ormana bakıyorum. Kurtlarımızın ulumalarını duyabiliyorum ve bölgemizdeki kulübelerin ışıklarını görebiliyorum ve hepsinin üzerinde ay asılı duruyor.

Bir kurt olarak rahatlık ve arkadaşlık isteriz. Yalnızlığımı sık sık takdir ediyorum, ancak kurdum sıcak olmayı ve diğer bedenlere yaslanmayı seviyor bu sürekli bir savaş - bugün kurdumun kazandığı bir savaş. Endişem, öfkem ve üç avcıyla ilgili düşüncelerim birbirine karışıyor ve beni dengesizleştiriyor.

Jai öldü mü?

Eğer hayatta kaldıysa, tahminim doğru olabilir. Yarı kurt.

İlk gün kokusunu almıştım ama ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım, ta ki o gece gözlerinde serbest bırakılmayı bekleyen canavarı görene kadar. Öldürücü bir darbe indirdim ve eğer basit bir insan olsaydı, ölmüş olacaktı.

Vale ve Lucien beni dünyanın öbür ucuna kadar avlayabilirlerdi ama o hayatta kaldıysa, avcının kendi türünü avladığı kanıtlanmış oldu.

O biliyor mu ki?

Gözlerinin genişlemesi bana en azından içten içe şüphelendiğini söyledi. O benim düşmanım olabilir ama onların saflarında kaosa neden olmak sadece bize yardımcı olabilir ve bir kurt adam avcısı olduğunu bilmek? Harika.

İç çekerek başımı serin pencere camına yaslıyorum ve gözlerimin ağaçları taramasına izin veriyorum. Acaba şu anda dışarıda bir yerlerde beni izliyorlar mı?

Bir an için anılar kafamı dolduruyor.

Lucien'in gözlerindeki bakışı gördüm. Neden gitmeme izin verdi? Vale'e seslenebilirdi. Beni vurabilirdi. Ama hiçbirini yapmadı, onun yerine kaçmama izin verdi. Ödeştığımızı söyledi ama ne için? Hayatını kurtardığım için mi? Öyle hissettirmede ama bunu ikinci kez yapacağını düşünecek kadar saf değilim. Onları tekrar görürsem, birbirimizi öldürmeye çalışacağız.

Bunun ne zaman olacağını merak ediyorum çünkü tekrar karşılaşacağız. Ben bir kurdum ve onlar da avcı.

Kaderimizde savaşmak var ve iş o noktaya gelirse, Vale ve Lucien ne yaparsa yapsın ben sürümü her zaman koruyacağım.

Bir an için kurdum içimde mırıldanıyor, egemenliği havaya sızıyor. Çekirdeğimin derinliklerinde sıcaklık zonklarken tanıdık güç beni rahatlatıyor. Kahretsin, ateşimi unuttum. Zihinsel olarak tarihler üzerinde çalışıyorum ve rahatlıyorum. O zamana kadar bir ayım var. Ondan önce avcıların ölüp gittiğinden emin olmalıyım ki kendimi kilitleyebileyim.

Çiftleşmelerin ya da hamileliklerin teyit edildiği en yaygın zaman kızgınlık dönemimizdir ve ben ikisini de istemiyorum. Her yıl geldiği için bu zorlu, kızgın arzuyu birçok kez atlattım. Kızgınlık dönemini biriyle geçirmek istemeyen her dişi gibi ben de kendimi kafeslere kapatıyorum. Birçok teklif alıyorum ve kızılsan kurdumun kokusu çok uzaklardan birçok kurdu cezbediyor ama her zaman olduğu gibi bu seferkini de yalnız geçireceğim. Kafamın içinde bir geri sayım gibi, bana güvende olmamız gerektiğini hatırlatıyor ve

O zaman ayıracak vaktimiz yok demektir.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bir çift parlak mavi küre zihnimi dolduruyor, ben de hırlayarak gözlerimi açıyorum. Neden o aptal insanları düşünüyorum ki? Onlara hiçbir şey borçlu değilim! Hiçbir şey! Biz düşmanız.

Peki neden onların bakışlarını özlüyormuşum gibi hissediyorum? Çok yorulmuş olmalıyım, sayıklıyorum.

Kendimi yatağa geri dönmeye zorluyorum ve gözlerimi kapatarak beynime sakinleşmesini ve bana işkence eden üç insandan başka bir şey düşünmemesini söylüyorum.

Mazoşistler.

"Küçük kurt."

Tanıdık alay sesi gözlerimi açmama neden oluyor. Gri, çelik parmaklıklar önümde duruyor ve Vale orada çömelmiş duruyor. Alaycı mavi gözleri bana kilitlenmiş, Jai ve Lucien ise onun arkasında oyalanıyor.

Siktir!

Dizlerimin üstüne çöktüm. Evde olduğumu sanıyordum. , değil mi?

Kahretsin, hepsi bir rüya mıydı?

Evimi çok özlediğim mi hayal ediyordum?

"Sonunda uyandın," diye alay ediyor Vale. "Kurtların güçlü olması gerektiğini sanırdım ama sen çok zayıfsın."

Burun deliklerim açılıyor, tanıdık kokularını içime çekiyorum. Bu gerçek. Geri döndüm. Beton dizlerimi çiziyor ve soğuktan tüylerim diken diken oluyor.

"Konuşma zamanı, küçük kurt." Kafesin etrafında hareket ederken sırtıyor ve ben de neler olduğunu merak ederek dönüp onu izliyorum.

Başım . Uykusuzluktan ve yemekten olabilir mi?

Her halükarda, hangi gün ya da saat olduğunu bilmiyorum, ama kilit yere düşüp kapı açıldığında şaşkınlığım kayboluyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yeterince hızlı değil. Vale'nin eli boğazıma dolanıyor ve beni havaya kaldırıyor. Beni geriye doğru yürütüyor ve ben hırlayıp homurdanırken parmaklıklara çarpıyor.

Beni orada kısıtıyor ve kolları arkamdaki parmaklıklardan girip beni sıkıca tutuyor, Vale zalim gözleriyle karşılaşana kadar başımı geriye yatırıyor.

"Biliyor musun, bir canavara göre hiç de fena görünmüyorsun," diye alay ediyor. "Eğer acıdan konuşmayacaksan, belki zevkten konuşursun."

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

Başı aşağı iniyor, dudakları benimkilerin üzerinde. "İstediğin bu değil mi küçük kurt?" Ben çırpınırken dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ama beni daha sıkı tutuyor, eli çenemi kavırıyor ve dudaklarımı öperken beni sabit tutuyor.

Acıdan nefesim kesiliyor ve ben karşı koyarken bile dili içeri girip benimkine dolanıyor.

Isırıyorum ve o da geri çekiliyor, dudaklarından kan damlarken gülüyor. "Savaşmaya devam et, küçük kurt. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Hırlayarak tekme attım ve geriye doğru uçtu. Kendimi ellerinden çekip kafesin zeminine sabitliyorum, bana sırtırken ellerimle kafasını tutup betona çarpmasını sağlıyorum.

"Öldür beni, küçük kurt. Oh bekle, yapamazsın, değil mi?" Onun üzerinde donup kalıyorum. "Devam et, öldür beni," diye alay ediyor ve ben hareket etmeyince sırtıyor ve eğiliyor. "Ya da daha iyisi, becer beni. Bahse girerim patlayıcı oluruz. Sence de öyle değil mi küçük kurt?"

Bir hırıltıyla sarsılarak uyanıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Elim kalkıyor, rüya olmasına rağmen zonklayan dudaklarımın üzerinde duruyor.

Moons, bana neler oluyor?

ŞEFTEN BİRİ

I Vale'e yaptığım şeyi söylememeliydim. Bunu neden yaptığımızı, onun neden bir avcı olduğunu çok iyi biliyorum ve onu her yerde takip edeceğim, ama bazen kendimi bir canavar gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Canavarları durdurmak için bir canavar , o zaman buna değmez mi?
O mu?

Jai ve Vale'nin beni bulma fikri dışında bütün gün endişelendiğim şey bu. Quinn'in gitmesine izin verdim. Benim için duyduğu endişeyi şimdiden hissedebiliyorum ve hayal kırıklığına uğramasına ya da daha kötüsü güvenini kaybetmesine . Koşuşturan düşüncelerimden kaçmak için, daha fazla dayanamayana kadar bedenimin sınırlarını zorluyorum.

Jai aniden uyandığında, yani aniden, ikimiz de yanına koşuyoruz.

"Jai, iyi misin?" Gözleri doğal olmayan parlak bir maviye bürünmüş, dimdik otururken vücuduna bakarak soruyorum. Yavaşça başını çevirip bana bakıyor ve Vale'nin kılıcına uzandığını görüyorum, ben de ona ters ters bakıyorum. "Jai, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerini kırptırıyor ve gözleri normale dönüyor. "Ne oldu?" diye homurdanıyor, arkasına yaslanıyor ve Vale ile ben ona bakıyoruz.

"Yaralarını iyileştirmeyi başardık," diye yalan söylüyorum. Neler olduğunu öğrenene kadar onu endişelendirmek istemiyorum ama iç çekip karyoladan kayarak dengersiz ayakları üzerinde dururken tamamen normal görünüyor.

"Açlıktan ölüyorum," diyerek mutfağa doğru ilerliyor ve ikimiz de onu takip ediyoruz.

Vale, Jai'nin dönme ihtimaline karşı bıçağını arkasından kavırıyor. Güvenli bir dururken, Jai'nin buzdolabını açıp biraz süt içmesini izliyoruz

biraz pişmiş tavuk almadan önce. Başını çevirdiğinde donup kalıyor, gözleri kocaman oluyor.

"Ne?" diye soruyor bir lokmanın etrafında, yutup ağzını silmeden önce. "Al, hızlı düşün," diyorum, Vale yaklaşırken ona su fırlatıyorum.

Jai göz kırptı ve su göğsüne çarptı. Yakalayamayacak kadar hızlıydı. "Dostum, ne oluyor lan?"

"Özür dilerim." Jai arkasını dönerken Vale'ye ters ters bakıyorum. Sonra bir dolabı açıyor ve kapıyı yerinden sökmeyince rahatlıyorum. Yeni kurtlar güçlerini ya da değişimlerini kontrol edemezler ve bu onun saklayabileceği bir şey değil.

Jai hala insan, ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

Belli ki Vale de aynı şeyi düşünüyor çünkü rahatlayıp kılıcını kınına sokuyor. Gözümüz üzerinde olacak ama iyi görünüyor. Işığın bir oyunu ya da Quinn'in ona yaptığı bir şey olmalı. Evet, öyle oldu. Yemeğini bitirdikten sonra duşa giriyor ve su akmaya başladığında Vale'nin yanına gidiyorum.

"Normal görünüyor."

Vale başını sallıyor, gözlerini kapıdan ayırmıyor. "Gözümüz onun üzerinde olacak ama haklısın."

"Peki şimdi ne yapacağız-" Vale'nin telefonu çaldığında duruyorum. Bu numarayı sadece bir yer arar.

Cebinden çıkarıp bakıyor ve cevap vermeden önce "Evet?" diye soruyor.

Karşımdakinin ne dediğini duyamıyorum ama kısa süre sonra iç çekerek telefonu kapatıyor. "Bir toplantı çağrısı yapıldı. Bir diğerini kaçırmayı göze alamayız yoksa şüphe çekeriz. Jai'ye söyle, hazırlanalım. Kurtların inme ihtimaline karşı burada olmamamız muhtemelen daha iyi olur. Her şeyi motele geri götürün. Tuzakları tetikleyip tetiklemediklerini kontrol etmeye devam edebiliriz."

Başımı sallayarak çantalarımı doğru ilerledim ve çoğu zaten hazır olmasına rağmen hızla toparlandım. Quinn'de kullandığımız aletleri topladım ve Jai duştan çıktığında kamyonlar yüklenmiş ve gitmeye hazırdı.

Kafes ve tuzaklar dışında burada olduğumuza dair hiçbir iz yok.

Sanki hiç olmamış gibi, ama mavi gözler zihnimde yanıp sönerken, olduğunu biliyorum ve hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Toplantı odası avcılarla dolup taşıyor ve yeterli sandalye bile yok. Daha önce hiç bu kadar çoğumuzu bir arada görmemiştim, ne de bu kadar öfkeli. Hepsi kızgın.

Arka tarafta, duvara yaslanarak oyalanıyoruz, sadece bize yer açmak için değil, aynı zamanda odadaki öfkeden kaçınmak için.

Şu anda kimsenin soru sormasına ihtiyacımız yok.

Kendi insanlarımıza yalan söylüyorduk ve biri bana her baktığında sanki bunu biliyorlarmış gibi geliyor, bu yüzden yüzüme tanıdık bakışımı yerleştiriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Bu kocaman bir *siktir git* işareti ve bazı yeni askerlerin bize yaklaşmak üzereyken yön değiştirdiklerini görüyorum.

Jai yanımda eğilmiş bıçağıyla oynuyor, Vale ise diğer yanımda hazır olda duruyor. Her birimiz mükemmel avcılar gibi görünüyoruz, ceketlerimizde amblemimiz var ama hepimiz sırlarımızı saklıyoruz.

Komutan sahneye çıkarken boğazını temizliyor. "Sizi buraya neden çağırdığımı merak ediyor olabilirsiniz." Hadi canım. Her zamanki gibi sahnede elleri arkasında, sanki bir icat sunuyormuş gibi dolaşıyor. "İnsan etinin tüketildiği saldırılar arttı. Şu anda canavarın türünden emin değiliz, ancak önceliğimizin bu olduğu açık, bu yüzden sadece geleceğim."

"Çok şükür," diye mırıldanıyor Jai, ben ve çevremizde bunu duyan birkaç kişi kıkırdıyoruz.

Komutan bize odaklanıyor ve herkes susana kadar ters ters bakıyor. "Bunun komik olduğunu düşünmenize sevindim. Vale, kurtlara yaklaşmayın, değil mi?" Tüm avcılar bize dönünce irkildim. Bizi utandırmaya çalışıyor ama Vale başını eğmekle yetiniyor ve ben de kardeşimin cevap vermemesi karşısında komutanın ağzının sıkıntıyla buruşmasını izliyorum.

"O halde ekiplerimizin geri kalanı yakın tehditle başa çıkmak için şimdilik yeniden görevlendirilecek. Vale, senin ekibin kurt meselesinde kalacak. Oh, ve Vale? Kurtları bul ya da geri gelme. Saldırıları geri çekildi, o yüzden bir yol bul." Ben Vale'in ellerinin iki yanında yumruk haline gelişini izlerken o toplantının geri kalanına odaklanıyor.

Quinn evde olduğu ve sürülerini korudukları için saldırılar geri çekildi. Yine de pes etmeyeceğimizi bilmeli. Yapamayız, özellikle de şimdi. Bu görevde başarısız olursak işimizi ve babamızın mirasını kaybederiz.

Karışık duygularıma rağmen, bunu tehlikeye atmayacağım. Kimse için değil.

"Geri kalanınız, toplantıdan sonra yeni bölgelerinizi kontrol etmek için bana gelin. Herkesin yüksek alarında olmasını istiyorum. Daha fazla masum insanın ölmesine izin veremeyiz. Bu bizim işimiz. Bu bizim görevimiz."

Hepimiz mantramızı tekrarlıyoruz.

"Bu dünyayı tüketmeyi bekleyen karanlık ile gün ışığı arasında duruyoruz. Her zaman da olacağız. Canavarlara bunu hatırlatalım. Dağılabilirsiniz."

Vale odadan çıkarken avcılar yavaşça ayağa kalkıyor ve avı kaçırdıklarından yakınıyorlar. Jai'yle bakışıyoruz ve hemen peşlerinden gidiyoruz.

Kendisinden kaçtığımız ve sır sakladığımız için komutanın bizden rahatsız olduğu ve bizi cezalandırmaya karar verdiği açık.

Hayatlarımızın parçalanmasını durdurmak için tek bir şansımız var ve bu tek şans Quinn'in kafasına bir kurşun sıkmak anlamına geliyor.

ŞAFTÖR on iki

B Doğru güneş ışığı yüzümü ısıtıyor ve memnun bir iç çekişle, onu çekmek için yuvarlanıyorum. Yatağım vücuduma dolanıyor ve yatağa girerken giydiğim uzun tişört kalkarak karnımı ve popomu ortaya çıkarıyor. Rahatım, mutluyum, dinlendim ve beslendim. Kurdumun mutluluk içinde gerildiğini, enerjinin yenilenmiş bedenime aktığını hissedebiliyorum. Baskınlığım genellikle taşıma her zamankinden daha güçlüdür.

Geri döndüm, evimdeyim ve güvendeyim ve gözlerimi zorla açmamı sağlayan şey de bu.

Dün gece başıma musallat olan garip rüyadan sonra biraz dönüp durdum ve sonunda sızdım; sabahın geç saatlerine kadar uyuduğum belli, ki bu benim için garip bir durum. Daha da tuhafı kimse beni uyandırmaya gelmedi. Sanırım dinlenmeye ihtiyacım olduğunu düşündüler. Jang kapımın önünde kamp kurmuş, yaklaşan herkese ters ters bakıyorsa hiç şaşırmam.

Yatağım ne kadar rahat olursa olsun sonsuza uyuyamam. Yapılacak işler ve harekete geçirilecek planlar var.

Ama önce, pantolon.

Havayı koklayarak, belki de önce duş almam gerektiğine karar veriyorum. Gelişmiş duyuların bir dezavantajı da bu: her küçük şeyin kokusunu alıyorsunuz. Bir inilti ile yatağımdan kaydım ve banyoya doğru ilerledim, ilerlerken geriniyordum. Esir tutulduğum zaman kullandığım soğuk ve steril duş kabininin aksine, burası orman kokuyor ve içeri adımımı atar atmaz kaslarımı gevşetiyor.

Yeşillikler asılı saksılardan taşıyor, duvarlara tırmanıyor ve LED aynanın kenarlarını neredeyse gizliyor. Aşağıdaki lavabo, bir markette aşık olduğum ve benim için kurmaları konusunda ısrar ettiğim bakır bir lavabo. Gömme dolap

Duşta ahşap bir bank var, ama beni her zaman bakır ayaklı büyük küvet. Arazimizi gören bir pencerenin önünde duruyor, yarım kalmış kitaplarım ve mumlar etrafına yerleştirilmiş, ama ne kadar cazip da, onun yerine duşa dönüyorum.

Oraya çıkıp yüzümü göstermeliyim. Zayıf olduğumu düşünmelerine izin veremem, hele ki bir sonraki alfa ben olacakken. Kıyafetlerimi çıkarıp sepete atıyorum ve kabine giriyorum. Yandaki dokunmatik ekrana basıyorum ve şelale duş başlığının yanı sıra yan spreyle rin de açılmasını sağlıyorum. Sıcaklık düğmesine basıp neredeyse kaynar hale gelene kadar artırıyorum ve ardından müziği açıyorum. Folk müziği havayı dolduruyor ve gözlerimi kapatarak spreyin içine giriyorum.

Cildim kırışmaya başlıyor, bu yüzden cildimi fırçalamadan ve duşu kapatmadan önce saımı üç kez yıkayarak her şeyi ıkırıyorum. Saıma ve vücuduma bir havlu sararak lavaboya geçiyorum, dişlerimi fıralıyorum ve cilt bakım rutinimi yapıyorum. Makyaj yapma zahmetine girmiyorum çünkü bugün vardiyalı çalışacağımı hissediyorum ve nedense vardiya sırasında makyaj her zaman tuhaf bir hal alıyor. Belki de vücudumuzun doğal bir parçası olmadığı için vardiya onu reddediyordur. Bunun yerine, insan olarak kalacağımı bildiğim zamanlar için saklıyorum.

Gardıroba doğru ilerlerken saçlarımı ovuşturuyorum, havluyu bırakıyorum ve uzun buklelerimi kurumaya bırakıyorum. Çok uzun sürdüğü için kurutmakla uğraşamıyorum. Ahşap kapıları açıp içeriye bakıyorum ve birinin benim için burada kıyafet sakladığı nı görmekten mutluluk duyuyorum. Çıplaklığı umursamıyorum, hiçbirimiz umursamıyoruz ama bugün kendimi örtme ihtiyaı hissediyorum.

Bol bir keten pantolon seçip, içine beyaz esnek bir gömlek giydikten sonra her şey yoluna giriyor. Ayağımın altındaki imen hissini sevdiğim için çorap ya da ayakkabı giymekle uğraşmıyorum.

Gitmek için döndüğümde kapım tereddütlü bir şekilde alınıyor. Başımı eğip dinliyorum, diğer tarafta endişeli bir kalp atışı duyuyorum ve kapının altından tanidik bir koku geliyor. Başımı sallayarak kapıyı açıyorum ve sırtıyıyorum. "Selam, tatlım."

Toby ve Sarah başları ne eğik durmaktadır. Toby ellerini önünde kavuşturur ve neredeyse karşısındaki duvara yaslanır.

"Sadece senin iyi olup olmadığını görmek istedik," diye mırıldanıyor Sarah, sayėısından dolayı gözlerini tekrar indirmeden önce sevgisini göstermek için gözlerini benimkilerle buluşturmak üzere kaldırıyor.

"Ve zr dile. Seni oraya hiç gndermemeliydim." Toby yüzünü buruşturdu.

"Ben de orada tek başıma olmamalıyım. Bu benim hatam," diye ekliyor Sarah, omega için suçu üstlenerek sırtımama neden oluyor.

"Önemli değil. Beta olarak benim görevim seni korumak. Bunu yaptım, değil mi? I?"

Baskınlığının ses tonuma geçtiğini fark etmiyorum.
Toby yere düşüp alfaya secde edene kadar.

İç çekerek çömeliyorum ve başını kaldırıyorum. "Bitti, tamam. Hadi, acıktım."
Kolumu omuzlarına doluyor ve onları da kendimle birlikte sürüklüyorum. Sonuçta bu onların suçu değil. Evet, Sarah'daha iyi bilmesi gerekirdi ama bahse girerim yeterince azarlanmıştı ve kendini kötü hissediyordur. Bu avcılarının suçu, onun değil.

Hâlâ endişeli oldukları belli ama onları sürünün bulunduğu yemek odasına sürüklememe izin verdiler. Tüm gürültü kesiliyor ve tüm bakışlar bize dönüyor.

Gözlerimi devirerek sırtıyorum. "Güzel olduğumu biliyorum ama bakmayı bıraksak nasıl olur?" Sesleniyorum ve bazı kıkırdamalar duyuyorum. "Gerçekten iyiyim," diyorum, dile getirilmeyen soruyu yanıtlayarak.

"Ama avcılar sizi takip etti mi?" diye soruyor biri ve sonra eğiliyor.

Onları arıyorum, yüz ifadem ciddileşirken her göze vurmaya dikkat ediyorum - Jang buna alfa maskesi diyor. Baskınlığım dışarı sızıp nefes almalarını zorlaştırdıkça kafalar eğiliyor ve kurtlar sızlanıyor.

"Bu sürüyü asla tehlikeye atmam. Dönerken çok dikkatli davrandım. Alfa kısa süre içinde sürüye neler olduğu hakkında bilgi verecek, o zamana kadar spekülasyon yapmayalım ya da halkımıza zarar verebilecek söylentiler yaymayalım."

"Evet," diye cevap veriyorlar.

Hakimiyeti bırakıyorum ve bazılarının titreyerek nefes aldığını görüyorum. "Güzel, şimdi yiyelim." Sırtıyorum.

Bölgemizin çevresini dolaşarak avcılara dair herhangi bir iz arıyorum. Endişeliyim ama bunu kimseye göstermeyeceğim. Koruma ve umut için bize bakıyorlar. Bir beta yakalandıktan sonra korktular ve sebepsiz yere paniğe kapılmalarını istemiyoruz ama tehlikeyi fark etmek için zamana da ihtiyacımız var.

Ancak, bu Jang'ın işi. Beta olarak benim görevim bizi güvende tutmak ve alfaya rapor vermek, işte buradayım, herhangi bir işaret arıyorum ama bulamıyorum. Beklediğim gibi beni takip etmeyi başaramadılar, fırtına onları uzak tuttu, Jai'nin yarasından bahsetmiyorum bile. Beni avlamak yerine onu seçeceklerini biliyordum ya da ben öyle umuyordum.

Şimdilik güvendeyiz.

Yine de yaklaşıyorlardı ve bu endişe verici.

Tam geri koşuyordum ki havada bir koku aldım. "Tetrim," diye hırıliyorum. "Saklanmanın bir anlamı yok. Kokunu alabiliyorum."

Birkaç metre ötedeki bir ağacın arkasından çıkıveriyor, şüphesiz beni takip ediyor. Tamamen yalnızım ama ağaca yaslanıp yaklaşmasını beklerken korkmuyorum. Bir şey istediği açık ve bu işi burada bitirmek daha iyi. Yaptığı saçmalıklardan bıktım, sanki ben onunmuşum ve beni takip etmeye hakkı varmış gibi.

Yerini öğrenmesinin zamanı geldi.

"Ne istiyorsun?" Bacaklarımı hafifçe açarak ve ellerimi bırakarak soruyorum, kendimi savunmaya hazırım. Ses tonuma hâkimiyetimi katıyorum ve durduğunda irkilmesini izliyorum. Mücadele ederken göğsü kabarıyor, ben de içimden daha fazla pompalıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, savaşmaya çalışıyor ama daha güçsüz.

"Müstakbel eşimi kontrol etmek istedim," diye tükürdü.

Hırlayarak pençelerini uzatırken gözlerimin parladığını hissediyorum ve o kadar hızlı hareket ediyorum ki geri çekiliyor. Boynundan tutup gözlerini kendime doğru çeviriyorum ve orada kurdumu görmesini sağlıyorum.

"Asla senin eşin olmayacağım. Hatırlatmamı ister misin?"

"Olacaksın," diye homurdanıyor, kontrolüme karşı savaşmanın gücüyle titrerken bile kendi kurdu gözlerinde parlıyor. O her zaman bir beta olacak, daha fazlası değil.

Ona tekme attım ve havada uçarak bir ağaca çarptı. Kendini toparlayamadan ayağımı sırtına vuruyorum ve tüm gücümü kullanarak onu orada sabitliyorum. Ayağımı kaldırdığımda dizlerinin üzerine çöküyor ve bana ters ters bakıyor.

Hırlarken eğilip çenesini kavriyorum ve benden üç kat büyük olmasına rağmen onu hareketsiz tutuyorum. "Bir daha asla yerini unutma. Sen bir alfa değilsin ve benim eşim de değilsin. Sen sadece başka bir kurtsun, kolayca yenebileceğim bir kurt." Çenesini savurarak başını eğmesini memnuniyetle izliyorum. "Bu sana son uyarım. Saygısızlığına bir daha müsamaha göstermeyeceğim. Ben senin betanım. Bunu unutma."

Bu son uyarıyla birlikte, en büyük saygısızlık jestiyle ona sırtımı göstererek uzaklaşıyorum.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

T Günümün geri kalanını arazimizin derinliklerinde iz sürerek geçirdim. Onu itiyorum ve diğer tuzakların yerleştirildiği yere kadar koşuyorum. Oradaki patikalar eski ve diğer tuzaklar beni ararken sürü tarafından yok edilmiş.

Geri dönüp diğerlerini bulduklarımdan haberdar ettikten sonra çok ihtiyacım olan dinlenmek için kulübeme çöküyorum. Vücudum hâlâ iyileşiyor ve yenileniyor. Biraz kestirdikten sonra bir kez daha kıyafetlerimi çıkarıp kulübemin önündeki göle giriyorum ve güneş ısıttıkça kendimi göle bırakıyorum.

Dibe batarken gözlerim kapanıyor ve doğanın daha önce de sık sık yaptığı gibi bana yol göstermesine izin veriyorum.

Düşünüyorum ve iyileşiyorum.

Yeteneklerimi uzun süre sakladım, çok az kişi yeteneklerimi biliyor. Jang bana ay kutsanmış der. Güçlerimin neden ya da nasıl geldiğini bilmiyoruz ama ailemin ölümünden sonra Jang'ın evinde uyandığım günün ertesinde başımın yandığını hissettim ve kendime geldiğimde iyileşebiliyordum. Bunu nasıl kontrol edeceğim konusunda kendimi eğitmem uzun zaman aldı.

Sürüye güvenmediğimden değil. Beni yabancı yapan başka bir şey daha var. Bu dünya benden bir şeyler almış olsa da ay beni kutsadı. Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim çünkü bu hediyelerin karşılığı ailemin hayatıydı.

Bir gün başkaları da öğrenecek. Bu benim bir parçam, utanmamam gereken bir parçam ama şimdilik saklıyorum, su etrafımı sararken alınımdaki işaretlerin parladığını hissetsem bile.

Toprağımıza bağlıyım ve onun bir parçasıyım. Ben önemsizim ve ben her şeyim.

Ben doğadan gelen bir kurdum. Buradaki sihir benim.

Gözlerim hızla açılıyor, karanlığın içinde ısıt ısıt parlıyor, bana karşı durup bu toprakları bizden almaya çalışanlara bir uyarı - dünyanın kendisi tarafından hediye edilmiş topraklar. Avcılar şeytani varlıklardır ve onlar bu dünyayı ölüm ve kanla kavurmadan önce ben onları bu dünyadan uzaklaştıracığım ama sudaki bir fısıltı kalbimi sakinleştiriyor.

Ölüm geliyor, hazırlanın.

Diğer betalarla birlikte Jang'ın yanında durarak toplanan sürüye bakıyorum. Bu şekilde çok sık toplanmıyoruz ve bunun ne anlama geldiği konusunda endişeli oldukları açık. Kulağıma birçok fısıltı geliyor, bu yüzden kimin ne söylediğini anlamak zor. Sürü evinin arkasındaki çimenlerin arasına yayılmışlar, dağlar arkalarında bir fon oluşturuyor. Bazıları aileleriyle birlikte ya da bir arkadaşlarının kucağında otururken, diğerleri battaniyelerin ya da sandalyelerin üzerinde oturuyor.

Beş yüz üyenin tamamı çok uzaklardan bir araya geldi.

Onların dikkatli bakışları altında dik dururken ellerim omurgamın alt kısmına bastırıyor, hepsi bunu arayacakları için bir santim bile zayıflık göstermiyorum. Buna alışmam gerekiyor ama ne zaman burada dursam gözümü korkutuyor. Jang bunu nasıl yapıyor bilmiyorum.

Öne doğru bir adım atar ve herkes anında sessizleşir, saygı işareti olarak başlarını eğler.

"Birçok kişinin duyduğu gibi, betamız Quinn yakın zamanda avcılar tarafından yakalandı." Bu açıklama üzerine gürültü yeniden başladı. "Yeter!" diye kükrüyor ve sessizlik sağır edici bir hal alıyor. "Quinn sürümüzün kapana kısılmış bir üyesini kurtarıırken yakalandı ve bizim için avcıları gözetlemek üzere onun yerini aldı."

Güzel ama doğru değil. Yine de onu düzeltmiyorum.

"Hayati bilgilerle geri döndü. Avcılar yaklaşıyor. arıyorlar ve bulduklarında da öldürmeyi planlıyorlar. Bu konuda size yalan söylemeyeceğim. Ben sizin alfanızım, bu yüzden bize liderlik etmek ve hepinizi güvende tutmak benim görevim, ama gerçeği sizden asla saklamayacağım." Korkuları havaya pompalanıyor. "Korkutulmayacağız ya da kendi topraklarımızdan kovulmayacağız. Avcılarla daha önce de karşılaştık ve yine karşılaşacağız. Kolay bir hedef olmayacağız ve tam da bu nedenle bazı geçici önlemler aldık.

Quinn şimdi açıklayacak." Bana bakıyor ve başını salladığında gözlerim hafifçe açılıyor.

Sürüye hitap etmeme izin veriyor. Onlara liderlik etmem için bana güvendiğini gösteriyor. Bana bir alfa olma şansı veriyor.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Bir adım öne çıkıyorum. "Teşekkür ederim Alfa. Yakalandığım doğru ama korkma. Avcılar sadece insan, başka bir şey değil. Birlik olursak başarısız olmayız ama güvende olmak için elimizden geleni yapmalıyız. En yakın şehir ya da kasabada çalışan herkes geri çekilecek." Sinirli protestoları durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sadece şimdilik, tehdit ortadan kalkana kadar. Başka yerlerde yaşayanlar sizi koruyabileceğimiz sürü topraklarına geri dönecek. Devriyeleri iki katına çıkarıyoruz ve hatlarımızı geri çekiyoruz. Bunu birlikte atlatacağız."

"Ne süreyle?" diye bağıyor biri. "Hayatlarımızı sonsuza dek durduramayız."

"Seni anlıyorum," diye cevap veriyorum, "ama bu avcılarla karşılaştım ve bize ulaşmak için hiçbir şeyden kaçınmayacaklar. Yem kullanmaktan ya da ulaşabildiklerine zarar vermekten çekinmezler. Sizi bu şekilde güvende tutacağız. Hayatın ne zaman yeniden başlayacağına dair bir tahminde bulunamam ama şu anda betalarınız ve alfalarınız olarak bu tehdidi durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bunun için işbirliğimize ihtiyacımız var. Alfa Jang bizi asla yanlış yönlendirmedi." Göz göze gelebildiğim herkesle görüşüyorum. "Bizi daha kötü durumlara sürükledi ve bir kez daha sürükleyecek. Ailesini avcılara kaptırmış biri olarak" -kalabalığın şokunu ve üzüntüsünü hissediyorum çünkü herkes bilmesine rağmen bu konuyu hiç kamuoyu önünde açmadım- "bunu ne kadar vurgulasam azdır. Bu tehdit gerçek ve bir kurdun daha insan belası yüzünden hayatını kaybetmesine izin vermeyeceğim. Bize güvenin ve her zaman olduğu gibi bir arada duralım."

Birisi "Tek bir kişi olarak" diye sesleniyor ve bu ses, tepemizde asılı duran aya doğru yükselene kadar sürü tarafından duyuluyor.

Geri adım atıyorum ama Jang elimden tutup beni yanına çekene kadar ileri götürüyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Sen liderlik etmek için doğmuşsun Quinny," diyor bana, gözlerinde parlayan gururla. "Bırak bunu görsünler. Onlara kim olduğunu hatırlat." Elim sıkarak sürüye bakıyor. "Çocuğum, daha iyi bir gelecek için umudumuz." Gözleri tekrar bana dikiliyor. "Bir sonraki alfa."

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

W Bir son tarihimiz var ve daha da kötüsü, bir ültimatımız var.
Ya bu kurtları bulur ve kellelerini kurumumuza getiririz ya da uğruna
çalıştığımız her şeyi kaybederiz. Ben avcıdan başka bir şey değilim. Bildiğim tek şey
bu. Başka bir şey olamam. Ben doğdum
ve öldürmek benim tek iyi olduğum şey.

Başarısız olamayız ve diğerlerinin de bunu bildiği açık.

Yola çıkarken gerginiz. "Önce tuzakları kontrol edelim, sonra kara kayıtlarına
gideceğiz. Sürü burada bir yerde. Sadece onu bulmamız gerekiyor," diye tersliyor Vale.

Onları sessizce takip ediyorum. Hayır, ailemi ve işimi kaybetmeyi göze alamam.
Eğer kaybedersem o gece ölmüş de olabilirim.

Tuzakların hepsi boş. Avcı dostlarımız haklıydı. Kurtlar geri çekildi, şüphesiz
Quinn'in dönüşü yüzünden. Saklanmıyorlar ama bekliyorlar. Bunu havada
hissedebiliyorum. Orman bile onunla canlı görünüyor, doğayı istila etmeye cüret
ettiğimiz için bizi tehdit ediyor.

Bunun yerine, farklı bir yaklaşım deneyerek, belediye meclisi ofisindeki arşivleri
okumak ve taramak için saatler harcıyoruz. Burada bir yerlerde olmalı. Eğer bu , o
zaman tapu sicili için bir tür izinleri olmalı, ancak buradaki hiçbir şey
dijitalleştirilmemiş.

Her şey düzensiz kâğıttan ibaretti ve bize depoyu gösteren adam güldü ve
ayrılmadan önce bize şans diledi.

İhtiyacımız olacak.

Tüm bunları atlatmak haftalarımızı, hatta belki de aylarımızı alacak.

"Son beş yıldaki her şeyi atalım. Paketin eski olduğu açık, bu yüzden eski kayıtları kontrol etmeliyiz. Kasaba sınırları içinde hiçbir şey yok. Parçalara ayırın ve birlikte çalışın. Başka seçeneğimiz yok." Lucien iç çeker ve kutuları dağıtmaya başlar.

Zihnim daha fazlası için kaşınsa ve bana ne olduğumu hatırlatsa bile, uzun vadeye yerleşiyorum.

Bir katil.

Bir avcı, başka bir şey değil.

"Jai!"

Dehşetin feryadı beni uyandırdı.

Yatağımdan kayarak ahşap zemine büyük bir gürültüyle çarptım. Gözlerimi kırıştıtararak uyanmaya ve kafamdaki sisi dağıtmaya çalışıyorum.

"Ahh!" Acı çığlığı beni ayağa kaldırdı ve odamdan sahanlığa doğru sendeledim. Ahşap zeminde kayıyor ve üzerine kırmızı bir şey dökülmüş olan beyaz halıya takılıyorum. Kalbim küt küt atarken tırabzanın üzerinden bakıyorum.

Ön kapı garip bir açıyla açık duruyor, kanepede devrilmiş ve babamın yeni boyadığı ahşap merdivenlerde pençe izleri var. En altta, babam bir yığın halinde yatıyor.

Merdivenlerin hemen yanındaki yemek odasının gölgesinden aniden siyah bir şekil belirdiğinde ve babamın kıpırdamayan bacaklarını kavrayıp onu çekip götürürken sessiz bir dehşet içinde etrafındaki kan gölünün büyümesini izliyorum.

Gözden kaybolmadan önce vücudu kanlar içinde sürüklenirken geriye doğru sendeliyorum.

"Yardım , lütfen!" Çığlık evin içinde yankılanıyor ve ben dönüyorum.

Bakışlarım ailemin odasının kısmen açık ahşap kapısına takılıyor.

Koridorda aceleyle ilerliyorum, babamın yolda unuttuğu golf sopasını alıyorum. Sertçe yutkunarak titreyen elimi tahtaya bastırıyor ve itiyorum.

Kapı içeri doğru sallanırken menteşeler gıcırıyor ve önümdeki manzara karşısında midem bulanıyor.

Annem bir zamanlar tertemiz olan ama şimdi kan ve irinle kaplı beyaz yatağında yatıyor. Büyükbabamın ölmeden önce elleriyle oyduğu ahşap direk çizik izleriyle kaplı, annem gözlerini korkudan kocaman açmış, bir tanesine tutunuyor.

Üstünde vücudunu parçalayan bir canavar var. O çığlık atarken canavarın onu yediğini fark ediyorum.

Gürültü yapmalıyım çünkü ziyafet durdu.

"Kaç," diye annem, eli direktten düşerken gözleri kapanıyor. Canavar başını kaldırıyor, ağzı annemin kanıyla kaplı.

Bir kurt.

O bir canavar değil. Bir kurt.

Ben çığlık atıp geriye doğru düşerken kurt acımasızca sırtarak üzerime atlıyor.

Korku ve öfkemden etkilenen bir şey bedenimde hareket ederken kalbim küt küt atıyor. Nefes nefese kalıp ona karşı savaşırken neredeyse derimden fırlayacak gibi oluyor, ta ki kaybolana ve rahatlayana kadar.

Annemin çığlıkları hala kafamda yankılanıyor. O gece ikisini de kaybettim. Polis buna ucube bir hayvan saldırısı dedi ama ben gerçeği biliyordum. Kendi gözlerimle gördüm ve avcılar beni bulduğunda onlarla birlikte kendi isteğimle gittim. Tek düşüncem intikam almak ve tüm ailemi katledip beni değiştiren canavarı öldürmekti.

Başımı kaldırıp odayı taradığımda Lucien ve Vale'nin motel odasında mışıl mışıl uyuduklarını görüyorum. Kurt diğer sığınağı bildiği için buraya taşınmıştı. Bütün gün belgeleri inceledikten sonra tökezleyerek geri döndük ve uyuyakaldığımızı zar zor hatırlıyorum ama şimdi tamamen uyanığım.

Zihnim hızla çalışıyor ve kalbime acı saplanıyor.

Arkadaşlarımı kaybetmek istemiyorum.

Beni izleme şekillerinden artık bana güvenmedikleri ve beni suçladıkları çok açık.

Bu karmaşanın içinde olmamız benim suçum olduğu için haklılar. Bunu düzeltmem gerek.

Kendi çılgınlığım ve kan ihtiyacım yüzünden şansımızı mahvettim.

Belki bizi de kurtarabilir.

Karyolamdan sessizce kayarak çantamı ve montumu aldım, botlarımı giydim ve kamyonetime doğru yola çıktım. Ekibime ve kendime daha iyi olabileceğimi kanıtlamaya hazırım.

Kamyonu çalıştırıyorum ve farlar sıra sıra odaların arasında parladığında bir an tereddüt ediyorum. Bakışlarım odamızın karanlık penceresine gidiyor, koku engelleyici poşet her ne kadar saklamaya çalışsak da pencereden görünüyör.

Uyandıklarında gittiğimi görürlerse çok kızacaklar ama hâlâ onlardan biri olduğumu kanıtlayacak bir şeyle geri dönebilirsem beni her şey için affedebilirler.

Elim kendiliğinden kalkıyor ve boynumdaki sert, kabarık yara izinin üzerinde kayıyor. Otoparktan çıkıp boş ana yola sapmadan önce nasıl iyileştiğime dair endişelerim içimi kaplıyor.

Ormanın içine doğru ilerledikçe küçük kasabanın sokak lambaları sönüyor. Ay gökyüzünde asılı duruyor ve buralarda hava kirliliği olmadığı için yıldızlar etrafında parlıyor. Daha fazla süremeyene kadar onu takip ediyorum ve sonra park ediyorum.

Kamyonetimden ayrılırken montumu ve çantamı giyiyorum, asla çok dikkatli olamayacağınız için bıçağımı avuçluyorum ve sonra burnumu kaldırıyorum ve koklarken içimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden geliyorum.

Hiçbir şey, sadece doğa. Adımlarımı olabildiğince sessiz tutarak ormanın derinliklerine doğru ilerliyorum ve bir kurt arıyorum.

Neyse ki yön duygum birinci sınıf ve kendime yolu hatırlatmak için bıağımla işaretler bırakıyorum. Eğer sürü buradaysa, ormanın derinliklerinde, dağlara yakın bir yerde olacaktır ve geceleri burası tehlikelidir. Çok fazla vahşi ayı yok ama bazı vahşi kurtlar var, yılanlardan ve örümceklerden bahsetmiyorum bile.

Yüzlerce kilometre boyunca uzanan bu orman, doğaüstü varlıkların uğrak yeri gibi görünüyor, bu yüzden gözlerimi dört açıyorum. Ancak bir saat kadar sonra fenerimi hiç açmadığımı fark ediyorum.

Karanlıkta nasıl görebiliyorum?

Buradaki ağaçlar sık, neredeyse ayın ışınlarını gizliyor, karanlık ve gölgeli hale getiriyor. Hastalığıma karşı yutkunarak kendimi ilerlemeye zorluyorum. Eğer haklıysam ve değişiyorsam, kardeşlerimden uzakta olmam iyi bir şey. En azından giderken yanımda birkaç kurt götürebilirim.

Yürümeye devam ediyorum ve sanki duyularım ya da hayal gücüm bana bunu ağrıştırıyormuş gibi, ilk hırıltıyı duyuyorum. Arkamdan geliyor ve ağaçların arasından siyah bir kurt adım atarken donup kalıyorum, yavaşça dönüyörüm. Büyüktü ve kurt adam olduğunu hemen anladım.

Başka bir growl Sesler, ve Bir başkası, ve I dön için bulmak
etrafım sarıldı.

Siktir et.

Boynumu kırarak bir bıçak daha çekiyorum ve sırtıyorum. "Getirin, canavarlar.
Hepinizi yanımda götüreceğim," diye kükrüyorum üzerime atladıklarında.

Bir pençe, kürk ve ölüm telaşıyla.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

"Quinn." Tıslayan ismim ve titremelerim beni uyandırdı ve pençelerimi Dom'un boynundan birkaç santim uzakta durdurarak sallanmaya başladım. Sırıttıyor. "Alınan olmana bayılıyorum ama bizim daha büyük sorunlar."

Gözlerimi kırıştırtıp aya bakıyorum. Hangi yönden baktığınıza bağlı olarak geç ya da erken. "Avcılar mı saldırdı?" Yatağımdan fırlıyorum ve o da beni kulübenin kapısına kadar takip ediyor, ben de üzerime bir şort geçiriyorum.

"Hayır, pek sayılmaz." Yüzümü ona dönüyorum ve o da sırtıyor. "Birini yakaladık."

"Bir mi?" Kaşlarımı çatıyorum, kurdum sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi içimde dolanırken bile hâlâ yarı uykuluyum.

"Bir avcı. Devriye onu ormanın derinliklerinde bizi ararken buldu. Onu öldüreceklerdi ama Jang yanlarındaydı ve buna karşı çıktılar. Cevap istiyorlar, sana işkence ettikleri için göze göz. Onu geri getirdiler."

Bir avcı mı? Onlardan biri olamaz, değil mi?

"Hadi gidelim." Kulübeden aceleyle çıktım, koşmaya başladım ve o da yanımda koşarak beni takip etti. "Onu nerede tutuyorlar?"

"Emin değilim. Jang seni uyandırmamı ve onunla ofisinde buluşmamı söyledi."

Çimenlere vardığımızda yön değiştiriyorum ve kargaşadan uyanan birçok insan görüyorum. Yerlerinden edilenlerin uyuması için çadırlar kurulmuş ve bazılarının dışarı baktığını görüyorum. Yavaşlamak için zaman ayırıyorum.

"Her şey yolunda, uykunuza geri dönün," diye sesleniyorum, sürü evinin merdivenlerini tepinerek çıkıp Jang'ın ofisine doğru ilerlerken eğilerek uzaklaşmalarını izliyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve tüm bu süre boyunca hangisinin olduğunu merak ediyorum.

Vale mi Lucien mi?

Ofise girdiğimde Jang ve diğer betalar beni bekliyordu.

"Ne oldu?" Üzerimde kahverengi kareli bir pijama şortu ve bir bluzdan başka bir şey yokken soruyorum.

Jang oturmam için eliyle işaret ediyor ama ben kollarımı kavuşturuyorum, o da sırtıyor. "Devriye gezerken bir ize rastladık, onu takip ettik ve bir avcı bulduk. Bize bahsettiğin sembolü takıyordu ve yanında bir sürü silah vardı." Bir çantayı işaret ediyor.

Tanıdık bir çanta, adamların kullandığı siyah çantalardan biri. Bu bir avcının çantası mı yoksa onların mı?

Siktir, neden umurumda olsun ki?

Bilmediğime ve sadece merak ettiğime karar veriyorum ve bir kez daha Jang'ın sözlerine odaklanıyorum.

"Biz saldırdık, o da savaştı." Bazılarının kanadığını fark ettim. Yaralar derin değil, yani iyileşmek için birkaç kez yer değiştirmiş olmalılar. "Onu alt ettik ve onu bayıltıp sorgulamak için buraya getirmeye karar verdim. Bazılarını gördüğün için, senden-"

"Elbette," diye araya giriyorum. "Onu nerede tutuyoruz?"

"Çok hevesli." Tetrim ofladı ve ben de ona ters ters baktım.

"Bu adamlar bana işkence ettiler ve şimdi ailemi tehdit ediyorlar, bu yüzden evet, kanlarını dökmeye hevesliyim." Ben tekrar Jang'a odaklanırken diğer betalar başlarını sallıyor. "Alfa, mahkûmu sorgulamak için erişim talep ediyorum."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. O senin." Jang başını sallar. "Başında sürekli muhafızlar olacak. Ay kafeslerinde tutuluyor."

Kaşlarımı çatıyorum ama mantıklı geliyor. Kafesler, vardiyalarını kontrol edemeyen yeni kurtlar ya da sorgulamamız gereken vahşi hayvanlar için inşa edildi. Yeraltının derinliklerinde, sürü evinin çok ötesinde ve kalbi zayıf olanlar için değil. Bu aynı zamanda kimsenin onları kolayca bulamayacağı ve sürüden kimsenin içeriği göremeyeceği ya da orada olanları rahatsız edemeyeceği anlamına geliyor.

Başımı eğdim. "O zaman ben gideyim."

"Quinn," diye sesleniyor Jang ben arkamı dönerken. "Öğrenebildiğin kadar çok şey öğren ve sonra onu öldür. Bunu kişiselleştirmesine izin verme. Sakin ol ve ihtiyacımız olanı al."

"Elbette, Alfa." sallıyorum ama yanıldığını biliyorum.

Bu çok kişisel bir şey ve bana yaptıkları gibi onların da canını yakıp kanlarını akıtacağım.

Kapı iyi gizlenmiş, metal çerçeve ağaçlar ve bitkilerle örtülmüş. Mimar olan sürü üyelerinden biri tarafından tasarlanmış ve inşaat ekibimiz tarafından inşa edilmiş. Kapıyı açıp metal merdivenlerden aceleyle iniyorum, kapı çarparak kapanıyor ve arkamdan kilitleniyor.

Vantilatöre rağmen buradaki hava her zaman biraz sıcaktır ve dibe indiğimde nöbet tutan üç kurda başımla selam veriyorum.

Sağ tarafta bölgemiz boyunca yerleştirdiğimiz kameraların video yayınları var. Burası aynı zamanda bizim üssümüz, yani bilgisayarlarımız, el konulan silahlarımız ve topraklarımızda bulunan eserler burada. Muhafız kapıdaki el izini tarıyor ve kapı açılıyor. Arkamdan kapanmasına izin vererek içeri giriyorum. Bir an için kafesleri ve en son kafeste gördüğüm kefenli figürü görmezden geliyorum.

Kurt ilkinе yaslanıyor ama beni görünce doğruldu ve başını eğdi. "Beta."

"Herhangi bir sorun var mı?" Sorguluyorum.

"Yok," diye hızlıca cevap veriyor ve ben yaklaştığımda saygısını göstermek için eğiliyor.

"İyi iş," diyorum ona, hücreye doğru ilerlerken ve nihayet içeri bakarken onun aydınlanmasını izliyorum. İçimi bir şok kaplıyor.

Dizlerini yukarı çekmiş, başını taş duvara yaslamış oturan Jai. Kara gözleri beni izliyor. Sırıtarak yanağındaki kesik izini çekiştirirken bakışlarında her zamanki çılgınlığı görüyorum. Kan kokusunu alıyorum ve yırtık giysilerini görüyorum, bu da bana onun daha kötü durumda olduğunu söylüyor.

"Ölmediğime şaşırdın mı, dişi kurt?" diye soruyor.

"Hayal kırıklığına uğradım," diye cevap veriyorum, metal parmaklıklara yaslanarak. "Aptal avcı, topraklarımızda tek başına dolaşıyor. Kardeşlerin nerede?"

Cevap vermiyor, sadece bir süre bana bakıyor. "Sürüne geri döndün, değil mi?" diye yorumluyor ayağa kalkarken. Acı içinde kıvranarak topallayarak yaklaşıyor ve ellerini parmaklıklara doluyor. "Gerçeği biliyorlar mı?" diye mırıldanıyor sessizce.

Odadaki kurdun bana baktığını hissediyorum ama yemi yutmayacağım. "Sürümden sakladığım hiçbir sır yok." Gözlerinde şaşkınlık parlıyor ama ona yalan söyledim. "Öyleyse avcı, başlayalım mı?"

"Ne? İsim yok mu? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye alay ediyor.

"Arkadaş mı?" Sırıtiyorum. "Biz asla arkadaş olmadık Jai, kesinlikle düşmandık. Sana hatırlatayım mı?"

"Cesaretin varsa, dişi kurt." Geri çekilip kollarını iki yana açıyor.

Bakışlarını tutarak sırtıyorum. "Kafesi aç."

"Beta, bize emir verildi ..." Kurt tereddüt eder.

Bakışlarımı ona çevirdim ve o soldu. "Kafesi aç dedim." Gücümün odayı doldurmasına izin veriyorum ve o yere düşüp panele doğru sürünürken ve ona vururken sızlanıyor. Kafesin kapısı açılırken etrafıma bakıyorum ve sonra içeri giriyorum.

Geri çekiliyor, duvara çarpıyor ve o kibirli sırtışıyla beni izliyor. "Gücünün tadını alabiliyorum." Başını eğiyor. Pençelerimin dışarı kaymasına izin veriyorum ve gözleri onlara kayıyor. "Onları iyi hatırlıyorum."

"Eminim öyledir." Boynundaki yaraya bakarak sırtıyorum. "Hayatta kalman utanç verici ama merak etme, bu sefer kalmayacaksın."

Ona doğru hamle yapıyorum ama o kollarını iki yana açmış bekliyor. Kaçacak yeri olmadığını biliyor.

Beni ölümün sevgilisini karşıladığı gibi karşılıyor.

Onu kırmak kolay değil, bunu ona vereceğim.

Neredeyse ölene kadar vücudunu kesiyorum, organları dışarıda kalıyor ve sonra onu iyileştirip tekrar yapıyorum. Bir kez bile çılgılık atmıyor, sorularıma da cevap vermiyor. Sıkıldığımda, başkalarının da katılmasına izin veriyorum.

Ne de olsa birçoğunun avcılarla bir geçmişi var.

Denedim ve izlediğim diğer pek çok kişi de denedi. Sayısız yarası var ve yan yatmış, zorlukla hareket edebiliyor, bu yüzden sesi geldiğinde beni şaşırtıyor. Oda bomboş ama ihtiyacım olanı almadan gitmek istemiyorum.

"Söylediğin şey," diyor kabaca, titreyen kolunun üzerinde doğrulurken, bakışlarını bana çevirdiğinde solgun yüzü kan içindeydi. "Kendi türümden nefret ettiğimi. Ne demek istedin?"

Sandalyemde öne doğru eğilip gözleriyle buluşurken çenemi tepesine dayıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu onlara ya da kendine itiraf etmekten korkuyor olabilirsin ama her zaman biliyordun."

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi. "Ben bir kurdum."

"Ya da bir kısmı." Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Kokusunu alıyorum ve bundan kurtulmanın tek yolu" - boynundaki yaraya başımla işaret ediyorum - "bizden biri olman."

Bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor ve ben de başımı eğip onu izliyorum.

"Onlara söylemedin ama şüphelenmiş olmalılar, bu yüzden mi bizi yalnız bulmak için ormana gittin?" Yutkunuyor ve ben haklı olduğumu biliyorum. Jai kurt ya da ona benzer bir şey olduğunu kabul etmektense ölmeyi tercih eder. "Nasıl oldu bu?" diye soruyorum. "Bilmelisin."

"Feraller bir gece evime saldırdı. Annemi ve babamı öldürüp yediler. Hayatta kaldım ama bunun tek sebebi komşuların çığlıkları duyup polisi aramasıydı. Hayvanlardan birini vurdular. Buna ucube bir saldırı dediler. Kimse yaralarımın kurtulmamı beklemiyordu ama ben kurtuldum." Duruyor ve tereddütte beni izliyor ama cevaplar istiyorsa konuşması gerektiğini biliyor. "Ben hiç değişmedim. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum ve avcılar beni yanlarına alıp eğittiler ama içimde kan isteyen başka bir şey olduğunu hep hissettim. Eğitim yardımcı oldu, ama sinirlendiğimde veya aşırı uyarıldığımda, onu zapt etmek zorlaştı ve bu yüzden bana deli diyorlar."

"Kurtların duyguları artar, özellikle de bir vahşi tarafından değiştirilmişlerse. Kan ve ölüm için can atarlar. Kurtlar avlanmak için can atar ve bu doğal içgüdülerini çalıştırmaları gerekir. Eğer bunu kendinizden esirgiyorsanız, o zaman yavaş yavaş kendinizi delirtiyor ve vahşileşmenin eşiğine doğru sürüklüyorsunuz demektir. Neden değişmediğini bilmiyorum. Bunu hiç duymadım. Ya değişirsin ya da ölürsün. İkisi arasında bir şey yok. Belki de değişmeme isteğin çok güçlüydü ya da bir şeyler ters gitti. Her iki durumda da, içinde hapsolmuş bir kurt var, avcı."

Ayağa kalktım ve ona baktım. "Sen insan değilsin. Bunu bir düşün. Kendi türünü avlıyorsun ve insanlardan saklanıyorsun. . Hem kendi ırkından hem de olmak istediğin ırktan nefret ediyorsun. Tamamen yalnızsın Jai ve öldüğünde kimsenin umurunda olmayacaksın."

Uzaklaşıyorum ama kapıya ulaştığımda sesi beni durduruyor. "Biliyorum, bu yüzden işin bittiğinde bana bir iyilik yap, beni öldür ve acıma son ver. O gece onlarla birlikte ölmeliydim. Bırak öleyim, Quinn. Lütfen."

Jai'nin sadece adımı değil, lütfen kelimesini de söylediğini ilk kez duyuyorum.

Kapıyı açıp rapor vermek için Jang'ın yanına giderken kafamda çınılıyor.

Ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Jai'nin gözleri artık beni göremeyene kadar beni takip ediyor, ama bildiğim bir şey var - Lucien ve Vale çok geride kalmayacaklar.

ALTILI ŞEF

I Biri omzuma vurunca dik oturdum. "Vale, . Jai gitti."

Neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştıyorum ve endişeli Lucien'e odaklanıyorum. Perdelerin arasından süzülen güneş ışığıyla aydınlanmış, endişeli bir şekilde üzerimde duruyor.

"Ne?" Yüzümü ovuşturarak inliyorum. "Muhtemelen yemek almaya gitmiştir."

"Hayır, yatağında uyumamış ve eşyaları gitmiş, kamyoneti de öyle."

Bu beni ayağa kaldırdı. Lucien'in haklı olduğunu görerek aceleyle odasına giriyorum ve ona dönüyorum. "Sence-"

"Kurtları avlamaya kendisi mi gitti?" Lucien başını sallar. "O piç bunu yapacak kadar deli ve beri endişeli. Sanırım öyle yaptı. Bence kurtların izini sürmeye gitti."

"O halde onu onlardan önce bulmalıyız." Lucien aynısını yaparken ben de birkaç giysi alıp üzerime geçiriyorum. Çantamı alıyorum ve ikimiz de aceleyle aşağıya, kamyonetimize iniyoruz. İçeri girdikten sonra arabayı şehir dışına sürüyorum.

"Hangi yöne gitti ki?" Lucien iki yanımızdaki ağaçları tarayarak homurdanıyor.

Lucien'in sağlıklı düşünemediğini bildiğim için ona usulca, "Kamyonun GPS'ini kontrol et," diye hatırlatıyorum. Tüm kabadayılığına rağmen Jai'yi küçük bir kardeş gibi seviyor. Diğer herkesi kaybettiğimizde beni koruyan biri olarak güvenliğimizi ciddiye alıyor.

Ben de öyle, ama endişelerimi bir kenara bırakıp mantığa, kontrol edebildiğim şeylere odaklanıyorum. Lucien bunu asla yapamadı.

"Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile," diye mırıldanıyor telefonunu çıkarıp GPS'e girerken. İki kamyonunda var. Lucien hepimizin

Bir tane de implante edildi ve şimdi bunu yapmadığım için pişmanım. Birbirimizi ararsak muhtemelen çok geç olacağını biliyoruz ama umudumuzu yitiremeyiz.

Jai dünyanın en iyi avcılarından biri, o yüzden iyi olmalı.

O bakarken ormana doğru ilerliyorum, buralara baktığımızdan beri gitmiş olabileceği genel konumu biliyorum.

"Anladım." Lucien bana yeri gösterdi, ben de başımı salladım.

Ormanın içlerine doğru ilerliyoruz ve yollar kocaman kamyonetimizin içinde bile bizi savuran toprak izlere dönüşüyor. Lucien sırtını kapıya dayayıp *lanet* olası kolu tutarken, ben de bizi düz tutmak için direksiyonu kavırıyorum. Bir saat sonra nihayet ağaçların arasından çıkıp çıkmaz sokağa girdiğimizde kamyon tam önümüzde duruyor.

Arkasına yanaşıp bıçağımı ve silahımı çekiyorum. Etrafta kurt olma ihtimaline karşı kamyoneti kapıları açık bir şekilde çalışır halde bırakıyorum. Jai'nin kamyonuna doğru ilerlerken Lucien arkamızı kollarken kolayca düzene giriyoruz. Yanına geldiğimde boştu ve orta bölmede anahtarlar ve Jai'nin telefonu duruyordu.

"Arkasında bıraktı." Ormanın içine bakıyorum. "Herhangi bir hareket görmüyorum." Etrafından dolanırken kaputa dokunuyorum. "Motor soğuk, yani bir süredir yok. Gece yarısına kadar uyumadık. Diyelim ki uyuduğumuzdan emin olmak için bir ya da iki saat bekledi, sonra buraya gelmesi yaklaşık iki saat sürdü. Sabah dört gibi yola çıkmış olmalı ve şu anda saat sekiz."

"Dört saatte çok yol alabilirsin," diye hatırlatıyor Lucien bana usulca. "Özellikle de bu ormanda."

Adam haklı. Haritası çıkarılmamış vahşi bir labirent.

Seçeneklerimizi düşünerek etrafıma bakıyorum. "Sürünün adı bu olduğu için Kaya'ya doğru gidecektir. Eğer burası ile dişi kurt Quinn'i yakaladığımız yer arasında bir çizgi çekersek, o zaman doğruya yönelecektir. Bence o tarafa gidelim ve herhangi bir iz bulup bulamayacağımıza bakıp oradan devam edelim."

"Peki ya yapmazsak?" Lucien bir an bana bakarak soruyor.

"O zaman başka bir plan yaparız." Omzuna vurarak kamyonetimize geri dönüyorum, motoru kapatıyorum ve çantamı alıyorum. Sırtıma geçiriyorum ve kilitlemeden önce biraz su içiyorum. "Merak etme, onu eninde sonunda bulacağız ve o zaman bu kadar aptal olduğu için kışına tekme basabilirsin."

İki saat boyunca yürüdük. Ormanın içine doğru giden bazı patikalar bulduk ve onları takip ettik, ancak derinlere indikçe, takip edebileceğimiz hiçbir şey kalmayana kadar patikalar kaybolmuş gibiydi.

Şu anda vahşi doğanın derinliklerindeyiz, şüphesiz kurtların bölgesindeyiz ve bu durum ikimizi de geriyor.

"Geri dönmeliyiz," diye yenilgiyi kabul ediyorum.

"Onu bulmak zorundayız." Lucien içimizden birini kurtarmak için sonsuza dek, hatta sürünün içine doğru bile yürüyebilir ama bu oyunu akıllıca oynamalıyız.

"Yapacağız, ama bu şekilde değil." Omuzları çöktüğünde anladığını anlıyorum. Karanlık ormanda sürünüyoruz, resmen kurtlar için yemek zili çalıyoruz. Bu konuda daha akıllıca davranmalıyız. Bir saldırı planı oluşturabilmemiz için gidebileceğimiz bir yere ihtiyacımız var.

Üstünlüğe ihtiyacımız var.

"Bu ormanı taramak için yıllarımızı harcayabiliriz," diye mırıldanıyorum ellerimi kalçalarıma koyarak. "Hayır, daha hızlı bir yola ihtiyacımız var." Arkamı dönüyorum. "O sürüyü bulacağız, hem de hemen."

Arabaya geri dönmeye başladığımızda "Nasıl?" diye soruyor. Neyse ki, yolumuzu bulmamızı kolaylaştıracak işaretler bırakmıştık.

Sırıtiyorum. "Elbette kibarca soracağız."

Bundan sonra sessizleşiyoruz, gözlerimizi çevremizden ayırmıyoruz. Kurtlara dair kanıtlar buluyoruz -yabani ya da sürü, bilmiyoruz- ve bu bizi . Koca bir sürüye karşı iki kişi olmak bizim için iyi bir son olmazdı.

Rekor sürede kamyonu ulaştık. Bir kâğıt kaparak, geri dönme ihtimaline karşı Jai'nin kamyonuna bir mesaj iletiyorum. Kurtlar anlamasın diye şifreyle yazıyorum ve sonra yola çıkıyoruz.

Daha iyi bir yol bulmalıyız, hem de hızlı bir şekilde.

ON YEDİ ŞAFTÖR

T Dişi kurdu ilk düşündüğümünden çok daha güçlüymüş. Beni kolayca deşti, hasta kıcıımı bile gururlandıran soğuk bir hassasiyetle bana işkence etti. İyileşmesine rağmen bitkin düştüm ve hareket edemiyorum.

Onun yerine, geçip gittiği kapıya bakıyorum.

Diğer kurtlar geri dönmüyor. Ya nöbetçileri değiştiriyorlar, ki bunu rastgele zamanlarda yapıyorlar, böylece alışamıyorum ya da bir şey yapamayacak kadar yaralı ve zayıf olduğumu düşünüyorlar. Haksız da sayılmazlar. Şu anda vücudumun her santimi ağrıyor. Son yarası iyileşmedi ve cildim pençe izleri, kesikler, yanıklar ve daha fazlasıyla kaplı. Her birini hissedebiliyorum.

Nefretim ve öfkem çektiğim acının soluk kalıyor, en kötüsü de ne? Onu suçlayamam. Eğer söylediği doğruysa, yani ben bir kurt ya da yarı kurtsam, o zaman kendi türüme karşı geldim ve onları öldürüp katlettim. Öfkelerini, halklarını her ne şekilde olursa olsun koruma ihtiyaçlarını anlayabiliyorum. Gerekli. Sonuçta ben de ailemi korumak için ona aynı şeyi yapmadım mı?

Yani hayır, onu anlıyorum ve bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Yan dönerek yatmak için rahat bir yol bulmaya çalışıyorum. Vücudumun her santimine yayılan acıyla irkiliyorum. Diğer kurtlar bana zarar vermekten zevk alsa da, türümden dolayı nefretlerini benden çıkardıklarına şüphe yok, o asla zalim değildi.

Benim ona davrandığımın aksine.

Kendimi bildim bileli kendimden saklanıyorum, uzağa ve hızla koşuyorum ve içimdeki bu duyguları inkâr ediyorum. Avcı kisvesi altında saklanıyordum, ama gerçek şu ki, ben bir korkağım. Ben çok fazla korkağım.

Ne olduğum gerçeğiyle yüzleşmek - ailemi öldüren ve yiyen canavarlar gibi herhangi bir şey olabilirdim.

Yine de kaçmaktan yoruldum ve burada, nefret ettiğim canavarlarla çevriliyken, gerçekte yüzleşmekten başka seçeneğim yok. Ölmeden önce gerçeği öğrenmek istiyorum ve burada öleceğimin farkındayım. Kimse beni kurtaramaz. Ben bir avcıyım ve onlar da canavarlar.

Biz ezeli düşmanız, bu yüzden beni öldürecekler. Umarım Vale ve Lucien bu işe karışacak kadar aptal değildir. Benim yüzümden zarar görürlerse bundan nefret ederim.

Sertçe yutkunarak bir an için gözlerimi kapatıyorum ve o gecenin zihnimi doldurmasına izin veriyorum.

Bana vahşi bir hayvan olduğunu söylediler ama o zaman bile öyle olmadığını biliyordum.

Annemle babamın odasının kapısında sıkışıp kaldığım yerde kurdun içimi parçaladığını hissediyorum. Parçalanırken annemin ölü, boş gözlerine bakarken kanım etrafımda birikiyor.

Durdurmaya çalıştım.

Çok hızlıydı ve bana çarptığı anda öldüğümü biliyordum. Güzel, en azından yalnız olmayacağım.

Kulaklarım çınlıyor ve artık vücudumu bile hissedemiyorum ya da çalıştıramıyorum. Ağzı kanımla kaplanmış ve derim dişlerinin arasına sıkışmış. Bir an için ağzı alçalıyor ve tek gördüğüm o gözler oluyor.

O gözbebeklerinde bir zekâ parıltısı parlıyor ve geri çekilerek beni sadece üzerimde bıraktığı pençe ve ısıruk izleriyle bırakıyor.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi başını eğiyor.

Gözlerim etrafı tarıyor, onu uzak tutmak için kullanabileceğim bir şey arıyor. Siren sesleri havayı yarıyor ve kurt bana son bir kez bakarak hırlıyor. Saldırırken çığlık atıyorum ama sadece üzerimden uçuyor, koridor boyunca kayıyor ve koridordaki en üst pencereden dışarı fırlıyor.

Sırt üstü uzanarak, mavi ışıklar evin üzerinde yanıp sönerek evi aydınlatırken kırık pencereyi izliyorum.

Neden beni öldürmedi?

Gözlerimi açtığımda sertçe yutkunuyorum, boğazım kuruyor.

İçimde bir şey mi hissetti? Bu yüzden mi beni dönüştürdü ve öldürmedi? Onlar gibi kötü olduğumu mu fark etti? Yoksa bir vahşi neden yemekten vazgeçip avını dönüştürsün ki? Sık sık polisin beni kurtardığını düşünürdüm ama yanılmışım. Onlar gelmeden önce geri çekiliyordu.

Feral beni öldürmemeyi seçti.

Neden?

Sanırım asla bilemeyeceğim ama ne olduğumu öğrenebilirim. Quinn bana acıyarak bakarken, avcılar bana tiksinti ve güvensizlikle bakıyordu, hepsi de içimin derinliklerinde saklı olan şey yüzünden. Quinn'in de açıkladığı gibi, şu anda beni harekete geçiren şey muhtemelen damarlarımda dolaşan vahşi içgüdüler.

Avladığım şey tam da içimde.

Gözlerimi bir kez daha kapatarak ellerimi yumruk haline getiriyorum ve tırnaklarımı kaygan avuçlarıma batırıyorum. Keskin acı nefesimi kesiyor ve öldürme içgüdüsü yükseliyor.

Bu kez, onu tatmin etmek ya da saklamak yerine, onu takip ediyorum.

İçimi yıkamasına izin verdim, içimdeki tüm o karanlık delikleri ve çatlakları doldurmasına

Ben.

Nefes nefese gözlerimi açıyorum ve derimin kendi kendini örmesini izliyorum. ve pençe izlerinin olduğu yerde sadece hafif pembe bir iz kalıyor. Bedenimdeki yorgunluk geçmeden yerini enerjiye bırakıyor ve gözlerimi kapatıp daha derine indiğimde ruhumun derinliklerinde açık, çürüyen bir yara buluyorum.

İçinden bir şey kayıyor, kurnaz, karanlık ve öfkeli bir şey. Genellikle geri çekilir, uzaklaşır ve o şey geri çekilene kadar bedenimi iterim, ama bu sefer kollarımı açıyorum ve bedenimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Burada güvendeyim ve kimseye zarar veremem.

İçimde saklanan şeye doğru uzanıyorum. Yarayı yırtıp açıyorum ve parlak kırmızı kan havuzuna dalıyorum. Elim derinlere uzanıyor ve bir şey geri uzanıyor - keskin ve tüylü bir şey.

Bir pençe.

Sırtım kamburlaşıyor ve o hayvan bedenimden akıp giderken boğazıma bir çığlık düğümleniyor. Kemiklerimin kırıldığını ve derimin hissediyorum ve kurt formunda uyansam , ama sonra geri çekiliyor gibi görünüyor.

Tenime yerleşiyor, sanki o son bariyeri aşamıyormuş gibi, ama yüzeyde kalıyor. Onlara canavar diyordum ama gözlerim açıldığında canavarın ben olduğumu fark ettim.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

A Sürünün çimenli düzlüklerini geçerken, güneş tenimi ısıtırken, az önce öğrendiklerimi düşünüyorum.

Jai saldırıya uğradı ve ailesi öldürüldü. Nadiren olur ve evet, vahşi hayvanlar öldürebilir ama çoğunlukla hayvandırlar ve en yakın sürü onları idare eder. Vahşilerin bütün bir aileyi öldürmesi için bir şeylerin yanlış gitmiş olması gerekir. Kendi topluluğumuzdaki masumların ölmesine izin verdik ve bu yüzden avcı Jai doğdu.

Hikâyesinden şüphe edemem. Acısını, endişesini ve samimiyetini hissedebiliyordum. Jai bir kurt mu? Nefretini bir şekilde bastırdı mı?

Bilmiyorum ama öğrenmemiz gerektiği açık. Eğer vahşi hayvanlar insanları dönüştürüyor ve onları insan dünyasında serbest bırakıyorsa, bu hepimizi etkiler - sadece bizi insanlara ve avcılara maruz bırakarak değil, aynı zamanda yaşadığımız kuralları göz ardı ederek.

Hiçbir insan gerçeği asla bilemeyecek.

Sürü dışındakileri öldürmeyiz ya da avlamayız.

Kurallarımıza ve Ay'a bağlıyız. Bu hayvanlarla kutsanmış durumdayız çünkü onlara sadık kalıyor ve gereksiz yere kan dökmüyoruz. Bu dünyaya ve sahip olduğu güce saygı duyuyoruz, ancak bu bozulursa, kurtların sonu anlamına gelebilir.

Endişemi yutkunarak, yanımdan hızla geçen bir yavruyu kucağıma alıyorum ve yıpranmış bir kadın bana doğru gelirken onu sağa sola savuruyorum. Sanırım adı Inia. "Teşekkür ederim Quinn. Çok özür dilerim. Ele avuca sığmıyor."

"Hepimiz öyle değil miydik?" Kıkırdıyorum, oğlunu uzatıyorum.

Onun pençesinde çırpınıyor, bağılıyor ve gülüyor. Sürü evine doğru giderken onu kendi haline bırakıyorum. Beni karşılayanlara el sallıyorum ama konuşmak için zaman ayırmıyorum. Jang'ın kapısını açıp içeri giriyorum ve o bir aramayı bitirirken masasının karşısına oturuyorum.

Sorun olmadığını belirtmek için bana başını sallıyor ve ben de odayı tarayarak bekliyorum. "Olur, teşekkür ederim Ferra." Telefonu kapatıyor ve kaşlarını havaya kalkıyor.

"Ferra?" Ben soruyorum. Ferra, birkaç yüz mil ötede bulunan, dünyanın bu tarafındaki en büyük ve en güçlü ikinci sürünün alfasıdır. Sık sık birlikte çalışır ve ticaret yaparız ve alfalar arasında zirveler gerçekleştiğinde, Ferra ve Jang genellikle birlikte taraf olurlar.

Yüzünü ovuşturan Jang başını sallıyor. "Gözlerini açık tutabilmesi için avcı meselesini ona bildiriyordum. Büyük ihtimalle buralardadırlar ama asla bilemezsiniz."

"Herhangi bir sorun var mı?" Ben soruyorum.

"Avcılardan değil, sadece son zamanlardaki bazı vahşi saldırılardan, normalin dışında bir şey yok, ama kulağını yerden ayırmayacak. Ayrıca bize en iyi avcılarından ve iz sürücülerinden bazılarını ödünç vermeyi teklif etti."

"Vay canına, çok nazıksın." Dizlerimi yukarı kaldırıyorum.

"Öyle ama şu anda önemli değil. Onlara daha sonra ihtiyacımız olabilir. Yine de açık iletişim kurmak iyidir." Tekrar gözlerini ovuşturuyor ve ben de başımı eğiyorum. Yorgun görünüyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, ağzı çekilmiş ve yüzü solgun. Saçları da dağınık. Jang'ın endişeli olduğunu bilmeseydim, bu onun duygularını göstermeye yeterdi.

"Yorgun görünüyorsun," diye yorum yapıyorum. "Uyudun mu?"

"Bir ya da iki saat," diye itiraf ediyor. "Arkadaşıma söylemeyin, bu sabah çok sinirli."

Kıkırdayarak onu izlerken çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Kesinlikle korkutucu bir ihtimal." Sırıttıyorum ve sonra ayılıyorum. "Ben sadece avcı hakkında rapor vermeye geldim." Neredeyse ağzımdan kaçırıp adını söyleyecektim ve bu hiç de iyi . Eğer Jang hücrelerindeki avcının beni yakalamakla kalmayıp canımı da yakan biri olduğunu anlarsa...

Evet, Jai'nin hiç şansı yok ve onu öldürmeden önce cevaplara ihtiyacımız var, bu yüzden bunu kendime saklıyorum.

"Ve?" diye soruyor. Suçlayıcı değil. Sadece nasıl gittiğini merak ediyor. Birini sorgulamakla ilk kez görevlendirilmiyorum, bu yüzden bana güvendiğini biliyorum.

"Henüz pek bir şey yok. Kırılmadı." Bu Jang'ın kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Biliyorum, bizi şok etti. Üzerimi değiştirdikten sonra geri döneceğim ve ihtiyacımız olan bilgiyi alacağım."

Jang endişeli bir ifadeyle, "Dikkatli ol," diye uyarıyor. "Bu işte bir terslik var gibi. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama içgüdülerim bana bağıyor."

İddiaya girerim. Jang tanıdığım en zeki adam ve kurt. Bir şeylerin farklı olduğunu hissedebilir. Zaman verilirse, gerçeği ortaya çıkarır. Muhteşem bir alfa olmasının yanı sıra, Jang doğanın bir gücüdür ve sürüsü ve ailesi söz konusu olduğunda acımasız olabilir.

Bu kadar agresif ve güçlü şekil değiştirenleri kontrol edebilmesinin bir nedeni var.

Jang'ın gözlerinin içine bakarken, Jai'nin bana söylediklerini ona söylemeyi düşünüyorum ama içimden bir ses sırrıma ihanet ediyormuşum gibi geliyor. Aptalca, biliyorum. Jang benim babam, alfam ama ona gitmeden önce tüm gerçeği öğrenmem gerekiyor. Jai bir vahşiyse, bu durumla nasıl başa çıkacağımızı etkileyecek, bu yüzden ona söylemeden önce emin olmalıyım.

Jai'nin korkunç geçmişini saklıyorum ve ona her şeyi anlatıyorum.

Jang zaten yeterince endişeli, bu yüzden elinden geldiğince çok şey almalıyım.

Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde ayaklarımı yere vurup öne doğru eğildim. "Bunu ben halledeceğim. Hepimiz düşeni yapıyoruz. Biraz dinlenin." Sırıyorum. "Yoksa anneme söylerim."

"Buna cesaret edemezsin," diye mırıldanıyor ve büyük kötü alfa gerçekten korkmuş görünüyor.

"Ben olsam yapardım." Avcılardan mı yoksa karısından mı daha çok korktuğunu tartışması için onu yalnız bırakıyorum. İkimiz de karısından korktuğunu biliyoruz.

Jang'ın yükünü hafifletmek için devriye gezen betaları ve sürüyü elimden geldiğince kontrol ettikten sonra, Jai ile yüzleşmek için hücrelere geri dönüyorum.

Cevaplara ihtiyacım var, hem de hemen.

Onun kurt olma ihtimali ne olursa olsun, sürümün acı çekmesine izin veremem.

Bu sefer hücrelerin içinde kurt yok, bu yüzden açıkça onun çabaya değmeyeceğini düşünüyorlar, ancak hücrelerine yaklaşırken bile bir şeylerin olduğunu biliyorum

Farklı. Kokusundaki hafif değişiklikte bile değil, misk neredeyse zengin ve baharatlı. Gözlerinin ışıltısında.

O daha az insan ve daha çok canavar.

Sesi daha derin ve hırıltılı. "Küçük dişi kurt," diye selamlıyor beni.

Karşıdaki hücreye yaslanarak ona bakıyorum ve yaralarının iyileştiğini görüyorum. Bunu sadece şekil değiştirme ya da benim iyileştirme yeteneğim yapabilirdi. Başka bir şey fark etmemiş olsalar bile, onun yer değiştirdiğini mutlaka fark etmişlerdir.

"Vites değiştirmişsin," diye yorum yapıyorum, kafam karışmış bir halde. Kurt formunda sıkışıp kalmamıştı, ki genelde vahşi hayvanlar ilk vardiyalarında böyle olur, ben de uzun süredir yoktum, peki ne olmuştu?

"Tam olarak değil." Başını eğiyor ve bu kesinlikle daha hayvansı.

Dizlerinin üzerine çöküp parmaklıkları kavrarken gözlerini kırıştırıyor ve parmaklıkların çöktüğünü görüyorum. Bakışlarındaki uçuruma bakarken dehşet ve şok duygularımı dizginliyorum.

Jai kurdunu, vahşi tarafını emiyor ve bu onu sadece daha tehlikeli yapıyor.

Canavarla karışık bir avcı.

Bu bir seri katile dönüşmek gibi olurdu. Bir hayvana karşı korku gösteremeyeceğini ya da geri adım atamayacağını biliyorum. Ne de olsa ben bir alfayım.

"Bu ne anlama geliyor?" Ses tonuma hâkimiyetimin bir kısmını katarak soruyorum.

Çenesi hafifçe aşağı iniyor. Güzel, hayvanı ses tonumdaki liderliğin yanı sıra sürü rütbesini de anlıyor. Bu biraz yardımcı olur. Bazen vahşi hayvanlar tüm düşünce ve mantıklarını bir kenara bırakabilir, hatta bir alfanın komutunu bile görmezden gelebilirler. Onları bu kadar öngörülemez yapan da bu.

"Haklıydın. İçimde bir şey vardı. Dışarı izin verdim," diye cevap veriyor, gözleri kurtla birlikte kararıyor. Çoğu daha parlak olur, ama Jai'ninkiler siyaha döner.

Eskiden buna şeytanın işareti derlerdi.

Vahşi olduğu kesin.

Sikeyim.

"Yer değiştirmedim. Bunu istediğini hissedebiliyordum." Bana bakarken dili dudaklarında geziniyor. "Derimin içinde genişlediğini, serbest kalmak için pençelediğini hissedebiliyordum ama sanki yapamıyordu."

"Kapana kısılmış bir kurt," diye mırıldanıyorum onu izlerken. Genellikle en kötüler onlardır. Acı ve kısa yaşam süresi yardımcı olmuyor ama en azından bizim için iyi. "Doğru şekilde değiştirilmediğinizde olur. Kurda sahipsin ama

Değişme yeteneği. Bir insandan daha fazla ama bir kurttan daha az güce sahip olacaksınız ve daha hızlı iyileşeceksiniz ama bir kurt kadar hızlı değil. Asla yer değiştiremeyeceksiniz ve bu durum sonunda sizi ve kurdunuzu delirtecek . . daha da delirtecek."

Bir süre beni izliyor. "Yani asla bir kurt olamayacak mıyım?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ona biraz acıdığımı itiraf etmeliyim.

"Avcı olmak için yeterince insan değil, kurt olmak için fazla insan." Acı acı gülüyor, manyak sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Boku yedim."

"Buradan canlı çıkamayacaksın, o yüzden endişelenmene gerek yok," diyorum ve bana bakıyor.

"Bu konuda mutlu görünmüyorsun. Sana yaptıklarımızdan sonra mutlu olursun sanmıştım. Sana nasıl davrandığımdan sonra ölmemi isteyeceğini düşünmüştüm," diye düşünüyor, açıkça meraklı.

"Sen yapman gerekeni yaptın, ben de aynısını yapıyorum. Görevi anlıyorum," diye itiraf ediyorum. "Evet, açıkça aklını kaçırmışsın ve benim acımdan zevk alıyorsun ama bunun nereden geldiğini şimdi anlıyorum. Düşmanını tanıdığın zaman onu her zaman önemseyeceğini söylerler. Ben o kadar ileri gitmezdim." Biraz çılgınca bir gülümsemeyle sırıtıyor. "Ama senden nefret etmiyorum ya da ölmeni istemiyorum. Bu sadece-"

"Görev." Başını sallıyor.

"Görev." Ben de başımı salladım. "Bana avcılardan, Vale ve Lucien'den bahset."

"Kardeşlerime ihanet edemem," diye ciddi bir şekilde cevap verdi, "ne de avcılara." "Onlara hiçbir şey borçlu değilsin. Seni ölüme terk ettiler."

"Hayır, ölmek için ayrıldım. Arada bir fark var. Avcılar beni dışlamış olabilir ama onlar hâlâ benim halkım. Ne yaparsan yap onlara ihanet etmeyeceğim," diye cevap veriyor ve sözlerindeki doğruluk payını hissediyorum.

Jai asla halkını bir hiç uğruna kırmayacak ve onlara ihanet etmeyecektir, onu hor görseler bile.

Birçoğundan çok daha iyi bir adam ama bu onu kurtarmayacak.

"Geri dönüp onlara yapamayacağımı söylesem bile seni kırmaya çalışacaklar," diye itiraf ediyorum. "Bana bir şey söyle Jai, herhangi bir şey, böylece onunla çalışabilirim. Sen görevden anlarsın." Öne çıkıyorum, göz hizamıza gelene kadar dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim parmaklıklarda onunkileri kapatıyor. "Lütfen, bu benim de ailem ve onları kaybedemem." Yutkunuyorum. "Bir daha olmaz. Ailem avcılar tarafından öldürüldü." İrkildi, gözleri irileşti. "Ben daha çocuktum. Annem ve babamın yanı sıra küçük kız kardeşim de öldü. Bu sürü beni yanına aldı. Onları da kaybedemem."

Gerçek korkumu görmesine izin verdim. Fark etmez çünkü burada ölecek.

"Yapamam-" Derin derin yutkunuyorum. "Sevdiğim başka birini avcılar yüzünden kaybedemem. Lütfen Jai, aileni kurtarmak için her şeyi yapmaz mısın?"

"Quinn, yapamam." İç çekiyor. "Ailen için üzgünüm-"

"Onları öldürenin Lucien ve Vale'nin babası olduğunu biliyor muydun?" Sonra nefes almayı bırakıp beni izliyor. "Biliyordum ama yine de onu kurtardım. Lucien'i iyileştirdim. Onları ben öldürmedim. Babalarının günahları onların değil. Onları avlamayacağıma söz veririm, ailemi güvende tutmak için kullanabileceğim bir şey söyler misin?"

"Eğer bu doğruysa neden onlara zarar vermediniz?" diye soruyor şüpheyle.

"Çünkü onları suçlamıyorum." Gerçek bu. Oldukları şeyden nefret edebilirim ama onlardan nefret etmiyorum. "Hikayemin tekrarlanmaması için her şeyi yaparım. O zamanlar onları kurtarmak için çok küçük ve çok zayıftım." Bunu anladığını biliyorum.

"Artık olmayacağım. Cevapları almak için Vale ve Lucien'i avlamam , avlarım. Bu sefer onları kurtarmayacağım. Lütfen Jai, benim için değilse bile onlar için." "Quinn," diye mırıldanıyor, ben yalvarırken parmakları parmaklarımin altında seğiriyor.

Onu.

"Size küçük kız kardeşimin ölümünü nasıl izlemek zorunda kaldığımı anlatmamı ister misiniz? Ya da hamile annemin senin silahların tarafından nasıl parçalara ayrıldığını izlememi?" İrkilerek uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu gerçekle yüzleştiriyorum. "Babamın beni kurtarmak için kendini nasıl feda ettiğini, ölüm anlamına gelse bile sonuna kadar ölü karısının ve çocuğunun yanında kaldığını? Artık hayvan olmadığımızı biliyorsun. Kötü değiliz. Biz de sizin gibi buradayız. Ailem ölmeyi hak etmedi. Babam masumdu, annem masumdu ve küçük kız kardeşim masumdu. Adı Filly'ydi ve başkan olmak istiyordu." Sırıttıyorum. "Annemin onun için diktiği takım elbiselerle dolaşırdı. Birlikte aksiyon dizilerinin tekrarlarını izlerdik ve babam her zaman yağ kokan arabaları tamir ederdi. Biz kötü değildik, sadece normal bir aileydik ve sizin koruduğunuz o insanlar yüzünden öldüler ve onları artık sadece kâbuslarımda görüyorum çünkü siz avcılar onlara dair rüyalarımı bile çaldınız. Nasıl gülümsediklerini ya da kollarının bana nasıl sarıldığını hatırlamıyorum. Yardım çığlıklarını hatırlıyorum. Halkınız çocukları, masum bir aileyi katletti. Neden onları koruyorsun? Ne dersiniz deyin, siz kötü değilsiniz. Mecbur olduğun için avlanıyorsun, çünkü masumları koruduğunu hissediyorsun, peki ya ben? Ben kötü müyüm? Küçük kardeşim kötü müydü?"

"Dur." Ellerini çekmeye çalışıyor ama ben onları daha sıkı tutuyorum. Eğer onları korumayı seçerse, yaptıkları kötülükleri görmezden gelemez.

İkisine birden sahip olamaz.

"Hamile annem kötü müydü? Senin ailen de öyle miydi?" Ağır ağır nefes alıyor ve gözleri simsiyah. "Vale mi? Lucien mi? Bunun sona ermesinin tek bir yolu var Jai ve bu ikimiz için de iyi değil. Bunu durduramazsak Vale ve Lucien dahil pek çok kişi ölecek. Onların ölmesini istemiyoruz. Sadece yalnız kalmak istiyoruz. Eminim artık bunu anlıyorsunuzdur."

"İstesek bile bunu durduramayız," diye mırıldanıyor. "Bizler sadece birer aracı Quinn. Bunu görmüyor musun? Yüzyıldır süren bir savaşın sadece bıçaklarıyız. Gelgitleri değiştiremeyiz. Kimse değiştiremez."

"Deneyebiliriz," diyorum. "Denemek zorundayım. Masumlar ölmeyi bırakmalı. Ellerimde kanla yaşayamam. Gecelerim zaten kâbuslarla dolu. Daha fazlası için yerim yok."

"Çok iyimsersin." İç çekiyor. "Lucien gibi." Yüzüme bakarak sözlerimi tartışıyor. "Sürünü güvende tutmak için sana bir şey söylersem Lucien ve Vale'yi rahat bırakacak mısın?"

"Eğer yapabilirsem, ama buraya gelirlirse, onları güvende tutamam." Ona yalan söylemeyeceğim, şu anda olmaz. Şu anda biz düşman değiliz. Biz sadece çizginin yanlış tarafındaki iki ruhez.

Başını salladı. "Anlaşılabilir, ama eğer yapabilirsen, kardeşlerimi öldürme. Benim aksime, onlar katil değiller. Vale öyle davranıyor ama öldürmekten nefret ediyor. Bunu babası yüzünden yapıyor. Lucien daha çok nefret ediyor ama Vale'i güvende tutmak için yapıyor. İkisi de kendi saygı ve sevgi döngülerine kapılmış durumdalar."

Onun mücadelesini hissedebiliyorum. Yardım etmek ve kardeşlerinin öldürülmesini engellemek istiyor ve bunun tek bir yolu olduğunu biliyor; benimle birlikte çalışmak. "Eğer bir avcı onları yönlendirip burada sürü olmadığını söyleseydi, o zaman . Karargâhlarımızı değiştiriyoruz ya da kurtlardan daha büyük bir sorun olsaydı, avı bırakmaktan başka çaremiz kalmazdı. Nerede olduğunuzu bilmiyorlar. En azından ben ayrıldığımda bilmiyorlardı."

Arkama yaslanıp onu izliyorum. Yalan söylüyor olabilir ama bir noktada birbirimize güvenmek zorundayız. Bu işin kan dökülmeden bitmesinin tek yolu bu. "Yapabilir misin? Onları geri çekebilir misin?"

"Ben mi?" Acı acı gülüyor. "Hayır, dişi kurt, benden nefret ediyorlar, bundan önce bile." Başını kendine doğru sallıyor. "Bana hiç güvenmediler. Sanırım gerçeği biliyorlardı, ben bilmesem bile. Vale'e güvenirlerdi ama o sana asla yardım etmezdi, beni yakalayıp öldürdüğünü düşündüğü için değil."

Başımı salladım, arkama yaslandım ve seçeneklerimi tartıştım.

O bunu yaparken ben de kafese doğru eğiliyorum, ikimiz de düşüncelere dalmışken sesi aniden duyuluyor. "Bir kurt olarak büyümek nasıl bir şey?"

Bakışlarıyla buluşmak için başımı çeviriyorum. O kadar yakınız ki nefesinin yüzümde dolaştığını hissediyorum. Yine de uzaklaşmıyorum, çünkü bu kadar yakın olmasında bir şey tamamen yanlış hissettirmiyor. Benim kurdum onun kine tepki veriyor olabilir ya da belki de sadece iki kayıp, yetim ruh olduğumuz içindir.

Ben sevgi dolu ebeveynler tarafından evlat edinilmişken, Jai'ye küçüklüğünden beri nefret ve önyargı pompalanmış. Böyle olmasına şaşmamalı.

Ama insanlar gerçekten değişebilir mi?

Yılların şartlandırmasının üstesinden gelebilir mi? Bilmiyorum ve üzücü olan şu ki, bu şansı bulabileceğini hiç sanmıyorum.

Jai sevgi ve mutluluktan yoksun, kısa ve acı dolu bir hayat yaşamaya mahkûmdur. Başladığı gibi bitecek, kan dökülerek.

"Mutlu." Aklıma gelen ilk kelime bu oldu ve gülümsedim. "Hiç yalnız kalmadım ve yalnız olmaktan nefret ederdim," diyorum ona. "Eğer yeni ailem değilse, sürü üyelerinden biriydi. Onlar hep yanımdaydı. Vardiyam boyunca bana yardım ettiler ve incindiğimde gözyaşlarımı sildiler. Beni beslediler ve inişli çıkışlı günleri kutladık. Her yerde çok fazla sevgi var. Kurt olmak sadece vardiya değiştirmek değildir. Sürü zihniyetiyle ilgilidir. Biz biriz. Birimiz acı çekiyorsa, hepimiz çekeriz. Birbirimizle ilgileniriz. Hepimizin rolleri vardır ve her zaman yardım ve şefkatli eller bulursunuz. Şımarık bir gençken her şeyi berbat ettiğimde bile beni cezalandırmadılar - yani çok da kötü cezalandırmadılar. Bana neden hatalı olduğumu gösterdiler ve anlamama yardımcı oldular. Burada, yavrulardan yaşlılara kadar halkımızın tüm farklı nesillerine göz kulak oluyoruz. Hepimiz büyük bir aile olarak yaşıyoruz. Açıkçası, bu her zaman kolay değil. Pozisyonlarımız için savaşıyoruz ve başımıza olmadık şeyler geliyor ama her zaman birbirimize sahibiz."

"Güzel olmalı," diye mırıldanıyor ben sözümü kestikten sonra.

"Avcı olarak büyümek nasıl bir şeydi?" Gerçekten merak ederek sordum. Bir daha soracak değilim. Bundan sonra bir üyeye asla bu kadar yakın olamayacağım.

"Korkutucu," diye itiraf ediyor. "Beni bırakıp bırakmayacaklarını hiç bilmiyordum ama bir avcı olarak bırakılmak ölüm demek. Yeterli olmadığınız anlamına geliyor. Sanırım orduya katılmak gibi bir şeydi. beri tatbikatlar ve eğitimler yapardık ve mezun olmak zorundaydınız, bu da tek başınıza ava gönderilmeniz anlamına geliyordu. Eğer hayatta kalırsan, o zaman avcıydın. Tek bildiğimiz buydu. Bize takımlar verildi ama kimse beni istemedi. Vale ve Lucien beni aralarına aldılar, bende bir şeyler gördüler ve kendimizi kanıtlamak için yola çıktık. En alttan başlarsın

ama her zaman korkutucuydu. Her gün ölüp ölmeyeceğimi asla bilemezdim. Sürekli yer değiştirdik, asla kök salamadık. Arkadaşlarımız ya da ilişkilerimiz olmadı, istediğimden değil ama çok yalnız bir hayattı. Buna katlandık çünkü düşündük ki ... İnsanlara yardım ettiğimizi düşünüyorduk - canavarlar ve insan neslinin tükenmesi arasındaki son savunma hattı." Acı acı gülüyor. "Sanırım bazı açılardan yanılmadık. İnsanları kurtardık ve bu bize sadece daha fazla motivasyon sağladı, ama yaşlandıkça bazı avcıların bunu sadece öldürmeyi sevdikleri için yaptıklarını fark ettim." Bana bakmak için döndü. "Benim gibi."

"Kulağa acımasızca geliyor," diyorum. Sanırım bunu hiç düşünmemiştim. "Kulağa neredeyse bir tarikat gibi geliyor."

"Sanırım öyle." Kıkırdıyor. "Bir keresinde bir tarikatla tanışmışım." "Gerçekten mi?" Kendimi sırtırken buluyorum.

"Ah, evet. Oraya cadı olduklarını düşündükleri için gönderildik, ama bu sadece çok gerçek bir insan tarikatıydı." Başını iki yana sallıyor. "Çılgın piçler. Sonunda onları yetkililere teslim ettik ama önce gizli görevdeydik ve beni akli başında gösterdiler."

"Kahretsin, o zaman çılgınca olmalı." O sırtırken ben göz kırpyorum.

Sessizliğe gömülüyoruz ve az önce normal bir konuşma yaptığımızı fark ettiğimde yutkunuyorum. Nefret yok, tehdit yok, sadece konuşuyoruz.

"Vale ve Lucien'i kurtarmaya çalışacağım." Bana baktığını hissediyorum. "Vale ailemin öldüğü gece beni kurtardı," diyorum ona. "Ve Lucien seni öldürmeye çalıştığım gece kaçtığımda gitmeme izin verdi."

"Kahretsin." Jai gülüyor. "Piçler."

Tekrar sırtıyorum ve kendimi garip hissederek ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elimi tutuyor. "Biraz daha kalabilir misin? Nasıl olsa yakında öleceğim, beni bir süre eğlendirebilir misin?"

"Ben senin şakacın değilim. Ben senin hapishane müdürünüm," diye takılıyorum, gözlerim onun elindeki elime gidiyor. Çabucak bırakıyor ama ben tek kelime etmeden tekrar oturuyorum.

"Değişmek nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Coşku gibi," diye cevap veriyorum yüzümü buruşturarak. "İlk seferinde çok acıyor ama sonra nefes almak kadar doğal hale geliyor ve sanki ilk kez tam ve derin bir nefes alıyormuşsun gibi hissediyorsun. Sen ve kurdun bir bütün oluyorsunuz. Ruhunuzun bir parçası gibi hissedersiniz ve koşarken bulduğunuz özgürlük? Bunun gibi bir şey yok. Üzgünüm."

"Olma," diyor. "Muhtemelen bunu hak ediyorum."

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

"Senden hâlâ nefret ediyorum, dişi kurt," diyor rastgele.

Elimde olmadan sırtıtıyorum ve bakışlarına karşılık verdiğimde usulca gülümsediğini görüyorum. "Senden hâlâ nefret ediyorum, avcı."

Bu neden şimdi iyi bir şeymiş gibi geliyor? Bir hakareten ziyade bir sevgi ifadesi gibi mi?

ŞAFTÖR ON DOKUZ

S Adamı masasına sıkıştırıp, titreyip sinerken ona ters ters bakıyorum. "Nerede o?" Talep ediyorum.

Kibarca sor, dedi Vale, ama göğsünde bıçak olmadığı için bu kibarca. Belli ki kasaba halkı sürüyü koruyor ya da farkında olmadan Yani.

Kayıtları aramaya devam edecek vaktimiz yok. Onları bulmamız gerek. Hızlı. Şehir planlamasının arkasındaki adam bilmek zorunda. Nazik bir gülümsemesi ve bıyığı olan yaşlı bir adam ama ona rüşvet vermeye çalıştığımızda polisi aramakla tehdit etti ve gözlerinde bilmiş bir bakış vardı.

Çok bilgili.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Polisi arayacağım, sizi haydutlar! Burası güzel bir kasaba. Kimsin sen-"

Vale yüzüne vururken onu tekrar yere serdim.

"Yabancılar, çok kalabalıklar, neredeler?" Onların kurt olduğunu bilmiyor olabilir ama bir şeyler biliyor. Gözleri kayarak bunu doğruluyor ve yumruğumu suratına indirmeden önce onu sarsıyorum.

"Söyledim. Ben ikna edilebilirim ama o edemez," diyerek Vale iyi adamı oynuyor.

Adam omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Gitmenizi öneririm." "Orospu çocuğu." Yumruğumu tekrar geri çekmeye başladım, ama sirenler Tozlu pencerelerden baktığımızda polisin dışarıda durduğunu görüyoruz. Biri onları çağırması olmalı.

Hay sikeyim. Kaçacak vaktimiz bile yok ama adamı bırakıp geri çekiliyorum. "Bu iş bitmedi. Bildiğini biliyoruz."

"Pekâlâ beyler, eller arkaya. Bu işi karakolda halledeceğiz." Neyse ki, burası küçük bir kasaba olduğu için soğukkanlı polisler, ama bıyıklı adamın kanlar içinde olduğunu görünce bize sert davranıyorlar ve sürekli yabancılar hakkında homurdanıyorlar.

Polis bizi kelepçelerken gözlerim kısılıyor. Özel avukatlarımız olduğu için avcılar bizi kısa sürede çıkaracaktır ama Jai'yi bulmak için kullanabileceğimiz değerli zamanımızı kaybedeceğiz - merkezin soracağı sorulardan bahsetmiyorum bile.

Bunun için zamanımız yok.

Dışarı sürüklenirken, bıyıklı adamın telefon ettiğini görüyorum. Kurtları uyardığına şüphe yok.

JAI

Quinn'i izliyorum. Burada uyuyakaldığına göre çok yorulmuş olmalı. Başını sert parmaklıklara dayamış. Onu uyandırmalı ya da uzaklaşmalıyım ama bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok güzel bir kız. Daha önce hiç umursamamış ya da fark etmemiştim. Hayatım avlanmaktan ibaretti ama baktıkça içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

Kirpikleri uzun ve saçları gevşek, dağınık dalgalar halinde, uzun ve kalın. Yüzü kalp şeklinde ve sevimli, sadece biraz tehditkar bir görünüm verecek kadar keskin. Uzun boylu, kaslı ve kadınsı kıvrımlara sahip.

Çok güzel, evet, ama neden başka tarafa bakamıyorum?

O bir düşman, ama bundan da öte, daha önce kadınları ya da erkekleri hiç umursamadım. Bildiğim tek şey avlanmak. Peki neden şimdi? Neden bu kurt? Neden içimde bir şeyler yumuşuyor ve zonkluyor?

İç çekiyor, sevimli bir kaş çatmayla başını ovuşturuyor, şüphesiz parmaklıklara karşı rahat bir yer bulmaya çalışıyor.

Yutkunarak, o uyurken elimi başı ile parmaklıklar arasında kaydırıyorum.

İçimdeki hayvan onun varlığıyla mırıldanıyor gibi görünüyor ve tatlı kokusu beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Bu kurt mu? Artık aynı olduğumuz için mi?

İnkâr etsem bile, yanıldığımı biliyorum. Onu daha önce gördüm.

Onu gördüm ve yüzden ondan nefret ettim.

Neden şimdi göremiyorum?

Bir sesle irkildiğinde elimi geri çektim. Bana bakıp gözlerini kırptırdıktan sonra ayağa kalkıp uzaklaşırken içeriye kocaman bir adam giriyor. Yaşlı ve iri yarı, üzerinde bir güç aurası taşıyor. Bana dik dik bakıyor ama gözleri kızın üzerinde gezinirken sevgi ve endişeyle doluyor.

Erkek arkadaşın mı?

Bir an için, nedenini bilmesem de içimi kıskançlık gibi bir şey dolduruyor ve derimin içine hapsolmuş kurt saldırmak istiyor.

"Bir süredir yoktun."

Ayağa kalkıyorum, adama ters ters , ama ona doğru giderken bana bir bakış bile atmıyor. Kurdum bana pençe atarak homurdanmama neden oluyor ve bakışlarımı ona dikiyorum.

"Özür dilerim." Adamın gözleri bana kayarken başını hafifçe eğerek saygı gösteriyor. "Hadi gidip konuşalım-"

"Demek avcı bu." Kadının yanından geçip gidiyor, parmaklıkların önüne gelene kadar durmuyor.

Biraz daha yaklaşırsam boğazını koparabilirim ya da ona baktığı için gözlerini.

"Alfa," diyor, bana doğru yöneliyor, ama onu görmezden geliyor, parmaklıkları sıkıca kavıyor.

"Kızımı kaçırmak ve aileme zarar vermek isteyen kişi." Bunun üzerine irkildim ve Quinn'e baktım. Bu onun babası mı? Babası sürünün alfası mı? Bu kadar önemsemesine şaşmamalı. Bu gerçekten onun ailesi.

Çenemi kapalı tutuyorum ama öfkem azalıyor. Nedenini analiz etmiyorum.

"Peki, söyleyecek bir şeyin yok mu?" Quinn'e bakıyor. "Konuştu mu?" "Alfa," diye söze başlıyor ve adam hırlıyor.

Başını eğiyor ve onun önünde eğilmesiyle içimde bir şeyler uyanıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum ve arkasını döndüğünde beni bu kadar yakın görünce gözleri açılıyor. Dikkatini üzerimde tutuyorum. Kızı olsun ya da olmasın, ona zarar verebilir. Bazı nedenlerden dolayı bunun olmasına izin veremem.

Sadece benim onu incitmeye iznim var.

"Neden bana sormuyorsun?" Bunun yerine sesim düz ve sakın bir şekilde teklif ediyorum.

"Sanki senin pislik ağzından çıkan her şeye inanacakmışım gibi," diye karşılık veriyor alfa.

"Jang." Kadın adamın koluna dokunuyor ve adam ona bakarken yumuşuyor. "Hadi, konuşalım."

"Sanırım önce onunla konuşmak istiyorum. Benimle ofisimde buluşun," diye emretti.

"Jang," diye başlıyor ve Jang homurdanıyor.

Elini ve başını bırakır. "Evet, Alfa. Özür dilerim."

Dönüp gitmeden önce bana sıkıntılı ve araştıran bir bakış fırlatıyor. Gidişini izliyorum ve arkama dönüp baktığımda beni dikkatle incelediğini görüyorum. Ne gördüğünü bilmiyorum ama hoşuna gitmiyor. "Kapıyı aç," diye kükrüyor ve hücre hemen açılıyor.

İçeri giriyor, tüm alanı kaplıyor.

Geri adım atıyorum, yapamayacağımı anladığımda dövüşmeye hazırım. Bu Quinn'in babası ve elimde ne olursa olsun ona bu şekilde zarar vermeyeceğim. Mantıken alfaya zarar vermenin beni özgür kılacağını bilsem bile, bunu isteyecek gibi görünmüyorum.

Onun yerine, yumruğunun yüzüme çarpmasına izin verdim. Beni duvara fırlatmasına izin verdim. Beni dövmesine izin verdim ve üzerimde durduğunda, göğsü kabardığında ve gözleri kurt gibi parladığında, bakışlarıyla karşılaştım. "Sakin kızıma bakma. Beni anlıyor musun? Elimde kalan tek şey o. Onu da alamayacaksın. Geri döneceğim ve döndüğümde, ne pahasına olursa olsun cevap istiyorum."

Parmaklıkları çarptı ve beni kanlar içinde ve kafası karışmış bir halde bırakıp gitti.

Umarım Quinn iyi olur. Şu anda bir öfke kasırgası ve şüphesiz ona doğru gidiyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

I Jang'ı ofisinde beklediğim süre boyunca endişelendim. Ne gördü? Ne duydu? I Kahretsin, Jai için bile endişeleniyorum. Onu öldürecek mi? Bilmiyorum. Neden önemsiyorum. İhtiyacım olanı aldım. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Peki neden hasta hissediyorum?

Jang hışımla içeri girdiğinde, kapı öfkesinden duvara çarpıyor. Hakimiyet dalgaları bana çarpıyor, ayağa kalkarken neredeyse beni deviriyordu. Masasının etrafında dönüyor ve ona yaslanıyor, gözleri kurt gibi parlıyor ve parmak eklemlerindeki kanı fark ediyorum.

Onun ve Jai'nin.

Kalbim içimi kesen acıya isyan ediyor.

Hain, ona tıslıyorum.

"Jang," diye başlıyorum, ona bildiklerimi anlatma ihtiyacı duyuyorum. "Artık yetkili sen olmayacaksın," diye tersliyor.

Şok içinde sarsıldım. Uyuya kaldığım için mi? Jai'nin bana dokunduğunu gördü mü? Onlara ihanet ettiğimi mi düşünüyor?

"Baba," diye başladım.

"Hayır." Yumruklarını savurarak beni zıplattı. "Bu son," diye uyarıyor. "Bu alfandan gelen bir emirdir. O hücrelerin yakınından bile geçme. Onu konuşturacağız."

Yalanlamamı ve hayal kırıklığımı yutuyorum. O ne gördü? Ona Jai'nin bana ne söylediğini bile anlatamıyorum çünkü şu anda beni dinlemiyor.

"Güvensizliğini kazanmak için her ne yaptıysam, Alfa, özür dilerim." Başımı eğerek dizlerimin üzerine çöküyorum. Hem onun öfkesi hem de uğruna çok çalıştığım görevlerimden beni azat etmesi nedeniyle kalbimde acı hissediyorum.

"Sana güvenmediğimden değil, Quinn." İç çekiyor. "Sadece bunu benim için yap."

"Evet, Alfa," diye itaatkâr bir şekilde cevap veriyorum.
Acı içinde nefes aldığını duyuyorum.
"Quinny-" "Gidebilir miyim, Alfa?" Ben soruyorum.
Uzun bir sessizlik oldu. "Evet, izinlisiniz."
Ona bakmadan duruyorum ve gözlerimdeki yaşları saklayarak dönüp gidiyorum.
Babam, alfam bana güvenmiyor ve en kötüsü de ben kendime güvenmiyorum.
Ne oluyor?

Kamaramda saklanıyorum, utanıyorum ve kendime kızıyorum. Uyuyakalacak kadar nasıl dikkatsiz olabildim?

Onunla konuşmaya gelince? O bir avcı ve bunlar da benim halkım.

Nasıl konuşabilirim ki?

Yorganıma doğru çılgılık atarak ters döndüm ve yırtık pırtık resmi göğsüme bastırdım. En kötüsü de Jang'ı incittim. Beni kurtaran ve kendi çocuğu gibi yetiştiren bir adamı hayal kırıklığına uğrattım. Ben bir aptalım. Bununla başa çıkamazsam nasıl bir alfa olabilirim?

Kurdum neden gergin ve huzursuz?

Gözyaşlarımla savaşılarak kolumu yüzüme kapattım. Her şey çok berbat durumda.

Kapı tereddütle çalınıyor ve Dom'u görmek için bakıyorum. "Sarılmak ister misin?"

Çılgınca başımı sallıyorum. Kurtların temasa ihtiyacı vardır. Başka bir bedenin sıcaklığı ve kokusu rahatlatıcıdır ve şu anda buna ihtiyacım var. Dom'un nereden bildiğini sormuyorum, muhtemelen Jang göndermiştir ama buna ihtiyacım var. Yukarı tırmanıp sıcaklığını ve kokusunu içime çekmem için tişörtünü çıkarması cinsel bir şey değil. Beni kollarıyla sarması çok doğal ve ben de onun kucağında eriyorum.

"Sen olsan ne yapardın?" Bir süre sonra mırıldanıyorum.

"Ne hakkında?" diye soruyor, başımın üstünü öperek.

"Yaptığınız şeyin doğru olduğunu bilseniz ama bu, her şeyden çok sevdiğiniz birinin size güvenmemesine neden olsa."

Enine boyuna düşünüyor. "Bunu yapardım ve beni anlayacak ve dinleyecek kadar sevmelerini umardım." Bana daha sıkı sarılıyor. "Sen akıllı, Quinn ve yeteneklisin. Bir sonraki alfa olman için bir sebep var ve bu

Jang'ın senin için kim olduğundan dolayı. Çünkü bu sürüye öncelik verdiğini defalarca kanıtladın. Başkaları yapabileceğine inanmadığında bile, tüm zorluklara karşı durdun ve hayatta kaldın. Her ne ise, bir sebebin olmalı. Henüz bana söylemek istemediğin için sormayacağım ama seni sevdiğimizi ve desteklediğimizi bil. Sen ailedensin."

Bunu duymaya ihtiyacım vardı ama Dom'a sarıldığımda koku bana yanlış geliyor.

Daha baharatlı bir kokuya ihtiyacım var.

Siktir!

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

"İ Buna inanamıyorum," diye homurdanıyor Lucien karşı hücreden.
Neyse ki bu küçük kasabada sadece biz ve hapishanede uyuyan bir sarhoş var.
Güvenlik gevşek.

Elbette, ama gitmemize izin vermelerine ihtiyacımız var. Polis bizi avlarken kurtları avlayamayız, bu yüzden ne kadar kızgın olsak da kalıyoruz.

Geçen her saniye Jai'nin incineceği başka bir an ve bu beni içten içe yiyip bitiriyor.

Dışarıdan sakın görünüyorum, gözlerim kapalı ve kollarım başımın arkasında, ama kaslarımın sertliğini ya da başımın altında sıkılı yumruklarımı görmüyorlar.

"Vale?" Lucien tıslıyor. Volta attığını anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yok. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Belli ki saldırdığımız adamla kankalar ve ne yapacağımıza karar vermek için bizi burada tutuyorlar. Bıyıklı adamın suçlamada bulunmayacağını söylediğini bile duydum ama polisler bizi hâlâ tutuyor.

Kurtları uyarmak için onlara zaman mı kazandırıyorlar?

Siktir!

Çenemin gıcırdadığını hissediyorum, diş etlerim dişlerimi ne kadar sert gıcırdattığımdan ağrıyor.

"Buradan çıkmamız gerek. Jai'nin başı dertte," diye tükürüyor, sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Bir testere sesi onu böldü ve homurdanarak parmaklıklara vurduğunu duydum.

Ayak sesleri bize doğru geliyor ve Lucien parmaklıkların diğer tarafında duran iki polisi görmek gözümü açıyorum. "bizi," diyor

onlara endişeyle titreyerek anlatıyor, ama onlar bunu öfke sanıyorlar.

Neden yapmasınlar ki?

Lucien 1.80 boyunda bir tuğla duvar. Tek bir vuruşla onları ezebilir ve onlar da bunu biliyor. Lucien karşılarında silahsız ve kilitli bir şekilde dururken elleri coplarına ve silahlarına kayıyor.

Lucien parmaklıklara tutunmuş, ağzından köpükler saçarken biri, "Vay canına koca adam, sakinleşmezsen seni şoklamak zorunda kalacağız," diye uyarıyor.

Bu beni harekete geçirdi. Karyoladan sessizce kayıyorum ve parmaklıklara doğru ilerliyorum. Bana baktıklarında şok içinde geri çekiliyorlar, beni orada gördüklerine şaşıyorlar.

"Kardeşimi tehdit etmeyin," diye uyarıyorum onları. "Bunun sonu sizin için iyi olmaz. Lucien, geri çekil." Karyolaya ağır ağır oturmadan önce polislere alaycı bir bakış attığını görüyorum, kendi endişesi ve suçluluk duygusu onu umursamaz yapıyor. "Şimdi, telefon konuşmama gelelim."

Büyük, kırmızı, gür sakallı, göbekli ve yaka kartında "Miller" yazan kişi bana ters ters bakıyor. "Ben söyledimde arayacaklar."

"Eğer sorun çıkarmamızı istemiyorsanız, ki bahse girerim küçük kasabanız ve mükemmel sicilinize bakılırsa bunu gerçekten istemezsiniz," diye alay ediyorum.

"Siz büyük şehir halkı hepiniz pislisiniz. Buraya geldiniz ve insanlarımızı başladınız, şimdi de benden istediğinizi yapmamı mı talep ediyorsunuz? Çok taşaklısınız."

"Bildiğinden daha fazla," diyorum ona. "Ama biz birileri için çalışıyoruz ve hiçbir şeyle suçlanmadan, bir telefon ya da avukat verilmeden kilit altında tutulduğumuzu bilmek onları pek mutlu etmeyecektir, bu yüzden seçim sizin. Şimdi aramama izin verin ya da işverenimizin gazabıyla yüzleşin."

Blöf sayılır. Bir avukatımız var. Avcılar her zaman insanlar tarafından yakalanır. Bazıları sapık ya da röntgenci olarak etiketlenir. Canavarlar bizi durdurmak için insan hukukunu bile kullanıyor. Bizi serbest bırakmak için bir avukat tutmak daha kolaydı.

Ben ona bakarken seçeneklerini tartıştığını görüyorum.

Soğuk bakışlarımda her ne gördüyse onu tedirgin ediyor ve arkasını dönüyor. "Ona telefonunu ver."

Beni kelepçeledikleri ve hücreden çıkarıp birkaç metre ötedeki ahşap masaya götürdükleri süre boyunca sırtıyorum. Diğer polis omzumu kullanarak beni aşağı itmeye çalışıyor ama kaşlarımı kaldırıp direniyorum. Beni sandalyeye oturtmak için iki elini birden kullanırken yüzü alacalanıyor ve gözleri şişiyor. Nefes nefese kalıp geri adım attığında nihayet oturuyorum ve siyah, eski moda telefonu gösteriyorum.

"Bu benim için mi?"

"İki dakikan var, çabuk ol," diye tıslıyor kapıya doğru ilerlerken ve kollarını kavuşturmuş öylece dururken. Başını sallayan Lucien'e göz kırpmıyorum, sonra telefonu elime alıp ezberlediğim tek numarayı çeviriyorum - asla aramak zorunda kalmak istemeyeceğiniz tek numarayı.

Bu başarısız olduğunuz anlamına gelir çünkü yardıma ihtiyacınız olduğu anlamına gelir ki bu bir avcının asla istememesi gereken bir şeydir.

Homurdanan, sinirli bir ses cevap vermeden önce hat bir süre çalıyor. "Bu iyi olsa iyi olur." Sistemleri çalıştığı için bir duraklama olur. "Tanrı aşkına, hapishane mi?"

"Benim. Vale." İç çekiyorum. "Bir sorunumuz var. Bizi buradan misin?"

"Ne için buradasın?" diye mırıldandı.

"Saldırı, ama bizi suçlamıyorlar-"

"O zaman seni er ya da geç bırakacaklar. Muhtemelen sadece bir sidik yarışdır. Onları kızdırmazsan, gitmene izin verirler." Telefonu kapatmaya gidiyor.

"Bekle, hemen gitmeliyiz. Bu zamana duyarlı bir av," diye tısladım.

"Her zaman öyledir. Bir trol üzerinde olmasına rağmen toplu cinayetten üç kişi, lanet bir zombiyi durdurmaya çalışan bir cesede saygısızlık etmekten bir kişi ve bir morg soymaktan başka bir kişi daha var. Bu saçmalıklar için zamanım yok." Telefonu kapattı.

Lucien iç çekerken, "Lanet olası avukatlar," diye homurdanıyorum.

"Telefon görüşmesi iyi gitmedi mi?" Polis beni ayağa kaldırıp hücreme iterken gülüyor. Kapı çarpıldı ve kelepçeleri çözmesi için ellerimi içeri soktum.

"Bizi er ya da geç bırakmak zorunda kalacaksın," diyorum.

"Muhtemelen daha sonra. Şimdi yaşlı Tom'la iyi bir uyku çek ama dikkatli ol. Kusarak uyanır." Polis gülerek uzaklaşır.

Burun deliklerim alevleniyor, Lucien'in gözleriyle buluşmadan önce hücremdeki sarhoşa bir bakış atıyorum. "Bir fikrin var mı?"

"İyi olanları yok, yasal olanları da yok, orası kesin."

Saate bir göz attım. "Onlara iki saat verin, sonra harekete geçeceğiz.

Öyle ya da böyle buradan çıkacağız ve Jai'yi bulacağız." "Anladım."

Lucien başını sallar.

Bir kez daha oturuyorum, bizi bırakmalarını beklerken rahatlamış gibi .

Burada sadece birimiz kazanacak ve o da biz olacağız.

JAI

Hücremde kollarım başımın üzerinde zincirlenmiş durumda. Kurdum içimde yanıp sönüyor, dışarı çıkmak ve bana bakan adamlara ulaşmak için pençeliyor, ama tek yaptığı beni daha da derinden kesmek, doğaüstü güçlerini vücuduma tekrar tekrar soktuklarında daha da acı çektirmek.

Quinn babasıyla ayrılır ayrılmaz, dördü içeri girdi ve bana konuşma zamanının geldiğini söylediler, ancak hiçbir soru sormadılar, sadece bana işkence ettiler. Bu çok komik. Canavar olmalarına rağmen bu işin inceliklerini bilmedikleri çok açık. Acı olduğu kesin ama ben acıya alışığım.

Yine de bir tehdit yok, onlardan korkmak için gerçek bir neden yok. Ben daha çok kendimden korkuyorum.

İnsanlar bana dengesiz, vahşi ve psikopat diyorlar ve belki de öyleyimdir çünkü onlar vücudum üzerinde çalışırken ben kanlı dişlerimin arasından sırtıyorum. Her seferinde onlarla alay ediyorum, daha fazlasını yapmaları için cesaretlendiriyorum, öfkelerinin daha da kötüleşmesini izliyorum.

"Yeter," diye karanlık, tanıdık bir ses.

Quinn'in babası.

Bana tiksinişmiş bir bakış atarak odaya giriyor. "Konuştu mu?" diye soruyor ve kurtların küçülerek alfalarına boyun eğmelerini izliyorum. İlginç, bunu Quinn'e de yapmışlardı.

"Henüz değil Alfa," diye cevap veriyor biri, parmak eklemlerinden kan damlıyor.

"O zaman ben . Dışarıda durun," diye emrediyor alfa bana yönelirken. "Alfa, bunu yapabiliriz-"

"Yapamazsın demedim hiç." Bir adamın omzuna vurur. "Ama bu kişisel bir mesele. Quinny'mi aldı, o yüzden dışarı çık."

"Evet, Alfa." Hepsi aceleyle kapıyı çarparak dışarı çıkar.

Alfa'nın önünde, Quinny'nin babasının önünde sallanıyorum. "Quinn nerede? O iyi mi?" Sormak zorundayım. Gerçekten çok sinirliydi ve bu adamı tanımıyorum. Onu incitti mi?

Neden umurumda olsun ki?

Bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Onu bir daha asla göremeyeceksin." Bir an için kalbim buz kesti. Onu öldürdü mü?

Öldü mü?

"Kızımı incittin. Bir daha sana yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Aslında rahatlayarak yere yığıldım. Kızım ölmedi. Sadece onu koruyor.

Güzel.

Benimle birlikte hücreye girerken parmak eklemleri çatırdıyor. "En iyi arkadaşımı kaybettiğim gibi kızımı da kaybetmeyeceğim." Yumruğu karnıma çarpıyor ve bir şeylerin kırıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Bana tekrar tekrar vururken acı dolu çığlıklarımı bastırmak için dudaklarımı kenetliyorum. Kemiklerimin kırıldığını ve derimin yırtıldığını hissediyorum.

Geri adım attığında kan tükürüyorum ama çenemden göğsüme doğru akıyor. Öksürürken ciğerlerim ağrıyor. "Avcılar nerede?"

Konuşmuyorum ama gözleriyle cesurca buluşuyorum ve bakışlarımdaki gerçeği görmesine izin veriyorum.

Şu anda ne olursam olayım, aileme asla ihanet etmeyeceğim.

Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum ama durup kendi gözlerini kısıyor. "Sen insan değilsin," diye mırıldanıyor. "İçimizden biri seni dönüştürdü mü?"

"Bir vahşi, yıllar önce." Sonunda konuşuyorum ve o da geri çekilip bana bakıyor. "Sen onlarla çalışan bir kurtsun," diye tükürdü. "Hain."

Dudaklarımı tekrar kenetliyorum ve sanki bu gerçek kocaman, iri yarı alfa kurdun içindeki bir şeyi serbest bırakıyor. O zaman insan bedenimi öldürmemek için kendini tuttuğunu fark ediyorum, ama artık değil.

Yumruğunun arkasında o kadar büyük bir güç var ki, yumruğunun vücuduma çarpıp büyük bir delik açmamasına şaşıyorum. Bir tanesi beni duvara bile çarptı. Neredeyse her kemiğimin acıdığını ya da kırıldığını hissediyorum ve sonra geri adım atıyor.

"Avcılar nerede?"

Cevap vermiyorum, kan tadı alana kadar dilimi ısııyorum. Bu sefer yumrukları yüzüme çarpıyor ve beni kör ediyor. Gözlerimin patladığını hissediyorum ve yüzümü kavrarken bir çığlık kopuyor.

Tek gördüğüm karanlık ve safra ve kanımla boğulurken içimde panik rüzgârları esiyor. "Neredeler?" diye soruyor, sıcak nefesi yüzümde dolaşıyor.

Sonra burnumu kırdı ve ben boğuldum, ağzımdan bir balık gibi nefes nefese kaldım.

O iyi, ama konuşmayacağım.

Lucien ve Vale'e ihanet edemem.

Saatlerce sürüyor, ya da en azından öyle hissettiriyor. Tüm zaman duygumu kaybediyorum. Gözlerim iyileşmeye başlıyor, ama bulanık ve yanlış ve mümkün olan en fazla acıyı vermekten büyük zevk alıyor. Bu kişisel bir şey. Avcıların kızına ve arkadaşına yaptıklarından nefret ediyor.

Biliyorum çünkü aynı nefreti ben de kalbimde taşıyorum.

"Alfa, eşin seni çağırıyor," diye bağıyor biri bir süre sonra, kapı tekrar çarparak kapanmadan önce.

İpi keserek, zar zor hareket ederek yere yığılmamı izliyor. "Güçlüsün, vermeliyim. Eğer bir kurt , en iyilerden biri olurdun ama sen aptal ve ölmeye mahkûm bir avcısın. Eninde sonunda konuşacaksın ve konuştuğunda, kızımın kafasına elini sürdüğün için türünün her bir ferdiini öldüreceğim." Hücrenin kapısı çarpılır ve adam sendeleyerek uzaklaşır.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum, kurdum beni iyileştirmeye çalışıyormuş gibi içimde hareket ediyor, bunun tüm iyiliği için. Burnum bir iyileştiğinde, umutsuz bir nefes çekiyorum. Cığerlerimden biri hâlâ sönük ama iyiye gidiyor.

O haklı. Bir insan olarak ölmüş olurdum ama inkâr edilemez bir gerçek var: Burada ve acı çekerek öleceğim. Her iki durumda da kardeşlerime ihanet etmeyeceğim. Bunu er ya da geç anlayacaklar. Lucien ve Vale ölümüm için kendilerini suçlayacaklar. Pervasız ve aptalca davranıp sürüye saldıracaklar ve muhtemelen ölecekler.

Yine de yapabileceğim bir şey yok.

Yığıldığım yerde yatıyorum, henüz ölmeyeceğimi biliyorum ama ölmek istiyorum. İçten içe onlara ihanet etmeyeceğim, ama bu hayatımın önümüzdeki birkaç gününü acı içinde geçirmek istediğim anlamına gelmiyor.

Nedense aklıma Quinn geliyor ve kararlılığım azalıyor.

Acı değmez mi?

Lanet olsun! Kurt konuşuyor. Benimle taşak geçiyor ve bundan nefret ediyorum. Ben değilim, değil mi?

"Jai." Yumuşak fısıltı başımı kaldırmama neden olurken bakışlarım çömelmiş figüre kilitleniyor.

İyileşmiş gözlerle bile onu her yerde tanırım.

"Quinn?" Kendimi parmaklıklara doğru sürüklerken soruyorum. "Burada olmamalısın." "Hadi canım," diye mırıldanıyor ve vücudumdaki acıya rağmen gülümsüyorum. "İçeri nasıl girdin?" Sesim bulanık çıkıyor ve yüzümün buruştuğunu görüyorum.

Görme yetisi biraz iyileşir.

Omuz silkiyor. "Gardiyan beni becermek istiyor."

"Tabii ki." Homurdanıyorum. "Neden buradasın?" Ciddi bir şekilde soruyorum.

Biz dost değiliz. Düşmanız, geçen geceki rahatlığa rağmen.

Sertçe yutkunuyor, bana bakıyor. "Hepimizi kurtarabilecek bir planım var ama karar vermeden önce bilmem gerek Jai. . . kurtlardan hâlâ nefret ediyor musun?"

Bakışlarındaki ciddiyeti görerek sorusunu tartışıyorum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Bir an için gözlerinde bir meydan okuma görene kadar bana bakıyor ama beni parmaklıklara doğru çektiğinde kim daha çok şaşırıyor bilmiyorum, o mu ben mi? Dudakları acımasız ve sert bir öpücükle dudaklarıma yapıştı.

Dudaklarım şaşkınlıkla ayrılıyor ve dilini içeri sokup benimkine doluyor. Ben kıpırdamadan dururken ağzımın her santimini tadıyor. Şok yerini önce öfkeye, sonra da geri çekilirken arzuya bırakıyor.

"Peki ya şimdi? Hâlâ kurtlardan nefret ediyor musun?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Kanlı ellerim parmaklıkların arasından kayarak yumuşak, kalın saçlarını kavırıyor ve onu daha da yaklaşıtıyorum. Yüzü soğuk metal parmaklıklara çarptığında nefesi kesiliyor ama başımı eğip onu öptüğümde bu kısa sürede bir iniltiye dönüşüyor.

Eğer öleceksem, cenneti en azından bir kez daha tatmak istiyorum.

Sertçe nefes alarak gözlerimi onun bulutlu gözlerine dikiyorum. "Başka bir erkek gibi kokuyorsun." Dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırıyorum. Nedenini bilmesem de kıskançlık içimde yüzüyor.

Dış kapıya bir ses geliyor ve kendini dışarı atıyor. İkimiz de orada oturmuş, derin derin nefes alıyoruz. Gözlerindeki cesaret gitmiş, yerini şok ve arzu almıştı. İkimiz de bunu istemiyoruz ama elimizden bir şey gelmiyor.

Elim dudaklarıma gidiyor ve o da ayağa kalkmadan önce bu hareketi takip ediyor. "Boş ver," diyor ve aceleyle kapıya yöneliyor.

"Quinn?"

Kıpırdamadan duruyor, arkasına bakmıyor.

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Artık kurtlardan nefret etmiyorum." O bir kurtken nasıl edebilirim ki?

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

M Çimenlerin üzerinde sersemlemiş bir halde yürürken parmaklarım dudaklarımda geziniyor. Jang'ın kanlar içinde gittiğini görene kadar bekledim ve gizlice içeri girdim. Zorundaydım.

Bu planın işe yarayacağından emin olmalıyım. Bana her şeye mal olacak bir plan.

Çantam güvende olursa buna değecek.

Onu öptüğüm için kendi aptallığımla başımı sallıyorum ve sert dudaklarının neden olduğu içimdeki arzuyu yutuyorum. Bu yanlış. O bir avcı. İkimiz de diğeriyle oynuyoruz, öyleyse neden bu kadar doğru hissettirdi?

Kahretsin!

Kendime gelmem lazım. Aptal bir öpücük hakkında hayal kuramayacak kadar çok şey oluyor.

"Quinn."

Dom'un bana geldiğini görerek sarsılıyorum. Gece boyunca kollarından kurtuldum ve buna rağmen bana hala sıcak bir şekilde sırtlıyor.

Ayrıca beni sormayacak kadar iyi tanıyor. "Hey," diyorum, biraz sarsılmış bir halde.

"İyi misin?" diye soruyor, yavaşlayarak.

"Evet, tamam." Boğazımı temizliyorum. "Ne ?"

Kolunu omzuma doluyor. "Biraz stres atmak için koşmaya ne dersin?" Kaşlarını oynatarak beni güldürüyor.

"Tabii, bana uyar." İyi bir av ruh halimi canlandırabilir ve bana bunu neden yaptığımı hatırlatabilir.

"Hadi gel." Elimi tuttu ve ağaçların çevresine doğru koşmaya başladık; burada giysilerimizi hızla çıkarıp içi boş bir kütüğün içine doldurduk.

değişiyor. Dom bana kurt gibi gülümsedikten sonra havalandırırken patilerimiz yere ağaçların arasına süzülürüz.

Kahverengi kurdu bir bulanıklık. Bazılarından daha küçük ama çok güçlü. Yine de benim kadar hızlı değil ve bunu biliyor. Bu bir oyun ve peşinden koşmadan önce ona bir avans veriyorum.

Tavşan kokusu burnuma doluyor ve kurdumun doğal avlanma içgüdüleriyle savaşıyorum, kana susamışlık kulaklarımı ve kuyruğumu seğirtiyor. Dom da kokuyu alıyor ve dönüyoruz. Ben sağa gidiyorum, o sola. Burnum aşağıdayken tavşanı avlıyorum.

Dom onu koşturmak için bir dal kırıyor, ikimiz de diğeriyle avlanmaya alışkınız ve sonra gidiyoruz.

Bir sıçrayışla tüylü hayvanın üzerine iniyorum ve ölümünü insancıl kılmak için hızla boynunu kırıyorum. Kanlar içindeki tavşanı çenemde kaldırıp Dom'a açıklığa doğru ilerlerken gösterdiğimde bana yardım eden toprağa şükranlarımı sunuyorum.

Kuyruğu bir an için sallanıyor, oyun oynadığını anlıyorum ve sonra hırlayarak bana saldırıyor. Tavşanı bırakıp onunla kafa kafaya çarpıştım. Yere çarpıp yuvarlanıyoruz, pençelerimiz birbirine çarpıyor. Beni kısırmaya çalışıyor, ama ben kaçıyorum. Ön pençeleri dışarı kayıyor, kıcını havaya kaldırıyor, beni izliyor ve sonra tekrar saldırıyor. sunum yapmam için beni yuvarlamaya çalışıyor.

Bu bir oyun, bu bir flört ve ikimiz de bunu biliyoruz. Beni kısırmayı başardığında, ben de onun gibi insan formuma geri dönüyorum. Dom çıplak ve nefes nefese üstümde, başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırırken gözleri arzuyla parlıyor.

Onu karşılamak için bacaklarımı açarken omuzlarını kavriyor, tırnaklarımı geçiriyorum. Bu tanıdık bir hareket, ama öpücük yanlış görünüyor.

Özensiz ve yeterince sert değil. Kurdum neredeyse reddediyor ve Dom aniden ortadan kaybolduğunda geri çekilmek üzereyim.

Ellerini yumruk yapmış, öfkeli Tetrim'in tepemde dikildiğini görmek için irkilerek doğruluyorum. Bana iğrenmiş bir bakış fırlattı ve sonra o da gitti.

Ayağa fırlayarak peşlerinden koşuyorum ve ağaçların arasında durduğumda Dom'un çimenlerin üzerinde ayağa kalktığını görüyorum. "Ne oluyor lan?" Dom soruyor ama Tetrim durmuyor.

Doğruca ona yöneliyor ve yumruğunu Dom'un suratına indiriyor. Dom kuralları bildiği için karşılık vermiyor. Bu bir dövüş değil, resmi olmayan bir meydan okuma,

ama ikisi de bu yüzden sürgün edilebilir. Kurt formundayken sorun yok, ama insan olarak?

Bir meydan okuma yapılmalı ve Dom bunu biliyor, bu yüzden kurallara göre oynuyor.

Dişlerimi sıkarak onlara doğru ilerliyorum, hem Dom'un arkadaşı hem de bu sürünün betası olarak sinirleniyorum. Tetrim'in kurallarımızı bu kadar kolay göz ardı etmesine ve kendisine ait bile olmayan birini sahiplenmeye çalışmasına inanamıyorum. Tetrim onu hırpalamaya devam ederken Dom sertçe yere düşüyor ve bir kez bile kendini korumuyor.

Tetrim Dom'a tekrar vurmak üzereyken yumruğunu havada yakalıyorum, karanlık gözleri bana geliyor. "Sana meydan okuyorum," diye resmen ilan ediyorum onu uzaklaştırırken.

Nefes sesleri yükselir ve bir kalabalık oluşur. Jang ve diğerlerinin bunu yakında duyacaklarına şüphe yok. White ve Filmea'nın izlediğini şimdiden görüyorum. Tetrim'le yüzleşmek için geri çekildiğimde anlayışla başlarını sallıyorlar.

"Başka bir sürü üyesine meydan okumadan, sebepsiz yere saldırmaya nasıl cüret edersin? Bu sürünün otoritesiyle ve yasalarımızla alay etmeye cüret mi ediyorsun? Bizi güvende tutan yasalarla mı? Kendini alfanın üstünde mi görüyorsun?" Beyaz Dom'u tutup kalkmasına yardım ederken tükürüyorum. Çabucak iyileşeceğinden emin olmak için ona bir bakış atıyorum.

"Quinn," diye söze başlıyor Tetrim ama bakışlarımı ona çeviriyorum.

"Az önce bu sürüye ya da Alfa Jang'a hiç saygın olmadığını kanıtladın. Yasalarımıza karşı saygısızlığınızı bu kadar kendinden emin bir şekilde sergilediğiniz için cezalandırılacaksınız."

"Neden, erkek arkadaşını incittiğim için mi?" diye alay eder.

"Hayır, çünkü bir sürü üyesine meydan okumadan saldırmaya cüret ettin. Dövüşmek mi istiyorsun Tetrim? Tamam, dövüşelim." Başka bir şey söylemiyorum. Ne de olsa bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Tam bir baş belası ama aynı zamanda güçlü, bu yüzden onu hafife alamam. Ancak durdurulmalı ve dokunulmaz olduğuna inanmadan önce cezalandırılmalı.

İlk hamleyi ben yapıyorum. Sürüyü ve fısıltıları görmezden gelerek kendimi ona doğru fırlattım. Beklediğim gibi geri adım attı ve ben de bacağını savurarak onu yere düşürdüm.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyor bana. "Müstakbel eşimi utandırmak istemiyorum."

"Benim böyle bir kaygım yok." Ayağımı kafasına vurarak bir iniltiyle ayağa kalkmasını sağladım. Çenesinden tutarak onu ayağa kaldırdım ve yumruğumu

suratına çarpıp onu tekrar yere düşürüyorum. Tekrar tökezlediğinde dönüp tekme atıyorum ve kafasına vurup onu uçuruyorum.

"Kıçını tekmelemek için vites değiştirmeme bile gerek yok," diye alay ediyorum ona, sözlerimin beklediğim gibi inişini izliyorum.

Tetrim hakkında emin olduğum tek bir şey var; alfa erkeği olmak istiyor, bu da başka birinin, özellikle de bir kadının kazanmasına izin veremeyeceği anlamına geliyor. Bir hırıltıyla ayağa fırlıyor ve beni yakalamaya çalışıyor ama ulaşamayacağı bir yerde dans ediyorum.

"Yani karşılık vermeyen bir betaya vurmakta sorun yok ama bir kıza karşı kazanamıyor musun?"

Kalabalık gülüyor ve bu onu daha da çileden çıkarıyor.

Bir kükremeye bana doğru uçuyor ve sonra başka söz yok, sadece meydan okuma var. Ben hızlıyım ama o daha güçlü. Onu yıpratmam gerekiyor, bu yüzden tekrar tekrar ulaşamayacağım yerlerde dans ediyorum. Sadece beni sersemleten bir vuruş yapıyor ama sonra yavaşlamaya başlıyor. Bunu ben de görüyorum, o da görüyor ve o zaman öldürmek için içeri giriyorum.

Ayağımı önce yüzüne, sonra göğsüne çarparak onu geriye doğru sendeletiyorum. Bir adım daha yaklaşp yumruğumu suratına indiriyorum. Dizlerinin üzerine çökerken gözlerini kırıştırdı. Onu ters çevirip boynunu sıkıca kavıyorum. "Boyun eğ."

Hırlayarak geriye doğru dirsek atıyor, ama acıyı görmezden gelip daha sert sıkıyorum, kurdu isyan edip bana itaat etmeye çalışırken her kelimemden baskınlık sızıyor. "Boyun eğ."

Bu bir güç ve hakimiyet mücadelesi ve bir sızlanmayla karnına çöküyor. Sırt üstü yuvarlanarak, öfkesine rağmen karnını ortaya çıkarıyor. Üstüne düşüyorum, bir dizim vücudunun iki yanında. Bakışlarındaki şehvet parıltısını görmezden geliyorum ve sesim çınlarken çenesini tutuyorum.

"Meydan okumadan sebepsiz yere saldırdığın için, cezayı dişlerin olarak veriyorum. Bir yıl içinde yeniden çıkana kadar avlanamayacak ya da saldıramayacaksın." Başparmağımı zorla ağzına sokuyorum ve açıktaki dişlerini kavıyorum. Yenilgisi ne olursa olsun, onları yeterince hızlı değiştiremiyor ve o ulurken dişlerini söküyorum.

Artık sessiz olan kalabalığa göstermek için ayağa kalktığımda üzerime kan sıçırıyor. "Bilinsin ki alfaya ya da bu sürüye karşı gelinmesine müsamaha göstermeyeceğim. Kural kuraldır ve çiğnenirse cezalandırılırsınız." Yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlarken ondan uzaklaşıyorum.

Bir kurt olarak dişlerini kaybetmek, bir uzvunu kaybetmeye benzer.

Güzel, bırak acısın, her değiştiğinde ve dişleri kaybolduğunda bir hatırlatma olsun. Ne kadar değişirseniz değişin, dişlerin yeniden çıkması en az bir yıl sürer ve o bir yıl içinde ses tonunu değiştireceğini umuyorum.

Aksi takdirde, Tetrim ölmeye mahkumdur. Birini incitecek ya da çok zorlayacak.

Bu bir uyarıydı, değişmek için bir şanstı, bakalım kabul edecek mi? "Burada neler oluyor?" Jang, Tetrim'e doğru ilerlerken

Kalabalık, beni ve elimdeki dişleri gördüğünde gözleri açılıyor.

Bakışlarını karşılıyorum, ellerimi çalınan dişlerin etrafında kıvrırırken baskınlık benden dalga dalga akıyor. "Meydan okudum ve kazandım." Tetrim'in bedeninin üzerinden geçiyorum ve yanından geçmeden önce alfama başımla selam veriyorum.

Kalabalık benim için dağılıyor. Kendi kendime sırtarak, Tetrim'in bu sefer gerçekten yenildiğini bilerek dişleri cebe indiriyorum.

Dişlerimi deri bir kolyeye geçirdim ve şimdi onları boynumda taşıyorum - bir hatırlatma ve uyarı. Dom beni kulübemin dışında buldu. Jang'ın beni er ya da geç bulacağını biliyorum ama haklı olduğumu biliyor.

"İyi misin?" Ona sordum. Dudağı hâlâ patlak ve gözü morarmış ama kötü görünmüyor.

"İyi, bebek gibi vuruyor. Ama sen tam bir baş belasıydın." Kıkırdıyor.

İç çekerek tekrar suya bakıyorum, öğleden sonra kaybolurken ne yapmam gerektiğini biliyorum ama yapabileceğimden emin değilim. Bir an için, bu geceden sonra son kez yapacağımı bilerek huzurun tadını çıkarıyorum. "Neden bu gece mezunlar için bir parti düzenlemiyoruz?"

Kaşlarını çatıyor. "Bu gece mi?"

"Sürünün dikkatini mücadeleden ve avcılardan uzaklaştıracak olumlu bir şeye ihtiyacımız var. Son dakika ama işe yarayabilir, sence de öyle değil mi?"

Gülümsemeden önce bana göz kırpmıyor. "Elbette, gidip diğerlerine söyleyeceğim ve bu işi halledeceğim. Gördün mü? İşte bu yüzden bir sonraki alfa sensin, her zaman bizi düşünüyorsun." Koşarak uzaklaşırken yanağına bir öpücük konduruyor ve ben de bu geceden sonra hâlâ böyle düşünüp düşünmeyeceğini merak ederek gidişini izliyorum.

Özellikle de ihtiyacım olanı almak için onu kullandıktan sonra.

Burada biraz daha kalıyorum, ayaklarım suyun içinde, rahatlatıcı sıcaklığa ve yapmak üzere olduğum şey için bana güç verecek büyüye ihtiyacım var. Jang beni burada buldu.

"Ne oldu Quinny?" diye soruyor.

Son kavgamızdan sonra işler hâlâ gergin ve şu anda ne alfamla ne de babamla kavga edecek enerjim var. "Dövüşmek istemiyorum." Sesimdeki bir şey onu duraksatıyor ve yumuşuyor.

"Ne oldu?" diye soruyor sessizce.

Ona bakıyorum, yüzünü ezberliyorum. Bu sıcaklık anına ihtiyacım var çünkü daha sonra beni hala sevip sevmeyeceğini bilmiyorum.

"Tetrim'i ben hallettim. Eğer karşı koyup onu yere sermeseydim, sonu ölüm olurdu. Yanlış kişiye çatar ya da kuralları bir çok kez çiğnerdi. Umarım bundan ders alır," diye açıklıyorum.

"Bir alfa gibi düşünüyorsun. Diğerlerinin önüne geçmek için bir seçim," diyor Jang. "Seninle gurur duyuyorum."

"Umarım bunu hatırlarsın," diyorum suya dönüp bakarken. "Quinny." İç geçiriyor.

"Sana güvenmediğimden değil." Açıkça düşünüyor

Kavgamızdan bahsediyorum. "Sadece endişeliyim. Seni kaybedemem, tamam mı? Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum ama geçen hafta seni bir kez neredeyse kaybediyordum. Sevdiğim hiç kimseyi bir daha kaybedemem, bu yüzden sana güvendiğimi bil ama seni güvende tutmak için bunu halletmem gerekiyordu."

Suçluluğumu ve acımı yutuyorum ve mor ve kırmızı gökyüzüne sıçrarken, batan güneş bizi aydınlatırken beni kollarıyla sarmasına izin veriyorum. "Biliyorum ve beni koruduğun için seni seviyorum," diye itiraf ediyorum uzaklaşmadan önce. "Ama artık sana ihtiyacım yok. Bu sürüyü güvende tutmamız gerekiyor ve bunun gerçekleşmesi için her şeyi yaparım."

"Biliyorum." Yanaklarımı tutarak sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Sen tam anlamıyla babanın kızıydın." Gülümsüyorum. "Yani gerçek babanın. İçinde benden de bir şeyler olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor ama bugün ona çok benziyorsun. İnanılmaz bir alfa olacaksın Quinny, sadece bunu kabul etmek için acele etme. Beraberinde getirdiği sorumluluklar. Henüz o yükü omuzladığını görmek istemiyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

"Artık böyle bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, değil mi? Avcılar bizim için gelmeye karar verdi. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, büyümek zorundayım. Halkımızı güvende tutmak zorundayım ve başka kimseyi kaybetmeyeceğim," diyorum. "Onları bir kez hafife aldık ve ailemi öldürdüler. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Suya dönüp bakıyorum, büyük avucu rahatlatıcı bir şekilde omzuma inerken endişesini hissediyorum. "Bu gecelik bu kadar ciddiyet yeter. Git eğlen. İç ve dans et. Genç ol. Yarın yeni bir gün ve avcılarla olan bu meseleyi çözeceğiz. Dünyanın sonu gelmiyor, Quinny."

Benimki sevdiğim herkese ihanet etmek üzere olduğum için.

Yine de bunu ona söylemiyorum. Bunun yerine gülümseyip başımı sallıyorum ve o da beni yalnızlığımdan uzaklaştırıp sürüye doğru götürüyor. Yiyecek ve içki dağıtılırken ve gün geceye dönerken müzik tüm hızıyla devam ediyor.

Sürü, bir parti için her türlü bahaneyi kullanacaktır - ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı bir parti.

Parti tüm hızıyla devam ediyor. Biramı yudumluyorum ve herkesin fark edemeyeceği kadar sarhoş olmasını bekleyerek etrafta dolaşıyorum. Çiftler sevişmek için uzaklaşıyor, insanlar dans edip şarkı söylüyor. Jang ve Marie bile birbirlerine sarılmış, ateşin yanında içiyorlar ve bir anlığına onlara bakıyorum, bu iş bittiğinde beni anlayacaklarını ve affedeceklerini umuyorum.

Her iki durumda da geri dönemem. Kimse fark etmeden dönüp gizlice kaçacağım. Sınır devriyesinin programını, saatlerini ve kimlerin orada olduğunu iyi biliyorum ve eğer bu işe yarayacaksa zamanlamamın mükemmel olduğundan emin olmalıyım.

Çalışmak zorunda.

Tek çıkış yolumuz bu.

Kendimi zorla hücrelere sokuyorum ve Jai'nin önünde duruyorum. Yaklaştığımı duymuş olacak ki ayağa kalktı ve gözlerimdeki bir şey kaşlarını çatmasına neden oldu. "Neler oluyor?"

"Gitmene izin verirsem, seni Vale ve Lucien'e geri götürürsem, onları sürüden uzaklaşmaya ikna edebilir misin?"

Gözlerini kırptırıyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum. "Eğer yapmazsan Jai, ikimizin ailesi de ölecek ve bunu sen de biliyorsun. Bu bizim şansımız, her iki tarafın da kan gölüne dönmesini engellemek için tek şansımız. Artık kurtlardan nefret etmediğini söylemiştin, bunu kanıtla. Sana güveniyorum."

"O kadar insan arasından neden bana güveniyorsun?" diye sorar.

"Çünkü ikimiz de burada sıkışıp kaldık - sadece ailesinin sevgisini isteyen bir adam ve sadece onların hayatta kalmasını isteyen bir kadın. Birbirimizin türünden olan herkesi kaybettik ama yine de burada dostça davranıyoruz. Eğer senden geliyorsa, o zaman güveneceklerdir ve biz bunu biliyoruz. Eğer bunu yapmazsak, sen öleceksin ve saldırdıklarında Vale ve Lucien de ölecek. Evet, ikimiz de kayıp vereceğiz ve bunun olmasını engellemeliyiz."

"Avdan o kadar kolay vazgeçmeyecekler," diye mırıldanıyor.

"Yap onları," diyorum. "Yoksa hayatta kalmak için yaptığımız her şey boşa gidecek."

Bu onu ürkütüyor. Hücresinin kilidini açıyorum ve geri çekiliyorum. "Batıya git. Devriyeler iki saat içinde değişecek, yani o zamana kadar geçip yola çıkmak için vaktin var. Terk edilmiş madeni geç, sonra derenin ve eski kilisenin etrafından dolaş. En güvenli yol bu. Sessiz ve yumuşak hareket edin. Değişmeyeceksiniz, bu yüzden avcılarınız tehlikede değil, ama unutmayın artık daha güçlü ve daha hızlı olacaksınız."

"Quinn." Dışarı çıkıyor. "Gitmeme izin verdiğin için seni öldürecekler."

"Belki," diye itiraf ediyorum, "ama ailemi kurtarmak için buna değecek. Onları o zaman kurtaramadım ama şimdi kurtarabilirim. Sana güveniyorum Jai, sadece benim için değil, kardeşlerin için de. Onlar için ölmeye hazırdın, bu yüzden onlar için yaşamaya da hazır olduğuna dair bahse giriyorum."

Bir an bana baktı, ben de geri çekildim.

"Çok geç olmadan gidin. Muhafızlar bir şeyler içmeye gittiler. Fazla vaktiniz yok."

Aceleyle yanımdan geçip kapıya doğru ilerlemeden önce bana kez daha uzun uzun bakıyor. Omuzlarım çöküyor, suçluluk ve nefretle ağırlaşıyor, ta ki aniden etrafımda dönene kadar. Dudakları sert ve hızlı bir şekilde dudaklarıma yapıştı.

Ellerim kendiliğinden kalkıyor ve Jai'nin omuzlarını kavriyor, o da geri çekilmeden önce ağzımı parçalıyor. Nefes nefese ona bakıyorum. "Bunu neden yaptın?"

Geriye doğru yürürken sırtıyor. "Emin olmam gerekiyordu. Ayrıca, birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz, neden olmasın ki?" Kapıda bana son bir kez baktı. "Deneyeceğim, Quinn. Hayatta kal." Dışarı çıktı, ben de gidişini izledim.

Bir avcının kaçmasına izin verdim.

Sürümüze ihanet ettim. Sebeplerim ne olursa olsun, ben bir hainim.

Umarım buna değmiştir. Umarım doğru kişiye güvenmişimdir. Yere çöktüm ve suçumun ortaya çıkmasını bekledim.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

I Sırtımı hücre duvarına yaslayarak oturuyorum, küçük pencere ay ışığını kasvetli gri zemine yansıtıyor. Gözlerimi kapatarak bacaklarımı daha yukarı çekiyorum ve kollarımı üzerlerine örtüyorum. Vale elimizden geldiğince dışarı çıkmak istemiyor çünkü bu istenmeyen bir dikkat çekecek ve işimizi daha da zorlaştıracak. çok daha zor, ama saatler geçtikçe seçeneklerimiz azalıyor.

Jai şu anda ölüyor olabilir, bize ihtiyacı var ama bunu düşünemiyorum.

Onun yerine aklım başka yerlere gidiyor ve ne olduğunu anlamadan ağzımı açıyorum. Burada sadece Vale ve ben varız. . . ve sarhoş, ama o sayılmaz. Yakınlarda bir memur bile yok, gerçi ofisin açık kapısından horlayan birini duyabiliyorum. Vale çok uzun zamandır sessiz, yatak dedikleri metal rafa uzanmış uyuyor gibi yapıyor ama vücudu bunun için fazla gergin.

Beni asla kandıramaz.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Ani sesimle irkildi, bir gözü bakışlarımı karşılamak için açıldı ve tekrar kapandı.

"Kim?" diye mırıldanıyor, kafası karışmış bir halde.

"Quinn." Elini göğsünde yumruk yapmasını izliyorum. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" "Bir kurttan başka mı?" diye mırıldanıyor, öfkeli sesi bana bu konuyu kapatmamı söylüyor ama

Söyleyemem. Kardeşime yalan söylemekten nefret ediyorum ve şu anda aramızda çok fazla sır var. Bunu konuşmam gerek. Anlamak zorundayım. Anlamak zorundayım. Buradan çıktığımda, onu ve tüm ailesini öldüreceksam, o gece onu neden kurtardığı ve o saf masumiyetin ne zaman nefrete dönüştüğü hakkındaki gerçeği bilmem gerekiyor.

"Lucien, sen neden bahsediyorsun?" Başını çevirip gözlerimle buluşuyor, sesini kızgınlık kaplıyor.

Geri adım atabilirim, boş ver diyebilirim ama yapamam. Nasıl bir insan olduğumu ve kardeşimin nasıl bir insan olduğunu bilmem gerekiyor. Bunu neden yaptığımı bilmem gerekiyor çünkü artık bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum ve bu beni korkutuyor. Kardeşimi güvende tutmak için insanları -çünkü kendimizi ne kadar kandırırsak kandıralım onlar da insan- katledebilecek olmam beni dehşete düşürüyor.

Ya yapamazsam? Ya kurtarmak için çok ileri gittiyse?

Ya hep öyleyse?

Ama hayır, o küçük çocuk bir kurdu kurtardı. Orada bir yerde olduğunu biliyorum. Ona gerçekten baktığında gözlerinde gördüm. Bunu bilmem gerek. Burada neyin tehlikede olduğunu anlamasına ihtiyacım var çünkü söz konusu olan sadece kurtların hayatı değil. Aynı zamanda kardeşimin ruhu.

Bu onu canavar yaparsa canavar avlayabilir mi?

Bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum.

Kimse bizi, onu umursamıyor ama ben umursuyorum. Kardeşimi kurtarmak için hayatımdan, ruhumdan vazgeçebilirim.

"O gece o küçük kızın gitmesine izin verdiğinde, o küçük kurt kızı babamızdan kurtardığında ben de oradaydım." Yavaşça göz kırıyor, çenesi geriliyor. "Tek kelime etmedim. Onu ben de gördüm ve gitmesine izin verdim. Onun Quinn olduğunu biliyor muydun?"

Kıpırdamıyor, nefes bile almıyor, sonra birden ayağa kalkıyor, gözleri kararmış ve öfkeli bir şekilde bana bakıyor. "Yalan söylüyorsun," diye tısladı.

"Hayır, kendine yalan söylüyorsun. Sen de biliyorsun. O olduğunu biliyorsun. Kurtardığın kurt Quinn. Emirlerle karşı gelerek küçük bir kızı kurtardın ve o kız büyüyüp bir kadına dönüştü. Esir aldığımız bir kadın. Doğduğu için işkence ettiğimiz ve incittiğimiz bir kadın. Masumları kurtarmayı ne zaman bıraktık bilmiyorum ama sanırım ikimiz de bıraktığımızı biliyoruz, peki sen biliyor muydun? Söyle bana Vale, bilmem gerek. Quinn'in o kız olduğunu biliyor muydun?"

Ayağa kalkıyor, aramızdaki parmaklıklara doğru ilerliyor ve bana bakarken yumruklarını parmaklıklara doluyor. "Olamaz. Bu bir tesadüf-"

"Kendine yalan söylüyorsun," diye mırıldanıyorum ona bakarken. "Seni tanıdım. Sen olduğunu biliyordun. Sen tanısan bile o bu gerçekten kaçmadı. Bunun hakkında konuştuk. O beni kurtardı çünkü sen onu kurtardın, ailesi bizim tarafımızdan katledildikten sonra bile onun borcunu ödedin. Bana bilmediğini söyle Vale.

Bana kurtardığın kızın peşinde olduğun kız olduğunu bilmediğini ve bunun o gece yaptıklarını telafi etmek için küçük bir intikam olmadığını söyle."

"Gitmesine asla izin vermemeliydim." Çenesini gıcırdatıyor. "O gece-"

"Evet, evet yapmalıydın." Ayağa kalktım ve ona baktım. "O bir çocuktu, tıpkı bizim gibi masum bir çocuk. O gece yüzünden hepimiz yaralandık, o da dahil. O bir çocuktu, Vale. Sadece bir çocuk. Kötü değildi. Canavar değildi. Onu bir canavara dönüştürdük. Babamız olmasaydı bizden asla nefret etmeyebilirdi ve sen onu savunmaya başlamadan önce, bazı iyi avcılarının olduğunu ve yaptığımız şeyin önemli olduğunu kabul ediyorum, ama bana bunun nasıl çarpıtıldığını görmediğini söyle. Bazıları sadece zevk için avlanıyor. Söyle bana Vale, bu kurtlar bunu hak ediyor mu? Onlar ne yaptı? Quinn ne yaptı? Bilmediğime eminim ama adalet ve kurtarıcı olmak adına yaptıklarımızın yarısı kadar bile kötü olmadığını biliyorum. . . devamız adına."

"Bunlar bir hainin sözleri," diye mırıldanıyor - bu bir alışkanlık, bir uyarı değil.

"Belki," diye itiraf ediyorum. "Ama onlar benim hissettiklerim. Sen hissetmiyor musun? Son yıllarda değiştiğimizi görmedin mi? Kahraman olarak başladık, ırkımızı bizi sığır ve yem olarak kullanmak isteyenlerden kurtardık ama iyiler kadar kötü insanlar da var Vale. Neden aynı şey kurtlar için söylenmiyor? Ya Quinn iyi bir kurtsa, sürüsü de iyiye ve burada kötü olan bizsek? Ya kahramanlar değil de kötü adamlar bizsek?"

Göğsü hızla yükseliyor, gözlerini bana kaldırmadan önce yere dikey ve bakışlarında acı gerçeği görüyorum - kötü adamlar olduğumuzu biliyor ve umurunda değil. Sendeleyerek geri çekiliyorum.

Tek söylediği "Jai ellerinde".

"Onları öldürmek için bölgelerine girdi. Biz de aynısını yapmaz mıydık?" Fısıldıyorum. "Vale . . . Yapamam. Seni lanetlenmeye kadar takip edemem. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamam. Masumları katletmene izin veremem. Babamız olmana izin vermeyeceğim."

O sırada ay bir bulutun arkasına saklanıyor ve yüzünü gölgeler içinde bırakıyor. "Beni durduracak mısın?" Sesi karanlık ve acımasız. "Kendi kardeşini öldürür müsün?"

"Mecbur kalırsam," diye cevap veriyorum. "Bu beni mahveder ve seni mezara kadar takip ederim, ama bir canavara dönüşmen için yaşamana izin vermeyeceğim. Bir şehit, bir erkek olarak ölmeni tercih ederim. Bunca zaman seni takip ettim." Yaklaştım ve ellerimi onun ellerine doladım. "Seni cehenneme kadar takip ettim. I

Senin için ölürüm ve senin için yaşarım. . . ama benden bu hale gelmemi isteme. Öz kardeşimi öldürmemi isteme. Çok geç değil Vale. Doğru şeyi yapmak için çok geç değil."

"Ailemizden, mirasımızdan ve bildiğimiz her şeyden vazgeçmek anlamına gelse bile mi?" diye tıslıyor.

"Bize zarar verecekse bir ailenin ya da mirasın ne faydası var?" Mırıldandım. "Bunu yapamazdım. Ona zarar veremezdim. O bir kurt ve ben de onun gitmesine izin verdim Vale. O gece fırtınada gitmesine izin verdim. Beni de öldürecek misin?"

Tutuşumun altında sarsıldığımı hissediyorum.

"Beni öldürebilir misin Vale? Çünkü bunu yapmam ."

"Başka bir çıkış yolu göremiyorum," diye cevap veriyor yavaşça, sesi gergin ve çaresiz. "Babamın istediği buydu. Bizim istediğimiz de buydu. Başka bir çıkış yolu yok. Biz olmazsak onlar olacak ve onlara ihanet ettiğimiz için zaten öleceğiz. Çıkış yolumuz yok Lucien. Kapana kısıldık. Kullandıkları silah biziz ve çatladığımız ya da kırıldığımız anda bizi cehennemin içine atacaklar. Bunun olmasını engellemek ve bizi hayatta, birlikte ve güvende tutmak için her gün savaşıyorum."

"Biliyorum kardeşim, ama değişmek zorundayız. Bir korkak olarak dizlerimin üzerinde ölmektense, kim olduğumla gurur duyarak ayaklarımın üzerinde ölmeyi tercih ederim. Geçmiş bırakmanın zamanı geldi. İlerleme zamanı. Değişim kolay değildir ama gerçekleşmelidir. Kafamı gömdüm ve bu benim hatam. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim kardeşim. Lütfen, Vale, lütfen. Beni babamıza dönüştürme, ona dönüşme. Pek çok şeye dayanabilirim. Başka hiç kimsenin dayanamayacağı acılara dayanabilirim ve diğerlerinden daha fazlasını kaldırabilir ve yolumuza çıkan fırtınalara dayanabilirim ama seni bizden yüzyıllar önce doğmuş bir nefret yüzünden kaybetmeye dayanamam." "Ya denersek ve bu yeterli olmazsa Luc?" diye soruyor ay yarılırken ve bana cam gibi gözlerini gösteriyor. Şu anda çok genç görünüyor.

"Ya denersek ve bu yeterli olursa?" Karşı çıkıyorum. "Hiç denememekten iyidir."

Bakışlarını araştırıyor. "İstediğin bu mu? Kurtların yanında mı duracaksın?"

"Hayır, sonuna kadar senin yanında olurum kardeşim. Nasıl yaşadıysak öyle ölelim, bu kadar küçük yaşta bile türlere rağmen masumiyeti anlayan o iki çocuk gibi. Bu benim için yeterli olurdu. Senin için yeterli olmaz mı? Davası uğruna gerçekten yaşayan ilk avcılar olalım ve hepsinin kaçtığı değerlere sahip çıkalım. Her gün sizde gördüğüm gibi bir adam olalım. Bu

O küçük kızın gitmesine izin veren adam, ne kadar doğru olursa olsun her cinayetten sonra ağlayan adam."

"Ya Jai?" diye fısıldıyor.

"O kendi seçimini yaptı, biz de kendi seçimimizi yapmalıyız. Nerede duracağımızı biz seçeceğiz." Ona daha sıkı sarılıyorum, başımı parmaklıklara bastırıyorum ve o da beni kopyalıyor, beni izlerken gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor.

Bizler, babalarının nefret ve acı mirasına yakalanmış, başlatmadıkları bir savaş için silah haline getirilmiş iki kardeşiz.

"Seç Vale, sonuna kadar senin yanında olacağım. Seç ve sonsuza dek senin yanında olayım kardeşim," diye yalvarıyorum.

Bunu bizim için seçmesi, kolay olmasa bile savaşmayı seçmesi için ona yalvarıyorum.

Gözleri kapanıyor. "Masumları öldürmek istemiyorum. Babam olmak istemiyorum." İşin bu. Gözleri açık, cam gibi ve mavi - fırtınanın içinde eve dönüş yolunu gösteren parlak bir ışık. "Evet, bizi öldürtecek olsa bile doğru olanı yapacağız kardeşim. Doğru olanı yapacağız."

"Teşekkür ederim."

Etrafımızdaki dünya değişirken biz öylece kalıyoruz ve başka hiç kimse bundan haberdar değil.

Bir çingirak sesi duyduğumuzda birbirimizden ayrılıyoruz, bıkkın ve sabırsız bir gardiyan bize doğru yöneliyor, iki hücrenin de kilidini açıyor ve başını sallıyor. "Bu senin şanslı gecen, çık dışarı."

Vale ve ben şerife bakmadan önce bakışlarımızı paylaştık. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Senden daha büyük bir şey, o yüzden fikrimi değiştirmeden git," diye talep ediyor. Evrenin bizi ödüllendirdiğini bilerek bunu yapıyoruz. Öyle olmak zorunda.

KİRALIK DÖRT

T Onun talimatlarını izleyerek olabildiğince hızlı koşarken ağaçlar bulanık bir şekilde yanımdan geçiyor. Müzik ve insanlar duydum ve onun dediği gibi onlardan kaçtım. Bir yanımlı kurtların dışarı fırlamasını ve bunun bir şaka olmasını bekliyordu ama kimse yoktu.

Beni durduruyor ve artık onları duyamayacak kadar uzaklaştığımda dönüyorum.

Uzaktaki sürünün ışıklarına bakıyorum.

Suçluluk ve utanç duygularımı karıştırıyor. Bildiğimi sandığım her şey o hücrelerde değişti. Artık kendim gibi bile hissetmiyorum. Ben farklıyım, yeniden doğdum, ama bunu yapabilir miyim?

Bilmiyorum ama Quinn bana güvendi, başka hiç kimsenin güvenmediği bir şey ve ben de denemek istiyorum çünkü o haklı. Bunun sonu hiçbirimiz için iyi olmayacak. Çok geç olmadan bunu durdurmalıyız. Bu bize bağlı - beklenmedik bir şekilde arkadaş olan iki düşman - çünkü emin olduğum bir şey var.

Quinn ve ailesi ölmeyi hak etmiyor, sadece oldukları gibi doğdukları için değil. Sadece yalnız kalmak ve huzura kavuşmak istiyorlar. Neden bunu elde edemesinler ki? Bunu yapabilirim. Onu ve ailemi güvende tutabilirim. Çok geç olmadan bunu durdurabiliriz. Derin bir nefes alarak ormana geri dönüyorum ve her zamankinden daha hızlı koşmaya başlıyorum.

Bu bana bağlı, sikik melez.

Şaşırtıcı bir şekilde, geri dönüş yarı zamanımı alıyor. Eskiden bunun nedenine bakmayı reddederdim, ama şimdi sadece vücuduma bakıyorum ve bunun içimdeki canavar yüzünden olduğunu biliyorum. Bu iyi bir şey çünkü ne kadar çabuk dönersem bizi o kadar çabuk kurtarabilirim, bu derimin altında gezinen o sinsi hayvana dokunmak anlamına gelse bile.

Quinn haklıydı. Daha hızlıyım. Vücudumdaki gücü ve artan sıcaklığı, sesleri ve tatları hissedebiliyorum.

Her şey daha parlak ve daha güzel. Her şey daha iyi.

Kendimi motelin dışında buluyorum. Burada olup olmadıklarını bile bilmiyorum, ama bu düşünce aklımdan geçerken bile, içimdeki köklü bir içgüdü çılgılık atıyor. Başımı kaldırıyorum ve ne olduğunu anlamadan önce, beynim aşırı duyuşal yükü - egzoz dumanı, boya, sigara, ot, sidik, döl, terli vücutlar- sıralarken havayı kokluyorum. Bingo.

Kokularını alabiliyorum.

Lucien ve Vale'nin kokusunu alabiliyorum ve taze kokuyor, gerçi bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum.

Cesaretimi toplayarak, şimdi beni olduğum gibi öldürebileceklerini bilerek odamıza gidiyorum.

Bir insan olarak, Jai olarak, onların kardeşi olarak ayrıldım ama başka bir şey olarak geri dönüyorum ve onlardan bunu durdurumama yardım etmelerini istiyorum. Bana hain diyecekler ve beni öldürmeye hakları olacak, ama küçük bir parçam bunu yapmayacaklarını umuyor - umarım kafamı bir kazığa geçirip avcılarının üssünde sanki sen haklıydın dercesine geçit töreni yapmadan önce en azından beni dinleyecek kadar beni önemsiyorlar.

Lucien olabilir, ama Vale . . . Vale'nin ne yapacağı belli olmaz ve bunu ben söylüyorum.

Kapının önünde durduğumda, bunun son nefesim olabileceğini bilerek derin bir nefes alıyorum. Fısıltıyla konuştuklarını duyabiliyorum ama beklemeye zahmet etmiyorum. Kendilerini tehdit altında hissetmemeleri için kapıyı çalıyorum ve sonra geri çekiliyorum, silahım olmadığını göstermek için ellerimi başımın arkasında tutuyorum.

Sessiz olmaya çalışsalar da ayak seslerini duyabiliyorum. Ucuz halının üzerindeki yumuşak adımları sessizlik takip ediyor ve gözetleme deliğinden kontrol ettiklerini biliyorum. Yüzümü sakın tutuyorum ve sonra kapı yırtılarak açılıyor. Şaşkın bir Vale ve Lucien bana bakıyor, ikisi de kapıdan geçmek için mücadele ediyor.

"Jai," diye fısıldıyor Vale sonunda.

"Hey." Öksürüyorum. "Beni içeri alabileceğini sanmıyorum?"

Bu onları sersemliklerinden kurtarıyor ve beni içine çekiyorlar, kapı çarparak kapanıyor ve kilitleniyor. Vale'in kokumu maskeleyerek için peri otlarını hızla pencereye ve kapıya serpmesini izliyorum. "Oradan nasıl canlı çıktığını bilmiyorum kardeşim ama çok mutluyum," diye gürlüyor Lucien,

Beni kucaklamadan önce omzuma vurdu. "Çok mutluyum. Seni kaybettiğimizi sanmıştım." Geri çekildi, yüzü sertleşmişti. "Bir daha asla böyle bir şey yapma, seni psikopat."

Öfkesinin altında sevgiyi duyabiliyorum ve kurdum bunu .

Her zaman çok yalnız, çok izole olduğumu ve kimseye ihtiyacım olmadığını düşündüm. Sadece kendimi kandırıyormuşum. Vale'ye baktım. Kapiya yaslanmış, beni izliyordu. "Bu da güzel bir soruyu gündeme getiriyor - nasıl kaçtın?"

", " diye utanarak itiraf ediyorum. "Gitmeme izin verdiler."

Vale'in ifadesi sakinlikten paniğe dönüşür, gözleri büyür. "Kahretsin, bu bir tuzak!" Ben iç çekip yatağın kenarına otururken ikisi de silahlarına sarılıyor.

"Bu bir tuzak değil. Sakin olun," diye emrediyorum, onlar pozisyon alırken bile. "Çocuklar, bu bir tuzak değil."

Dinlemiyorlar. Lucien çevreyi tararken Vale komutlar yağıdırıyor.

İç çekerek, içimdeki huzursuzluğun bir kısmının dışarı sızmasına izin verdim. "Bu bir tuzak değil!" Kükrüyorum ve onlar döndüğünde, gözlerimin parladığını ve derimin içinde hapsolmuş canavarla birlikte hareket ettiğini biliyorum.

Neye benzediğimi biliyorum. Aslında, yansımamı kontrol etmek için karanlık televizyona bakıyorum ve evet, parlayan, unutulmaz gözler ve keskin dişler. Derim sanki bir şey içeride sıkışmış ve dışarı çıkmak istiyormuş gibi hareket ediyor. Hatta daha büyük görünüyor.

İşte o zaman, bana iyice baktıklarında, korkularının kokusunu alıyorum.

"Jai." Lucien'in sesi alçak ve dikkatli, ama elinin lanetli kılıcına doğru ilerlediğini görüyorum ve kardeşliğimizde açılan boşluğa bakınca kalbim biraz kırılıyor. "Neyin var senin?"

İç çekerek ellerimi yavaşça kaldırıyorum ve kalçalarımın üzerine koyuyorum. Onları orada yayıyorum ve gözlerimin normale döndüğünü bilerek sakinleşiyorum ve ikisinin arasına bakıyorum. "Konuşmamız gerek ve fazla vaktimiz yok ama şunu bil ki, eğer kardeşin olarak bana hâlâ güveniyorsan, hâlâ seviyorsan, bu konuda bana güveneceksin. Sana zarar vermeyeceğim. Asla veremem. Sahip olduğum tek aile sizsiniz."

Lucien yutkunur ama elini bırakır. "O zaman konuşalım."

Vale silahını bırakmadan, "Sana ne olduğundan başlayarak," diye soruyor. Sorun değil. Bu iyi bir şey. En azından henüz ölmedim.

Onlarla dövüşmeyeceğim ve zarar vermeyeceğim. İstedikleri buysa beni öldürmelerine izin vereceğim. Her zaman her şeyi yapabileceğimi ve herkesi öldürebileceğimi düşündüm - ne kadar aptalmışım. Kendi duygularıma karşı o kadar kördüm ki, ama şimdi içimdeki kurt beni onlara bağlamış gibi görünüyor.

Her zaman bu kadar çok şey hissetmek çok yorucu. Bununla nasıl başa çıktıkları hakkında hiçbir fikrim yok.

"Her şeyden önce, hala ben olduğumu bilmenizi istiyorum. Aslında ben hep böyleydim. Sadece bunu bilmiyordum," diye üzülerek itiraf ediyorum. "Gençken saldırıya uğradığım zamanı biliyorsun. Hayatta kaldığımı ve insan olduğumu sanıyordum ama bu tam olarak doğru değilmiş. Görünüşe göre içimdeki kurt kapana kısılmış. Ne tam olarak insanım ne de tam olarak kurt."

"Lanet olsun. ." diye mırıldandı Lucien. "Ama ne oldu-"

"Kıçımı kaldırıp o ormana girdin," diye tersliyor Vale. "Seni takip ettik, senin için avlandık, seni kurtarmak için ölmeye hazırдық."

"Ben bunu istemedim. Kararımı vermiştim. Onları öldürecektim ama beni yakaladılar. Tutuldum." İşkence kısmını atlıyorum çünkü onları kızdırmaya gerek yok. "Ve içimdeki kurdu serbest bıraktılar."

"Neden?" Vale burun delikleri alevlenerek sorar. "Bize karşı kullanmak için mi? Bir avcıyı kendi taraflarına çekmek için mi?"

"Hayır," başlıyorum ama beni dinlemiyor. "Bu bir tuzak," diye tıslıyor.

"Kardeşim." Lucien iç geçirir. "Az önce ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Vale'ye anlamlı anlamlı bakıyor ve Vale bütün heyecanını kaybediyor gibi görünüyor. "Jai, Quinn miydi?"

İçimdeki kurt onun adını duyunca mırıldanıyor.

"Evet, kurdumu serbest bıraktı. Benim için üzüldü. Görünüşe göre, asla değişemeyeceğim. Bu şekilde sıkışıp kaldım. Ne tam insan, ne de tam kurt."

"Kahretsin, bunu neden yapsın ki?" Lucien inler.

"Çünkü ölmeden önce kim olduğumu öğrenebilmem için yapılacak en nazik şey buydu. Sürüsü beni öldürecek - istedikleri için değil, topraklarını bildiğim için. Ben oradaydım, aileleri için bir tehdittim. Çocuklar, sürüyü gördüm." Mutlu görünmüyorlar ama göğsümde umut çiçekleri açıyor. "Hayat doluydu. Çocuklar ve aileler her yerdedi. Herkes eğleniyordu. Issızlığın ortasında bir köy işte. Etrafta dolaşan canavarlar yoktu. Her yerde işkence ve ölüm yoktu."

Vale, "Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye mırıldanır ama Lucien onu tekmeler.

"Bu sadece hayattı ve onlar kötü değildi. Aslına bakarsanız, tutsakları olmamdan pek de keyif almışa benzemiyorlardı. Quinn ve ben oradayken konuştuk. Birkaç şeyin farkına vardık. O kadar da farklı değiliz. İkimiz de sadece ailelerimizi korumak istiyoruz ve eğer bu devam ederse, bunu yapmaya devam edersek, ikimiz de öleceğiz. Çok fazla kan dökülecek ve ölüm olacak. Ailelerimizi, değer verdiğimiz insanları korumak zorundayız." Aralarına baktım. "Seni korumak zorundayım. Eğer oraya gidersek biz de öleceğiz, pek çok masum gibi ve onlar da masum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama ben hâlâ benim, hâlâ kurtlardan o kadar nefret eden ve onların ölümünü hayal eden adamım. Yanılmışım. Yanılıyorum. Hepsi kötü değil ve eğer bunu yaparsak, avcılarını uyarırsak, o zaman herkes ölür. Başka bir yolu olmalı. Dikkatlerini başka yöne çekip onları buradan uzaklaştırmalıyız. Ellerinde onların kanları ve ruhları olduğu gerçeğiyle yaşayabileceğimi sanmıyorum ve yaşadın da. Emirlerle uyacaksın, masumlar ölecek ve bu seni değiştirecek. Acıyı, karanlığı kaldırabilirim ama senin için bunu istemiyorum. Quinn bunu biliyordu. Gözlerimde gördü ve gitmeme izin verdi. Bana geleceği değiştirme şansı verdi, bu yüzden buradayım, sadece var olduğum için beni öldürebileceğinizi biliyorum ve size yalvarıyorum kardeşlerim. Bu savaşı durdurmak zorundayız. Yemin ettiğimiz gibi masumları kurtarmalıyız." Dizlerimin üzerine çöküyorum, asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey. "Lütfen bana inanın."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Lucien bir süre sonra, yorgun görünüyor ve şu anda olduğum şeye rağmen önümde çömelip elimi tutuyor. "Bir gün önce gelseydin, bu çok farklı bir konuşma olurdu, ama biz hapisteyken-"

"Hapishane mi?" Sorguluyorum, ama o sadece ilerliyor.

"Biz de aynı şeye karar verdik. Bunu yapamayız. Emirler değişti. Bizi bu hale getirmelerinden hoşlanmıyoruz. Biz asla masumları öldürmek için katılmadık. Sadece onları kurtarmak istiyoruz, bu yüzden kurtların iyi olduğunu söylüyorsan sana inanıyoruz kardeşim."

Vale'e bakıyorum ve o da silahını bırakıyor, omuzları çöküyor. "Peki bunu nasıl yapacağız? İki tarafı da nasıl kurtaracağız?"

"Beni öldürüp savaş başlatmayacaksın değil mi?" Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı.

Vale usulca gülümseyip bana doğru yöneliyor ve elini omzuma atıp sıkıyor. "Biz kardeşiz," diyor bana. "Birimiz nereye giderse, hepimiz oraya gideriz."

Lucien'in eli diğer omzuma düşüyor, ikisi de beni tutuyor. "Sonuna kadar kardeşiz. Şimdi dünyayı kurtaralım."

Bu etkileşimle ilgili bir şey gözlerimi yaşartıyor. Vale diz çöküp beni kollarına alıyor ve Lucien de arkamdan beni sarıyor. Ben kırılırken ikisi de beni tutuyor.

"Bu hale gelmemek için çok uğraştım," diye mırıldanıyorum tutarsızca. "Her gün mücadele ettim ama artık mücadele edemiyorum. Ben buyum ve yine de bu yüzden sahip olduğum tek aileyi kaybedeceğimden çok endişelendim. Kurdun benden bir aile daha çalacağından."

"Asla," diye cevap verir Lucien huysuzca. "Gözlerin tuhaf bir gece lambası gibi parlarsa bile sonuna kadar seninleyiz."

"Aynen öyle. Ayrıca Lucien her zaman karanlıktan korkmuştur, bu yüzden işimize yarayacaktır."

Lucien oflarken ben kıkırdıyorum. "Kendi meşalemiz olacak." Kıkırdıyor ve ben de tutamıyorum. Ben de gülüyorum. Onlar da bana , kollarımız birbirine kenetleniyor.

Üç adam, üç kayıp ruh sonunda birbirlerine maruz kalırlar. Dünyayı kurtaralım dediler, ama bunu yapabilir miyiz?

Bunu yaparsak bizden geriye ne kalacak?

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE

I yakında mahkumu kontrol etmeye geleceklerini ve beni bulacaklarını biliyorum. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kollarımı kendime sarıyorum. Ölümümü bile talep edebilirler çünkü onların gözünde onlara ihanet ettim. Nedenini asla anlayamayacaklar; bu bizim tarzımız değil. Beni evlerine alan, kızları yapan adam ve kadın onlara ihanet ettiğimi düşünecek.

Canım yanıyor ve keşke dizlerimin üzerine çöküp beni anlamaları için yalvarabilsem ama böyle bir şansım yok. Jai'yi serbest bıraktığım an burada öleceğimi biliyordum. İronik, değil mi?

Alfa'mın bana hiçbir borcu yok. Ben sadece kayıp bir kurdum ve biyolojik ailemle düşündüğümünden daha erken tanışacağım. Kız kardeşim, annem ve babamla yeniden bir araya geleceğim.

Umarım onları kurtarmaya yeter ve eğer bu benim son eylemimse, o zaman bunu kabul edebilirim.

Güvende olduklarını ve bir gelecekleri olduğunu bilerek mutlu bir şekilde ölebilirim. Yaşamak ya da ölmek, bunu onlar için yaptım.

Aydan doğan bir kurt gibi, onun ışınlarına karışacağım ve orada bağışlanmayı bulacağım.

Onların dikkatini dağıtmak için düzenlediğim partinin hala tüm hızıyla devam ettiğini biliyorum. Aşkları havayı dolduruyor, ay ve dünya onlarla birlikte seviniyor ve ben burada otururken, kırılırken ve incinirken bile hala gülümsüyorum. İşte bu yüzden bunu yaptım, onları kendilerine doğru gelen acıdan korumak için.

Bir an için parmaklarımı dudaklarımı ovuştururken Jai'nin ağzının sıcaklığını, çaresizliği ve nefretin arzuya dönüştüğünü hatırlıyorum. Bu aptalca düşüncelerden sıyrılıp başımı duvara vuruyorum, ayak seslerini duyduğumda bedenim kaskatı kesiliyor.

İşte başlıyoruz.

Kalan tüm cesaretimi toplayarak ayağa kalkıyorum. Bunu dizlerimin üzerinde yapmayacağım. Kapı açıldığında duruşumu genişletip ellerimi yanlarımda huzurlu bir pozisyona getiriyorum. Oradaki kurt Flint adında bir muhafız. Genç bir adam ama rütbesi hızla yükseliyor. Benden hücreye baktığında kaşlarını çatıyor, gözlerinde üzgün bir ifade var.

Yaklaşırken tek sorduğu "Ne oldu?" oluyor. Panik, öfke, betalar ve alfa için bağırışlar bekliyordum ama o beni şaşırttı.

"Gitmesine izin verdim." Çenemi geriye yatırdım.

Yavaşça başını sallıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Sana zarar verdi mi?" "Hayır." Göz kırıpıyorum. "Ben iyiyim."

"Güzel, bu iyi." Ellerini ceplerine sokuyor, bitkin görünüyor.

"Nedenini sormayacak mısın? Ya da alarmı çalmayacak mısın?" Sesim şaşkınlığımı yansıtıyor.

"Hayır, kendince sebeplerin olmalı." Gülümsüyor. "Onları anladığımı söyleyemem ama sana güveniyorum Alfa."

"Ben alfa değilim," diyorum.

"Hayır, ama bir gün olacaksın. Yaptığın her şey bu sürü için Quinn. Bunu milyonlarca kez gördüm, o yüzden bunu yaptıysan sebeplerin vardır. Herkesin anlayacağını söylemiyorum ama ben anlıyorum." Başını sallıyor. "Yine de seni Jang'a götürmek zorundayım, anlıyorsun değil mi? Pozisyonumu kaybedemem."

"Anlıyorum." Yaklaşıyorum ve beni dışarı çıkarırken elini belime bastırıyor. Bu hem rahatlatıcı hem de yol gösterici bir el. Dokunmak kurtlar için önemlidir ve bir anlığına kendimi ona bırakıyorum.

"Yenilmiş görüldüğünü görmelerine izin verme. Sakın gözlerini kaçırma," diye mırıldanıyor biz sürü evine yaklaşırken. "Sen alfa olacaksın, bunu asla unutma. Seni zayıf görmelerine izin verme."

Flint ne zaman bu kadar zeki oldu bilmiyorum ama şu anda bu hatırlatma için minnettarım ve sürü hiyerarşisinde neden bu kadar hızlı ilerlediğinin farkındayım. Nazik, zeki ve belli ki çok yetenekli ve gözümün üzerinde olması gereken biri ama bu daha sonraki bir tarih için. Şu anda alfayla ve ondan gelebileceklerle yüzleşmem gerekiyor.

Çenemi kaldırarak, bize doğru bakan herkesin gözlerine cesaretle bakıyorum. Olan bitenden ve yaklaşan savaştan habersiz, hâlâ eğleniyorlar. Keşke her zaman böyle kalabilseydi.

Sürü evine girdikten sonra Flint, Jang'ın kapısını çalıyor ve gürültüsünü duyana kadar bekliyor, sonra içeri giriyoruz. Bu sefer oturmuyorum. Flint kapıyı kapatırken ayağa kalkıyorum.

"Sorun nedir?" Jang hemen soruyor, ayağa kalkıyor ve bitkin görünüyor. "Quinny, her şey yolunda mı?"

İlk tepkisinin bir alfa olarak değil de babam olarak beni kontrol etmek olması kalbimi acıyla sıkıştırıyor. Bu adama tüm hayatım boyunca güveniyorum. Umarım o da bana aynı şekilde güvenebilir. Ancak o bir alfa, yani düşünmesi gereken bir sürü var. Çenemi saygıyla indirirken omuzlarım düşüyor, bakışlarım masasının üzerine yayılmış yaralı ellerinde.

Onunla savaşmayacağım. Onun cezasıyla savaşmayacağım.

"Flint?" Sessiz kaldığımda Jang soruyor. Kendimce sebeplerim var ama bunları bahane olarak kullanmayacağım. Ben seçimimi yaptım.

"Mahkûm gitti," diye sakince cevap verir.

"Ne?" Jang kükrer, aceleyle masanın etrafından dolanır.

"Gitmesine ben izin verdim," diyorum usulca, bunun Flint'in suçu olmadığını bilerek. "Muhafızların hiçbirinin suçu yok. Sorumlu oldukları tek şey bana güvenmiş olmaları. Onları uzaklaştırdım ve sonra da avcının gitmesine izin verdim."

Jang şaşkın bir sessizlikle bana bakıyor.

"Az önce ne dedin sen?" Sesi sessiz ve ölümcül, kıllı kurdu parlıyor ve öfkesinin getirdiği azgın güçten irkiliyorum.

"Gitmesine izin verdiğimi söyledim," diye tekrarlıyorum.

"Betaları uyarmadan önce sana biraz zaman vereceğim," diye mırıldandı Flint. "Alfa, ne olursa olsun Quinn'in yaptığı her şeyin bir amacı var." Bu düzeyde bir güven ve bağlılık göstermek bile onu öldürtebilirdi ve bunu biliyordu, yine de eğilip ayrılırken sarsılmazdı.

Jang ve ben yalnızız, bu da bize diğerleri karışmadan bu işi çözme şansı veriyor. Hayatımı Flint'e borçluyum. Bana bu küçük iyiliği yapmasına gerek yoktu ama yaptı ve ben bunu unutmayacağım.

"Neden?" diye sorar. "Neden, Quinn?" "Kendimce sebeplerim var," diyorum ona.

"Neden?" diye kükrer. "Avcılardan herkesten, hatta benden bile daha çok nefret ediyorsun, söyle bana neden! Neden, Quinn?"

Başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. Bir an için yüzünü anılarımda ölümsüzleştiriyorum - beni kurtaran, bana bir ev ve bir şans veren adam. Onu ve sevdiklerimi güvende tutmak için her şeyi nasıl riske atmam?

Tam ağzımı açıp açıklama yapacaktım ki kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve diğerleri içeri girdi. Onlara teker bakıyorum. Beyaz üzgün, Filmea hayal kırıklığına uğramış ve Tetrim kızgın görünüyor, Dom ise beni dikkatle izliyor.

"Bunun anlamı nedir?" Filmea talep ediyor.

"Tutuklunun gittiği bilgisini aldık," diye mırıldandı White. Er ya da geç öğreneceklerini bildiğimden, "Gitmesine izin verdim," diyorum.

Jang kolunu masasının üzerinde gezdirirken irkiliyorum, kazadan sonra sırtı öfkeyle kabarıyor.

"Yüksek alarm durumuna geçmeliyiz. Sınırları kontrol edin, muhafızları iki katına çıkarın ve partiyi durdurun."

Etrafımda dönen planları görmezden geliyorum. Başını utançla öne eğen Jang'ın sırtına bakıyorum. Diğerlerinin cevaplar istediği açık ama her şeyden önce sürüyü koruyorlar - Jang'ın şu anda yapamayacağı bir şey.

Ben onun zayıflığıym ve şu anda bundan nefret ediyorum.

"Bir ricam var," diye araya giriyorum. "Jang'ın cezasını infaz etmesine izin vermeyin." Bir an için gözlerine bakıyorum, gözlerinde gördüğüm ıstırap karşısında afallıyorum. "Bu onun bir parçasını öldürür. Ne isterseniz kabul ederim, hatta bile, ama biricik kızını öldürtmeyin ona."

"Bize nedenini söyle," diye emrediyor White şaşkın sessizlik içinde. "Bize nedenini söyle Quinn."

"Bana inanmazsınız," diye itiraf ediyorum.

"Dene beni!" Jang önümde belirirken çenemi kavrayarak bağırıyor. "Şu anda sen bir hainsin."

"değil." Yutkunuyorum. "Ne yapacağım."

"Ne için?" diye soruyor, gözlerime bakarak. "Lütfen Quinn, bana nedenini söyle. Bize bu kadarını borçlu değil misin?" İrkildim. "Güzel, bırak acısın. Yaptığımız onca şeyden sonra neden bize ihanet ettin? Neden kendi ailene, buradakine ve avcılarının toprağa gömdüklerine ihanet ettin?"

"Alfa, belki de-" diye başlıyor Filmea.

"Sessizlik!" diye kükrüyor ben irkilirken. "Onun konuşmasını istiyorum. Bunu onun dilinden duymak istiyorum."

"Belki de hepimiz sakinleşmeliyiz." Beyaz yanımıza geliyor. "Alfa, sürüyü uyarmalı ve bir saldırı için hazırlanmalıyız. Avcı serbest kalırsa,

Sonra da onları doğruca buraya getirecek."

Jang beni itmeden önce bir saniye daha gözlerimin içine bakıyor. Tökezliyorum ama kendimi toparlıyorum. "Onu götürün, kilitleyin ve gözümün önünden uzak tutun."

"Evet, Alfa." Filmea hızla kolumdan tutup beni ofisten çıkarıp hücrelere doğru götürüyor. Kulak mesafesinden uzaklaşınca yumuşuyor ve soruyor: "Planın ne Quinn? Bir planın var ve ben bunu biliyorum. Sadece bize söyle. Senin yanında olacağımızı biliyorsun."

Konuşamıyorum. Konuşamam. Onları daha fazla tehlikeye atmayacağım. Şansımı denedim.

İç çekerek beni hücrelere götürdü ve Jai'nin kaldığı hücreye kilitledi, sonra da orada durup hüznle bana baktı. "Sen harika bir kadınsın Quinn ve zeki bir kurtsun. Her zaman böyle düşündüm ama birine ne zaman güveneceğini bilmelisin. Biz senin sürünüz. Bunun senin sonun olmasına izin verme. Kaderinde çok daha fazlası var."

Kapıyı çarpıp kilitledi ve beni burada bıraktı.

Duvardan aşağı kayarak başımı sarkıttım.

O yanılıyor. Kaderim burada sona eriyor. Umarım Jang ve annemi de yanımda götürmem.

Mahkum olmak şaşırtıcı derecede sıkıcı.

Acil bir saldırı bekleyerek devriye gezeceklerini biliyorum. Haber yayılacak ve uğruna savaştığım ve inşa ettiğim her şey yok olacak. Bana bir daha asla güvenilmeyecek.

Umarım haklıydım. Umarım Jai şu anda her neredeyse, ailelerimizi güvende tutmak için her şeyi riske atarak aynı şekilde savaşıyordur. Aksi takdirde, hepsi bir hiç içindi.

Zamanımı her seçeneği, ne yapıyor olabileceğini, sürümüzün şu anda ne yapması gerektiğini ve Jai başarısız olursa ne yapabileceğimizi düşünerek geçiriyorum. Zihnim fazla mesai yapıyor, başım ağrıyor ve kurdum sinirle hırlıyor.

Ne de olsa hiçbir kurt kapana kısılmaktan hoşlanmaz.

Kapıda bir ses duyuyorum ve kafamı kaldırıp dışarıdan gelen boğuk sesleri duyuyorum.

"O benim kızım! Beni hemen içeri alacaksın Beyaz, yoksa yemin ederim taşaklarını koparıp seni onlarla boğarım. Kenara çekil!" Annem onlardan üstün değil ama doğanın korkunç bir gücü ve bana ulaşmak için sürüsüyle savaşıp kazanırken ısrarının ve öfkesinin sesi gözlerimi yaşırtıyor.

Beni görünce öfkesi azalıyor ve parmaklıklara doğru koşuyor. "Ah, benim Quinny'm." Parmaklıkların arasından bana sarılabildiği kadar sarılırken başımı omzuna yaslıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Jang'ın emriyle burada olduğumu bildiği halde bana bir annenin koşulsuz sevgisiyle sarılıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor. İçimde bir

şeyler kırılıyor. "Bunu yapmak zorundaydım, anne."

"Şşş, biliyorum." Geri çekilip hüzünle gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor. "Quinny'ciğim, sen her zaman çok güçlü bir adalet duygusuna sahip oldun. Yaptığın şeyi yaptın ve her ne olursa olsun bu nedenlere güveniyorum. Sana güveniyorum Quinn," diye söz veriyor ve alnımdan öpüyor. "Babam kendine gelecektir. O sadece senin için endişeleniyor."

Gözlerimi kapatıyorum, bana sarılırken onun tanıdık kokusunu ve rahatlığını içime çekiyorum. "Hiç kimseyi incitmek istemedim," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum. Bazen sevdiklerimiz için başkalarının asla anlayamayacağı şeyler yaparız." Bana bilerek bakıyor. "Aşk mantıklı değildir. Mantıklı değildir; içgüdüselidir. İçimizin derinliklerinde görmezden gelemeyeceğimiz bir çağrıdır. Aşk bizi delirtir, ama mümkün olan en iyi şekilde."

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Mırıldandım.

"Sebebi yok." Bilerek gülümsüyor. "Bir gün anlayacaksın."

Kapı açılıyor ve Jang'ın kokusu bize çarpıyor. Marie'nin gözleri geriliyor ama eğilip alnımdan öpüyor. "Kalbine güven, Quinny. O seni asla yanlış yönlendirmez." Ayağa kalkıyor ve Jang'a dönüyor.

Kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını sanki beni güvende tutmak için dünyanın kendisiyle savaşacakmış gibi açmış.

"Git dostum," diye emrediyor Jang.

Gözlerinin altındaki torbalar belirgindir ve vücudu kurduyla birlikte kıllanır.

Kızgın, hayır, öfkeli.

Ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum. Aralarına girmekten nefret ediyorum.

"Bu bizim kızımız, Jang," diye başladı. "Ne düşündüğünü bilmiyorum-"

"O bir hain," diyor ama soğuk sesinin altında acı var.

Bir tokat sesiyle başımı kaldırdığımda yüzünün iki büküm olduğunu görüyorum. "Quinn'imiz hakkında asla böyle konuşma. Bunu çözeceksin ve şimdi çözeceksin. Kızımıza zarar vermene izin vermeyeceğim. Alfa olabilirsin Jang, ama ona elini sürersen sana karşı dururum."

"Aşkım," der ama kadın geri adım atar.

"Olduğunu bildiğim adam ol. Öfkenin seni kör etmesine izin verme, çünkü ikimizi de kaybedersin."

Ayrılıyor ve ikimiz de bakakalıyoruz.

"Korkunç biri," diye mırıldanıyorum usulca.

"Tamamen." İç çekiyor. "Ama yanlış değil. Sana söylediğimi ona söyleme, bunu asla unutmayacağım, ama kadın asla yanılmaz." Hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve o hücrenin önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

Bir an için birbirimize baktık.

"Gençken beni ölümüne korkuturdun. Bunu biliyor muydun?" diye itiraf ediyor usulca. Gözlerimi kırıştıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim. "Her zaman çok korkusuzdun. Bir keresinde yaşlı bir kurdun bir salıncak yaptığını ve o ve arkadaşının üzerinde oynadıklarını hatırlıyorum. Kayalıkların üzerindeydi ve düşüş çok büyüktü. Onlarla oynamak istedin ama onlar hayır dedi. Ayrıca sana bazı kötü isimler taktılar. Peki benim küçük Quinny'm ne yaptı? Kayalığa tırmanıp salınacağı kullandın ve aşağıdaki suya düştün. Sonra çok korktular, titriyorlardı ama sen orada durdun, sırılsıklamdın ve ıslıl ıslıl gülümsüyordun." Acıyla kıkırıyor. "Çok korkusuzdun. O anda dehşete kapılmışım çünkü senin her zaman doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapacağını biliyordum, başkalarına aldırmadan."

"Tam anlamıyla sıçıyordum," diye mırıldandım. "O kadar korkmuştum ki kusacağımı sandım ama senin hakkında konuşmaları hoşuma gitmedi. Seni gururlandırmak ve beni neden yanına aldığını onlara kanıtlamak istedim."

"Sen hiç kimseye bir şey kanıtlamak zorunda kalmadın Quinn. Bunu ne zaman öğreneceksin?" diye mırıldanıyor.

"İşte burada yanılıyorsun." Parmaklıklara doğru eğildim. "Sen Jang'sın, bu ülkenin en kötü alfası. Çocuklarının dünyamızın bir sonraki liderleri olması gerekiyordu ama sonra ben geldim ve bunu mahvettim. O gece hayatta kaldığım için zayıf ve hain olduğumu düşündüler. Sana sırt çevirdiler, senin hakkında konuştular ve ben bundan nefret ettim. Sana kendimi kanıtlamam gerekemeyebilirdi,

ama ben onlara yaptım. Bana bakmalarını ve beni neden bu kadar çok sevdiğini anlamalarını ve belki de kendimi neden sevdiğimi anlamalarını istedim."

"Seni seviyorum çünkü başka bir şey yapamadım. Baban yanımdayken ve sen onunla gelirken bile seni sevdim. Sende böyle bir aura var Quinn. Seni sevmekten başka bir şey yapamadım. Bana, başkalarının korktuğu dev, korkunç alfaya baktın ve gülümsedin. Elimi tuttun ve gülümsedin. Senin için her zaman sadece Jang'dım ve o andan itibaren kalbime sahip oldun ve seni her zaman koruyacağıma yemin ettim, ama bu sefer seni koruyamam Quinny."

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Bunu yapmanı istemiyorum. Yaptıklarımın sonuçlarını biliyordum ama yine de yaptım."

"Ama neden? Lütfen, anlamama yardım et. Lütfen Quinn."

Hayatımda ilk kez alfamın, babamın yalvardığını görüyorum.

Sesindeki yalvarış beni . Benim için halkıyla savaşmasını istemiyorum. Ona söylememenin işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm ama gözlerinin içine bakınca bunu yapamayacağımı anladım. Ona bu kadarını borçluyum. Hepsine gerçeği borçluyum.

"Bunu sürü için yaptım," diye itiraf ediyorum. "Avcılar bizi bulacak. Bunu biliyorsun Jang. Gözlerinde gördüm. Bu sefer durum farklı. İkimiz de neler yapabileceklerini çok iyi biliyoruz ve benim yaşadıklarımı başka bir ailenin yaşamasına izin veremezdim. Daha fazla yetim yaratmalarına izin veremezdim. Bizim için bir çıkış yolu, bir şans gördüm ve geri tepebileceğini bile bile bunu kullandım, ama bir keresinde bana sahip olduğumuz tek şeyin güven olduğunu söylemiştin. Bu adama ve onun ailesine olan sevgisine güvenmek zorundaydım, benim kendi aileme olan sevgimin aynısına. Jang, ona gerçekte ne olduğunu gösterdikten sonra geri dönüp yardım etmeyi deneyebileceğine dair bir risk aldım - bizim için değil, kendisi için. Buraya gelirlerse kardeşleri de dahil olmak üzere pek çoğunun öleceğini biliyor. Bunun yanlış olduğunu biliyor."

Derin bir nefes alarak gözlerinin içine bakıyorum. "Belki saflık ya da aptallık ettim ama ona güvendim. İkimiz de aramıza çekilen bir çizginin diğer tarafında sıkışıp kalmıştık, ikimizin de istemediği bir savaşa zorlanmıştık. Avcılar her halükarda gelecekler, bu yüzden neden bunu daha başlamadan durdurma şansını kullanmayalım diye düşündüm."

"Oh, Quinn." İç çeker, yüzünü ovalar. "Ya hepsi bir tuzaksa?" "Ya değilse?" Karşı çıkıyorum. "Bu adamı iş başında gördüm, baba." Sarsıldı.

İsme bakınca. "Geçmişini gördüm, gözlerinin içine baktım ve gerçeği gördüm. Bunu istemiyordu, artık istemiyordu. Onu burada öldürebilirdim ama bu neye yarardı? Yapabilirsem daha fazla can kaybını önlemek istedim. Denemek zorundaydım, Jang. Denemek . Yapamam-" Hıçkırıyorum. "Sevdiğim başka kimseyi kaybedemem."

Eğer sürüye karşı işlediğim suçlardan dolayı beni öldürmeniz gerekiyorsa, bunu kabul edebilirim ama başka birini kaybetmeyi kabul edemem."

"Benim de bunu kabul edemeyeceğimi hiç düşündün mü?" diye gürlüyor. "Kızımı kaybetmeyi, tüm lanet dünyamı kaybetmeyi?"

"Senin kendi görevin var, benim de kendi görevim," diye hatırlatıyorum ona. "Ben seçimimi yaptım."

Jang kaşlarını çattı. "Gerçekten onları durmaya ikna etmeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum. "Bence sevdiği adamları korumak için her şeyi yapar. Avcılar henüz nerede olduğumuzu bilmiyor ama bu sadece bir zaman meselesi. Bence bunu durdurabilir."

"O bir vahşiydi-"

"Aynen öyle. Daha önce kimse ona güvenmemişti. Geçmiş yüzünden onu göz ardı ettiler. Ben öyle yapmadım. Bu adamın sahip olabileceği değeri gördüm ve ona güvendim."

Bir an sessizleşiyor ve ben bakakalıyorum.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyor, sesi bitkin geliyor. "Bazıları onların esiri olarak geçirdiğin zamanın seni çarpıttığını ve bize ihanet etmen için büyü kullandıklarını söylüyor."

"Ne dedikleri umurumda değil, sadece senin gerçeği bilmen yeterli," diye cevap verdim. "Cezamla yüzleşeceğim."

Başını sallayarak ayağa kalkar. "Diğerleriyle konuşacağım. Açıklayabileceğimiz umuduyla bir duruşma için bastıracaklar." Dönerek yumruklarını sıkar. "Umarım haklısındır Quinn. Gerçekten umuyorum. Gördüklerinden sonra bu dünyaya güvenebildiğin ve umut edebildiğin için seni kıskanıyorum. Umarım babanın başına geldiği gibi senin de sonun olmaz."

"Bu ne anlama geliyor?" Ayağa kalkarken sordum.

"Onun da bir umudu vardı, avcılarla barış içinde yaşayabileceğimize dair bir umudu vardı, ama bak onun için nasıl bitti," diye mırıldanıyor bana bakarak. "Sen babanın kızıydın, hem onun hem de benim, kendi iyiliğin için fazla güçlü ve nazıksın."

"Seni ve annemi kaybetmekten başka hiçbir şeyden korkmuyorum," diyorum.

"Sorun değil, Jang. Senin kızın olmanın bana bahsettiği asaletle bununla yüzleşeceğim." Bana doğru koşuyor, başımı öpüyor ve gözyaşlarının tenime damladığını hissediyorum.

"Aptal," diye mırıldanıyor hışımla uzaklaşmadan önce.

O tek kelimede acıyı ve sevgiyi duydum. Kalbim onunla birlikte kırıldı.

ŞEFLİK ALTI

"Şimdi ne olacak?" Mırıldanıyorum. "Kurtları kurtarıyoruz ama bunu tam olarak nasıl yapacağız?"

"Avcıları bölgeden uzaklaştırmak için onlara Avlanacak daha kötü bir şey var," diye mırıldanıyor Lucien. "Yönlerini değiştirmeliyiz, hem de hızlıca."

Öfkelendim. "Bundan hoşlanmayacaklar. Kurtlar listelerinin en başında yer alıyor."

Jai bize bakarak, "En tepesi değil," diye mırıldanıyor. "Kısıtlı kütüphanelerine gizlice girdiğimiz zamanı hatırla-"

"Gizlice girdiniz," diye araya giriyorum. "Seni öldürülmekten kurtarmaya geldik."

"Anlambilim." Sırıttırıyor ve bu beni şaşırtıyor. Jai her zaman acıyı ağır bir battaniye gibi taşımıştır. Bu onu ham ve çılgın yapmıştır. Şimdi biraz deli olmadığını söylemiyorum, çünkü kesinlikle hala öyle, ama sonunda kim olduğunu kabul etmiş gibi görünüyor. Onu biraz da olsa mutlu görmek güzel.

Bizim için geri geldi ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Jai bizim sonuna kadar kardeşimizdir ve sonuna kadar onu takip edeceğiz.

"Ama demek istediğim, bulduğumuz listeyi hatırlıyor musunuz? Kurtlar en üstte değildi."

Evet, hâlâ deli. Gülümsemesi biraz ürpertici. "Ciddi olamazsın."

"Ölümcül." Gözleri parıltıyor.

"Beni bilgilendirmek ister misin?" Lucien soruyor. "Kapı nöbetindeydim, o yüzden listeyi görmedim."

"Kurtların üzerinde sadece tek bir kelime vardı - etraftaki en büyük canavarlar. Hem canavarlar hem de avcılar onlardan nefret eder ve öldürür," diye mırıldanıyorum. "Onları yakalayabildiklerinde çılgın, ne yapacağı belli olmayan ve yeryüzünde yürüyen en ölümcül yaratıklardır - büyücüler."

"Ve buralarda kan büyüsü yapıldığını biliyorum, mezarlardan bahsetmiyorum bile," diye ekliyor Jai.

"Sence bu bir büyücü mü?" Mırıldandım. "İmkânsız. Hepsi öldü."

"Aptal olma. Kara büyüyü öldüremezsin. O bir büyücü. Bunu biliyorum. Eğer onları buna ikna edersek, kurtları şimdilik unuturlar."

Lucien, "Bu bize zaman kazandırabilir ama eninde sonunda geri gelecekler," diye mırıldanıyor.

"Bu da bize ya tüm sürüyü öldürmüş gibi yapmamız ya da taşındıklarını söyleyip onları başka bir yerde avlamamız için zaman kazandıracak." Jai başını sallıyor.

"Peki, onları büyücü konusunda nasıl ikna edeceğiz?" Bu isim beni ürpertiyor. Onlar kara büyüden başka bir şey değiller ve acı ve ölüm için can atıyorlar. Onlar karanlığın vücut bulmuş hali, ölü bir beyaz cadıyı hayata döndürerek yaratılmış bir sapkınlık, ya da ben öyle okudum.

"Elbette cesetlerin izini takip edeceğiz." Sırıyorum. "Ne de biz avcıyız. Sadece kanıta ihtiyacımız var."

"O zaman ava çıkalım." Jai ayağa fırlıyor, bulanıklaşıyor ve biz geriye doğru adım atıyoruz. "Oops, üzgünüm, hala bu yeni hıza alışmaya çalışıyorum."

"Tabii, sadece bunu insanların önünde yapma, tamam mı?" Çekiniyorum. "Tabii, tabii." Sırıyorum, çantasını kapıyor ve yırtıyor. "Oops." İç çekerek Lucien'e bakıyorum ve onun gülümsediğini görüyorum. Siktiğimin kurtları.

"Bu üçüncü mezarlık," diye homurdanıyor Lucien. "Büyücünün bu gece buraya saldıracağı kesin. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

Bulunduğumuz yer motelin yaklaşık iki saat dışında. Küçük ve ıssız bir yer ama başlangıçta cesetlerden birini burada bulduk.

"Öyle umalım." Unutulmuş mezar taşlarının arasından geçip kara büyüye dair herhangi bir işaret ararken iç çekiyorum. Umudumuzu ve hızımızı hızla kaybediyoruz ve bu sırada bunun doğru bir karar olup olmadığını sorguluyorum.

Jai ve kardeşim de buna inanıyor ve haklılar. Kötü adam olmak istemiyoruz, bu yüzden burada kara büyüünün izini sürerek kurtları kurtarmaya çalışıyoruz. Eğlenceli.

İki saat sonra, hâlâ mezarların arasında geziniyorduk ve umudumuzu kaybetmeye başlamıştık ki gölgelerin arasında bir şey kıpırdandı.

Bıçağımı çekip gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Eski mezarların yakınındaki ağaçların yarattığı gölgeler neredeyse zifiri karanlık, ama arka tarafta boydan boya uzanan eski bir demir çit var, yani orada her ne varsa bu taraftan gelmek zorunda.

Orada her ne varsa ürkütmemek için dikkatlice, diğerlerini uyarmak için bir ısıklık çalışıyorum. En iyi çabalarına rağmen, bana doğru geldiklerini duyuyorum ve gölgelerde saklanan şey de öyle. Tüylerimi diken diken eden, insan sesine benzemeyen bir hırıltı duyuyorum ve ardından karanlığın örtüsünden düşüğümde daha hızlı bir şekilde fırlıyor.

Çürümekte olduğu için olması gerekenden daha hızlı bir şekilde bana doğru ilerleyen şeyi ilk kez gördüğümde gözlerim açılıyor.

Bu lanet bir zombi. Gözleri çökmüş, bembeyaz ve kan çanağına dönmüş. Derisi kemiklerinden eriyor, bazıları dışarı fırlıyor ve eski moda takım elbisesi lime lime olmuş. Ardından mezarlığın içinden esen rüzgârın getirdiği koku çarpıyor yüzüme.

Geri çekilirken bile bir öğürmeyi bastırıyorum. Bana doğru dönmeden önce başı eğiliyor ve ağzı açılarak sarı ve siyah dişlerini gösteriyor. Bana doğru gelmeden önce bir kükreme daha çıkarıyor.

"Orospu çocuğu," diye tısladım. "Hadi gidip kara büyüünün izini sürelim, kulağa eğlenceli geliyor." "Vale!" Lucien bağılıyor. "Zombi!"

"Evet, !" Yavaşça geri adım atarak bağıriyorum.

Hareketlerimi izliyor ve takip ediyor, beni avlıyor.

O çürümüş orospu çocuğunun ağzını bana dayamasına asla izin vermem. Kimsenin yemeği olmayı planlamıyorum, belki kurdun. *Kahretsin, hayır, odaklan.*

Tam o sırada yanımdan bir karaltı geçiyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. Nihayet odaklandığımda Jai'nin zombiyi yere yatırdığını görüyorum, kolları ve bacakları ipe bağlı, derisini kesiyor. Zemini ısırtıyor, o alçak, tüyler ürpertici hırıltıyı çıkarıyor.

"Kahretsin dostum, çok hızlısın," diye mırıldandım, neredeyse çığlık atacaktım.

Bana doğru sırtıyor, gözleri kurt gibi parlıyor. "Sanırım bu bok kesinlikle bir necro olduğunu kanıtıyor."

Lucien yanımda dururken, "Elbette," diye cevap veriyor. "Neden zombiyi durdurmadın?"

"Bilmiyorum, belki de yenmek istemediğim içindir," diye karşılık veriyorum. "Çürüyen et olayını pek sevmem."

"Gerçekten mi? Demek sadece kürk, ha?" diye şaka yapıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. Ellerini havaya kaldırıyor ve zombiyi kaldırmasına yardım etmek için Jai'ye doğru ilerliyor. Zombi ona doğru hamle yapıyor ve Lucien bir çığlık atarak geriye düşüyor, yere çarpmadan önce kollarını savuruyor.

Kıkırdayarak yanından geçip gidiyorum. "Şimdi o kadar da sert değilsin, değil mi?" Çantamı bırakıp tıkaçı alırken alay ediyorum. Yüzümü buruşturarak zombinin ağzına sokup arkadan sıkıyorum. Burnuma dolan koku ve sümüksü, soğuk derisinin verdiği hisle öğürüyorum. Ellerimi silerek Jai'ye başımı sallıyorum. "Bunu merkeze geri götürelim. Artık bize inanmak ve dikkatlerini kurtları değil, büyücüyü avlamaya yöneltmek zorunda kalacaklar. Sadece, belki de parlayan gözleri durdurmalıyız."

"Ah, doğru." Utanç içinde başını eğdi ve gözlerini kırptırdı. Bana dönüp baktığında gözleri hâlâ parlıyordu ama o kadar parlak değillerdi. "Bu daha mı iyi?"

"Belki de sadece arabada kalmalısın." Lucien gülerken burnumu kırııştırıyorum.

YEDİNCİ ŞEF

"R camı indir." Bana tekrar saldıran zombiyi tekmeliyorum. "Kes şunu, pislik."

"Açıklar." Jai bana sırtıyor.

"Hayır, değiller!" Homurdanıyorum. "Neden bu kokuşmuş sihirli piçle arkada oturmak zorundaydım?"

"Kurt-vampir-cadı kaybettin." Jai omuz silkiyor.

"Biliyor musun, kızgın, psikopat bir insanken çok daha az sinir bozucuydun," diye mırıldandım.

Beni gülümseten bir kahkaha atıyor. "Evet, ama o zaman bu gece Vale'in kıcını kurtaramazdım."

Vale arabayı sürerken, "Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu," diye mırıldanıyor.

Jai ve ben aynı "Kesinlikle yaptın," diyoruz.

"Her şey kontrolüm altındaydı. Onu istediğim yere yönlendiriyordum," diye homurdanıyor Vale.

"Başı dertte bir genç kız gibi kaçıyordun." Koltuğunu tekmeliyorum ve o da bana dikiz aynasından bir bakış fırlatıyor, sonra da bilerek bütün camları açıyor.

"Pislik." Bana ulaşmak için çırpınan zombi düşerken onu tekrar itiyorum. "Beni yemeye çalışmayı bırak. Tanrım, en azından önce bana yemek ısmarla."

Bu ikisini de güldürdü ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Başardık. Şimdi tek yapmamız gereken avcılarını ikna etmek ve onları boş bir avın peşine düşürmek, o zaman Quinn ve sürüsü güvende olacak. Belki de kendi halkımıza yalan söylediğimiz için bu kadar iyi hissetmemeliyiz ama doğru amaç için doğru şeyi yaptığımızı bilmek de başımızı döndürüyor.

"Seni becermek için bu mu gerekiyor?" Jai şaka yapıyor. "Sanırım Quinn'in hiç şansı yoktu. Etini çiğ yeme eğiliminde."

Gözlerimi devirip başka tarafa bakıyorum.

"Hadi ama, Quinn'le takılacak değiliz ya," diye alay ediyor Vale ve Jai kuşkulu bir şekilde sessizleşiyor. İkimiz de kırmızı ışıktayken ona bakıyoruz, zombi inleyerek uzaklaşıyor. "Öyle değil mi?"

"Şey, öpüşmüş olabiliriz," diye itiraf ediyor Jai.

Ağzım açık kaldı. "Nasıl? Nasıl yani? Seni esir tutuyordu."

Omuz silkiyor. "Belki de zincirleri seviyorumdur."

"Bu da başka bir şakaydı. Bu beni ," diye mırıldandım. "Quinn'i

öptün." Vale göz kırptı.

"Evet, sonra beni öptü, yani sanırım iki kez öpüştük," diyor Jai ve sonra bakıyor. "Oh, ama, bana öyle bakma. Pisliğin teki olabilirim ama kör değildim. İkiniz de onu becermek istediniz."

Vale ve ben itirazlarımızı dile getirdik, o da güldü.

"Ne yalancılar. Ona nasıl baktığını gördüm. O da sana baktı.

Ben onu öptüm ama sen öpmedin kızma."

"Bunun bir seçeneği olduğunu bilmiyordum," diye itiraf ediyorum.

"Biz düşmanız." "Artık değiliz," diyor Jai yardımsever bir şekilde.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor Vale, elleri direksiyonda sıkışıyor. "O hâlâ bir kurt-"

"Çok ateşli bir tane," diye araya giriyor Jai.

Zombi aynı fikirdeymiş gibi homurdanıyor ve hiçbirimiz bunu inkâr edemiyoruz.

Vale silahını ateşlerken Jai, "İkiniz de kışkırtıyorsunuz," diyor.

Kahretsin, haklı

mı?

Olabilir.

Aslında Jai'yi arabada beklettik. Yeni gücünü ve parlayan gözlerini kendini ele vermeyecek kadar iyi kontrol edemiyor ve avcılarının karargahına yeni bir melez olarak mı giriyor? Aptalca.

Zombiyi bir ödül gibi sürüklerken onu orada bırakıyoruz ve komuta odasına ulaştığımızda komutanımızın ayaklarının dibine atıyoruz. Gözlerini kırıştırıyor ve gözleri açılmadan önce ona bakıyor. "Bu bir zombi mi?"

"Evet, kurtları avlarken bir büyücünün izine rastladık ve bunu şehrin dışındaki mezarlıkta kan dökme büyüsünün kalıntılarıyla birlikte bulduk. Görünüşe göre tüm bu cinayetlerin ve ortalığı kasıp kavuran canavarların arkasında şüphesiz bir büyücü var," diyor Vale kollarını kavuşturarak.

"Kahretsin, sadece cadılar olmasını umuyorduk ama bir büyücü daha mantıklı geliyor." İç geçirdi, şüphesiz o da merak ediyordu. "Bu işleri biraz karmaşıktırıyor. Haydut bir büyücü kimse için iyi değildir."

Vale, "Birimleri dışarı çıkarmalı ve sorumlu her kimse onu avlamaya başlamalıyız," diye söze başladı.

Komutanımız, "Sonra yapacağız," diye yanıtlıyor.

"Sonra mı?" Vale kaşlarını çatıyor, anlamıyor. Bu arada ben de etrafıma bakıyorum.

Karargâh kaos içinde. İnsanlar her yere koşuşturuyor, silahlar dağıtılıyor ve zırhlar kuşanılıyor.

Ne oluyor?

İçimde kötü bir his kabarıyor ve şimdiye kadar bizi hayatta tutan sezgilerim alarm veriyor. Vale'yi dürtüyorum ama o komutanımıza odaklanmış durumda.

"Bir büyücüyü yakalamaktan daha önemli ne olabilir ki?" Vale etrafımızdaki vızıltıyı fark ederek tersledi. "Onlar en büyük tehdit-"

"İşte burada yanıyorsun," diye alay ediyor, fazlasıyla mutlu görünüyor. "Büyücüyü yakalayacağız ama önce kurtların işini bitireceğiz."

Vale, "Hiç yok ve büyücünün birinci önceliğe sahip olması gerekiyor," diyor.

"Oh, mu? O zaman sürünün yerini neden biliyorum? Silahlanın, gece karanlığında saldıracağız."

"Neden bahsediyorsun sen?" Vale talep ediyor, yaklaşırken sesi sertleşiyor.

Komutanımız onu sorgulamaya cüret ettiği için öfkeyle bakıyor. "Tek avcı sen değilsin Vale ve belli ki bu işi . Eskisi kadar adanmış değilsiniz, bu yüzden sıraya girin. İçeriden bir kaynaktan kendi bilgilerimizi aldık. Şimdi bizimle olacak mısın, yoksa işine son vermem mi ?"

Vale'in çenesi gıcırdıyor. "Peki ya büyücü?"

"Daha sonra halledilecek." Komutan onu omzundan alkışlar. "Tarih yazma zamanı Vale. Babanın adını yaşatma ve onun intikamını alma zamanı."

Kalbim dururken Vale gözlerimle
buluşuyor. Kurtların nerede olduğunu
biliyorlar.
Quinn ve sürüsünün peşinden gidiyorlar. Bu gece.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt

I bu akşam sürünün karşısına çıkarılacağım. Şimdiye kadar yaptığım şey yayılmıştır ve eminim gerçek çarpılmıştır. Benden nefret edebilirler ve bir hain olduğumu düşünebilirler. Sorun değil. Pişman değilim. benim eylemlerim.

Onları kurtaracaksa hayır.

Bütün gün ziyaretçilerim var. Dom bana eşlik ediyor, sonra Filmea ve White. Hepsi bana nedenini soruyor ama kızgın görünmüyorlar. Bunun yerine, bu durumda olduğumuz için üzgün görünüyorlar. Yaptıklarına rağmen bu kadar çok kişinin beni önemseyip yanımda olması yardımcı olduğu kadar acı da veriyor ama beni kurtaramazlar. Bana ne olacağına sürü karar verecek. Ölümümü ya da sürgün edilmemi talep edebilirler.

Bu ölümden daha kötü olurdu.

Her iki durumda da, bu akşam Jang ve Marie için kolay olmayacak. Kızlarının ve bir sonraki alfalarının müzikle yüzleşmesini izleyecekler ve bunun kalplerini kıldığını biliyorum. Babam görevi ve aşkı arasında sıkışmış durumda ve yapması gereken şey için onu suçlayamam. Sürünün onun için her şeyin üstünde olmasına asla içerlemedim çünkü olması gereken bu. Onları güvende tutmak için doğru olanı yapacağını biliyorum ve cezamı beklerken bu bana teselli veriyor.

Ona söylediklerim doğru, bununla onurlu bir şekilde yüzleşeceğim.

Kapı açıldığında ve Jang orada durduğunda, ifadesi soğuk ama gözleri acıyla doluyken, zamanın geldiğini anlıyorum. Ayağa kalkıyorum ve onu kapıda karşılıyorum. Kolumu usulca kelepçeleyerek burada benimle olduğunu hatırlatıyor. Merdivenlerde duruyoruz. "Unutma, ne olursa olsun, sen hâlâ benim kızımsın."

"Sorun değil," diyorum dürüstçe, sonra eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Beni her zaman kurtaramazsın baba."

Gözlerini kapatır. "Yapmam gerekiyor."

"Bu sefer değil," diye cevap veriyorum. "Seni seviyorum baba. Yıllar boyunca beni pek çok kez kurtardın. Bana mutlu bir hayat verdin ve hiçbir ŗeyim yokken bana bir aile, bir amaç ve bir ev verdin. Hiçbir ŗeyden piŗman değilim, hiçbir ŗeyi de deęiŗtirmezdin. Ne olursa olsun, senin kızın olmaktan gurur duyuyorum."

Aŗaęı bakıyor, gözleri cam gibi. "Ve senin baban olmaktan gurur duyuyorum."

Kolları beni sarıyor ve sıkıca kavıyor. Uzaklaŗmadan önce onun sıcaklığını, rahatlığını ve güvenliğini içime çekiyor. Bunu benden daha fazla durduramaz. Yapabilseydi yapardı, Jang benim için dünyayla savaŗırdı, ama ona izin vermeyeceğim.

Bu sefer değil.

"Seni seviyorum baba," diyorum yüzümü tekrar ne çevirirken. "Bu asla deęiŗmeyecek. Ben hazırım."

"Sana kamanı söylesem kaar mıydın?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Kamayacağım, ne ŗimdi ne de baŗka ."

"Benim korkusuz, aptal kızım," diye fısıldıyor. "Sen bu sürü için her zaman çok zeldin." Beni dıŗarıda bekleyen betaların yanına götürüyor.

Gözleriyle cesurca buluŗuyorum ve son bir kez saygıdan bakıŗlarını indiriyorlar. Artık asla alfa olamayacağım. Etrafımızda koruyucu bir halka oluŗturup bizi toplanmıŗ sürüye doğru götürdüklerinde ben de selam veriyorum.

"Canlarına oku," diye fısıldıyor Jang eğilirken. "Seninle olduğumu bil, *biz* seninleyiz kızım. Her zaman kalbinin içinde olacağız. Biz biriz. Sonsuzuzuz." Jang yanımdan geçip imenli tepeye doğru adım atıyor ve toplanan kalabalık sessizleŗiyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Bir toplantı çağrısı yaptık," diye gürledi Jang. "Bahse girerim ŗimdiye kadar hepiniz söylentileri duymuŗsunuzdur. Söylentilerin tehlikeli olabileceğini bilin ve biz sadece gerçekle ilgileniyoruz." Sesi acı doluydu. "Ve size her zaman gerçeği vereceğiz. Alfanız olarak, sürünün refahını her ŗeyden önce korumak benim görevim." Derin bir nefes alıyor. "Quinn sürüye karŗı bir eylemde bulundu. Kendince sebepleri vardı ve bu konuya geleceğiz ama gerçek bu. Avcının gitmesine izin verdi." Kalabalık kıpırdanır ve baęırılŗlar yükselir ama o sakinleŗene kadar bekler. "İstediklerinizi almak ve ceza vermek benim görevim ama bu konuda yapamam. Tarafsız olamam ve görevimi yapamam."

"Jang!" Nefesim kesildi.

Daha dik duruyor. "İstedğin buysa seve seve çekilirim ama alfa olarak görevlerimi kızıma olan sevgimden üstün tutmayacağım. Sürümüzün bütünlüğü ve kalbi her zaman aile olmuştur ve Quinn benim ailemdir. Ne yapmış olursa olsun o benim kızım ve onu bir alfa olarak yargılayamam. Cezasını onunla birlikte çekeceğim."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken gözlerim yanıyor.

"Hayır," diye tıslayarak bir adım öne çıkıyorum ama diz çökerken bana bakmıyor bile.

Alfa dizlerinin üzerinde, asla olmaması gereken bir yerde, başı öne eğik.

Jang'ın beni ne kadar sevdiğini daha önce bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Yanında dizlerimin üzerine çöküp elini tuttum. "Ayağa kalk, Jang. Senin yerin diz çökmek değil, asla, kimse için değil."

"Senin için burada seve seve ölürüm kızım," diye yanıtlıyor bakışlarımı karşılayarak. "Ait olduğum yer burası, senin yanında."

Gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Ben seçimimi yaptım!" Yalvarıyorum.

"Ben de öyle. Kızımın yanında durmazsam yaşayabileceğimi gerçekten düşündün mü?" Gülümsüyor. "Aptal kız. Ben senin her şeyden önce babanım."

"Ve eşim." Annem diğer tarafıma geçip elimi tutuyor. "Birinin günahı, dedikleri gibi." Göz kırpıyor ve bana bakıyor. "Seni seviyorum," diyor Jang'a.

"Ve ben de seni, dostum," diye fısıldıyor.

"Sessizlik!" Sürü kaosa sürüklenirken White kükrüyor ve sonra bize bakıyor. En yaşlı beta olarak bu artık onun görevi ve ağırlığın altında eziliyor. "Quinn'in kaderine karar vermek için buradayız, Jang."

"Biliyorum ve bunu onunla birlikte kabul ediyorum. Ona yapılanlara da katlanacağım." "Ben de öyle," diyor annem ve ben hıçkırıklarımı bastırmak zorunda kalıyorum.

Güvende olduklarını bilerek her şeye katlanmaya hazırdım ama şimdi nasıl katlanabilirdim? Sırf beni sevdikleri için benimle birlikte acı çekecekler.

"Beyaz, lütfen, konuşmama izin ver," diye rica ediyorum.

Başını sallayıp geri çekilmeden önce kaşlarını çatıyor. Hâlâ ellerini tutarak ayağa kalkıyorum ve sevdiğim sürüyle yüzleşiyorum. "Hepinizin soruları olduğunu biliyorum ve aranızda hâlâ bana inanan ya da güvenen varsa, beni dinlemeniz için size yalvarıyorum. Başıma gelmesini istediğiniz her şeye katlanmaya hazırdım ama boş durup aileme ceza verilmesine izin veremem. Jang sizin alfanız. Yıllarca haysiyet ve saygıyla liderlik etti. Annem sizin kalbiniz, çocuklarınıza baktı ve yanınızda savaştı.

Ailem öldürüldüğünde buraya geldim ve bir yuva buldum. Güvenmeyi ve sevmeyi yeniden öğrendim. Siz bana bunu gösterdiniz ve ben de karşılığında hayatımı size adadım, elimden gelen en iyi alfa olmak ve babam gibi olmak için çalıştım." Jang'a bakıyorum. "Ya da herhangi bir erkek veya kadının bu adamla boy ölçüşebileceği kadar iyi. Bugüne kadar yaptığım her şey sizi güvende tutmaya çalışmak ve beni koruyan yuvamı korumak içindi." Bana karşı bir yumuşama görüyorum -benimle birlikte büyüyen, iyileşmeme yardımcı olanlara.

"Tek istediğim bu. Lütfen bunu bir kez dinleyin ve sonrasında hala beni-bizi cezalandırmak isterseniz, bunu sevgiden başka bir şeyle kabul etmeyeceğim." Gökyüzü turuncular ve pembelerle aydınlanırken, güneş batarken ve gece yerini alırken daha uzun duruyorum. "Ben yapacağımı yaptım. Avcının gitmesine izin verdim. Bu doğru."

Devam etmeden önce tepki vermelerine izin veriyorum. "Beni rehin alan avcı oydu. Adı Jai ve çocukken ailesi bir vahşi tarafından öldürüldü ve o da neredeyse ölüyordu. O yarı kurt, yarı insan bir melez ve ben onda bir savaşı başlamadan durdurma şansı gördüm. Umut ve daha iyi bir gelecek için bir şans gördüm. Avcılar geliyordu ve geriye kalan tek şey alevler ve ölüm . Bunu ilk elden gördüm ve bunun burada olmasına izin veremezdim. Buna seyirci kalıp bir aileyi daha kaybedemezdim, bu yüzden bir seçim yaptım. Umuda, ikinci şanslara inanmayı seçtim ve avcılar durdurabileceği umuduyla onun gitmesine izin verdim. Yaptığım şeyi sevgiyle yaptım, asla kötü niyetle değil, ama öfkenizi ve güvensizliğinizi anlıyorum. Sizden bugüne kadar yaptıklarına bakmanızı ve beni bunlara göre yargılamanızı istiyorum. Sizden bu sürüye verdiğim ve başardığım her şeyi düşünmenizi istiyorum. Bana daha önce pek çok kez gösterdiğiniz gibi anlayışınızı ve bağışlamanızı istiyorum. Hayatım için yalvarmıyorum. Onları için için yalvarıyorum."

O zaman söyleyebileceğim başka her şeyi yutuyorum, aile dediğim sürüye bakıyorum ve gerçeğimi görmelerine izin veriyorum. Onlar için ölebilirim. Onlar için acı çekerim. Onlar için her şeyi yaparım, yeter ki bana izin versinler.

Tekrar diz çöküyorum ve Jang gözlerinde parlayan gururla bana bakıyor. "Seninle gurur duyuyorum kızım. Gerçek bir lider oldun."

Beyaz öne çıktığında ay ışığı yüzünü öpüyor. "Oylama yapmamız gerekiyor. Ben nerede durduğumu biliyorum, betalar da öyle, ama hep birlikte karar vermeliyiz-"

"Quinn!"

Adım o kadar yüksek sesle haykırılıyor ki ağaçların arasında yankılanıyor. Ayağa kalkıp kaynağını araştırıyorum. Olamaz. Olamaz.

"Quinn!" Başka bir ses.

"Kahretsin, dişi kurt!"

Vale, Lucien ve Jai nefes nefese, kir ve ter içinde karanlıktan çıkarken gözlerim ağaçların arasında daralıyor ve nefesim kesiliyor. "Ne-" Jai ellerini sallarken ben bir adım öne çıkıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Quinn! Geliyorlar! Avcılar geliyor!" diye bağırır. Bildiri üzerine kaos patlak verir.

KİRALIK DOKUZ

"D Om, onları hemen buraya getir," diye emrediyorum. "Onları canlı tutun."
Dom ve White benim emrimle sürünün içine dalıyor. Jai ve Vale direnmeye çalışıyor ama Lucien onları daha yakına çekmelerine izin veriyor. Onları izliyorum

Avcılar çekilirken sürüden gelen hırıltılar ve tehditler altında küçülmeyi reddederek mücadele ediyor.

Jang ayağa kalkarken önümüzde dizlerinin üzerine çöktüler. "Avcılar," diye tısladı.

Bir şey sipariş edemedim önüne geçiyorum ve her birinin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Burada ne işiniz var?" diye soruyorum.

Vale, White'ın ellerini iterek, "Seni uyarıyorum, tabii ki, dişi kurt," diye homurdanıyor. "Eğer bana bir daha dokunursa, bağırsaklarını deşerim."

Bir hırıltı yükseliyor ve iç çekiyorum. "Yeter," diye emrediyorum ve hırıltı kesiliyor. "Avcıların geldiğini söylemiştin."

Vale dişlerini gıcırdatır ve başını sallar.

"Onları buraya sen mi getirdin?" Jai'ye bakıyorum, tırnaklarımı pençeye dönüştürüp boğazına bastırıyorum ve gözleriyle buluşana kadar başını yukarı kaldırıyorum. Bana karşı koymuyor ya da tartışmıyor, sadece bekliyor.

Bir parçam bize ihanet ettiği için incindi.

"O yapmadı," diye cevaplıyor Vale. "Bizi buldu ve sana ve sürüne yardım edip avcıları yakandan düşürmemiz için bizi ikna etti. Bölgede bir büyücünün izlerini bulduk ve kurbanlarından birini yakaladık ve dikkatlerini başka yöne çekmek için onlara götürdük, ancak sürünün nerede dair içeriden bilgi sahibi olduklarını söylediler. Bu gece saldıracaklar. Hazırlanmanız gerekiyor."

Tam sözlerini bitirirken uzaktan bir uluma duyulur; bir uyarı çağrısı.

Jai'nin gözlerinin içine bakarak, "Buradalar," diye fısıldıyorum. "Bunu sen yapmadın değil mi?" "Hayır," diye söz veriyor. "Asla."

Yutkunarak bakışlarını inceliyorum.

Jang, "Onlara güvenemeyiz," diye itiraz ediyor.

Artık bir seçeneğim var. Geri çekiliyorum ama pençelerimi kınına sokmuyorum. "Onlara güveniyorum. Bizi uyarmalarına gerek yoktu." Jang'a bakıyorum. "Doğruyu söylüyorlar." Sesimi yükseltiyorum. "Kadınları ve çocukları içeri alın. Bu bir tatbikat değil. Sürü saldırı altında!"

Devam eden duruşmaya rağmen emirlerime atlıyorlar. Tatbikatlar ve yılların pratiği, herkesin panik ve korkusuna rağmen her şeyi sorunsuz hale getiriyor. Kadınlar ve erkekler yavrularını kapıp güvenli evlere koşarken diğerleri de hazırlanıyor. Bir kurtadam dalgasının savaşmaya hazırlanmasını izliyorum, Jang'a bakarken nöbet tutuyorum.

"Eğer sen onlara güveniyorsan, ben de onlara güveniyorum," dedi ve başımın arkasından tutup alınımdan öptü. "Bunu durdurmaya çalıştığını biliyorum. Elinden geleni yaptın. Şimdi halkımız için, topraklarımız için savaşma zamanı. Sen güneyi al, ben de kuzeyi alacağım."

"Baba-"

Gözleri kapanıyor ve tekrar alınımdan öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum, Quinny'm. Şimdi sürüye seni neden alfa olarak seçtiğimi göster. Halkımızı güvende tutalım."

Başımı sallayarak geri çekiliyorum ve o da dönüyor, gözleri kehribar rengine dönüyor. "Değişin! Gördüğünüz her avcıyı öldürün. Güvenli evi koruyun. Hattı koruyacağız. Bu gece ailelerimiz, sürümüz ve topraklarımız için savaşacağız!"

Jang başını geriye atıp onlara ulumalar havada yankılanıyor. Gözlerimin kaydığını hissediyorum ve ben de onlarla birlikte kederli, öfkeli bir uluma çıkarıyorum.

Başımı eğdiğimde Vale'nin, Lucien'in ve Jai'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorlar.

"Yardım edebiliriz," Lucien.

"Nasıl?" Sesim bir hırıltıya dönüştü. Dişlerimin uzadığını ve gücümün topraklarımıza aktığını biliyorum.

Yaptığım her şey boşunaydı. Geliyorlar ve kimse güvende değil ama topraklarıma ya da sürüme zarar vermelerine asla izin vermeyeceğim. Önce ben ölürüm.

"Biz onların en iyi avcılarınız," diye alay ediyor Vale. "Tüm stratejilerini, hamlelerini ve zayıflıklarını biliyoruz."

"O zaman hızlı konuş," diye emrediyor Jang.

"Biz ona hesap verimiz, sana değil," diye hırılıyor Vale, Jang'ın tüyleri diken diken olmasına rağmen onunla burun buruna geliyor. Geri adım atmıyor ve sonunda Jang sırtarak bana dönüyor.

"Ondan hoşlandım. Her şeyi çabucak   ren." Adamlarımızı hazırlamak için fırtına gibi uzaklaşıyor ve hiçbirinin kaçma şansı olmadığından emin oluyor. Neyse ki sadece  nden ve yanlardan gelebiliyorlar. Eğer arkadan dolaşmak isteselerdi, derelerden ve dağın üzerinden tırmanmaları gerekirdi ki bu da insanlar için imkânsız.

"İki dalga halinde gelecekler. İlki dikkat dağıtıcı olacak, dikkatinizi çekmek için kafa kafaya saldıracaklar. İncisi ise sizi hazırlıksız yakalamak için yanlardan ya da arkadan dolanacak ve sinsice yaklaşıp boğazınızı kesecek. Adil oynamayacaklar. Kurtboğan, gümüş ve silah kullanacaklar. Ağaçlarda keskin nişancıları da olacak," diye hızlıca bilgilendiriyor Vale beni.

"Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Evet, birçok kişi ölecek," diye .

Başımı sallayıp aceleyle emir yağdıran Jang'ın yanına gidiyorum. "Keskin nişancıları için ağaçlarda bekleyen en iyi dağcılarımıza ve bize gizlice yaklaşmaya çalıştıklarında her iki tarafa da karışan daha fazlasına ihtiyacımız var. Herkesi kurtboğan ve gümüş olacağı konusunda uyarın. Hızlı olmaları ve tereddüt etmeden hareket etmeleri gerekiyor. Avantajımızı kullanalım. Bu toprakları biliyoruz. Bazılarını vadiye, bazılarını da götürebiliriz, ayrıca biz daha hızlı ve güçlüyüz. Ben en hızlısıyım, bu yüzden g t rebildiğim kadarını götürüp geri geleceğim."

"Hayır, Quinny," diye başlar Jang.

"Evet, Alfa. Bunun doğru hamle olduğunu biliyorsun."

Bana o kadar kederli ve acılı bakıyor ki elimde olmadan elini tutuyorum. "Ben hallederim, güven bana. Bunu bu gece bitirelim."

O sırada Marie gelir, yüz ifadesi sert ve hazırdır. "O haklı. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Bu gece bir aile olarak sürümüz için savaşacağız ya da  leceğiz."

İkimizi de tutup kucaklıyor ve bir anlığına geri çekilmeden önce sıcaklıklarını içime çekiyor. "Ben de avcıları kullanacağım."

"Tamam, sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap, Quinn." Ben arkamı dönmek üzereyken Jang elimi tutuyor. "Güvende kal. Seni kaybedemem Quinn. Beni anlıyor musun?"

Sırıyorum. " nce beni yakalamaları gerekirdi." "İşte benim kızım." Sırıyorum.

Marie yanağımdan öpüyor. "Hepsini öldür," diye fısıldıyor, sonra da bir savaşçı gibi ait olduğu yerde, sıranın en önünde yerini alıyor.

Aceleyle Vale, Lucien ve Jai'nin yanına dönüyorum, silahlarını kuşanmışlar, önlerinde bir çanta açık. "Sürüden kimseye zarar vermeyin yoksa sizi öldürürler. Sizi şimdilik dost olarak işaretledik ama yolumuza çıkarsanız tereddüt etmezler."

"Anladım." Lucien bir çanta kaldırır. "Burada eğlenceli oyuncaklarım var. Bazılarını durdurmak için onları olabildiğince uzağa yerleştireceğim."

"Bekle." Gitmek üzereyken elini tutuyorum. Elime bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor, ben de zorlukla yutkunuyorum. "Bir kurt al. Böylece hepimiz nerede olduklarını biliriz ve onlardan kaçabiliriz."

Bir kurdun arkasını kollamasından açıkça nefret ettiği için kıllanıyor ama sonunda başını eğiyor.

Bir ısıklık çaldım ve Dom aceleyle yanıma geldi. "Lucien'le git. Eğer herhangi bir avcı size gizlice yaklaşırsa, onları öldürün. Diğerlerini sürü bağı aracılığıyla tuzakların nerede olduğu konusunda uyar ki onlardan kaçınabilelim."

"Bundan emin misin bebeğim?" Dom avcılara bakarak mırıldanıyor.

Sevecenliği karşısında hepsinin kaskatı kesildiğini görüyorum ama Dom'u hızlıca kucaklıyorum. "Başka seçeneğimiz yok. Gidin."

Dom yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de bana yöneltilen bakışları görmezden geliyorum; çok daha kötülerini yapmışken Dom'un bana dokunmasından neden birdenbire rahatsız olduğumu anlayamıyorum. "Güvende kal, bebeğim."

Onun ve Lucien'in ağaçların arasına dalmasını izledikten sonra Vale ve Jai'ye dönüyorum.

"Ben ikinizle kalacağım," diyorum. "Şimdilik biraz uzaklaşmayı planlıyorum. Ben bunu yaparken arkamı kollayacağına güvenilebilir miyim?"

", değil mi?" Vale tersler. "Evet," diye yanıtlar Jai.

"Güzel." Yaklaşıyorum ve bir pençemi Vale'in boynuna bastırıyorum. Dondu kaldı. "Eğer ailemden birine zarar verirsen, o güzel boğazını koparıp yerim."

Dudaklarıma bakıyor ve sesi alçak ve neredeyse flört eder gibi çıkınca donup kalma sırası bana geliyor. "Güzel, ha?"

Gözlerimi devirerek elimi çektim. "Sadece yolumdan çekil ve bir işe yara yoksa seni kendim öldürürüm." Jai'ye bakıyorum, o çılgınca sırıtıyor. "İkinizi de."

"Böyle yapma, Quinn." Göz kırptıyor. "Geri geldim, değil mi?"

"gerekiyordu." Geri çekilip sırtırken homurdanıyorum. "Aptallar, ama şimdilik aynı taraftayız gibi görünüyor. Beni vurmamaya çalış."

Elbisemi kaptım ve külotumu indirmeden önce başımın üzerinden yırttım. Karşılarında çıplak duruyorum, gözlerim parlıyor ve pençelerim dışarıda. "Ve ayak uydurmaya çalışın." Dönüşüyorum.

Daha önce yer değiştirdiğimi görmüşlerdi ama pençelerim yere değdiğinde Vale beni izlerken şok olmuş gibi görünüyor. Gözlerimi deviriyorum, ona dişlerimi gösteriyorum ve yanından geçip gidiyorum.

İnsanlar gelmeden önce ne kadar vaktimiz var bilmiyorum ama Vale ve Lucien kadar hızlılarsa çok uzun sürmeyeceğine bahse girerim. Bu gece kaybedebileceklerimiz için kalbim sızlıyor ama böyle düşünmeyi göze alamam, bu yüzden sürümüzü savunmaya hazırlanan diğer kurtlara doğru tırıs ile ilerlerken, iki avcı da arkamdan gelirken bu duyguyu bir kenara itmeye çalışıyorum.

Ne garip bir gün.

KIRKINCI BÖLÜM

I avcıların buraya gelmesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Sürüyü uyarabilmek için onların dikkatinden kaçmamız istediğimizden çok daha uzun sürdü. Biz onlar çoktan hazırlanmış ve araçlara doğru gidiyorlardı. Neyse ki Jai yolu biliyordu ve buraya onlardan önce gelmeyi başardık, ama kuyruğumuzdan ayrılmıyorlar.

Bir taraf seçtik ve şimdi bunun için savaşmalıyız.

Öldürmek zorunda kalabileceğim arkadaşlarım için pişmanlık duyuyorum, sadece işlerini yapmaya çalışan masumlar, ama yapmam gerektiğini biliyorum. Bu gece sürünün içinde toplandığını gördüğüm çocuklar ve aileler kararımı pekiştirdi. Onlar da masum ve ölmeyi hak etmiyorlar.

İşte bu şekilde kendimi fazlasıyla mutlu bir adam, daha doğrusu kurt tarafından takip edilirken buluyorum. Çömelerek çukurları olabildiğince hızlı kazıyorum, patlayıcı tuzakları yerleştiriyorum ve sonra devam ediyorum. Her birini işaretlemiş gibi görünüyor, gerçi bunun nasıl işe yaradığını bilmiyorum. Avcıları yavaşlatmak ya da caydırmak umuduyla onları sürü arazisinden olabildiğince uzağa yerleştirdik.

Tüm bu süre boyunca kurt arkamı kolluyor. Elim seçiriyor, saldırmaya karar verirse diye silahımı istiyorum ama kendimi rahatlamaya zorluyorum. Quinn bizi güvenli olarak işaretledi, bu yüzden şimdilik buna güvenmek zorundayım. Aksi takdirde, tüm bunların ne anlamı var?

Yine de bu gergin olmadığım anlamına gelmiyor, çünkü ben bir avcıyım ve o da bir kurt.

Düşmanız ama kendi kendine ılık çalarak çalışmamı izlerken umursamıyor gibi görünüyor. Sessizliği doldurmam gerekiyor ama nedense aklıma gelen ilk şey ağzımdan kaçıyor ve kendimi tekmelemek istiyorum.

"Demek Quinn'le birliktesiniz?" Mayın dikmeden önce ellerimi ıslak toprağa sokarken soruyorum. Yavaşça üzerini örtüyorum ve bir sonraki alana geçmeden önce bizim için işaretliyorum ama kurt Dom çoktan orada.

Sırtarak pençelerini toprağa vuruyor ve benim dakikalarımı alacakken bir saniyede kazıyor. "Arada sırada."

"Bu ne anlama geliyor?" Ona bakamayarak soruyorum.

"Neden, avcı? Kışkandın mı? Biri bir kurda mı aşık oldu?" Homurdanıyor.

"Hayır, sadece merak ettim. Sorduğumu unut," diye homurdandım.

"Oh, yapamam-" Durdu ve başımı kaldırdım. Etrafına bakarken gözleri kısılmıştı. "İnsanlar," diye tıslıyor.

Çabucak ayağa kalkıyorum, silahımı çekiyorum ve sırtımı bir ağaca dayıyorum. Hareket etmem gerekirse diye her iki tarafta da boşluklar var ama bu kimsenin bana gizlice yaklaşamayacağı anlamına geliyor. Dom bana bakıyor, ben izledikçe keskinleşen dişleriyle sırtıyor. "Geri çekil, avcı. Quinn'e seni güvende tutacağıma söz verdim."

Vites değiştiriyor. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Bir an önümde bir adam duruyor, sonra duyulabilir bir kemik kırılmasıyla kocaman kahverengi bir kurt önümde dikiliyor, sırtındaki tüyler diken diken oluyor ve hırlıyor.

Silahımı kontrol ediyorum ve ateş etme ihtimallerine karşı çömeliyorum. Çizmeli ayakların çitirtisini ve konuşan avcılarının fısıltısını duyana kadar birkaç dakika daha geçiyor. Sürü bölgesine önce zamanları olduğunu düşünüyor olmalılar çünkü saldırmakta tereddüt etmeyen kurdun önünde tökezleyerek dururken dikkat etmiyor gibi görünüyorlar. Onlar silahlarını kaldıramadan Dom sıçrıyor.

Birinin üzerine düşüyor ve boğazını parçalıyor, sonra ikincisini yakalıyor, çığlık atarken onu ısıırıyor. Üçüncüsü silahını kaldırmaya başlıyor ve ben tereddüt ediyorum ama Dom orada, adamın elini ısırarak koparıyor. Silah düşüyor ve avcı bağırıyor, gözlerini kolundaki kütüğe dikmiş bakıyor.

Dom bu dikkat dağınıklığını kullanarak onu yere düşürüyor ve hâlâ hayattayken vücudunu çekiştirerek boşaltmaya başlıyor. Boğazımdaki safrayla başka tarafa baktım ve o zaman gördüm. İkimizin de dikkati o kadar dağılmıştı ki gizlice yaklaştıklarını fark etmedik bile. İkimizin de hâlâ hayatta olmasının sebebi yaşadıkları şok ve dehşet ama şu anda kurda odaklanmış durumdalar.

Ateş ediyorum ve kurt dönüyor, kocaman gözlerinden ve ağzından kan damlıyor. Ona sinsice yaklaşan iki avcı arkasında ölü yatıyordu.

Onun hayatını kurtardım.

Bir kurdu kurtardım ve kendi türümü öldürdüm.

Elim düşüyor ve kurt havayı koklamadan önce onlardan bana bakıyor ve bir an sonra kanlar içinde, çırılçıplak bir Dom karşımda duruyor. "İyi atıştı, avcı." Sırıttırıyor. "Şimdi bombalarını yerleştirmeyi bitir, fazla zamanımız yok."

Başımı sallayarak silahımı kılıfına sokuyorum ve yere düşüyorum, ikimiz de sessizce çukur kazıyoruz, geri adım atmadan önce olabildiğince çok bomba yerleştiriyoruz.

"Sence işe yarayacak mı?" Dom soruyor.

"Umarım öyledir. Çok geçmeden öğreneceğiz."

Dom başını sallayarak geri döner. "Dönsek iyi olur." Onu takip ediyorum ve bana bakıyor. "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler. Bir avcı için o kadar da kötü değilsin." Omzuma vuruyor. "Quinn'e kahramanlıklarından bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

"Dom, yapma-" Ben kekeliyorum ama o sadece gülüyor. Kurtlar.

Geri döndüğümüzde, ağaç hizasında bekleyen bir sıra kurt var, hepsi düzen içinde ve açıkça bir saldırı bekliyorlar. Etrafa yayılmış birçok ev artık karanlık ve her şey neredeyse sessiz. Ay ışığı güzel topraklarda ve ötesindeki kıvrıl dağlarda parlıyor.

Ortada kurt formundaki Quinn duruyor, Vale ve Jai de onun arkasında. Jang onların yanında insan formunda, çenesi sıkılı.

"Hazırlar. Erken keşif avcılarına rastladık, yani geri kalanlar çok geride kalmayacak," diye bilgilendiriyorum onları.

Jang başını sallıyor ve itiraf etmeliyim ki alfada onu mutlu etmek için her emrini yerine getirme isteği uyandıran bir şeyler var ve ben bir kurt bile değilim. Jai haklıydı. O kocaman bir piç ve çok korkutucu ama Quinn'e baktığında gözlerinde sevgi ve koruyuculuktan başka bir şey yok.

"Biz hazırız."

Vale, "Geldiklerinde kayıplar olacak," diye söze başlıyor ama Jang ona korkusuz kardeşimi bile susturan bir bakış atıyor.

"Biliyoruz ve hazırız. Siz hazır mısınız, avcılar?"

"Evet." Vale başını sallıyor. "Sizinleyiz ama lütfen, saldıran herkes kötü değildir."

"Ailemi öldürmek için buradalar, bu yüzden bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Hoşunuza gitmiyorsa gidin," diye homurdanıyor Jang.

Quinn oflayıp pufluyor ve ağaçların yanındaki kurtlara ilerliyor, bizi görmezden gelip uzaklara bakıyor. Jang onun gidişini izliyor, yüzü yumuşuyor.

Bir süre gözlemledikten sonra bize bakıyor. "Ne olursa olsun kızımı güvende tutun. Zaten çok şey kaybetti. Bana söz ver. Düşman olarak başladık ama ben gerçeği görüyorum. Şimdi yemin et. Ne olursa olsun Quinn'i kurtaracağına yemin et."

"Neden bize soruyorsunuz?" Bilmek istediğim için karşılık veriyorum.

Gözlerimi bilmiş bir bakışla karşılıyor. "Hepimiz ay ışığının yaratıklarıyız, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz kaderlerin içine doğduk. Bu dünya çok büyük ve gizemli bir yer, yine de kesin olarak bildiğim üç şey var. Bir, ben o kızın babası olmak için yaratılmışım. İki, o kız bu dünyanın gördüğü en muhteşem alfa olacak. Üç, sadece bir ideal için kendi halkına ihanet etmezsin. Bunu değer birini kurtarmak için yaparsın. Şimdi, bunu fark etmemiş ya da kabul etmemiş olabilirsiniz ama gerçek bu. Kader sana yol gösteriyor ve şimdi senden bunu istemek zorundayım."

"Onu güvende tutmak için her şeyi yapacağız," diye karşılık veriyorum hışımla.

"Güzel, bu iyi." Başını sallıyor. "Bunu kolaylaştırmayacak. Asla yapmaz." Sırıttıyor. "Her zaman çok cesur ve iradeli olmuştur. Bu yönüyle babasına çekmiş ama annesinin iyi kalpliliğine sahip. Onları çok özlüyorum, o da öyle." Vale gibi ben de irkildim ve Jang hüzünle gülümsedi. "Geçmiş geri alamayız ama geleceğimizi değiştirebiliriz. Yapamayacağımızı düşünsek bile babalarımızın günahlarının kefaretni ödeyebilir ve onları düzeltebiliriz." Gözlerimizin önünde değişiyor, kocaman siyah bir kurda dönüşüyor - Quinn'i kaçırdığımızda onu kovalarken gördüğümüz kurda. Bize keskin, bilmiş bir bakış atıyor ve halkına doğru yöneliyor.

"Daha fazla yanılıyor olamazdı," diye alay ediyor Vale. "Bunu ruhlarımızı kurtarmak için yapıyoruz."

Başımı sallıyorum ama gözlerim Quinn'e kayıyor, haklı olup olmadığını merak ediyorum.

Onunla tanıştığım andan beri tek yaptığım onu elimden geldiğince savunmak ve kurtarmak gibi görünüyor, sanki aramızda her zaman var olan bir bağ varmış gibi, olmaması gereken zamanlarda bile.

Bu kader mi yoksa kalbinizin arzusu mu?

ŞAFTÖR EORtY-ONE

T Önümdeki ağaçlar hışırdıyor ve ben hırslayarak atlamaya hazırlanıyorum ama bu bizim gelişmiş ekibimiz, uyarı sistemimiz. Ağaçların arasından , nefes nefese ve kanlar içinde kayarak duruyorlar.

Sadece beş tane var.

Yirmi tane vardı. *Hay*

sikeyim!

"Ne kadar uzağa?" Jang havlıyor ve onlarla etkileşime geçmek için insan formuna geri dönüyor.

"Tam ," diye cevap veriyor biri, geri dönerken. "Belki dakika. Diğer herkesi öldürdüler."

Jang homurdanıyor ve bize dönüyor. "Hazır olun! Sürümüz için! Halkımız için!"

Başımızı geriye eğip bir kez daha uluyoruz, onlara son bir uyarı. Onlar avcı olabilir ama biz kurdüz.

Bundan sonra sessiz kalıyoruz, dolunayın altında avcılarının gelmesini bekliyoruz. Mutlu bir koşu ve av gecesi olması gereken şey çoktan mahvolmuştu ama şimdi, ufukta batmadan ve güneş doğmadan önce her şey değişmiş olacak.

Bunu içimde hissediyorum.

Adrenalin ve avlanma ihtiyacı beni sabırsızlandırırsa da nefesimi dengede tutuyorum ve ilk avcıyı duyduğumda neredeyse zafer çığlıkları atıyorum. Sessiz olmaya çalışıyorlar ama dağıldıkları için onları duyabiliyoruz.

Vale'nin tahmin ettiği gibi, ağaçlara tırmanmaya çalışıyorlar. Biliyorum çünkü bir çığlık ve gümbürtü geliyor, sanki bir ceset dşuyormuş gibi ve ardından daha fazlası geliyor. Avcılar aniden ağaçların arasından fırladılar, silahları havadaydı ve ateş etmeye hazırdılar. Bizi gördüklerinde gözleri açılıyor ama ben onlara odaklanmıyorum.

Ben saldırırım. Onlar benim düşmanım.

Bizi öldürmeye gelen avcıların üzerine atlarken çığlıklar yükseliyor. Ormandan daha fazlası akıyor, ağaçların arasındakileri geçmeyi başaranlar. Silahlar ateşleniyor, koku berbat ve gürültü yüksek. Bir kurt uluması duyuyorum ama bakacak vaktim yok.

Odaklanmak zorundayım.

Vurduğum ilk avcı yüzü yaralı, yaşlı bir adamdı ve çok yavaş bir şekilde yere serildi. ığlığının duymadan önce kanının tadını alıyorum. Boğazını yırtıp dönerek bir sonraki avcıya atladığımda, geri düşerken pençelerimi ona doğru savuruyorum.

Daha fazla silah sesi duyuyorum, biri üstümde vızıldıyor ve Vale'nin elinde bir tüfekle üstümden gelen avcılara ateş ettiğini görmek için başımı çeviriyorum. Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve bana doğru gelen bir avcıdan kaçmak için tam zamanında geri dönüyorum.

Bana bu kadar yakın olan silahı görmezden gelerek başımı kaldırıyorum ve avcının sikini ısııyorum. ne doğru düşerken çığlık atıyor ama pantolonunu yırtıyorum, kan ve derinin tadını alıyorum ve başımı ayırdığımda aleti de benimle birlikte geliyor. Bir hırıltıyla tkrp üzerine atıyorum, pençelerimi göğsüne batırıyorum ve sonra başka bir atıştan kaçıp silahıyla boğuşan geç bir avcının arkasına gelmeden önce yüzünü ısııyorum.

Bacaklarına kafa atıyorum ve tam kafası patlayacakken dşuyor. Jai'nin silahını ona doğrulttuğunu görmek için bakıyorum ve bana göz kırıyor, sonra da onu geçip kurtlara ulaşmaya çalışan başka bir avcıyı yumruklamak için dönüyor.

"Hain!" Birinin bağırdığını duyuyorum, ama onları geliyor.

Onun yerine bir avcının yanına sokuluyorum. Orta yaşlı adam elinde bıçakla bana dik dik bakıyor ve ben geri çekiliyorum, başımı eğiyorum, etrafındakiler fark edip bana dönüyorlar - bir kadın ve dört erkek. Mkemmek.

Geri çekilmeye devam ediyorum.

"Bunun bağırsaklarını deşeeğim ve kürkünü hal olarak kullanacağım," diye tışlıyor vahşı suratlı kadın.

Ona dilimi çıkartıyorum ve koşmaya başlamadan önce ağaçların arasına geri dönüyorum. "Yakalayın onu!" Birinin bağırdığını duydum.

Yavaşlıyorum ki bana yetişebilsinler, nefes alışları gürültülü. Beni kovalarken bağırarak ateş ettiklerinde her iki yanımda havlamalar patlıyor.

Aptallar.

Onları sürümden uzaklaştırıp vadiye doğru götürüyorum, devrilmiş kütüklerin üzerinden yuvarlanıyorum ve silahlarından kaçınıyorum ama beni gözden kaybetmemeleri için yeterince yavaş kalıyorum. Neredeyse çok kolay. En yavaş koşularımın birini zar zor kırıyorum ama nefes nefese kalmış ve paniklemiş gibi yapıyorum.

Kancaya, oltaya ve lanet olası batağa düşüyorlar ve geçitten önce durduğumda, bana yaklaşırken gülüyorlar.

Sakallı adamlardan biri büyük bir pala çıkarırken, "Bunun için silahımı bile kullanmayacağım," diye şaka yapıyor. "Zavallı ailesini öldürürken onu lanet bir palto gibi giyeceğim."

Ben geri adım atıyorum, onlar da beni kenardan sarkana kadar takip ediyorlar. Ancak o zaman fark eder gibi oluyorlar ve ben de görebileceklerinden daha hızlı bir şekilde üzerlerine atlayıp onlara çarpıyorum. Neyse ki o kadar yakınlar ki, çığlık atan insanlardan oluşan büyük bir kitle olarak kenardan aşağı yuvarlanıyorlar.

Vadinin kenarında durmuş, ölümlerine düşüşlerini izliyorum, ama sonra bir çığlık havayı kesiyor.

O kurdun çığlığını duyunca başımı geriye atıyorum ve sürüye doğru koşmaya başlıyorum.

Ağaç çizgisinin hemen içinde durup kaosu seyrediyorum.

Yerde insan cesetleri var ama bir o kadarı da hâlâ savaşıyor, ateş ediyor ve kurtlara var güçleriyle saldırıyor. Yerde ölmüş ya da ölmekte olan birkaç kurt var ve her birini tek tek hatırladıkça kalbim sızlıyor.

Ben onlarla büyüdüm.

Bir uzvunu kaybetmek
gibi.

Çok fazla kan ve ölüm var.

Pençeler, dişler ve bıçaklar çarpışıyor, ay birbirlerine duydukları nefreti ve öldürme arzusunu aydınlatırken hırıltılar ve haykırıışlar birbirine karışıyor.

Jang'ı kurt formunda görüyorum, tek başına en az on iki avcıyı alt ediyor.

Jai çömelmiş, avcıları tekmeleyerek uzaklaştırırken bir yandan da tüfeğini ateşliyor. Lucien iki kişiyle göğüs göğüse dövüşüyor, Vale ise gümüş bir zincirle dört kişilik bir kitlenin arasında dönüyor. Annem Jang'a doğru ilerliyor, avcılarla savaşıyor ve bir kolu kanıyor ama onun dışında durumu iyi.

Filmea çok yaklaşanları parçalara ayırırken Beyaz'ın kitleler halinde ilerlediğini görüyorum. Çığlık atan Dom, pençelerinin üzerine geri döndü ve sahip olduğu her şeyle savaşıyor.

Ilık bir yağmur damlası gözüme çarpıyor ve daha fazlası düşerken başımı sallayıp aya bakıyorum. Etrafımdaki avcılar hem acı hem de zafer çığlıkları atarken yer kayganlaşıyor.

Yağmur sanki acımızı, öfkemizi hissediyormuş gibi yere yağıyor ve Doğa Ana bunu yansıtıyor. Bazı avcıların görüşünü engelliyor ve kürkümü ıslatıyor ama ben durmuyorum.

Kendimi savaşa atıyor, ulaşabildiğim kadarını parçalıyorum. Bıçaklarının acısını neredeyse hiç hissetmiyorum, savaşmak için bunu görmezden geliyorum çünkü ölen her biri sürümün güvenliğine bir adım daha yaklaşmak demek.

"İtmeye devam et!" Bir insanın bağırdığını duyuyorum.

Bir çığlık, tuzaklardan kaçmış olmaları gereken yanlardan daha fazlasının döküldüğünü görmek için dönmemi sağladı. Uzakta bir patlama oluyor -Lucien'in tuzakları- ama daha fazlası bizi sıkıştırmaya çalışıyor. Neyse ki, oraya yerleştirdiğimiz kurtlar peşlerinden aşağı atlıyor ve onları kendi tuzaklarına hapsediyor.

Jang bir an için geri döner. "Quinn, ev!" diye kükrer.

Eve baktığımda en az beş avcının kadın ve çocuklarla dolu binaya doğru ilerlediğini görüyorum. Başımı sallıyorum ve çok yaklaşan bir avcıyı tekmeleyerek uzaklaşıyorum. Vale'yi geçiyorum ve o da bana doğru dönen bir adamın boynunu hızla kırıyor, sonra da silahını kapıp yanıma geliyor.

Arkama baktığımda Lucien'in peşimizden koştuğunu görüyorum ve ardından Jai harekete geçerek hınzır bir sırıtışla yanıma geliyor, gözleri parlıyor. "Ölüm için harika bir gece, değil mi?" Her tarafı kan içinde, sanki elleriyle onları parçalara ayırıyormuş gibi.

İnsanlar onun bir insan olduğunu nasıl düşünebilir, aklım almıyor.

Ancak bunun üzerinde duracak vaktim yok, çünkü biraz uzaktaki güvenli eve doğru acele ediyorum, açık kapıdan içeri girmeden önce patilerim ıslak toprağa sertçe çarpıyor. O sırada ahşap zemine çarpan suyun sesi hala yüksek, ama çığlık ya da hırıltı duymuyorum.

Onları henüz bulamadılar.

Başımı eğerek sessiz ayak seslerini takip ediyorum ve üst kata bakıyorum. Önce Vale'ye, sonra merdivenlere bakıyorum ve o da başını sallıyor. Parmaklarıyla aşağıyı işaret ediyor ve Jai ile Lucien merdivenlere yönelmeden önce yanından geçip gidiyorlar. Peşinden koşuyorum ve en tepede solu işaret ediyor, ben de sağa gidiyorum, konuşmadan. Ne kadar doğru hissettirdiği garip, ama ilk avcıma geldiğimde, artık düşünmeye zahmet etmiyorum. Odanın altını üstüne getirdiği açık yatak odası kapısından içeri süzülüyorum ve hızla yer değiştiriyorum.

Sessiz insan ayaklarıyla arkasına geçiyorum, ses çıkarmasına fırsat vermeden boynunu yakalıyorum ve kırıyorum. Düşerken çıkardığı gümbürtü çok gürültülü, bekliyorum ama kimse gelmiyor. Bir homurtu duydum ve koridorda adımlarımı hızlandırdım. Vale ayağını bir avcıya çarpıp onu alçı duvara doğru uğururken, ikinci bir avcı da boğazına bir kılıç dayayıp onu kesiyor. Kolu Vale'nin etrafını sarıyor ve onu geri çekiyor.

"Siktiğimin canavar sevici haini. Bunun için bağırsaklarını değeceğiz," diye tıslıyor, Vale kafasını geriye atıp adamın burnunu kırarken bile. Bıçağın altından kayarak bir tanesini kendi elinde çeviriyor ve adamın boynuna öyle bir saplıyor ki onu duvara yapıştırıyor. Ardından Vale duvara tırmanan adamın etrafında dönerek bir kolunu adamın boynuna geçiriyor, diğerini de kafasına koyarak adamı yavağa oturtuyor. Adam çırpınırken yüzü önce mora sonra maviye dönüyor, nefes almaya çalışıyor ve sonunda pes ediyor.

Vale onu bırakıyor ve başını kaldırıyor, gözleri öfkeyle kısılmığ. Bir an için sadece göğsünün kabarmasına ve boynundan akan kan damlasına bakıyorum ve sonra hareket ediyorum. Ay, arkasındaki pencereden içeri süzülüyor, onu gölgeler ve ışıkla yıkıyor, ta ki her santimi yetenekli bir katil gibi görünene kadar. Benimle yarı yolda buluşuyor, vücutlarımız birbirine çarpıyor.

Eli saçlarımın arasından kayıyor, ıslak dalları kavıyor ve dudakları dudaklarıma çarparken başımı geriye çekiyor. Dişlerini alt dudağıma geçiriyor ve ben de aldığım kadarını veriyorum. Geri çekiliyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Başparmağı alt dudağımda geziniyor, çenemden ağağı ve gğslerimin arasından kaymadan önce ağağı çekiyor, dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce tüylerim diken diken oluyor. Elleri sağlarımda, beni kendine çekiyor. Benimkiler gömleğini kavıyor, dudaklarına saldırırken onu sabit tutuyor.

Dişlerim dudağını deliyor ve kanının bakır tadını alıyorum, bu da bizi daha vahşi yapıyor. Sırtım duvara çentik atacak kadar sert çarpıyor ve elleri beni morartacak kadar sıkıca kavıyor.

Bir avcı üzerimize geliyor ve Vale'nin yan tarafına çarparak onu yere düşürüyor. Hırlayarak pençelerimi göğsüne gömüyor, sonra onları çıkarıyor ve Vale'ye elimi uzatıyorum. Kendinden emin bir sırtışla elini benimkine vuruyor ve ben de onu zahmetsizce yukarı çekiyorum.

Bir an için birbirimize bakıyoruz, sonra eğilip beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak. Neredeyse rahatlatıcı.

Eli çıplak sırtımdan ağağı kayarak kıçımı kavıyor ve beni vücuduna bastırana kadar ileri doğru çekiyor. Onun her santimini hissediyorum, buna

metal boru karnımı dürtüyor.

"Sikeyim." Dudaklarıma karşı inliyor, sesi boğuk ve çok seksi. "Neden tadın bu kadar güzel?" Dudaklarımı yalıyor, kendini bana sürüyor. "En taze meyve gibi. Yasak." Dudağımı ısıyor. "Tadın her yerde bu kadar tatlı mı?"

"Asla ," diye takılıyor yine dudağını ısırarak.

"Bahse var mısın, dişi kurt?" diye mırıldanıyor öpücüğü derinleştirmeden önce.

Bir çılgılık bizi ayırıyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. O bir şey söyleyemeden geri dönüyorum ve tırazanın tepesinden atlayarak aşağıdaki zemine iniyorum.

Kurdumun kana susamışlığını suçluyorum ama bu asla olmamalıydı ve aşağıda bana katıldığında ona bakmaya zahmet etmiyorum. Bana neler oluyor böyle? Şimdi de iki avcıyı öptüm!

Başımı sallayarak, bir grup avcının Jai ve Lucien'i diz çöktürmüş, silahlarını kafalarına doğrultmuş olduğu oturma odasına doğru sinsice ilerlerken hırlıyorum.

"İşte lanet canavar," diye hırlıyor biri, bana ters ters bakarak. "Seni bize ihanet ettiren bu mu?" diye soruyor Vale'ye bakarak. "Seni kendi türüne karşı kıskırttığına göre iyi bir kukusu olmalı. Canavarları sismeyi sevdiğini fark etmemiştim Vale. O dönmüşken köpek stili mi yapıyorsun?" diye alay ediyor.

"Neden? Yapmak istediğin bu mu?" Jai sırtıyor. "Öyle görünüyor. Birileri hayvanlarla cinsel ilişkiye girmekten hoşlanıyor, değil mi?"

İçlerinden biri kafasına bir silah dayar. Bir iniltiyle geriye düşüyor ama hemen ayağa kalkıyor. Burnu ve dudakları kanıyor ama hâlâ çılgınca gülümsüyor. Dudaklarını yalarken bana bakıyor, kendi kanının tadına bakıyor.

Silahı ona doğrultmuş olanın arkasında duruyorum ve Lucien'e nişan almış olana . Çenesini hafifçe eğiyor ve ben harekete geçip insanı yere serdiğimde, o daha hareket ettiğini bile görmeden adamın kolunu yakalayıp kırıyor. Geri dönüyorum, silahı alıyorum ve diğerlerine ateş etmek için dönmeden önce adamın kafasına ateş ediyorum, ama Lucien çoktan orada. Birini boynundan tutup yerden kaldırırken ve yumruğunu diğerine indirirken yumruğu kan ve irinle kaplı. Vale sadece kaşlarını çatarak izliyor ama Jai'nin etkisiz hale getirdiği adam kaçmaya çalışınca Vale bacağına bir tekme atarak ona çelme takıyor ve Jai vahşi bir zevkle üzerine çullanıyor.

Arkama yaslanıp Lucien'in bir kurda yakışır bir hırıltıyla boğulmakta olan ve elini pençeleyen adama dönmeden önce adamı pestile çevirmesini izliyorum. Lucien tek eliyle adamın boynunu kırıyor. Jai'ye bakıyorum ve hâlâ saldırıyor olmasına rağmen adamın altında öldüğünü görüyorum.

"Kahretsin, sanırım avcı olmanızın bir nedeni var," diyorum. "En iyisi."

Ona bir silah fırlattığımda Vale göz kırptı.

"Geri dönmemiz gerek. Daha kaç kişi ?" "En az yüz-" Bir uluma kalbimi donduruyor.

Kendiminkinden daha iyi bildiğim bir şey.

"Jang!" Evden çıkarken kükrüyorum, koşunun ortasında değişiyorum.

ŞAFTÖR EORtY-tWO

İ ulumayı takip ederek olabildiğince hızlı koşuyorum. Marie adımı haykırıyor ama onu geliyorum, devam eden savaşın hemen dışında durmak için kayarken yağmurda göz kırpmıyorum. Kurtlar düşüyor, ölüm ulumaları kalbimi parçalıyor. Onu bulana kadar önümdeki ceset yığınına çılgınca ararken silah sesleri kulaklarımı çınlatıyor.

Artık kurt formunda değil. Neden ya da nasıl geri döndüğünü bilmiyorum ama gözleri parlak kehribar renginde parlıyor ve insan formundayken bile pençelerinden kan damlıyor. Kocaman çıplak vücudu, kurşun delikleri de dahil olmak üzere kanayan yaralarla kaplı.

"Jang," diye fısıldadım.

Etrafı avcılarla çevrili, hepsi silahlarını sallıyor ve sanki onun değerini biliyorlarmış gibi alfamızı öldürmeye niyetliler.

Betalarımız savaşmakla meşgul, alfalarına ulaşmaya çalışıyorlar ama kimse onun yavaşladığını fark etmiyor gibi görünüyor.

Yaralar ağırlaşıyor.

Etrafında en az on avcı var. Jang bir alfa olabilir, ama o tek bir adam.

Bir canavar.

Kalbim tekliyor ve sonra onları uzak tutmanın ağırlığı altında tökezlerken bir anlığına duruyor. Kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum, omzuma bir şey takılınca dönüyorum. Acıyı görmezden gelerek homurdanıyorum, devam etmeye çalışıyorum ama bir avcı hınzır bir sırıtışla önümde duruyor.

Ağzını ve söyleyeceği sözleri duymazdan gelerek pençelerimi boynuna geçirip diğer tarafından çıkarıyor ve tekmeliyorum

onu uzaklaştırdı. Bir bağırişla ayağa kalkmadan önce bir dizine tökezlerken bakışlarım tekrar Jang'a kilitleniyor.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Çığlık atan bir avcıyı ıslak toprağa sıkıştıran bir kurdun üzerinden atlıyorum, hâlâ ona ulaşmak için savaşıyorum. Burnum benzin kokusuyla seğiriyor ve bir ısı patlaması olduğunda, avcılar gülerken aceleyle uzaklaşırken alevlerin sürü evini yaladığını görmek için geriye bakıyorum.

Bir an tereddüt ettim ama acı dolu bir homurtu daha duydum.

Jang.

Ona odaklanıyorum, etrafımızda devam eden savaş beni yavaşlatıyor. Daha fazla el beni yakalıyor, bulabildikleri her kurdun bağırsaklarını deşmeye çalışıyorlar ama onları görmezden geliyorum. İçimden bir ses Jang'dan gözümü ayırırsam bunun sonum olacağını biliyor.

Güçlü bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöküyor, boğazına doğru ilerleyen bıçağı durdurmak için kollarını X şeklinde kaldırıyor. Onun yerine, bıçak kollarını kesiyor. Gözlerinin parlamışını izliyorum ama bir avcı sırtına tekme atana kadar dayanıyor.

"Beyaz! Dom!" Çığlık atıyorum ama çok uzakta olduklarını biliyorum. "Alfa'mıza!"

Düşen bir bıçağı alıp fırlatıyorum. Avcıya saplanıyor, kılıcını aşağıya itiyor ve Jang sendeleyerek ayağa kalkıyor. Kanının kokusu yağmurun ve arkamda evimizi yiyip bitiren ateşin arasından bile bana ulaşıyor.

Ben en hızlı kurdum. Ben en hızlı kurdum-

Kollar beni arkamdan kavrayıp kaldırıyor ve sıcak bir ağız kulağımla buluşuyor. "O kadar hızlı değil, canavar."

Bağırarak kendimi geriye atıyorum, onlarla savaşıyorum ama daha fazla kol beni kavıyor, ta ki her bir kolum bir avcının pençesine düşene kadar ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyorlar. Onlara bakmıyorum. Jang'dan başka tarafa bakamıyorum.

Tekrar düşüyor, bir kurşun yan tarafını yırtıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor, ben de kalkması için ilahi söylüyorum ama çok zayıf. Kurtboğan. Avcılar gülerken tekrar düşüyor.

Hayır! Hayır!

"kalk!" Kükrüyorum. "Ayağa kalk ve savaş!"

Beni tutan ellere karşı mücadele ediyorum, ona ulaşmaya çalışıyorum.

Bir kurşun daha onu delip geçiyor, bu sefer kolunu, sonra kükrerken kalçasına bir tane daha. Bu ses kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. O hala

Vazgeçmek. Ayağa kalkmak için savaşı; kazanmak, ailesini ve bu sürüyü korumak için.

O gerçek bir alfa.

Gerçi onlardan çok fazla var.

Bir kurşun daha göğsünü delip geçiyor ve bir avcı ona doğru yaklaşıp bıçağını başının üzerine kaldırarak Jang'ın kafasını kesmeye hazırlanıyor.

Babamın kafası.

"Jang!" Çaresizce bağıyorum. "Baba!"

Beni duymuş gibi kafasını bana çeviriyor, ölüm darbesinin yakın olduğunu bilmesine rağmen gözleri benimkilere kilitleniyor. "Başka tarafa bak prenses," diyor.

"Hayır!" Kükrüyorum ve yenilenmiş bir aciliyetle beni tutan avcılar tekmeleyip ayağa kalkıyorum ve ona doğru atılıyorum ama artık çok geç.

Bıçak düşüyor ve boğazını kesişini dehşet içinde izliyorum. Bıçağı çıkarıp geri indirerek kafasını yararken gözleri kocaman açılmıştı.

Ben dizlerimin üzerine çöküp onun açık, cansız gözlerine bakamazken çimlerin üzerinde yuvarlanıyor.

Jang. . . Baba.

Kollar beni bir kez daha kavlıyor, ama onları görmezden geliyorum.

Keder bedenimi dolduruyor, nefes alamayana kadar ele

geçiriyor. Paramparça oluyorum.

Çığlığım aya kadar yankılanıyor, yeryüzünü hiddetiyle sarsıyor. Etrafımdaki her şey kayboluyor.

Artık ne bedenimin acısını, ne beni tutan elleri, ne de yanan paket evinin sıcaklığını hissediyorum.

Hissettiğim tek şey, beni tüketen kemik derinliğinde bir ıstırap uçurumu.

Vücudum yağmurdan kayganlaşmış, saçlarım yüzümün etrafında sıırıslıklam lüleler halinde sallanıyor. Marie arkamda bir yerlerde kederli bir uluma sesi çıkarırken evimiz yanıyor.

Kendi başım geriye düşüyor, acımı aya haykırırken çığlığım yırtılıyor.

Alevlerin yalaması tenimi ısıtıyor ve bildiğim kadarıyla yanıyor olabilirim, ama umurumda değil.

Düşen alfalarını görmek için dönen kurtların yankılanan çığlıklarını duyuyorum.

Jang.

Gitmiş.

Başımın arkasına sert bir şey çarptığında son düşüncem bu oldu. Öne doğru ıslak, çamurlu çimlere düşüyorum ve gözlerim kapanıyor.

Kalbim ve ruhum . Ötedeki karanlığa
hoş geldin diyorum. Bırakın beni
öldürsünler.

İki babama da katılmama izin verin.

Ailemin olmadığı bir dünyada yaşamayacağım.

Lütfen, karanlığa fısıldıyorum, beni götür.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

T Hatırladığım son şey kalbimi parçalayan acı dolu bir çığlıktı. Quinn dizlerinin üzerine çökmüştü, kanlar içinde ve sırlıslılandı, babası gözlerinin önünde öldürülürken bağıırıyordu. Yaptığım şeyi bıraktım, kendi dehşetim ve acım beni parçaladı, ta ki diğerleriyle birlikte hareketsiz kalana kadar.

Kurtlar.

Bu benim çöküşümdü.

Acı kafamın içinde parçalanıyor. Ya uyuşturulmuştum ya da bayıltılmışım. Beni neden oracıkta öldürmediklerini bilmiyorum ama kendilerince sebepleri olmalı. Bir parçam uyanmak istemiyor.

Başarısız olduk.

Sürüyü yüzüstü
bıraktık. Quinn'i
hayal kırıklığına
uğrattık.

Ev yanıyordu ve biz de söndürmeye çalışıyorduk. Artık babasının cesediyle birlikte dumanı tüten küllerden başka bir şey olmayacak. Ailesini bir kez kaybetti ve bundan bahsettiğinde acısını gördüm, yani ailesini tekrar kaybetmek mi?

Hayatta olsa bile nasıl devam edeceğini düşünmeye bile başlayamıyorum.

Bu gözlerimin açılmasına neden oluyor. Gözlerimi hemen kapatmak zorunda kalıyorum çünkü acı ızdıraba dönüşüyor, bu da midemi bulandırıyor ve öğürmeme neden oluyor. Nefes alarak yavaşça sayıyorum ve sonra yavaşça gözlerimi bir kez daha açıyorum. İlk başta görüşüm bulanıklaşıyor ama yavaş yavaş geri geliyor.

Tek gördüğüm yaralı gri beton.

Üzerinde yatıyorum, vücudum soğuktan titriyor, yan tarafım uzun süre hareketsiz yatmaktan ağrıyor. Görüşümü netleştirmek için bir kez daha gözlerimi kırıştırıyorum ve parmaklıklarla çevrili parmaklıkları görüyorum.

Kafes

mi?

Hapishan

e mi?

Zihnim bunu gibi görünüyor. Bir iniltiyle kendimi yukarı itiyorum, dizlerimin üzerine gelene kadar kollarım titriyor. Geriye uzanıp parmaklarımı başımın üzerinde gezdiriyorum ve kocaman bir yumruyla karşılaşınca irkiliyorum. Uyuşturulmamıştım. Bayılmıştım.

Orospu çocuğu.

Bakışlarımı kaldırıp etrafıma bakıyorum, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir yer. Nemli ve eski kokuyor ve fazla ışık yok. Odanın etrafına yayılmış birkaç mum dışında neredeyse tamamen karanlık. Kısmen düşmüş ahşap kirişler var ve her yerde yosun ve çürüme büyüyor. Soğuk, dış duvardaki bir delik ıslak esintinin içeri girmesine izin veriyor.

Hala karanlık, bu beni şaşırttı.

Gözlerim karşımdaki kafese takılıyor ve çenem düşüyor.

Jai sırtı bana dönük, kımıldamadan yatıyor. Dengesiz ayaklarıma tırmanarak kollarımı parmaklıklara doluyorum. "Jai," diye mırıldanıyorum, sesim kısık. Hareket etmiyor, ben de tekrar deniyorum. "Jai!" İnliyor ve ben rahatlayarak sarkıyorum.

Kafes kocaman, en az on yetişkin adama yetecek büyüklükte ve yan tarafa baktığımda kıpırdamayan bir Vale görüyorum. Kalbim durdu.

"Kardeşim." Parmaklıkları daha sıkı kavriyorum. "Abi!"

, kolu yüzünü kapatıyor. "Daha çok erken ve acıyor.

Sus."

Başımı parmaklıklara dayayıp sırtıyorum. "Eminim. Uyan, akşamdan kalma değilsin. Başımız belada." Bu onu ayağa kaldırdı ve o da benim gibi gözlerini kırıştırdı. Alnında kanlı bir kesik var ve yüzünü buruşturuyor ama bakışları hafifçe sola kaymadan önce etrafına bakınırken gözleri açılıyor.

"Quinn."

Etrafımda dönüyorum ve Vale'ninki Jai'ninki gibi benimkine bağlı bir kafes

görüyorum. Parmaklıklara yaslanmış, kolları ve bacakları komik açılarla uzanıyor, Sanki umursanmadan içeri atılmış gibi. Saçları kuru ama keçeleşmiş ve parmaklıkların arasından dökülüyor. Gözleri kapalı ve ağzı uyuyormuş gibi hafifçe ayırık ve bir an için göğsünün inip kalkmasını izliyorum, hayatta olduğuna şükrediyorum.

Kan, çamur gibi çıplak vücudunun neredeyse her santimini kaplıyor ve neyin ona ait olup neyin olmadığını bilmiyorum.

"Sence o iyi mi?" Jai soruyor ve ben ikisinin de ayakta olduğunu görmek için bakıyorum.

"Nefes alıyor," diye mırıldandım.

Vale parmaklıkları çekiştirerek, "Umabileceğimizin en iyisi bu," diye mırıldandı. "Jai, bir çıkış yolu ara. Sen de Lucien. Buradan hemen çıkmamız gerek. Bundan hiç hoşlanmadım."

"Sence avcılar mı?"

"Onu da götürdüler, herhalde öyledir," diye yanıtlıyor Vale. "Bizi neden öldürmediklerini bilmiyorum. Muhtemelen cevap istiyorlar, o yüzden onlar dönmeden buradan gitmeliyiz."

Başımı sallayarak, zayıf noktalarını araştırmak için kafesime dönüyorum, ama gözlerim Quinn'e geri dönüyor, çılgınlığın hatırası hala peşimi .

Şu anda bile neredeyse onun acısıyla boğuluyorum, sanki onun bilinçsiz bedenini dolduran ıstırabı hissediyormuşum gibi, ki bu delice. Yutkunarak kendimi parmaklıkları kontrol etmeye odaklanmaya zorluyorum. Bükülmeyecek ya da kırılmayacak kadar güçlüler, bu yüzden bunun yerine kaynak noktalarını, üst ve alt kısımlarını herhangi bir zayıflık olup olmadığını kontrol ediyorum.

Kafesin kendisi on adım uzunluğunda ve genişliğinde ve içinde benden başka hiçbir şey yok.

Üstte de parmaklıklar var ve onları kavrayıp kendimi yukarı kaldırıyorum ve tüm ağırlığımı kullanıyorum ama faydası yok.

"Bir şey var mı?" Vale arıyor. "Yok," diye yanıtlıyorum.

"Hiçbir şey." Jai iç geçiriyor, tıslamadan önce kurt gücüyle kafesini çekiştiriyor.

"Parmaklıklara yakıcı bir şey aşılanmış."

Kaşlarımı çatarak onları tekrar kavriyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Kurtlar için olmalı, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Endişeyle sordum.

Vale iç çeker. "Başka seçeneğimiz yok. Beklemek zorundayız."

VALE

Saatler oldu. Başımdaki ağrı hâlâ devam ediyor ama ilk uyandığımdaki kadar kötü değil. Beni Quinn'e ulaşmaya çalışırken yakaladılar, silahın kabzası kafama sertçe vuruyordu. Kabuk bağladığını hissedebiliyorum.

dokunup iyileşmesine izin veriyor. Lucien'in gözleri Quinn'in üzerinde, Jai'nin adımları gibi. Hiçbir zaman kıpırdamadan oturan biri olmadı.

Burası buz gibi ama şikayet etmiyorum. Quinn orada yatarken, hala baygınken nasıl şikayet edebilirim?

Kalbinin kırılmasına izin verdim. Benim kalbim de onunla birlikte kırıldı, ona olanların kırılğan bir yankısı gibi.

"Ya uyanmazsa?" Jai ona endişeli bir bakış daha atarak mırıldanıyor.

Beklerken kollarımı dizlerime dayayarak, "Dinlenmesi daha iyi," diyorum. "Uyandığında sadece kalp kırıklığı hissedecek ve onun ölümüyle yüzleşmek zorunda kalacak. O hâlâ rüyalarında yaşayabilir."

"Hissettim," diye itiraf ediyor. "Onu gördüğümde

kırıldığını hissettim." Ona bakıyorum. "Ben de hissettim.

Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Ben de öyle." Lucien iç geçiriyor. "Ama sanki biri elini göğsüme sokmuş, kalbimi yakalamış ve toz haline gelene kadar sıkılmış gibiydi."

Başımı sallıyorum. Ben de aynı şeyi hissettim. Bakışlarım tekrar ona döndü. "Uyandığında bu onu mahvedecek. Nasıl başa çıkacağını bilmiyorum."

"Sürüye ne olduğunu merak ediyorum," diye fısıldıyor Jai. "Hepsi öldü mü? O sonuncusu mu?"

"Bilmiyorum. Umarım ölmez. Bundan kurtulabileceğini sanmıyorum. Onu hayatta tutmak için ona umut vermeliyiz. Buradan çıkmak için en iyi şansımız o."

"Bu kadar bencil olma," diye tıslıyor Jai.

"Ben değilim," diye hırlıyorum. "Bizi dışarı çıkarabilirse, onu sürüsüne, ailesine geri götürebiliriz. Ona yardım etmeye çalışabiliriz."

"Ne? Babasını geri getirmek mi?" Lucien tersler.

Tam o sırada küçük bir inilti duyuldu ve hepimiz ayağa kalkıp Quinn'in gözleri açılırken yüzümüze döndük.

Bir an için bakışlarında bir kafa karışıklığı oluyor, sonra gerçekler ortaya çıkıyor ve o parlak gözbebekleri o kadar çok acıyla doluyor ki, vücudunun acıyı içinde tutmaya çalışmaktan parçalanmamasına şaşırıyorum.

Ben gördüğümde düşerken o nasıl nefes alabiliyor bilmiyorum.

ŞAFTÖR EORTY-EOUR

E her şey acıtıyor. Sadece başım değil, kalbim de. Gözlerim ilk açıldığında, neden acıdığını anlayamadım. Vale'e geri döndüğümü sanmıştım, Lucien ve Jai değirmende, onlarla alay ediyor.

Peki neden gözlerim yanıyor?

Neden kalbim paramparça ve beni içten içe parçalıyor? Neden her nefesim acıyor?

"Sakin ol," diyor Vale ve ben fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi onun sesine tutunup parlak gözlerini arıyorum. Ben çaresizce nefes alırken o beni dikkatle izliyor. "İşte böyle, sadece nefes al Quinn."

Nedense onun sözleri bana nefes alma gücü veriyor ve sersemlik hissi dağılıyor. Panik ve keder hala beni pençeliyor, kurdum yas içinde uluyor ve başım ağrıyor, ama nedenini anlayamıyorum ...

Vale kafeste mi?

Evet. Lucien onun yanında. Lucien onun yanında ve zonklayan başımı çevirdiğimde Jai'nin yanımda olduğunu görüyorum, hepsi endişeyle bana bakıyor.

Kafeslerdeyiz. Neden ? Bedenim neden halsiz ve soğuk?

"Kalbim neden acıyor?" Fısıldıyorum ve Lucien Vale'e bakarken yüzünü buruşturuyor. Ona bakıyorum ama o sadece yutkunuyor ve beni izliyor. Sonra gözlerim Jai'yi buluyor. "Neden içimde bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum?"

"Quinn. . ." Dudaklarını endişeyle yalıyor. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bizi uyarmaya geldin." Durgun ve karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Bir saldırı oldu," diyorum. "Çok kötü yağmur yağıyordu ve biz

kazanmak, ama ateş . . . Yangın mı çıktı? Yaralandım mı?"

"Başka bir şey var mı?" Jai sorar.

Gözlerimi sıkarak beynimi yokluyorum. Düşüncelerim bir tutam gibi benden kaçıyor ve küçük bir ses bana bakmamamı söylüyor, ama daha derine iniyorum ve gözlerim bir çığlıkla açılıyor.

"Hayır, , hayır, ." İlk başta bunu söylediğimi bile fark etmiyorum, kulaklarım patlıyor. Kurdum daha yüksek sesle ulurken vücudum titriyor ve şimdi anlıyorum. Nasıl hala nefes alabiliyorum? İçimdeki her şey gitmişken nasıl hala hayatta olabiliyim?

Kederimden boğuluyorum, bedenimdeki acıdan eğilirken kafamın içinde çığlık atıyorum.

Jang gitti.

Babam öldü.

Belki annem de. Belki

tüm sürüm.

"Bebeğim, bana odaklan," diye sesleniyor bana, nazık ve yumuşak, ama sadece acı içinde sızlanmama neden oluyor. "Quinn. . ."

"Quinn, kes şunu. Kendine gel." Keskin ses tonu acımı delip geçiyor ve başımı kaldırıp körlemesine bir can simidi arıyorum. Bakışlarım tanıdık parlak gözlere takılıyor.

Ses ona ait. Vale.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken zar zor görebiliyorum. "Güçlü olmak zorundasın. Güçlü olmalısın çünkü şu anda etrafımız seni eğlence için parçalamak isteyen avcılarla çevrili. Daha sonra parçalanabilirsin." Bir an için gözlerini kapatmasını izliyorum. "Şu anda hepimizin birbirimize ihtiyacı var, sana ihtiyacımız var, o yüzden yut bunu."

"Yapamam." Sızlanıyorum.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye kükrer. "Benimle yap. Ben de aynı şeyi yaptım. Tüm o acıyı, tüm o kederi al ve bir topun içine sok. bu, şimdi yut onu. O kadar derine göm ki artık hissedemezsin. Her nefes aldığında acıyacak ve seni bekliyor olacak ama düşünebileceksin."

Emrettiği gibi yapıyorum. Biraz hafifliyor ama kalbim ağrıyor ve her nefes alışım hâlâ zor. "Neden? Bunu neden yapıyorsun?"

"Babamdan nefret etmiş olabilirsin, o bir canavar olabilir ama yine de benim babamdı ve öldüğünde bu beni çok üzdü," diye itiraf ediyor usulca.

"Ben böyle hayatta kaldım. Şimdi kırılmanı göze alamayız. Buradan çıkmamız gerekiyor."

"Neden? Ne var ki?" Sanki iplerim kopmuş gibi parmaklıklara yığıldım.
Kes.

Tüm enerjim ve mücadelem gitti.

"Çok mücadele ettim, çok uğraştım, peki ne için? Herkes öldü." Vale'nin yanında Lucien'in cam gibi gözleriyle karşılaşıyorum. "Herkes gitti ve ben yapayalnızım."

"Yalnız değilsin," diye söz veriyor, bakışlarımı süzerek. "Biz buradayız. Seninleyiz."

, sanki kırılmamı engelleyecekmiş gibi kendimi daha sıkı tutuyorum. Jang gitti.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Hayatımda ikinci kez ailemi, yaşama sebepimi kaybettim. Bu kadar çok ölüm ve acı varken, devam etmenin ne anlamı var?

Ne kadar süre boşluğa baktığımı bilmiyorum, bayılmadan önceki son dakikaları tekrar tekrar yaşıyorum. Bunu durdurabilmemin, onu kurtarabilmemin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Tek yaptığı beni öfkeliendirmek ve çok üzme, gözyaşlarımdan oluşan bir nehirde boğulmak ve bir daha asla çıkmamak istiyorum. Onlarla birlikte olabilmek için tırnaklarımı pençelere dönüştürmeyi ve kalbimi sökmeyi tartışıyorum.

Beni hiçbir yere götürmediği halde kavga etmekten çok yoruldum.

Yine de üç çift göz bana izin vermiyor. Beni herhangi bir kafesten daha fazla esir tutuyorlar, beni hayatta tutuyorlar ve istemesem bile bir sonraki nefesimi zorluyorlar.

"Quinn." Jai birkaç kez benimle konuşmaya çalıştı ama umurumda değil gibi görünüyor. Cevap verecek enerjim yok. İç geçiriyor. "Her şey yoluna girecek. Buradan çıkacağız ve-"

Bir inilti, kocaman bir kapının açılma sesi. Ben tembelce başımı kaldırırken hepsi dikkat kesiliyor ve ardından gürültülü ayak sesleri duyuluyor.

"Avcılar," diye tıslıyor Jai, havayı koklayarak.

Vale bana tıslayarak, "Uyuyormuş gibi yap," diye emrediyor. "Uyanık olmanı istiyorlar, o yüzden şimdilik uyu lütfen Quinn."

Gözlerimi onunkilere çeviriyorum, yüz ifadem ağır ve yanlış geliyor. "Quinn, lütfen," diye yalvarıyor Lucien. "Eğer yapmazsan seni öldürecekler. Sadece gözlerini kapat güzelim. Sadece gözlerini kapat ve iyi bir yerde olduğunu, hiçbir şeyin acımadığını hayal et."

Sözleri etrafımdaki sisi delip geçiyor ve gözlerimi kapatıp korkunç oyunculuk becerilerimi saklamak için başımı çevirmeden önce inlememe neden oluyor. Kafeslerindeyken onları kandırmıştım, yani o zamanlar bu konuda iyiydim ama artık o kadar iyi hissetmiyorum.

Her hareketim yanlışmış gibi hissediyorum ve bunu kontrol edemiyorum.

"Aferin kızım," diye övüyor Vale. "Ne olursa olsun, gözlerini kapalı tut."

Daha fazla ayak sesi ve ardından garip sürüklenme sesleri geliyor, ama avcılarını kandırmak için nefesimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Vale," diye bir erkek sesi.

"Komutanım," diye karşılık verir. "Bu kafesler de neyin nesi?"

Komutan, "Onları sizin gibi vahşi hayvanlar için tutuyoruz," diye yanıtlıyor. "Ya da hainler için. Demek artık kurtlarla birliktesin? Söylemeliyim ki, baban hayal kırıklığına uğradı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim."

"Yaptığınız şey yanlış. Her canavar kötü değildir. Bunlar masum insanlardı," diyor Vale beni derinden sarsıyor.

"Hepsi canavar!" diye kükrüyor komutan, nefes nefese kalarak. "Sadece canavarlar ve biz avlarız. Bir yemin ettiniz ve bu yemini bozdunuz. Onları uyardın ve senin yüzünden saflarımızdan pek çok kişiyi kaybettik - senin arkadaşlarını, senin yanında savaşan insanları."

Vale bir an sessiz kalır. "Buna pişmanım." Ses tonunda acı var. "Ama öylece durup masum insanlara zarar vermene izin veremezdim."

"Daha önce masum olup olmadıklarını hiç umursamamıştın," diye tersliyor komutan. "Sanırım küçük bir canavar kukusu seni bu hale getirdi." Gözlerini üzerimde hissediyorum ve hırlamak istiyorum ama ısııyorum. "Çekiciliğini görebiliyorum ama sen zayıfsın Vale. Her zaman öyleydin. Baban bunu biliyordu, ben de biliyorum. Artık tüm türümüz biliyor. Merak etme, buradan canlı çıkamayacaksın. Hiçbiriniz."

"O zaman neden bekliyorsunuz? Neden bizi şimdi öldürmüyorsun?" Lucien homurdanıyor.

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diye yanıtlar komutan. "Sizin yüzünüzden birçok kişi öldü ve insanlar kan peşinde. Kendi paylarını istiyorlar

Et ve onlar alacaklar, ya dişi kurt? O sadece doğru zamanda yanlış yerdeydi. Onu yakalamayı başardık ve bu bizi şimdilik idare edecek."

"Ne demek istiyorsun?" Vale sorar.

Ayak seslerinin bana doğru geldiğini duyuyorum. "Merak ediyorum, onu kurt olarak mı yoksa kadın olarak mı siktin? Belki de onu bitirmeden önce bir deneyeceğim. Muhtemelen iyi olduğu tek şey bu, bir hayvan gibi üremek."

Hırıltımı bastırıyorum, parmaklıklara doğru daha da gevşiyorum. "Sakın ona dokunma," diye hırılıyor Jai.

"Demek söylentiler doğruymuş. Şu lanet gözlerine bak." Komutan güler. "Her zaman bu çizgide yürüdün ve bu yüzden seni bu kadar yakınımda tuttum. Bir gün düşeceğini biliyordum. Senin bağırsaklarını deşmekten ve kafanı bir şöminenin üzerine koymaktan büyük zevk alacağım."

"Dene bakalım," diye hırılıyor Jai. "Kafese gir."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum," diye cevap veriyor komutan kayıtsızca-çok kayıtsızca. Acı içindeyken bile sözlerindeki tuzağı duyabiliyorum.

"Ama kurdun için küçük bir hediyem var. Ne yazık ki uyuyor. Sanırım uyandığında kullanması için buraya bırakacağım." Bir çatırtı ve ardından bir homurtu. Birinin dehşet dolu soluğunu duyuyorum ve gözlerimi kapamadan önce açıyorum.

Bu bir tuzak.

Görmezden geliyorum ama tanıdık bir koku çarpıyor yüzüme. Jang.

Onlar bir şey söyleyemeden ayağa kalkıyorum, parmaklıklara yapışıyorum ve bir an için hayatta olduğuna dair umutlanıyorum.

"Quinn, hayır!" Jai kükrer, ama artık çok geçtir.

Gözlerim önümdeki şeye takılıyor ve başım geri dönmem için bağılıyor.

Gürültüler ve daha fazla bağırış var, ama sonunda beynimde tıklandığında hepsi kayboluyor.

"Bakma," diye bağılıyor Lucien, parmaklıkların arasından uzanıp gözlerimi kapatmaya çalışıyor ama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bu Jang. O benim babam.

Gözleri açık, soğuk bir dehşetle kilitlenmiş, teni tuhaf bir renkte ve saçları kan içinde.

Başı . . .
gerilmiş.

Vücudu altında, elleri ve ayakları ürkütücü bir dini ikonografi gibi delinmiş.
Her yere kusuyorum, hıçkırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Bunu şimdilik burada bırakıyorum. Sonra görüşürüz kurt," diye sesleniyor adam
ama ben çığlık atmaya devam ediyorum.

Bu görüntüden kurtulmak için ellerim gözlerimi tırmalıyor.

"Quinn, Quinn." Hepsi adımı haykırıyor ama kendi çığlıklarından duyamıyorum.

Gözlerimi kurtarmaya çalışıyorum. Kokusu, kanının kokusu hâlâ etrafımı sarıyor.

Kafeslerin tıkırdadığını, bağırıışlarının yükseldiğini duyuyorum ama
umurumda değil. Durması gerek.

Başımı kaldırıyorum, aklıma karanlık bir fikir geliyor ve onlar tepki veremedi
kafamı kafesin parmaklıklarına çarpıyorum. Bu beni sersemletiyor, kurdum acıdan
inliyor, ama ben onu itiyorum ve bunu tekrar yapıyorum. Derimin yarıldığını,
gözlerimin sivilcelendiğini hissediyorum ve yine de kafamı çarpıyorum.

Sonunda karanlık beni ele geçiriyor ve bir daha göremememe neden oluyor.

ŞAFTÖR EORtY-EIVE

I Gözlerimi Quinn'den alamıyorum.

Birkaç saat önce uyandı. Başındaki yara iyileşmeye başlamıştı ama güçleri ruhundaki ve kalbindeki açık yarayı iyileştiremiyordu.

Cesedi kafesinin önüne bırakmaları yardımcı olmuyor.

Bu bir işkence ve onun kokusunu almaktan başka çaresi yok. Başını çevirse, adam orada. Görmezden gelmeye çalışmak için bir topun içine kıvrılıyor. En azından artık çılgılık atmıyor.

Kusmuğunun kokusu burnumun direğini sızlatıyor. Onun duyularına ne yaptığını hayal bile edemiyorum ama umurumda da değil gibi görünüyor. Yaklaşıyorum, ona ulaşmaya, onu rahatlatmaya çalışıyorum ama hareket etmiyor ya da tepki vermiyor. Sanki kendi içine gömülmüş gibi.

Sanki pes etmiş gibi.

"Savaşmaya devam etmelisin," diye .

"Neden?" diye sorduğumda o kadar sakın cevap veriyor ki içim ürperiyor. Quinn pek çok şey olabilir ama pes eden biri değil. Bana bakmıyor bile.

Onu esir tuttuğumuz ve ona işkence ettiğimiz onca zaman boyunca asla pes etmedi. Mücadeleyi hiç bırakmadı, ona daha fazlasını vermesi için dünyayla alay etti.

Bunun onu kırmasına izin vermeyeceğim. İzin veremem.

Bana meydan okuyan ve beni daha da geliştiren kadın değil.

Kim olduğumu görmemi sağlayan ve kimse bana güvenmezken bana güvenen kadın değil.

Quinn'in olmadığı bir dünyada var olamayacağımı anlamaya başlıyorum, bu benden nefret etmesi anlamına gelse bile. Kaderimizde çatışmak varmış, Ay'ım ve ben.

"Sürünüz hâlâ hayatta olabilir ve eğer öyleyse size ihtiyaçları var demektir. Eğer değillerse, kaybolan herkesi onurlandırmalı ve devam etmelisiniz. Öylece pes edemezsiniz."

"Quinn," diye uyarıyor Vale, daha önce yaptığı gibi ona ulaşmaya çalışırken sesi sertleşiyor ama o da onu duymazdan geliyor.

Hepimiz için bir anlam ifade eden Quinn'den bir parçayı daha saniye saniye kaybedişimizi izliyoruz. Tüm o zamanı onu izleyerek ve ondan nefret ederek geçirdim, aslında sadece kendimden nefret ediyordum, ama kendimi tekrar tekrar ona dönmekten alıkoyamadım.

Bana bir amaç, bir aile ve umut verdi.

"Bırak acısın." Lucien'in sesi istikrarlı bir şekilde geliyor. "Bırak içinden geçsin ve nefes alamayana kadar seni parçalasın. Ondan yüz çevirme. Hisset, o acının her korkunç anını hisset, güzelim. İçinde boğulma. Hisset. Ağla. Çığlık at. Kus. Sadece kendinizi buna karşı uyuşturmayın çünkü her zaman geri gelir. Bunu görmezden gelemezsiniz, ama aynı zamanda ona teslim de olamazsınız. Baban, seni yetiştiren adam, bunu istemezdi. Sonuna kadar savaştı ve sürünün sana ihtiyacı var. Bizim sana ihtiyacımız var. Yas tut, Quinn ve yaşayamayacağını hissedene kadar acı çek, sonra kıcını kaldır ve her şeyi yeniden yap çünkü hayatın umurunda değil. Senin ya da kardeşlerimin bu cehennem çukurunda ölmesine izin vermeyeceğim. Zayıf davranıyorsun-"

"Siktir git," diye tıslıyor ve başını sağa sola sallıyor. Bakışları bir an için Jang'a yöneliyor ve tamamen Lucien'e odaklanmadan önce titriyor ve bu, saatlerdir ondan gördüğümüz en fazla duygu ve hareket.

"Güzel, öfke iyidir." Parmaklıkları kavrayarak ayağa kalkıyor. "Gerekirse benden nefret et Quinn. İntikam almaya yemin et ama pes etme. Bu senin tarzın değil. Sen zayıf değilsin. Tanıdığım en güçlü insansın. Ailen ve sürün için yaşıyorsun, bunu yapmaya devam et. Bu son değil, o yüzden sakın kitabı kapatmaya kalkma. Çevir şu lanet sayfayı. Kendi kaderimizi kendimiz çizeriz Quinn. Kolay değil ama o yolda yürürüz ve durup oturmayız."

"Acıyor," diye hıçkırıyor, başını bir çubuğa dayamış.

"Biliyorum, bebeğim." Vale iç çeker. "Öyle olduğunu biliyorum. O haklı. Şu anda bile, ne kadar bastırırsam bastırayım kederim hâlâ orada. Her zaman orada ve ne kadar istesem de geçmiyor, ama babanın şerefini lekeleme."

"Senin bir alfa olduğunu düşünüyordu," diye ekliyorum, ayağa kalkarak. "Tüm sürü rehberlik için sana bakıyordu. Oradayken duydum. Sana ihtiyaçları var,

sana güveniyoruz. Babanın bildiği kadın ol, bizim bildiğimiz kadın ol."

"Ya yanılıyorsa? Ya yeterince güçlü değilsem?" diye soruyor, sesi o kadar yumuşak ki duymak için zorlanıyorum. "Ya hepsi yanılıyorsa? Ya hepsi bir hiç uğruna öldüyse?"

"Bu kadar bencil olma," diye tersliyor Vale. "Onlar senin için öldü, sen de onlar için yaşa."

Başını kaldırıyor ve onun gözleriyle buluşuyor. "Ailemin öldüğü gece beni neden kurtardın?"

Yutkunuyor, onun bakışlarını inceliyor. "Çünkü gözlerine baktığımda bana yansıyan kötülüğü gördüm ve öyle olmak istemediğimi anladım. Ölümle yüzleşirken bile bir çocuk olarak çok güçlüydün ve bu dünyanın sana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Sen sadece bir çocuktun, ben de öyleydim. Bana nefret öğretildi; bununla doğmuyoruz. Bunu öğreniriz ve bir an için nefret etmek istemedim. İyi bir şey yapmak istedim. Yıllarca her gece rüyalarımın girdin. Hâlâ da ediyorsun. Aldığım her can için seni düşündüm, bana kızıp kızmayacağını merak ettim. Beni yıllarca ya nefretle ya da umutla hayatta tutun, hadi biz de seni hayatta tutalım. O gece beni kurtardığın gibi seni bir kez daha kurtarmama izin ver."

Bir an sessiz kaldı. "Hepsinin ölmesini istiyorum." "O zaman sana yardım edeceğiz," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden.

"Onlar artık bizim insanlarımız değil," diye açıklıyor Lucien. "Onların yaptıklarını yapabilecek herhangi biri Hayır. İntikam almaya yardım edeceğiz."

Yüz ifadesini değiştiren öfkeyle doğrulurken onu izliyorum. "Quinn gitti. O öldü. Onunla birlikte öldü." Jang'a bakıyor. "Hepsini parçalara ayıracağım ve kanlarıyla ziyafet çekeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım ve eğer bununla başa çıkamazsan-"

"Yapabiliriz," diyorum güçlü bir şekilde, gözlerine bakarak. "Hemen yanında olacağım."

"O zaman bu kafeslerden çıkmamız gerekiyor." Babasına bir kez daha bakıyor, yutkunup başını kaldırmasını izlemeden önce bir an dudağı titriyor.

İşte benim kızım.

"Yapacağız ve yaptığımızda hepsine ödeteceğiz," diye yemin ediyor Vale. "Güzel, ama seni uyarmadığımı söyleme." Arkasını dönüyor ve ben merak ediyorum. Ne demek istediğini.

Sözlerinde güç vardı.

O ne biliyor ki?

ŞAFTÖR EORtY-Altı

I Öfkenin beni körüklemesine izin verdim. Beni başka şeylere karşı kör etmesine izin verdim.

Öleceğim güne kadar içimde yaşayacak olan acıyı uyuşturmasına izin verdim.

Ailemi kaybettiğimde çocuktum ve bir çocuk gibi yas tuttum ama şimdi bir yetişkin olarak her şey çok gerçek. Ailemi kaybettim ama hala uğruna savaşmam gereken bir ailem var. Dahası, almam gereken bir intikam var. Jang'ın ne düşüneceği umurumda değil çünkü o burada değil ve hepsini öldüreceğim.

Nazik olmaya çalıştım.

Dünyayı değiştirmeye çalıştım ama bazen yapamazsınız. Bazen, kendiniz kötü olmadan kötülüğü durduramazsınız.

Beni izlediklerini hissediyorum, beni karanlıktan kendi öfke ve nefretleriyle çekip çıkaran adamlar.

Belki de bir düşmana ihtiyacım vardı. Belki de beni kederden başka bir şeyle doldurmaları için benden nefret etmelerine ihtiyacım vardı.

Belki de onlara hep ihtiyacım vardı.

Ellerim ve gözlerim değişene kadar kafesimi adımlıyor, kaslarımı ısıtıyor ve kurdumu ön plana çıkarıyorum. İzlediklerini biliyorum, Jai'nin gözleri asla özgür olmayacak kurduyla parlıyor ve bu bana bir fikir veriyor.

Korkunç bir fikir, beni mahvedebilir ama tek şey bu. Eğer şansım olursa.

Saatler geçiyor ama bir an bile yerimde duramıyorum. Nasıl kurtulacaklarımı planlamaya çalıştıklarını duyuyorum. Onları görmezden geliyorum ve komutanları gibi adamların geri geleceğini bilerek bekliyorum. Hayatta başka zevkleri yok ve sadece acı vermek istiyorlar, bu yüzden bizimkine tanık olmak isteyecektir.

Çok geçmeden bot seslerini tekrar duyuyorum.

Önümde durduğunda parmaklıkların oradaydım. Tam da bir avcının görünmesini beklediğim gibi görünüyor; yaralı, yaşlı ve nefret dolu. Sırıtarak bana bakıyor. "Sevgili yaşlı babanla konuşman nasıldı?"

Sadece bakıyorum.

"Ne? Söyleyecek bir şey yok mu? Seni kırdık mı kurt?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve gözleri kısılıyor. Bundan hoşlanmadı.

Biraz.

Elleri kafesin içinden geçip saçlarımı kavlıyor. Ona izin verdim. O çarpıyor. Yüzümü bir bara çarptım ve yanağımın kırılıp iyileşmeye başladığını hissettim. Vale'nin bağırışlarını duymazdan gelip ona odaklanıyorum. "Ona bak. Babana bak," diye alay ediyor.

Bir hata yaptı.

Başımı çevirerek dişlerimi bileğine öyle bir geçiriyorum ki, kanının dilimin üzerinde patladığını hissediyorum. Çığlık atıp geri çekilmeye çalışıyor ama ben üstün gücümü kullanarak parmaklıklara tutunuyorum ve kafama bir silah dayanana kadar parmaklıkları kemiriyorum.

Kıkırdayarak geri çekiliyorum, kanı çenemden aşağı damlarken onu serbest bırakıyorum.

Elini çubuğun içinden geçirip kucaklıyor, yanındaki avcı silahı titreyerek tutarken o şok içinde bana bakarken kanı yere çarpıyor. Dişlerimi yalayarak ona göz kırpmıyorum. "Tadın tıpkı biftek gibi."

Burun delikleri şişiyor ve dişleri gıcırıyor. "Bakalım yarın bu kadar ukala olacak mısın?" Öylece durduğumda homurdanıyor ve etrafına bakınıyor. "bizim eğlencemiz olacaksınız. Oylama yaptık ve en iyi yolun bu olduğuna karar verdik."

Gözlerim onunkileri takip ederek en alttaki dev kafesli halkaya gidiyor. Herkesin içini görebilmesi için yükseltilmiş ve hiçbir kurt ya da insan kaçamasın diye üzerine kubbeli bir kafes oturtulmuş.

Biz izlerken, üç vahşi kurt içeri atılıyor.

"Başta kendi hain avcılarımız olmak üzere hepiniz onlarla yüzleşeceksiniz, ancak silahınız olmayacak. Kurtları çok mu seviyorsunuz çocuklar, o zaman onlar tarafından paramparça edilebilirsiniz." Gülüyor.

Ben de onunla birlikte gülüyorum ve o da bana bakıyor. "Onları öldürdükten sonra senin peşinden geleceğim," diye söz veriyorum, dişlerimi tekrar yalayarak. "Ve seni canlı canlı yiyeceğim."

"Madem bu kadar açsınız" -avcılar Vale ve Lucien'in kafeslerine yaklaşıyor- "o zaman sizi besleyelim. Sadece vahşi hayvanlar için bir şeyler bırakmaya çalışın."

On avcının Vale ve Lucien'i sürükleyerek dışarı çıkarmasını izliyorum. Sakince yürüyorlar, avcılara bakıyorlar ve şanslarını arıyorlar ama şansları yok. Hücre kapım açılıyor ama onları içeri itip bir kez daha kapatırlarken kıpırdamıyorum.

Aptallar bana istediğimi verdiler.

"Cesedi taşıyın," diye homurdandı komutan, babama bakarak. "Vahşiler yarın onu yerken izleyebilir." Gözlerim babamın cesedini gözden kaybolana kadar takip ediyor.

Arkasını dönüp giden komutan ayaklarını sürüyerek uzaklaşır. "Yarına kadar. Dinlenin!" diye bağırır.

Avcıları onu takip ediyor, ben orada dururken, ağzım ve çenem liderlerinin kanıyla kaplıyken gözlerini benden ayırmıyorlar.

ŞAFTÖR YEDİ

Quinn hiç hoşlanmadığım bir şekilde bizi izliyor. Lucien ve ben Jai'nin kafesine giden parmaklıklara yaslanmış durumdayız. Dizlerinin üzerine çökmüş, bizi izliyor. Gözleri parlak mavi ve

Kurdu ve kan hala dudaklarını ve çenesini kaplıyor. Ben izlerken, ellerinin üzerine düşüyor ve bize doğru sürünüyor.

"Quinn," diye uyarıyorum, ama vücuduma tırmanıp tam kucağıma tünediğinde bir solukta bitiyor, ısınmış çekirdeği sikime sürtünüyor ve koşullara rağmen sertleşmeye başlıyorum. Yüzündeki kana odaklanarak bunu yapmamaya çalışıyorum ama bu sadece inlememe neden oluyor, ellerim iki yanımda yumruk oluyor. "Quinn," diye uyarıyorum, ama bu daha çok bir nefes alış veriş.

Babasını kaybetti, o yüzden sağlıklı düşünemiyor. Şu anda daha hayvani-

Eliyle çenemi kavıyor, başımı parmaklıklara çarpana kadar geriye doğru sarsıyor, başını eğdiğinde hafif bir acı hissediyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama tek elindeki güç beni utandırıyor ve beni kolayca alt edebileceğini fark ediyorum.

Bunca zamandır bizimle oynuyordu.

Bu gerçek Quinn ve sakladığı güç. İşte canavar bu.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde itiraz bile etmiyorum. Geçen gece yaptığım gibi kendimi onun içinde kaybediyorum çünkü bunu istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Nefret ettiğim kadar dokunuşunu da arzuluyorum. Düşman olduğumuzda bile onu istedim.

Ağız tatlı, kan kokuyor ve sıcak küçük amcığını sertleşen sikime sürttüğünde inliyorum.

Birinin "Kahretsin," diye fısıldadığını duyuyorum ama umurumda değil.

Kendimi onun öpücüğünde, vücudunun benimkine karşı sıcaklığında kaybediyorum, o bana hükmederken, neredeyse kot pantolonuma dökülecek olana kadar ağzımı ısıyor ve yiyor. Başını çevirip Lucien'i yakalıyor ve yanına sürüklerken beni sersemleterek başını çekiyor. Onu sertçe öpüyor ve ben şok içinde sarsılıyorum. O benim kardeşim olduğu için iğrenmem gerekirdi ama o Onu öperken sıcak küçük bedenini benimkine sürüyor.

Elini saçlarına geçirip öpüşmeyi derinleştirirken onu sarıyor ve ben onun altında nefes nefese kalırken o inliyor.

Onun ilgisine ihtiyacım var. "Quinn."

Yarın, hatta bu gece ölebiliriz ve ben kendime ona sahip olamayacağımı söylememin tüm nedenlerini umursuyor gibi görünmüyorum. Ben onu istiyorum, o da bizi istiyor.

Bu keder, öfke ya da sadece hayvani bir ihtiyaç olabilir, ama umurumda bile değil.

Quinn'i istiyorum.

Bunu kabul etmek neredeyse özgürleştirici ve dudakları morarmış ve kanlı bir şekilde başını kaldırmadan önce Lucien'in ağızına doğru inerken ellerim kalçalarına doğru kayıyor. Lucien de benim hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyor ve sonra ayağa kalkıp parmaklıkların arasından Jai'yi öpüyor, bizi ihtiyaçla birbirimize bağlıyor.

Kalçalarını üzerimden kaydırırken aşağı uzanıyor, eli uzunluğumu kaplıyor ve tokama doğru kayıyor. Jai'yi öpmeye devam ederken ustalıklı çözüyor ama benim elim onunkini yakalıyor. Ona olan arzumdan bile emin olmalıyım.

"Quinn, bunu yapmak zorunda değiliz. Acı çektiğini biliyoruz."

"Yapma, düşünme, sorma. Beni korumak istemen çok tatlı ama şu anda sadece hissetmek istiyorum, o yüzden kapa çeneni Vale ve benden nefret ediyormuşsun gibi sık beni. Hâlâ düşmanını mışım gibi becer beni," diye fısıldıyor, yüzümden kulağıma doğru öpüyor.

Bir hayvan gibi hırlama sırası bende. Pantolonumu çekiştirerek aşağı indiriyor, ta ki elini aletime dolayana kadar. Yumuşak dokunuşunun altında sarsılıyor ve mırıldanıyor. "Çok büyük, çok kalın, daha önce hiç bir insanla birlikte olmadım. Beni istediğim gibi becerebilir misin?" Eğilip sikimin başını sıcak ağızına almadan önce beni sürekli okuyor.

Saçlarını tutarak inliyorum ve kalçalarımı kaldırıyorum, ona karşı koyamıyorum.

Gülen gözlerle ağzını sikimden kurtarıyor ve Lucien'e bakıyor. "Hepinizi alabilir. Kurtların iştahı büyüktür."

"Ne?" Lucien gözlerini kırıştırtarak sorar. "I-"

"Düşünme." Adamın elini tutuyor ve vücudunda gezdiriyor. "Sadece hisset. Sadece bu gece için."

Yutkunduğunu duyuyorum ve ona karşı koymanın zor olduğunu biliyorum. Sanki kabul ediyormuş gibi sikim avucunun içinde sarsılıyor. Benimle alay ediyor, ben dayanamayana kadar emmeden ve alay etmeden önce sikimin kenarını yalıyor. Saçlarını kavrayıp onu üzerimden çekiyorum.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum. "Becerilmek mi istiyorsun, dişi kurt? O zaman tamam, seni bir hayvan gibi sikeceğiz."

Gözleri büyüyor.

Onlar geri gelmeden önce fazla zamanımız yok, o benim için çığlık atana kadar o tatlı amcığın tadına bakmam için yeterli değil, ama eğilip kendini bana sunarken tadına bakmaktan kendimi alamıyorum.

İniltisi odada yankılanıyor, daha fazlası için geri iterken elleri betona doğru kıvrılıyor, ama ondan nefret ediyormuşum gibi onu becermemi istiyor.

Şefkat istemiyor. Acı istiyor.

Birlikte kilitlenmiş gibi görüldüğümüz bu hiç bitmeyen ıstırapta kendini kaybetmek istiyor.

Ona bunu verebilirim. Olanları değiştiremem ama bir anlığına bile olsa unutmasını sağlayabilirim.

Ellerim kalçalarını bulup onu dizlerinin üzerine çekerken diğer elim omurgasından aşağı kayıyor ve yüzünü betona bastırıyor. "Becerilmek mi istiyorsun, dişi kurt? Güzel, o zaman dayan ve sana insanların neler yapabileceğini göstereyim."

Bir dahaki sefere, benim için sızlanana kadar o küçük kiraz meme uçlarını tatmak için acele etmeyeceğim - bekle, bir dahaki sefere mi?

Onu her zaman ne kadar çok istediğime dair kendi öfkem alevlenirken bunu silkeleyip atıyorum.

Tıpkı istediği gibi ondan alıyorum. Elim bir vuruşta amına iniyor ve şişmiş klitorisini yakalıyor. Haykırıyor, daha fazlası için geri itiyor.

Uzanıyorum, kalın saçlarını yumrukluyorum ve üzerine eğilip kulağını yalarken bir tutamak olarak kullanıyorum. "Benim için çığlık at, dişi kurt."

"Beni-" Sözleri, sikimi onun sıkı, ıslak girişiyle hizalayıp içeri ittiğimde, yeterince ıslak olmamasına rağmen onu her santimimi almaya zorladığımda bir çığlıkla sona eriyor. İçine girmeye çalışırken canı yanıyor olmalı.

Taşaklarına kadar girene kadar, ama vücudu sikimin üzerinde kıvranıyor ve çığlıkları daha da yükseliyor. Kanalı beni o kadar sıkı kavıyor ki, zevke karşı savaşırken neredeyse dökülüyorum. Bu arada, acıttığını bile bile kendimi onun içinde daha derine zorluyorum.

Dişi kurdumuz acıyı seviyor ve onun insan olmadığını unutmamalıyım.

Ona ne fırlatırsam fırlatayım dayanabilir.

Sanki bu düşünce sahip olduğum son kontrol ipini de ortadan kaldırıyor.

Ne yapmam gerektiğini sikeyim. Kanının ve dölünün tadını alana kadar her santimini alacağım.

Sıkı, ıslak amcığından çekerek tekrar içeri giriyorum, beni daha derine almak için kıcını oynatarak inerken onu itiyorum. Bu manzara neredeyse gözlerimin dolmasına neden oluyor ve onun kremiyle kaplı sikimin gergin kanalına girmesini izlemeden duramıyorum. Manzara o kadar ateşli ki kendimi kaybediyorum, o benim için ağlarken ben sadece amına vuruyorum. Ellerim acımasız ve sert, vücudunu onun istediği gibi kullanırken derisini eziyor ve morartıyor.

Parmaklarımı ayrıık yanaklarından aşağı kaydırıp göt deliğinin kenarında gezdiriyorum. Ben kıkırdarken amcığı beni sıkıyor. "Edepsizliği seviyor musun, dişi kurt? Her deliğine sahip çıkmamızı ve onları döllerimizle doldurmamızı mı istiyorsun? Hâlâ bizim tutsağımızmışsın gibi sikilmek mi istiyorsun?"

Sözlerim karşısında inliyor, onu daha sert becermemi sağlamaya çalışıyor. Tırnakları pençelere dönüşüp betonu çizerken, kıvrak vücudu umutsuzca benim için hareket ediyor.

"Vale," diye yalvarıyor ve adımı dudaklarında duymak beni mahvediyor.

Çığlık atana kadar onu geri çekerken omurgasındaki teri yalıyorum.

Elim saçlarından boğazına doğru kayıyor, ona sahip olduğum her şeyi vererek içine girerken havasını kesiyorum. Vücudunu o kadar sert alıyorum ki, birbirimize çarptığımızda acıyor.

Şımarık kıcı geri itiyor, gülerken beni daha sert ve daha hızlı alıyor, ben inerken olduğu gibi beni hayvan gibi beceriyor. Onu yukarı çekerken, kalçalarının arasında hareket etmeyi bırakmıyorum, bizi çevirip onu parmaklıklara doğru iterken çok nazıkçe değil, pantolonlarımızın üzerinde yüksek sesle çınlıyor. Jai orada, bizi izliyor, pantolonu önden yırtılmış.

"Onu dışarı çıkarın," diye emrediyorum.

Çırpınıyor, parmaklıkların arasından ona uzanıyor ve boyunu serbest bırakarak onun inlemesini sağlıyor.

"Em onu," diyorum.

Bizim için dört ayak üzerine düşmeden önce gözleri benimkilere kayıyor ve biliyorum ki o da karşı koyamıyor, tıpkı benim koyamadığım gibi. Parmaklıklara bastırarak mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

Jai parmaklıkları kavramadan önce ona sikini yediriyor, sonra ben onun ipeksi kalçalarının arasına vururken o da elinden geldiğince emiyor. Onu kendime doğru geri çekiyorum, inlerken amının her sıkı, ıslak santimini hissediyorum, başı parmaklıklara çarparken Jai'nin sikini emiyor. Jai onu kurtarıcısı ya da laneti gibi izlerken göğsü hızla inip kalkıyor ve çok da uzakta değil.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Kalçalarının hareketini izliyorum, pembe amcığı damlıyor. Burada bile ıslıl ıslıl parlıyor. Tırnaklarım kanını hissedene kadar derisini kesiyor. Tüm bunlar olurken, Jai yüksek sesle inleyene kadar onu yutuyor, yaklaşmaya çalışırken kalçaları parmaklıklara çarpıyor.

Bununla ilgili bir şey beni daha da çılgına çeviriyor. Elim kalçasından klitorisine kayıyor, tekrar etrafımda kenetlenene kadar onu acımasızca sıkıştırıyor ve büküyor.

"Siktir!" Jai kükrüyor. Ne yaptı bilmiyorum ama gözleri yuvalarından fırladı. Kalçaları o kadar hızlı hareket ediyor ki, bulanıklaşıyor ve sonra kükrüyor, kalçaları parmaklıklara o kadar sert çarpıyor ki, insan olsaydı bir kemiğini kırardı. İnliyor, başını çevirip ağzını açmadan önce onun salgısını yutuyor ve dilinin üzerindeki dölünü bana gösteriyor.

Onu kendime doğru çekiyorum ve kalbim o kadar gürlüyor ki başka hiçbir şey duyamıyorum. Tüm kan sarsılan sikime hücum ediyor ve zevk o kadar sert bir şekilde içime yayılırken taşaklarım yukarı kalkıyor ki sanki damarlarımda ateş yanıyormuş gibi hissediyorum.

"Vale," diye hırlıyor.

Dayanamıyorum.

Bir feryatla boşalıyorum, o da yankılanıyor, sikimin etrafında öyle sert kenetleniyor ki yıldızları görüyorum. Kalçalarım titrerken serbest bırakmam onu dolduruyor, ben çekip geri düşene kadar onu daha derine zorluyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kurtla parlıyor ve arzu yüzünün her santimetresine yazılmış.

"Kardeşim, dişi kurdumuza yardım et," diye mırıldandım.

Başını çevirip Lucien'i arıyor, Lucien tereddüt ederken küçük pembe dili dudaklarını okşamak için dışarı fırlıyor. Başını eğiyor ve Lucien'in üzerine atılarak onu soluk soluğa bırakıyor.

Adamın elleri onu durdurmak için mücadele ederken, kadın adamın kıyafetlerini pençeleyerek pantolonunu aşağı çekiyor. Bileklerinin zahmetsiz bir hareketiyle, her iki elini de topluyor ve horozunu serbest bırakıp aşağı inerken başının üstüne bastırıyor

uzunluğuna. Başını geriye atıyor, boynundaki damarlar şişerken gözleri bir iniltiyle kapanıyor.

İyi, eğer kontrolü ele almasaydı, ikisini de bundan vazgeçirebilirdi, ama hepimiz bunu istediklerini, buna ihtiyaç duyduklarını biliyoruz.

Onun düşünmesine izin vermiyor. İstedliğini alıyor.

Kardeşimi yere yatırıyor ve kalçalarını daha hızlı ve daha hızlı sallayarak onun horozuna biniyor. Sert meme uçları dikkat çekmek için yalvarıyor ve Lucien sonunda kopuyor.

Ayağa kalkıyor, ellerini kadının sırtına ve omuzlarına doğru kaydırarak onu kendi boyuna doğru itmek ve çekmek için kullanıyor. Ağzı göğüslerinden birinin etrafında kapanıyor, dişleri onun için çığlık atarken kazıyor.

O kadar sert ısıyor ki, geri çekildiğinde meme ucunun etrafında dişlerinin kanlı bir izi kalıyor. Kız çığlık atarken aynısını diğerine de yapıyor, pençeleri vücudunda kayıyor, nefesi kesilirken derisini sıyrıyor. Kadın utanmadan ona binerken kanının kokusu havayı dolduruyor.

"Quinn," diye homurdanıyor, meme ucunu yalayıp ısırırken büyük ellerinden biri aşağı kayıyor ve kıcını kavrayarak onu teşvik ediyor. "Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum. Sikimi bir mengene gibi kavırıyorsun. Siktir, bebeğim, çok iyi hissediyorsun. Tüm o yumuşak ten ve kaslar, benim için çok sıcak ve ıslak." Adam inliyor, kadın arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken göğsünü yalıyor ama adam ısırınca gözlerini açıyor.

"Gözlerini benden ayırma," diyor ona. "Sikime boşalırken beni görmeni istiyorum."

Ağabeyimin emri üzerine kaşlarını kalkıyor ama o söyleneni yapıyor ve ağabeyim ayrılmadan önce dudakları birbirine dolanmış bir öpücükle buluşuyor.

"Benim için gel," diyor.

Bir kez daha dinliyor, onun bedeninde kendi zevkini bulurken kalçaları sarsılıyor.

Serbest bırakılması için uluyor ve vahşi hayvanlar da bu ulumayı yankılıyor.

Adam inliyor ve kadının vücuduna vuruyor. Göğüslerinin güçten zıplamasını, dudaklarının muzaffer bir gülümsemeyle eğilmesini izliyorum ve sikim bu manzara karşısında sarsılıyor.

Adam salıverildiğini haykırdığında, kadın mutlu bir şekilde iç çeker ve sonra adamın bedeninden ayrılır ve nefes nefese onun yanına uzanır.

Dudaklarını yalarken, amından dölllerimiz damlarken ben hâlâ kardeşlerim gibi yere yayılmış durumdayım.

Söz konusu o olduğunda çaresizim ve vücudum bitkin olmama rağmen yine tepki veriyor.

Sanki bunu biliyormuş gibi, başını kaldırıp bir sonraki kurbanı benmişim gibi bana bakıyor. Memnuniyetle kabul ederim. İçimde Quinn'e asla doyamayacağıma dair bir his var.

Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanarak bana doğru sürünüyor, gözleri parlak ve niyetli.

Vücudumda bir kez daha kayıyor ve gözlerinde farklı bir şey görüyorum. "Seni dönüştüreceğim," diyor bana rahatça ve irkiliyorum, gözlerim açılıyor. "Tek yolu bu," diye açıklıyor. "Eğer böyle kalırsak, hepimiz öleceğiz. Eğer seni dönüştürsem, o zaman yaşayabilir ve dışarı çıkacak kadar güçlü olabilirsin. Seçim senin; bir canavara dönüşmek ya da zavallı bir insan olarak ölmek."

Kalbim tekliyor, sözlerinin gerçekliği içime işliyor ve zevk ağzımda küle .

"Hayır dersem?" Ben sorarım.

"O zaman bir insan olarak ölmene izin vereceğim." Eğilip dudaklarımı yalıyor. "Evet de. İntikam için yanımda olacağına söz vermiştin ve vahşi hayvanlardan kurtulmanın tek yolu bir kurt olmak."

"Eğer değişimden sağ çıkarsam," diye çıkışıyorum, artık sinirlenmiş bir halde.

"Doğru, ama sen güçlüsün Vale, bu yüzden hayatta kalacaksın. Bunu biliyorum ama bu senin seçimin." Ayağa kalktı.

"Vale," diye tersledi Lucien.

Tek bir sonuca varana kadar tüm fikirleri bir kenara atarak tartışıyorum - o haklı.

Yarın o kafeste öleceğiz. Özgür olamayacağız.

Kazanmak için bir yola ihtiyacımız var ve bu bizim şansımız - avladığımız bir canavar olmak.

Başımı salladım. "O zaman beni dönüştür. Bir insan olarak ölmektense bir canavar olarak yaşamayı tercih ederim."

Ben çırpınırken, diz çökerek verdiği bir tepkiyle beni kısıtıyor ve bana gerçek gücünü gösteriyor. "Bu acıtacak," diye fısıldıyor. "Çok fazla çılgılık atmamaya çalış bebeğim."

"Vale!" Lucien bağırıyor, ama sonra dişleri göğsümde, kalbimin üstündeki kaslara batıyor ve kendi çılgınlıklarım havayı dolduruyor.

Göğsümde titreşen mırıltılarıyla birlikte, içime sıcak bir acı pompalanıyor.

Ne yaptım ben?

CHAFtER EORtY-EILHt

L Vale altımda sarsılırken, derin yarasından kan akarken başımı eğerek kanını yutuyorum. Öldürücü değil ama zehirimle dolu. Bakışlarımı dehşete düşmüş Vale'ye çevirdiğimde kanının dişlerimden aşağı damladığını hissediyorum.

Lucien.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldıyor.

"Sıra sende," diye mırıldanıyorum, inleyen Vale'in yanından kalkarken. Bunu daha önce hiç yapmadığım için olması gerekenden daha fazla zehir enjekte ettim ama aynı zamanda hızlıca değişmelerine de ihtiyacım var. Kontrollü ve yarına hazır olmalarına ihtiyacım var ve bunu atlatacaklarına güveniyorum.

Bunu yapabilecek biri varsa, o da .

"Bekle Quinn," diye başlıyor Jai ama ben alfa gücüyle hırlıyorum ve o da başını eğiyor, kurdu tepki veriyor.

Lucien'in dudaklarını yalayana kadar durmuyorum ve o da kardeşinin kanının tadıyla irkiliyor. "Seç."

Gözleri çılgılık atmaya başlayan Vale'ye kayıyor, değişim başlıyor. "Çabuk ol," diye mırıldanıyorum. "Bir insan gibi öl ya da kardeşlerin ve benim gibi yaşa. bir kurt."

Yutkunuyor. "Seçme şansım yok. Hiç olmadı. Onlar nereye giderse ben de oraya giderim."

"Sana bir seçenek sunuyorum," diye söz veriyorum, dudaklarını tekrar öperek. "Yarın seni elimden geldiğince korumaya çalışacağım ama güvenliğini garanti edemem. Hiçbirimiz edemeyiz. Bu senin seçimin Lucien. Öyle olmak zorunda."

Vale sakinleşirken gözlerinden geçen düşünceleri izliyorum. "Döndür beni. Eğer öleceksem, bunu onlardan birçoğunu öldürerek de yapabilirim.

Nefret ettikleri şeyin ta kendisi olarak benimle birlikte."

Fikrini değiştirebileceğini bildiğim için zaman kaybetmiyorum. Bu çok acımasızca ama önümüzdeki birkaç gün boyunca hiçbirimiz muhtemelen yaşamayacağız.

"Siktir ," diye mırıldanıyor. "Çevir beni."

Kendi düşüncelerime rağmen tereddüt ediyorum. Fikrini değiştirmesini bekliyorum ama gözleri sertleşiyor.

"Döndür beni, bebeğim." Beni yakaladı, sertçe öptü. "Senden hoşlanmamı sağla. Beni seni güvende tutacak kadar güçlü kıl."

Geri çekilirken ve o da başını çevirip bana boynunu uzatıyor.

Üzerine eğildiğimde arkamdan Vale'in homurtularını duyuyorum ve hızlı olmam gerektiğini anlıyorum. Bir elimle boğazını kavrayarak hızla saldırıyorum, Lucien'e geri çekilme şansı vermiyorum.

İnliyor, ben dişlerimi daha derine batırırken sesi ağzımda titreşiyor.

Homurdanıp geriye düşerken bile eli saçlarımı kavırıyor. Zehrimi ona pompalayıp Vale'ye yaptığım gibi kanına karışmasını sağlarken vücudu altımda kıvranıyor. Haykırıyor ama yine de bana sarılıyor, ben onu çevirirken saçlarımı okşuyor.

Geri çekiliyorum, onu izlerken ağzımdan kan damlıyor. Solgun, gözleri kapalı ve acı içinde kıvranırken ağzı açık. Ondaki kayıyorum ve kardeşlerin arasına bakarak aralarında diz çöküyorum.

Vale şimdi ölümcül bir şekilde hareketsiz ama terliyor, göğsündeki ısırik kanıyor. Lucien çılgık atmaya başlıyor, çırpınırken sırtı kamburlaşıyor ve ben bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Jai parmaklıkları kavırıyor, gözleri perili.

"Benimki hiç böyle değildi," diye fısıldıyor.

"Tam olarak dönüşmemişsiniz," diye cevap veriyorum usulca. "Süreci hızlandırmak için zehri doğrudan kalplerine gönderdim. Hiç kimseyi dönüştürmedim ama alfaların daha güçlü kurtlar yaratma gücüne sahip olduğunu duymuştum," diye itiraf ediyorum ve Jai başını sallıyor.

"Ya-"

Onlara bakarken "Başaracaklar," diye teminat veriyorum. "Bunu atlatabilecek biri varsa, o da onlardır."

Beklemek için yerleştim.

Çıgıllıklar birkaç saat önce kesildi ama bu tekrar başlamayacakları anlamına gelmiyor. Acı çıgıllıklarıyla terleten sessizlik arasında gidip geliyorlar. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum. Kafese vuran yağmurla derilerini ıslatıyorum ve gömleğimle siliyorum. Jai ve ben nöbet tutarken saçlarını okşuyor ve onlarla .

Tek bir kelime bile etmediler, gözlerini de açmadılar ve zaman , sanki vücutları mücadeleyi bırakıyormuş gibi, onlara ihtiyacım olduğu gibi onunla mutasyona uğramak yerine zehre teslim oluyorlar.

Hiç kimseyi dönüştürmedim ama beta olarak bunun en önemli zaman olduğunu bilecek kadar çok şey duydum. Ya bunu kabul edecek kadar güçlü olurlar, DNA'larının her santimini değiştirirler ya da ölürler. Çoğu zaman da ölürler. İnsan vücudu kurdu kabul etmek için yaratılmamıştır, ama onların farklı olduğunu biliyorum.

Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Onlar bizim tek şansımız.

Dişlerimi sıkarak Vale'ye doğru gidiyorum. Uzaklaştığını hissediyorum. Yanağındaki tutuşumu sıkılaştırarak başımı çeviriyorum ve kanayana kadar dişlerimle bileğimi parçalıyorum, sonra bir ağız dolusu yutkunuyorum ve eğilip dudaklarımı ayırdıklarına bastırıyorum ve kanımı ağzına tükürüyorum.

İyileşmek, uyum sağlamak, değişmek ve yaşamak için kanıma alfa komutumu aşıyorum.

Dudaklarımı orada bırakıyorum, iyileştirici sihrimi çağırırken gözlerimi kapatıyorum.

Onu içine itiyorum ve tüm vücudu acı içinde yanıyor. Kemikler çatırıyor ve kırılıyor, deri yırtılıyor ve organlar parçalanıyor. Geri çekilmeden önce cesaret edebildiğim kadar güç uyguluyorum ve aşağıya baktığımda rahatlıyorum. Daha fazla rengi var ve daha rahatlamış görünüyor, ben de Lucien'e doğru ilerliyorum.

Ben de ona aynısını yapıyorum. O kadar ilerlememişti ama acı çektiği belliydi. Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı, ama arkama yaslanıp izlemeye devam ediyorum. Arada sırada kanımı dudaklarına sürüyorum ve aynı anda kendimi tüketmemeye çalışarak onlara daha fazla iyileştirici büyü yapıyorum.

Jai, "Aşırıya kaçma, solgunlaşıyorsun," diyor. "Kendini öldürme. Savaşabilmen gerek."

"Çabucak iyileşeceğim, merak etme. Ben daha çok bu ikisi için endişeleniyorum," diyorum ona, suçluluk ve kararlılık içimde savaşıyor. Onlar seçimlerini yaptılar ve bizim de başka çıkış yolumuz yoktu. Kendime bunu söyleyip duruyorum.

"Tüm kabadayılığına rağmen yaşamalarını önemsiyorsun," diyor ve ben başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Sadece bir gerçeği söylüyorum." Ben homurdanıyorum, o da sırıtıyor. "Sadece söylüyorum, dişi kurt, onları kendi nedenlerin için değiştirmiş olabilirsin,

Ama yine de iyi olmalarını istiyorsun. Belki de bizden eskisi kadar nefret ."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, sözlerindeki gerçeği incelemeden. "Şu anda nefretime tutunmam gerekiyor."

"Ve buna ihtiyacın kalmadığında, nefretin yok olduğunda, geriye ne kalacak, dişi kurt? Sadece onlar için, bizim için duyduğun arzu ve sen buna hazır değilsin ama bir gün olacaksın ve o zaman konuşabiliriz."

"Götün tekiyken seni daha çok seviyordum."

"Öyle deyip duruyorsun." Kıkırdıyor. "Sanırım beni biraz deli gibi seviyorsun."

"Belki," diye itiraf ediyorum ve sonra bir inilti duyuluyor. İkimizin de gözleri Vale'ye kayıyor. kavrayarak titriyor ve biz izlerken tırnaklarından çıkan pençeler betonu sürüklüyor.

"Oluyor," diye mırıldanıyorum.

Kokuları yavaş yavaş avcı ve insandan daha derin, daha miskli bir şeye dönüşüyor .

..

Wolf.

ŞAFTÖR EORTY-DOKUZ

I Vale'in sırtının eğilmesini, ağzının sessiz bir ulumayla açılmasını izleyin. Dişleri ağzından düşer ve yerlerine kocaman dişler çıkmaya başlar. Ağzı neredeyse inanılmaz derecede açık. Kollarında simsiyah kıllar filizlenir, uzamaya devam eder ve pantolonu dikiş yerlerinden patlamaya başlar. Quinn bile olanlardan büyülenmiş gibi görünüyor.

"Karşı koyma," diye sesleniyor. "Kucakla onu, Vale. Kurdu kucakla. Kontrolü arzuladığını biliyorum ama bundan vazgeç. Bırak seni doldursun. Vahşiliği ve sahip olduğu gücü kucakla," diye emrediyor ve adam tekrar çırpındığında homurdanıyor. "Onunla savaşıyor."

Ona doğru yöneliyor, çırpınan kollarını kavırıyor ve eğiliyor, gözleri o kadar parlak parlıyor ki neredeyse beni kör ediyor. "Kabul et, savaşmayı bırak," diye emrediyor, sesi o kadar güçle dolu ki, emrine boyun eğmek istiyorum ve bana yönelik bile değil.

Adamın ağzı daha da açılıyor ve adam barları sarsan bir kükremeye kıyafetinden fırlarken kadın geriye doğru kayıyor.

Bir zamanlar Vale'nin olduğu yerde şimdi bir kurt duruyor.

Kocaman, gördüğüm tüm kurtlardan daha büyük ve başını halsizce kaldırdığında gözlerini açıyor ve Quinn'inkilerle aynı parlak mavi küreler ortaya çıkıyor.

Ona kocaman sırtıyor. "Aferin oğluma." Kadının eli sırtında geziniyor ve adam mutlu bir şekilde mırıldanarak ona doğru eğiliyor. "İşte böyle, dinlen. Uyandığında tekrar değişeceksin ve sana öğreteceğim." Kurt uyurken onu okşuyor, değişimin onu tükettiğine şüphe yok.

Bir an için içimi kıskançlık kaplıyor ama sonra onu . Bir inilti duyuldu ve başımızı Lucien'e doğru salladık.

O da aynı süreçten geçiyor gibi görünüyor ve Quinn ona doğru ilerliyor. Bununla savaşıyor Vale'in aksine Lucien bunu benimsemiş görünüyor. Dişleri dökülürken giysileri yırtılıyor, elleri önce pençelere sonra da pençelere dönüşüyor, vücudunda kıllar filizleniyor, kemikleri kırılırken ve bağırsığı bir ulumaya dönüşürken onu kaplıyor.

Büyük kurt giysilerinin parçalarını silkeliyor, yere yığılmadan önce titrek pençeleri üzerinde durmaya çalışıyor.

Vale'nin büyük olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Lucien devasa, rahatlıkla bir minivan büyüklüğünde. Gözleri açık. Biri parlak mavi, diğeri neredeyse siyah, sanki birinde Quinn'in büyü, diğeri onun büyü varmış gibi. Koyu siyah, neredeyse bir gölge gibi ve üzerindeki tek renk alnında Quinn'i yansıtan mavi bir daire.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor onu okşarken. "Çok iyiydin bebeğim. Şimdi dinlen, sen varsın."

Kuyruğu titriyor ve sonra koruyucu bir şekilde etrafını sarıyor, hiçbir şey yokken hırlıyor ama kız kıkırdayıp onu sevince sesi mırıltıya dönüşüyor. Dev bir boa yılanı gibi insan bedenini kısmen kaplıyor ama kızın umurunda değil gibi görünüyor.

Nihayet ikisi de en kötüsünü atlattığı için rahatlayabiliyorum ve gözlerimdeki kıskançlığı saklamak için kafeslerine sırtımı dönüyorum. İçimde hapsedilmiş bir kurt var ve hâlâ orada, böğürüyor ve kardeşleriyle birlikte dışarı çıkmak istiyor.

Şu anda bile hâlâ bir yabancıyım.

Arkamda bir hareket var ama bakmıyorum, ta ki bir el saçlarımı sıkıp çekiştirirken dudaklarımdan bir nefes çıkana kadar. Parlak mavi gözlere bakana kadar geri çekiliyor. Bana sırtlıyor, dişleri hâlâ kan kırmızısı dudaklarının üzerinde asılı duruyor.

"Kes şunu," diye emrediyor, sesi gücüyle dolup taşıyor. Bu his beni ürpertiyor. "Spiral çizdiğini hissedebiliyorum. Sen hâlâ bizden birisin, hâlâ önemlisin ve ne olursa olsun sana ihtiyacımız var. Sen benim melezimsin Jai, iki dünyanın da en iyisisin. Sakın aksini düşünme."

"Quinn, onlar artık kurt. Bana ihtiyaçları olmayacak-"

Hırlayarak sözlerimi kesti. "Sana ihtiyacım var. Seni kurtardım Jai ve iyi ya da kötü, aramızda bir şeyler var. Bu konuda haklıydın. Sana ihtiyacım var, anlamıyor musun? Sen-" Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Beni anlayan tek kişi sensin."

Kelimeler fısıldanıyor.

Yutkunuyorum, onun tarafından ihtiyaç duyulmak hoşuma gidiyor. "Tamam." Rahatlıyorum, onu düzgünce öpebilmek için dönüyorum. İç geçiriyor ve parmaklıklar bizi ayrı tutarken içine gömülüyor. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi kurtların uyumasına izin vereceğiz ve uyandıklarında onlara nasıl değişeceklerini öğreteceğiz, böylece yarınki dövüşte sürpriz unsuruna sahip olacaklar. Buradaki her avcıyı parçalara ayıracağız. Kanlarında yıkanmak istiyorum. Lanet olası kalplerini yemek ve çığlıklarında boğulmak istiyorum."

Pençeleri kafama batarak kanımı çekerken bile onun kana susamış sözleri karşısında nefes nefese kalıyorum.

"Onlara nasıl bir canavar olabileceğimi göstermek istiyorum."

Gözlerimi Vale ve Lucien'den ayıramıyorum. Kurtlar gibi huzur içinde uyuyorlar ve alttaki halkada bulunan vahşi hayvanlar da artık sessizleşti. Burası neredeyse çok sessiz. Konuşmaya cesaret edemiyorum. Gözlerimi onlara dikmiş öylece oturuyorum.

Onları çoktan kaybettim. Onlar artık avcı değiller. Onlar kurt. Ben bir hiçim ve Quinn ne derse desin, bu anı atlatsak bile kardeşlerime bir daha asla uyum sağlayamayacağım.

Avcıların bizim için ne planladığını biliyorum ama Quinn'in gözlerindeki bakışı da biliyorum.

Hâlâ bir avcı olsam bile ona karşı durmaya cesaret edemezdim. Onun mavi derinliklerinde ölümü görüyorum. İntikam için keskin bir açlık görüyorum, sanki canavar tarafındaki tüm dizginleri bırakmış gibi. Yüzünde masum bir gülümsemeyle o kafeste otururken, tanıdığım ve değer verdiğim Quinn o değil.

Bu iş bitmeden kanla yıkanacak bir canavar o.

Bu görüntü beni sertleştirmemeli ama sertleştiriyor. Ne diyebilirim ki? Deli deliyi sever ve benim beynim hiç doğru çalışmadı. Acıyı takdir ediyorum, ölümü seviyorum ve kan dökmekten zevk alıyorum, peki onu böyle görmek? Evet, bir kaya kadar sertim ve şimdi hiç sırası değil ama sikimin umurunda değil gibi görünüyor.

İhtiyacımı hissediyormuş gibi gözleri üzerimde geziniyor ve bu bakış altında neredeyse ürperiyorum. Bana dokunmuyor bile ama söz konusu Quinn olunca bunun bir önemi yok. Pençelerinin derimi parçalayıp beni kanatmasını hissetmek için can atıyorum. Beni kullanmasını istiyorum.

"Jai." Adımı okşayış şekli beni parmaklıklara bastırıyor, bana sadece onun verebileceğini bildiğim şey için sözsüzce yalvarıyorum.

Kafesi boyunca sürünüyor, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor, içinde bulunduğu durumda bile yırtıcı bir hayvan. Parmaklıklara dayanana kadar durmuyor, benim oturuşumu yansıtıyor, beni izlerken başını eğiyor.

"İhtiyacının kokusunu alabiliyorum," diye mırıldanıyor, sanki tadına bakıyormuş gibi havayı yalıyor. Sikimi sert parmaklıklara sürüyorum, acı tıslamama neden oluyor. Bu sesle gözleri büyüyor, ben yutkunurken vücuduma bakıyor ve tekrar yukarı kaldırıyor.

Gözleri sallanan adem elmama takılıyor ve o parlayan derinliklere bir ışıltı giriyor.

Elini parmaklıkların arasından geçirerek omzumu kavıyor ve beni metale sıkıştırana kadar inanılmaz derecede yaklaştırıyor.

"Tadına bakmak istiyorum," diye fısıldıyor, başımı geriye itiyor, dudakları çenemden aşağı iniyor ve ben nefes nefese kalıp onun yakınlığı karşısında zorlukla yutkunurken boynumda duruyor.

Keskin dişleri adem elmamın etrafına dolanıyor ve yavaşça, beni çıldırtacak kadar yavaşça, ısırma başlıyor. Dişlerinin derimi parçaladığı anı hissediyorum, keskin acının ardından inlerken kör edici bir zevk geliyor. Kanımın boynumdan aşağı kaydığını hissettiğimde sikim arzumdan sarsılıyor.

Beni ısırırken, kanımdaki ateşi tadarken, elleri beni tutsak ederken inleyerek parmaklıklara doğru itiyorum.

"Bebeğim," diye

yalvarıyorum.

"Hmm?"

Sesim geldiğinde, boğuk çıkıyor. "Uslu durdum. İyi bir çocuk oldum. Lütfen, lütfen, Quinn." Kelimeler içimden kontrolsüzce dökülüyor. Ne dediğimi pek bilmiyorum ama istediğimi elde edeceksem umurumda değil.

Bu, sadece ıstıraptan anlayan birinin verebileceği bir acı türü ve beni özgür kılıyor.

Çoğu kişi bunu tuhaf ve hastalıklı bulabilir ama acı, ailem öldüğünden beri benim değişmez yoldaşım oldu. Beni hareket ettiren, içimdeki öfkeden başka bir şey hissetmemi sağlayan şey bu. Acı, başa çıkmamı, özgür olmamı sağlayan şey ve Quinn'in bana bu özgürlüğü verebileceğini biliyorum.

Dişlerini daha da sıkıyor, ta ki boğazımı parçalayacakmış gibi hissedene kadar. Acı saf bir mutluluk ve gözlerim coşkuyla kapanıyor. Ona doğru yığılıyorum, bedenim ve ruhum üzerindeki kontrolünü ona veriyorum. Başka birinin içimdeki tüm o karanlığı alıp götürmesine izin veriyorum ve bunun yerine sadece hissediyorum.

Dişlerinin her bir sivri ucunu hissediyorum.

Sıcak kanımın tenimden aşağı yavaş ve baştan çıkarıcı akışını hissediyorum. Sert çubukların kaslarıma ve sikime süründüğünü hissediyorum.

Kalbimin atışını, vücudunun sıcaklığını ve kıvrımlarının yumuşaklığını hissediyorum.

Quinn canavar, o doğmuş, ama ben öyle yaratıldım.

Zevk vücudumda patlarken başım geriye düşüyor, beni de beraberinde sürüklüyor ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle, sadece onun dişleri yüzünden kendi pantolonuma boşalıyorum.

Dişlerini çekip yaralarımı yaladığında miyavlıyorum, lekeli dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni kendi kanımı ve teslimiyetimi tatmaya zorlamadan önce kanımı yalıyor. Onu geri öpüyorum, gevşek ve memnun, başka bir şey yapmaya istekli, ama hızla sertleşiyor.

Arzu içimde fırtınalar estirirken dişlerimiz çarpışıyor, onun dokunuşuyla yeniden canlanıyor, ta ki ikimiz de parmaklıkların arasından birbirimizi yoklayana, daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar.

Uzaklaşarak gözlerini hızla sertleşen sikime diyor. "Quinn-"

İkimiz de hala kardeşlerimden birinin çıkardığı sese bakıyoruz. Bekliyoruz ve tekrar gelmeyince yavaşça rahatlıyoruz.

"Sonra," diye söz veriyor, tam sırada arkasından çok insani bir inilti geliyor. "Ne oldu lan?"

Vale.

BEŞİNCİ BÖLÜM

I Jai'yi bırakıp Vale'ye döndüm. Gözleri kocaman ve panik içinde. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, normalden daha solgun görünüyor ve kendini çıplak bulmak için aşağı , bocalıyor ve o kadar hızlı geri tökezliyor ki Kıçını.

Kargaşa Lucien'i uyandırıyor, geriniyor ve gözlerini kırpmadan önce uykulu bir şekilde bana gülümsüyor. Yumruk yaptığı eline bakıyor, gözleri açılıyor ve sonra önce bana sonra da kardeşine bakıyor, kendi paniği de belirginleşiyor.

Lanet olsun.

"Sakin olun," diye emrediyorum onlara. Kabardıklarını, kaslarının değişme ihtiyacıyla oynadığını görebiliyorum ve bunu kısa sürede kontrol altına almazlarsa hepimiz ölürüz.

"Döndük mü? Başardık mı? Neden bu kadar dolu hissediyorum?" Vale elini hızla atan kalbinin üzerine koyuyor. O kadar hızlı çarpıyor ki, duyabiliyorum. Bacakları titriyor, pençeleri uzuyor ve kollarında kıllar filizleniyor. Onu gördüğünde bağırıyor.

Lucien dizlerinin üzerine çöküyor, vücuduna dikkatle bakıyor, paniği sessiz ama orada.

Ellerimi yaralı hayvanlarmış gibi uzatırken korkularının pis kokusu burnumun direğini sızlatıyor. "Nefes al, rahatla, iyisin."

"Bu hiç iyi değil," diye tersliyor Vale, bu seçimi yapmış olmasına rağmen panik içinde konuşuyor. Elimini göğsüme bastırmadan önce bir an için göğsündeki ize, ısırık izime bakıyorum.

"Nefes alış izle, yavaş ve sabit, al ve ver," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak, ama önemli değil gibi görünüyor.

Onunla birlikte dönüp duruyorlar, insan formlarından çıkmaya hazırlar.

İyi Quinn yardımcı olmuyor, o zaman kötü Quinn'i deneyelim.

"Kesin şunu," diye bağıyorum ve zehirli sesim dikkatlerini çekiyor, bakışları bana dönüyor. "Sakin olmalısın," diyorum Vale'ye. "Kurdun yüksek duygulara tepki veriyor ve her yeni kurt, dönüşmüş bile olsa, buna karşı hassastır. Çok derin hissediyorsun ve kurdun bunu hissedip seni korumak için öne atılıyor. Eğer sakinleşmezseniz, dönüşmeye devam edecek ve sonunda bu şekilde sıkışıp kalacaksınız. Kurdunuza hakim olmak için duygularınıza hakim olmalısınız. Onları hissedin ve bir damla gibi akıp gitmelerine izin verin ama o ateşi hissetmeyin. Alevleri körüklemeyin ve kurttan korkmayın. Siz ne kadar çok olursanız, o da o kadar çok karşılık verecektir. Onu kabullenin. O senin bir parçan. Ona hoş geldin de, bedenini doldurmasına izin ver. Sen artık aynısın." Ona nefes alışımı gösteriyorum. "İşte böyle, yavaş nefes al. Kendinle savaşmak işe yaramayacak ve sana altı ila on iki aylık köpek eğitimi öğretmem için zamanımız yok, bu yüzden dinle."

Onlara bakıyorum, her birinin bakışlarıyla tanışıyorum ve dinlediklerinden emin oluyorum. "İlk birkaç kez değiştiğinizde yavaş ve zor olacak. Canınız çok yanacak. Bununla mücadele etmeyin. Bırakın acısın çünkü ne kadar az savaşırırsanız o kadar çabuk olur. Seni vahşi hayvanların arasına atmadan önce mümkün olduğunca çok değişim alıştırmaları yapmanı istiyoruz. Değişmen için gereken bir saniyelik süre, seni sindirmeleri için yeterli. Değiştiğinizde zayıf ve savunmasızsınız ve eğer yavaşsanız, ölürsünüz."

Ben konuşurken, Vale ve Lucien hiperventilasyonu durdurdular. Gözleri hâlâ kocaman ama daha yavaş nefes alıyorlar ve değişimleri durmuş gibi görünüyor.

"Sadece biraz nefes al ve hazır olduğunda sana değişim sürecinde eşlik edeceğim. Elini tutmam ve nazik davranmam için zamanımız yok. Her an geri gelebilirler. Bu canını yakacak ve berbat olacak ama bunu sen istedin ve biz böyle hayatta kalacağız."

Vale sarsakça başını sallıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. Bakışlarımı Lucien'e çeviriyorum, o da göğsümün inip kalkmasını izliyor ve nefes alış verişimi taklit ediyor gibi görünüyor.

"Sanki çok doluyum, sanki tenim çok sıkı," diye fısıldıyor Vale. "Bu zamanla ortadan kalkacak. Zorla değiştirildin, bu yüzden

Vücudunuz nasıl hissedeceğini bilemez. Her şey gelişecek ve buna biraz zaman alacak. Özür dilerim. Keşke sana

daha fazla zaman, ama bunu yapabileceğinizi biliyorum. İkiniz de çok güçlüsünüz, sadece benim için nefes alın." Elimi önce Vale'nin sonra da Lucien'in göğsüne bastırarak kalp atışlarını takip ediyorum.

Vale kısık bir mırıltı çıkarıyor ve ben kıkırdayınca şaşırmış görünüyor. "Merak etme, bu da normal."

Lucien'in göğsü sahiplenici bir hırıltıyla gümbürdüyor ve gözlerimi deviriyorum. "O da var."

Yeterince rahatlayana kadar onlarla birlikte nefes alıyorum. "Tamam, zamanımız yok. Üzerinizi değiştirmeniz gerekiyor. Vale ile başlayacağım. İçimden bir ses en çok senin zorlanacağını söylüyor, çünkü duygular konusunda çok hassassın." Lucien'den uzaklaşıyorum, o da kıkırdıyor ve gösteriyi izlemek için parmaklıklara yaslanıyor.

"Ne yapacağım?" diye mırıldanıyor.

"Değişim, evet." Göz kırıyorum. "Kurdunu çağırmak için hissetmelisin. Bir şey hisset ve o gelecektir. Bundan sağ çıkarsak sana kontrolü öğreteceğim ama şimdilik onu hızlı ve sert bir şekilde öne çıkarman yeterli."

"Hissettiklerini kontrol etmekte çok iyi," diyor Jai. "Kendini ondan uzaklaştırıyor. Ona bir bakın."

O haklı. Uyandığından beri geçen kısa sürede Vale panik, öfke ve kafa karışıklığından kurtuldu. Soğuk ve sakin, ki bu değişiklik için en iyisi değil, ama onu kızdıran bir şey var: ben.

"Tamam, bir şeyler hissetmene ihtiyacım var, o yüzden sinirlen," diye emrediyorum Vale'ye, ellerim kalçalarımda. Sadece beni izliyor, gözleri her zamanki gibi soğuk. "Tanrım, bilmiyorum, babanı düşün." Bu onu hırlatıyor ama yine de değişmiyor.

Gözlerimi devirerek, yaklaşırken mırıldandım. "Bunun için zamanımız yok." Artık kendimi tutmak zorunda olmadığım için tüm gücümle suratının ortasına bir yumruk savuruyorum. Kafası yavaşça bana doğru dönmeden önce yana savruluyor.

Bir hırıltı havayı dolduruyor, gözleri parlıyor ve dişleri uzuyor. "Güzel." Ona tekrar yumruk atıyorum ve hırlaması daha da yükseliyor. Çenesinden tutup onu daha yakına çekiyorum. "Ne zaman dönmek istesen, sana vurduğumu düşün. Nefret ettiğin kurt, seni dönüştüren kurt."

"Senden nefret etmiyor. Etmiş olsaydı daha kolay olurdu ama asla etmedi. Seni istiyordu ve bu özelliğinden nefret ediyordu. Seni kurtardı ve bundan nefret etti. Onu zayıf düşürdüğü için nefret ediyor," diye alay ediyor Lucien arkamdan.

Vale'in burun delikleri alevlenir, tüm vücudu titrer. "Kapa çeneni." Kelimeler hırıltılı, neredeyse karmakarışık, ama onları anlıyorum.

Acı bir nokta, bunu kullanabilirim.

"Büyük kötü Vale, onu bu hale getiren kurdu sismek mi istedi?" O bana dik dik bakarken dudaklarımı büzerek alay ediyorum. "Beni o kafese attığında kendini benden korumaya mı çalışıyordun? Sana karşı koymama rağmen oraya gelip beni becermek mi istedin? Beni öldürmen gerektiğini bildiğin halde beni kendine saklamak mı istedin?"

"Dur."

"Hayır." Dudaklarını yalıyorum, dilimi dişinin üzerinde kesiyorum. "Hisset. Kendini tutmayı bırak. Kontrollü olmayı bırak. Bir avcıyken bile beni sismeyi o kadar çok ki, beni kendinden korumak için bir kafese kilitledin, değil mi Vale? Çılgılık attığında, bana işkence ettiğinde, bu seni sertleştirdi mi?"

Çıkardığı hırıltı saf kurt hırıltısı. Gözlerinde değiştiğini görüyorum.

"İşte . Bırak oynasın, Vale. Bunu istediğini biliyorsun." Vale tamamen kontrollü, ama kurdu?

Onun kurdu vahşi ve tüm duygulara sahip.

Derisinden fişkirirken geri çekiliyorum. Değişim yavaş ve durgun ama kurt bunu atlatıyor ve kararsız pençeleriyle bana doğru geliyor. Gülümsüyorum, uzanıp başını okşuyorum ve alışmasına izin veriyorum. "Şimdi geri dön," diye emrediyorum, ona alfa gücümü aşıyorum.

Tüyleri diken diken oluyor ve onu kontrol etmemem konusunda beni uyarırken dudaklarından bir hırıltı çıkıyor ve bu beni şokla göz kırpmaya itiyor. O gerçekten bir alfa, hem de güçlü bir alfa.

Sikeyim.

Bu işi çok daha zorlaştırıyor, bu yüzden onu uyarmak için kürkünü tutuyorum.

"Şimdi!" Kükrüyorum.

Yavaş bir hırıltıyla kurt yere yatıyor ve kemikleri patlayarak Vale ortaya çıkıyor. Bu sefer daha hızlı ama yine de çok yavaş. Başını kaldırmadan önce nefes almasına izin veriyorum. "Bu berbattı."

"Biliyorum." Uzandım ve dudaklarını nazikçe öptüm. "Şimdi tekrar yap."

"Mazoşist," diye alay ediyor.

"Göt herif," diye karşılık veriyorum dudaklarımı eğerek. "Seni tekrar kızdırmamı ister misin, yoksa bununla başa çıkabilir misin?"

Homurdanıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerini kapatıyor. "Beni kızdırdığını hayal edeceğim ... ya da belki dizlerinin üzerinde." Bana sırtıyor.

"Odaklan," diye mırıldanıyorum ama ses tonumdan eğlenceyi uzak tutamıyorum.

Gözleri kapanıyor ve çırpınısını izliyorum, sonunda iç çekmeden önce teni dalgalanıyor. O sormadan önce, bunun gururunu inciteceğini bildiğim için, yüzüne sert bir tokat atıyorum.

Gözlerini açıyor, kızgın ve sinirli, ama bu yeterli değil. Hâlâ kendini tutuyor, ben de dönüp Lucien'i yakalıyorum ve öpmek için aşağı çekiyorum.

Lucien gözlerini kırptırarak içime giriyor, belimi kavıyor ve dudağımı ısırırken beni daldırıyor. Vale'in kıskançlığını tadabiliyorum. Kurtlar kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri şeyleri geçici olarak bile olsa paylaşmakta iyi değildir.

Birbirimizden ayrılmadan dakikalar önce bir hırıltı havayı yarıyor. Tökezleyerek geri çekiliyorum ve Vale'nin beklediğimden daha hızlı değişerek kurduyla önümde durmasını izliyorum. Sanki kardeşini tehdit ediyormuş gibi bir hırıltı yükseliyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, sırtını okşayarak. Başka bir kurda bu şekilde dokunmaya cesaret edemezdim, çünkü bunu bir saldırganlık işareti olarak algılar ve sinirlenirlerdi, ama içimden bir ses Vale'in yanında her şeyi yapabileceğimi söylüyor, ama nedenini bilmiyorum.

Bana dönüp beni dürtüyor ve ben de başını öpüyorum. "İyi iş çıkardın. Şimdi üstünüzü değiştirin, ben de biraz dinlenmenize izin vereyim."

Bu sefer insan formuna geri dönüyor ve ben tepki veremedim beni sertçe öpüp geri çekiliyor.

"Dövüşten önce seni kızdırdığımız sürece iyi olacaksın," diye mırıldandım. "Şimdi sıra sende." Lucien'e dönerken alkışlıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Lucien'e yardım etmek daha kolay. Duygusal biri ama bunun onu engellemesine izin vermiyor ya da bundan korkmuyor. Artık böyle biri olduğunu kabul ederek durumu kabullenmiş görünüyor ve kurdu reddetmiyor, bu da Vale'in üzüntüsüne rağmen onun yer değiştirmesini kolaylaştırıyor.

"Güzel. Tekrar," diye emrediyorum, Lucien bir iniltiyle başını eğerken parmaklıklara , çıplak insan vücudu yorgunluktan titriyor ama zorlamaya devam etmem gerekiyor. Yakında şafak sökecek ve onlar da gelecekler.

Hazır olmaları gerekiyor yoksa ölecekler. Küçük bir parçam ölmelerini istemiyor ve kendime bunun hepimizin hayatta kalabilmesi için olduğunu söylüyorum ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

"Yorgunum," diye mırıldanıyor.

"Zavallı bebeğim." Sızlanıyorum. "Zor iş. Tekrar."

"Sen kötü bir alfasın," diye mırıldanıyor ama söyleneni yapıyor, her seferinde daha hızlı ve daha hızlı vites değiştiriyor.

"Bana öyle söylendi." Onun devasa kurduna göz kırpıyorum. Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü, Jang'dan bile büyük. Acı kalbimi delip geçiyor ve bir anlığına onunla birlikte sallanıyorum. Kendime geldiğimde Lucien'in kurdu korumacı bir şekilde etrafıma sarılmış, beni tutarken acımla sızlanıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, kendimi sakinleştirmek için elimi kürkünün içine sokuyorum. Sıcaklık ve rahatlık kederli kurdumu sakinleştiriyor, tıpkı herhangi bir kurdun dokunuşunun yapacağı gibi.

Acı içinde nefes alarak ona gülümsüyorum ve başını öpmek için hafifçe eğiliyorum. "Teşekkür ederim, bebeğim. Tamam, üstünü değiştir. Tekrar gideceğiz."

Vale kıkırdar. "Kötülere rahat yok." "Ya da canavarlara," diye takılıyorum.

ŞAFTÖR EİEtY-ONE

Bir kurt olmak garip. Bu odanın her ayrıntısını görebiliyorum, hatta bir örümcek Bailesinin yaşıyor gibi görüldüğü köşedeki gölgeleri bile. Vahşi hayvanların ıslak, eski kürklerini, küf kokusunu ve hepsinin altındaki kokuyu alabiliyorum, Kokusunu alıyorum.

O tatlı, misk kokulu ve benim.

Kendimi daha güçlü ve hızlı hissediyorum, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi, ancak tüm bunların altında vahşi bir şey var. Arada bir vücudumda kayıyor, neredeyse rahatsız edici bir his. Sanki bir telin üzerinde yürüyormuşum ve her an onun bekleyen çenesine düşebilirmişim gibi. Buna karşı dişlerimi sıkıyor, kendimi düz ve dik yürümeye zorluyorum.

Quinn, yer değiştirmenin çok fazla çaba ve enerji gerektirdiğini, ancak taze olduğumuzda adrenalin ve gücün vahşi bir kenarına büründüğümüzü ve dikkatli olmazsak her an yer değiştirebileceğimizi açıkladı.

Bütün gece bizi zorladı, dinlenmemiz için sadece bir saat verdi. Nedenini biliyorum. Her ne kadar saklamaya çalışsa da, savaşı kaybedeceğimizden ve dikkatlerini ona çevireceklerinden endişeleniyor. Sadece kendi hayatı için değil, bizim hayatımız için de endişeleniyor.

Ölmemizi istemiyor.

Lucien'in kucağında başını koyduğu sırtını okşayışını izlerken göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Kolum ona sarılmış, onu kendime doğru çekerken garip bir sahiplenme duygusu dalgalar halinde üzerimden akıp gidiyor. Ona sürekli dokunma ihtiyacı hissediyorum.

Yine de bunun altında, onu işaretlemek için daha derin bir ihtiyaç var.

Göğsümdeki ısırtığı düşündükçe yanıyor ve kurdum mırıldanıyor ama bu iyiliğe karşılık vermek istiyor. Herkesin görmesi ve kime ait olduğunu bilmesi için derisinin işaretlendiğini görmek istiyor.

Bekle, *ait* mi? Ne oluyor lan?

Yine de bunun üzerinde durmak için fazla zamanım yok çünkü bize doğru gelen ayak sesleri duyuyorum. Sesler yanımdaymış gibi geliyor ama avcılarını görmem birkaç dakika alıyor.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz ve çıplak olmamıza iki kere bakıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, üstümü değiştirmeden önce bu beni de rahatsız ederdi, ama şimdi beni o kadar da rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Isındım ve onların benim için yaşadıkları şoku ve utancı izlemenin neredeyse özgürleştirici bir yanı var. Buna asla alışamayabilirim ama onlara bakarken alışmış gibi yapıyorum.

"Vakit geldi mi çocuklar?" Ben soruyorum.

Quinn parmaklıklara yaslanıyor, yarısı onlara, yarısı bana bakıyor ve bana göz kırpıp başını çeviriyor. "Kimse benimle oynamayacak mı?" Ellerini parmaklıklara doluyor, gülmeden önce dilini parmaklıklardan birine doğru sürüklüyor. "O vahşi hayvanları gözlerim kapalı bile alt edebilirim."

"İşte tam da bu yüzden oraya gitmiyorsunuz. Küçük avcılarınızın ölümünü izleyeceksiniz," diye tıslıyor içlerinden biri. Sanırım adı Mark'tı, ya da belki Matt'tir? Hiçbir zaman akılda kalıcı biri olmadı ama beşi kafesin kapısına doğru ilerlerken ben geri çekiliyorum.

En azından kavga ediyormuş gibi yapmalıyım yoksa şüpheli olduğunu düşünecekler.

Kafesin kapısını açıyorlar ve ben geri çekiliyorum. Bizi yakalamak için sonuna kadar gelmek zorundalar, ki bundan nefret ederler. Silahlarını sürekli Quinn'e doğrultuyorlar ama ben sallanınca küfredip bana yaklaşıyorlar. Göz kırıyor ve kapıya doğru ilerliyor, biri onu kontrol etmek için döndüğünde geri adım atmadan önce bir şeyler yapıyor.

Gücümü elimden geldiğince kendime saklıyorum, hareketlerimi yavaş tutmaya çalışıyorum ve bizi yakalayıp dışarı sürüklediklerinde lanet ediyorum. Hücrenin kapısı çarparak kapanıyor ve kıvranan bedenimi vahşi hayvanların kafesine doğru çekerlerken dönüp ayaklarımı sürüklüyorum.

Jai bize sesleniyor, sesinde gerçek bir endişe var çünkü bunun bir kumar olduğunu biliyoruz. Biz yeni kurtlarız ve onlar da vahşi hayvanlar ama ben çocukluğumdan beri canavar öldürüyorum.

Bu da farklı olmayacak.

Ama şimdi kaybedecek bir şeyim var. Gözlerim ona gidiyor ve o bana başını sallıyor. Bana inanıyor. Onların gardını düşürebileceğimizi düşünüyor.

Böylece kaçıp onları öldürebiliriz.

Kurdum bunu onaylarcasına hırlıyor, kanları için kükrüyor.

Küfrederek, kafese yaklaştıkça onların beklediği gibi daha sert mücadele ediyorum, neden sakın olduğumu sorgulamalarını istemiyorum. Lucien'in de aynı şeyi yaptığını duyuyorum ve içeri atıldığımızda onu kontrol ediyorum. Dudağı yarılmış, yanağında bir kesik var ve eklemleri kan içinde ama kapı kapanırken avcılara bakmadan önce bana sırtıyor.

Bir alkış sesi duyuyoruz ve komutanın izlemeye hazır bir şekilde yaklaştığını görüyoruz.

Pislik.

"Al, bir silah." Matt sırtarak küçük bir bıçağı kafesin içinden fırlatıyor ve ayaklarımın yanına düşmesini izliyor. Vahşilere bakıyorum, henüz burada olduğumuzu fark etmeden hırlayıp parmaklıklara saldırıyorlar, ama sonra biri koklayıp bana dönüyor.

Vahşiler etrafımızda dönmeye başladı ve ben sırttım. "Birine ihtiyacım yok. Ben bir silahım."

Sırtımı kapıya dönüyorum ve Lucien'le bakışıyoruz. O kolayca dönebilir ama yardıma ihtiyacı olan benim. Öfkemdeki dizginleri gevşetiyorum ama sıkılmış bir yumruk gibi, çözemiyorum. İçimdeki kurdun dışarı fırlayıp bizi korumaya çalıştığını hissedebiliyorum ama bir şey onu hep engelliyor. Kontrol edemediğim bir şey.

"Vale, seni pislik!" Quinn bağıyor. "Allah belanı versin, seni zayıf avcı siki. Kardeşin zaten daha iyiydi." Ben hırlarken o gülüyor. "Aptal, zavallı-" Bir inilti duyunca döndüm.

Dudağı kanıyor ve avcının copunu tekrar parmaklıklara vurup kızın yan tarafına çarpmasını izlerken kalbim duracak gibi oluyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimden fışkırıyor ve bir saniye önce bir insanken, bir saniye sonra onu incitmeye cüret ettiği için parmaklıklara saldıran bir kurda dönüşüyorum.

Dudağındaki iyileşmekte olan kesiği yalayarak, yanan parlak gözleriyle bana sırtıyor. "Onları benim için öldür," diye emrediyor. "Öldür onları."

"Ne oluyor lan?"

"O bir kurt!"

Avcıların bağırış çağırışlarını duyuyorum ama buraya bizimle birlikte gelebilecek gibi değiller. Arkama baktığımda Lucien'in de değiştiğini görüyorum ve biz vahşi hayvanlarla yüzleşirken onun yanına sokuluyorum. Başlarını eğmişler, gördüklerinden korkmuşlar ama çoğu hayvanın aksine mantıklı bir düşünce yok.

Saldırıyorlar, şaşkın ve kızgınlar, ama benim açlığım onlarınkinden daha büyük. Kanlarını tatmak istiyorum. Eşime gücümü göstermeliyim.

Benim, benim, benim.

Onlara saldırırken kendimi kaptırdığım vahşi bir ilahi.

Çenelerim bir yabani hayvanın omzuna yaklaşıyor ama o beni . Onun üzerinden yuvarlanıp yan tarafımı çarptım ama tekrar pençelerimin üzerine kalktım ve o dönerken kuyruğunu yakalayıp ısırdım. Bağırıyor ama bir başkası bana çarpıyor ve yere düşüyorum. Pençeler yan tarafımı tırmıklayarak ulumama neden oluyor ama karnıma yaklaşmalarına izin vermemem gerektiğini bildiğim için tekme atıyorum.

İçgüdülerime teslim olup hareket ediyorum.

Lucien zaferle kükrüyor ve ben de onun pençesinin altında boynu parçalanmış bir kurtla kana bulandığını ve zafer ulumasıyla başını geriye attığını görmek için ona bakıyorum. Hırlayarak vahşinin üzerine atlıyorum ve onu kısıtıyorum. Bizi çevirmeye çalışıyor ama ben boynunu ısırıyorum.

Kan tadı alıyorum ve başımı çekip koptuğunu hissediyorum, sonra geri çekilen diğer vahşiye bakıyorum.

Parmaklıkların arasından dehşete düşmüş avcılara kan tükürerek, Lucien sağa doğru ilerlerken ben sola doğru ilerliyorum. Yabani hayvanın peşinde sessizce bir takım olarak çalışıyoruz. Kanını tatmam an meselesi. Kaçmaya hazır bir şekilde yere çömeliyor.

Sadece, hayatta kalmak için son bir çabayla kendini bana fırlatıyor.

Yuvarlanıyoruz ve Lucien yardım etmeye çalışırken onu ısırıyorum. İnleyip haykırırken pençelerim vahşiye saplanıyor ve derisini yırtıyorum, altıma düşene kadar yuvarlanmaya devam ederken kanın kürküne çarptığını hissediyorum. Arka bacağı kurtulmayı başarıyor ve beni tekmeliyor.

Lucien kuyruğunu ısıyor, sürüklüyor ve sonra parmaklıklara fırlatıyor. Ayağa kalkarken avcılarının dağılışını izliyorum.

Şimdi kızgınlım ve kurdum benden kaçtığı için çok öfkeli. Onun kanını istiyorum.

Ölmesini istiyorum.

Hırlayarak onu kafesin etrafında takip ediyorum. Benden topallayarak uzaklaşırken arkasından kan izleri geliyor. Arkadaşının cesedi üzerinde tökezlediğinde, üzerine atılıyorum.

Ağırlığımı onu parmaklıklara çarpmak için kullanıyorum ve o inerken dişlerimle yan tarafını parçalıyorum. Pençelerim bana çarpıyor ama acıyı görmezden gelip vücudunu parçalamaya devam ediyorum.

Kemiklerini ve kaslarını parçalıyorum, kalbini dişlerimle kavrayıp ısırmadan önce vücudu sarsılıyor ve sonra ölüyor. Ağzımı kanlardan kurtararak başımı kaldırıyorum ve avcılara sırtarak pençemi indiriyorum, onları izlerken cesedi tekmeliyorum.

Sırada onlar var.

Gözlerim arkalarından sinsice yaklaşan kurda kilitleniyor ve gülüyorum.

ŞAFTÖR EIEtY-tWO

Vale ve Lucien vahşi hayvanları yok ediyor. Onları izlerken içimde şok, dehşet ve arzu kıvrılarak dolaşüyor. Beklediğimden daha hızlı hareket ediyorlar, sanki hayatları boyunca kurtmuşlar gibi. İçgüdüleri güçlü ve sürümün çoğundan daha iyi savaşçılar. Kafesimdeki avcının dikkati dağılmış durumda, bu yüzden onlar vahşi hayvanları parçaladıkça bakışlarımı başka yöne çekiyorum. Onları ne kadar izlemek istesem de yapmam gereken bir iş var.

Kolumu adamın boğazına doladığımda Jai'ye göz kırpiyorum. Arkada. Çılgılık atamıyor ama mücadele ediyor.

Onu geri çekiyorum ve kulağına gülüyorum. "Seni duyamazlar. Dövüşü izliyorlar. Ölecek olman umurlarında değil," diye tıslıyorum ve sonra boynunu kırıyorum, diğer elimi anahtarları almak için vücudundan aşağı bırakıyorum. Parmaklıkların arasından geçirip kapıya doğru dans ediyorum.

Kilidi açıp hücreyi açarak dışarı çıkıyorum ve Jai'ye dönüyorum. Kapısının kilidini açıyorum ve boynumu kırıyorum.

"İşleri bittiğinde onları dışarı çıkarın. Avcılar benimdir," diye hırlıyorum ve sonra dönüp koşuyorum. Havaya sıçırıyorum ve değişiyorum, onlara doğru koşarken dört ayak üzerine düşüyorum.

Vale ringin içinden bana kurt gibi sırtıyor ve daha gerideki bir avcı dönüyor - Vale'ye işkence eden avcı. Bağırıyor, silahını kaldırmaya çalışıyor ama artık çok geç. Dişlerimle boğazını parçaladığım sırada üzerine düşüp bizi yere indiriyorum. Diğerlerine doğru koşarken onu orada, kendi kanında boğulurken bırakıyorum. Çılgılık atıyor ve nereye gideceklerini bilemeden çırpınıyorlardı. Birkaç silah patlıyor ama ben yolumdan çekiliyorum, tetikte olmadıkları için onların sakar mermilerinden kaçıyorum.

İki tanesine bowling lobutu gibi vurup yere düşürdükten sonra pençelerini her birine batırıyorum ve çığlık atarlarken midelerini parçalıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Jai'nin bir avcıya kafa attığını ve silahını kaptığını, bana bir öpücük vermeden önce beynini uçurduğunu görüyorum.

"Lanet olası aptal it!" diye sesleniyor komutan, silahını kaldırmış bana doğru yürürken.

Hırlıyorum ve geriye yaslanıyorum, saldırmaya hazırım ama bir klik sesi geliyor ve sonra homurdanıyor.

Gözleri irileşerek geriye doğru sendeliyor ve omzundaki kanayan deliğe bakıyor. Jai ölümcül bir ifadeyle yanıma yaklaşırken ikimiz de dönüp bakıyoruz. "Bu bir uyarı atışıydı. Kızıma bulaşma." Silahı kaldırıp tekrar ateş ediyor ve adam bağırırken diğer omzunu da vuruyor. "Bu kardeşlerime bulaştığın içindi."

Tekrar ateş ediyor, sol bacağına isabet ediyor ve komutan dizlerinin üzerine çöküyor. "Bu avcıların değerlerini yozlaştırdığın için." Diğer bacağına bir atış daha. "Bu bizi incitmeye cüret ettiğin için."

Silahı kaldırır ve kafasına nişan alır. "Bu da babası için." Bana baktı. "O tamamen senin, güzelim."

Hızır bir sırtısla geri dönüp, kanlar içindeki avcıya doğru süzülüyorum. Benden kaçmak için geriye doğru sürünüyor. Hamle yapacakmış gibi yaparak onunla alay ediyorum. Kolu yukarı kalkıyor ve ben yürümeye devam ediyorum. Bir direğe çarpınca durdu.

"Seni aptal it-" diye hamle yapıyorum.

Sözlerini asla bitiremiyor çünkü ağzımı çenesinin sıkıştırıp ısırıyorum. Geri çekilip yüzünün yarısını yanıma alarak kas, tendon, diş ve kemiklerini ortaya çıkarırken çığlık atıyor. Gözleri dönüyor ve derisini kanayan dizlerine tükürürken acı çekmesine izin veriyorum ve sonra pençelerini göğsünden aşağı doğru, canını yakacak ama öldürmeyecek kadar derin kesiyorum.

Babamın çektiği gibi ona da acı çektireceğim. Gördüğü son şey ben olacağım.

Aileme zarar verdiği için terörden ölecek.

Tüm vücudunu kesip biçerken hâlâ çığlık atıyor ve kan kaybediyor, sonunda boynunu ısırıp çenemi yavaşça kapatana kadar onu parçalıyorum, başını keserken her bir acı verici santimi hissetmesine izin veriyorum.

Kafasını koparıp yere atıyorum geri dönüp üzerimi değiştirerek ayağa kalkıyorum.

Lucien ve Vale'nin kurtlar gibi bana doğru görüyorum, Jai de yanlarında çalıntı silahı taşıyor. Ben kafayı bırakırken o cesede ılık çalışıyor. "Bu bir şaheserdi." Başını sallıyor.

"Daha fazlası var. Kanın üzerinden kokularını alabiliyorum," diye başlıyorum, sesim boğuk çıkıyor ve sonra bir alarm çalışıyor, binada kalan avcılar uyarıyor. Vale ve Lucien'e sırtarak dönüp değiştiriyorum ve yaklaşan ayak izdihamına doğru koşuyorum. Hırladıklarını duyuyorum ve arkamdan koşmaya başlıyorlar, ben de onlara doğru ilerliyorum.

Yukarı bakıyorum ve Jai'nin çömelmeden önce hücrelere tırmandığını, silahını kaldırdığını ve bulunduğumuz yerden göremediğimiz açık çelik kapılara nişan aldığını görüyorum.

Onlar kapıdan içeri girerken hücum ediyorum, alarm kesiliyor ama üç kurt onları vururken çığlıkları havayı dolduruyor. Bıçakların yanımı kestiğini ve kurşunların vızıldadığını hissediyorum ama umurumda değil.

Kana susamışlığım yenik düştüm.

Babamın çığlıklarının yankısı ve ölü, boş gözlerinin görüntüsü beni teşvik ediyor.

Daha fazla ölüm ve kan istiyorum.

Çığlıklarında boğuluyorum ve acılarında yıkanıyorum. Acımı onlarınkiyle yıkıyorum.

Biri sürünerek kaçmaya çalışıyor ama etrafımı bir ağ sararken bile onu geri sürüklüyorum. Durmuyorum, bunun yerine onu parçalıyorum ve o çığlık atarken canlı canlı yiyorum. Ağ çözülüyor ve Jai'nin elinde bir pala olduğunu görmek için arkama bakıyorum ve bana göz kırparak dönüyor.

Sanatçının çalışmasını izliyorum ve artık düşman olmadığımıza seviniyorum. O yarı hayvan, yarı insan ve bunu kullanıyor.

Onları boğazlayıp bağırsaklarını deşiyor, bağırsaklarının yere düşmesini izliyor ve tüm bu süre boyunca gülüyor.

Lucien bir avcıyı havaya fırlatıyor ve bir sıçrayışta yakalayarak vücudunu bir o yana bir bu yana savuruyor. Vale dördüyle yüzleşiyor ve kendi başının çaresine bakıyor ve ben de onların olması gereken yerin burası olduğunu biliyorum - benim yanımda.

Avcılara dönerek hırlıyorum ve bir kez daha sıçrayarak kendimi mücadelenin içine atıyorum. Öldürdüğüm cesetlerin ağırlığı altında ezilmeden hareket edemeyinceye kadar kederimi ve acımı yakıt olarak kullanıyorum.

Hırlayarak dönüp cesetlere bakıyorum, hareket edebilecek birilerini arıyorum ama her bir avcı ölmüş. Jai cesetlerin arasında yürüyor, her ihtimale karşı kafalarına ateş ediyor ve ben de bir hedef aramaya başlıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var ama onlar öldü. Hepsini öldürdük ve ben hayal kırıklığı ve öfkemi bastırmak zorundayım.

Sonunda arkamı dönüyorum, kayıp uzuvların ve kanın üzerinden zarifçe geçerek yanlarında duruyorum, önümüzde duran katliama bakıyorum ve bu bir katliam.

Silahlarıyla bile bize karşı hiç şansları yoktu. Yaptıklarından sonra olmaz.

"Şimdi ne olacak?" Vale soruyor, Jai hariç hepimiz kan içinde ve çıplaktık.

"Şimdi bir mesaj gönderiyoruz." Arkamı cesetlerin ve kanların arasından geçerek kafayı alıyorum.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

U Normalde izimizi kaybettirmek için binayı yakardık ama bugün değil. Bulunmasını istiyoruz ki ne yaptığımızı bilsinler ve kiminle anlasınlar. Quinn Jang'ın cesedini taşıyor, hiçbirimizin yardım etmesine izin vermiyor. Vale komutanın kafasını taşıyor ve Jai

Dışarıda parlak güneş ışığına çıkana kadar silahları topluyoruz.

Yüzümü buruşturuyorum, gözlerim sulanıyor ve nerede olduğumuzu merak ederek etrafıma bakıyorum. Kaşlarımı çatarak tuğla binaya geri dönüyorum ve yan tarafa doğru ilerliyorum. Ellerimden hala kan damlıyor, bu yüzden sıyrıkları görmezden gelerek onları tuğladan aşağı sürüklüyorum.

Avcılar dikkat edin, bir masumu öldürürseniz sıradaki siz olursunuz.

"Kurnazca," diye alay ediyor Jai ve hemen altını karalıyor.

Kurtlarla uğraşma.

Gülerek Quinn'in başını salladığını görmek için arkamı dönüyorum.

Babasına bakar ve yutkunur. "Kaçmamız gerekecek. Sürüye nasıl geri döneceğimizi biliyorum ama önce gitmemiz gereken bir yer var." Sürüden geriye kalanlar için endişelendiği çok açık ama biz sadece başımızı sallıyoruz. Ne olursa olsun onun yanında duracağız.

Halkının -eğer kalan varsa- bizi reddedebileceğini biliyorum, ama ellerinde bir savaş olacak. Quinn gitmemi söylemediği sürece hiçbir yere gitmiyorum.

O artık benim evim, savaşma ve yaşama sebebim.

Bana hayat verdi ve şimdi bu hayatı onu sonuna korumak için kullanacağım.

"İhtiyacım var ..." Yutkunuyor.

"Her şeyi yaparım," diye yemin ediyorum, yaklaşıyorum.

Hüzünle gülümsüyor. "Döndüğümde, bedenini sırtıma yatırabilir misin? Onu burada bir an bile yalnız bırakmayacağım. Benimle birlikte eve dönecek. Babam hiç gömülmedi, ama Jang paket topraklarda gömülecek. Onurlandırılacak."

"Quinn," diye başlıyorum.

"Hayır, bu benim görevim. Lütfen," diye yalvarır.

Başımı sallıyorum ve babasının bedenini nazikçe yere bırakıyor, ama başı biraz dönüyor. Yüzünü , gözlerini kapatıyor ve nefes alıyor. Neredeyse çektiği acının tadını alabiliyorum.

Arkasına yaslanınca değişiyor ve patilerinin üzerine çıkıyor. Kaymaması için vücudunu sırtına yerleştirirken acele etmiyoruz ve başını salladığında biz de değişiyoruz. Vale kafayı ağzında taşıyor ve Jai insan ayakları üzerindeyken ormana doğru yola çıkıyoruz.

Jai yetişebilsin diye yavaş adımlarla yürüyoruz. İnsan olmasına rağmen şikayet etmiyor ve durduğumuzda insan formuna geri dönerek babasını bir ağaca yaslıyor. "Karargâhınız buradan sonra nerede? Bir tane olduğundan bahsetmiştin."

"Şehrin kuzeyinde," diye cevaplıyor Jai.

"Çok uzak değil," diye mırıldandı Quinn. "Kuzeydeyiz, o yüzden geçeceğiz. Onlara bir hediye bırakmak istiyorum." Kafasına bir bakış atar. "Yolu göster."

Jai başını sallıyor, sonra geri kayıyor ve bir kez daha yola çıkıyoruz.

Karargâha doğru yürüyoruz ve vardığımızda yer değiştiriyoruz. "İçeride çok fazla kişi olacak. Bütün avcılar çağrılmış olacak," diye itiraf ediyorum.

"Onlar benim hedefim değil, bugün değil. Babamı eve götürmem gerekiyor ama korkmalarını istiyorum. Onlar için geldiğimi bilmelerini istiyorum. Bir hiç olduklarını anlamalarını istiyorum." Komutanımızın başını alarak, çıplak ve kanlar içinde otoparka doğru yürür.

Eski, unutulmuş bir pipo alır ve arabalardan birinin kaportasını delerek motora saplar ve duman çıkarmasını sağlar. Ardından, komutanın kafasını tepesine saplar ve geri döner.

Kaçmıyor. Bize doğru yürüyor, gözleri sert.

Quinn babasının cesedini yol boyunca sürüye taşır. Yorgunluğu artarken ve gündüz yerini geceye bırakırken bile durmuyor ya da bocalamıyor.

Tanıdık ağaçlara ve karaya ulaşmamız saatler sürüyor ve ağaç sınırını aştığımızda, o doğrudan çimlerin üzerinde yürüyor.

Cesetler ve kan gitmiş, sanki bölge yıkanıp temizlenmiş gibi. Ay üzerimizde ısırl ısırl parlıyor, onu bir melek gibi aydınlatıyor.

Sürü evi yok olmuş, yanıp kül olmuş ve bir an için sessizlik hakim olmuş, ta ki kurtların ve insanların onun kokusundan etkilenecek açıklığa adım attığını görene kadar. Bir uluma, bir çağrı yükseliyor ve boğazım katılma ihtiyacıyla titriyor ama katılmıyorum.

Sürüsü ona katılıp haykırırken de durmuyor. Annesinin çimlere doğru koştuğunu görüyorum, biz ona doğru ilerlerken elleriyle ağzını kapatıyor, acımasız ve kararlı. Quinn annesinin önüne gelene kadar durmuyor, sonra yavaşça aşağı iniyor ve babasını yakalayıp annesinin ayaklarının dibine bırakıyor.

Yer değiştirir ve annesinin önünde diz çöker, başı öne eğiktir.

Annesi yutkunuyor ve dizlerinin üzerine çökmeden önce gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, dönüp kızını kucaklamadan önce elleri eşinin üzerinde geziniyor.

Yanmış arazide ulumalar yankılanırken sürü yas tutuyor, sürü evinin kalıntıları yas tutan kadının arkasında duruyor.

Eller onlara uzanarak desteklerini gösterir, ta ki tüm sürü etraflarında toplanıp birbirlerine dokunana kadar.

Geri çekiliyoruz, ait olmadığımızı bilerek ağaç sınırında oyalanıyoruz, ama başını kaldırdığında bakışları bizi arıyor ve bizi gördüğünde rahatlıyor.

İşte o anda kalbimden ve ruhumdan geriye ne kaldıysa çalıyor.

ŞAFTÖR EİEtY-EOUR

I Ağaçların arasına karışmaya çalıştıklarını görebilirsiniz, ama beğenin ya da beğenmeyin, onlar artık bizim bir parçamız. Genellikle yeni üyeleri oylamamız gerekir, özellikle de dönüştürülmüşlerse, ki bu çok nadirdir, ama hayatımı kurtardılar ve bizim tarafımızda. Benim kitaplarımda, onlar çoktan paketleni.

Annem beni tekrar kucaklayarak ayağa kaldırdığında, onları bir kez daha buluyorum ve sessizce gitmemelerini talep ediyorum.

Annem geri çekilip yüzümü tutuyor, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyor. "Ben de seni kaybettiğimi sandım. Tüm ailemi kaybettiğimi sandım."

"Asla," diye mırıldanıyorum, elini öperek. "Özür dilerim anne. Onu kurtaramadım. Denedim-"

Ağzımı kapatıyor. "Biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Seni gördük. Onu kurtarmaya çalıştın ama başaramadın. Kurtarabilecek biri olsaydı o da sen olurdun ama o sürüsü için, kızı için savaşırken öldü ve biz de bunu onurlandıracağız." Sesinde o kadar çok acı var ki ayakta durmasına şaşırdım.

Eşini kaybetmek genellikle bir ölüm fermanıdır ama annem bunu omuzlayarak dimdik ayakta duruyor. Ruhunun parçalandığını biliyorum çünkü çiftleştığımızde eşimize kendimizden parçalar veririz. Kalbimizi ve ruhumuzu teslim ederiz, bu yüzden biri yok olduğunda, genellikle diğerini de alır.

Yarım bir ruhla yaşayamazsın, ama o burada duruyor.

"Herkes nasıl?" diye sordum.

"Yürüyelim ve konuşalım." Jang'a bakıyor ve soğukkanlılığının dağıldığını görüyorum, bu yüzden kollarımı ona dolayarak onu tutuyorum.

"Onu ben taşıyacağım," diye söz veriyorum, yanağından öperek. Eğilerek babamı kaldırıyorum ve Vale, Lucien ve Jai'ye bakıyorum. "Onlar benimle. Hoş geldiniz.

Onları kamarama götür, sonra da besle ve giydir." Gözlerine bakıyorum. "Döndüğümde orada olacaksınız."

Annem yanımda yürürken babamı taşıyarak dönüyorum.

Tören için hazırlanması gerekecek. Ağaçların arasında küçük bir kulübeye gidiyorum. Burası bizim kutsal alanımız ve kapısı zaten açık. Ciddi görünümlü bir kurt başını eğmiş orada duruyor.

Yanından geçiyorum ve babamı dikkatlice tahta bankın üzerine yatırıyorum. Kollarını ve bacaklarını düzeltiyorum, ona çok dikkatli bakmıyorum ama parmaklarım avuç içlerindeki deliklerde geziniyor - ellerimi defalarca tutan avuç içlerinde.

Yutkunarak eğildim ve alnından öptüm. "Seni seviyorum baba.

Her şey için teşekkür ederim. Bu sürüyü sizin için güvende tutacağıma söz veriyorum."

Tekrar yıkılmadan önce arkamı dönüyorum ve Marie'yle birbirimize sarılıp ağlayarak yere çöküyoruz.

Bir an için, ortak acımızdan başka hiçbir şey yok. Kaybımız.

Yürürken konuşuyoruz, patikadan göle ve evime doğru ilerliyoruz. Bacanın duman çıkardığını görüyorum ve içerideki adamların kokusunu alabiliyorum, bu da beni rahatlatıyor. Şimdilik güvendeler.

"Herkes nasıl?" diye soruyorum. Ağlamaktan yüzüm hâlâ şiş ama odaklanmam gerekiyor. Jang'a bu sürüye göz kulak olacağıma dair söz verdim ve asla alfa olamayacak olsam bile onlara sadakatim tam. Kaybolmuş durumdalar ve onlara iyi bakıldığından ve doğru şekilde yönlendirildiklerinden emin olmalıyım.

Alfa'sı olmayan bir sürü, kalbi olmayan bir beden gibidir.

İşlevini yerine getiremez.

"Kederli, kaybolmuş ve korkmuştuk. Avcıların geri döneceğinden endişelendik," diye itiraf ediyor, elimi tutuyor, ay yolumuzu aydınlatıyor.

"Bana ne olduğunu anlat. Düşükten sonra hiçbir şey bilmiyorum ve onları tam olarak sorgulamadım," diyorum utanarak.

"Düşüğünde-" Dudaklarını yalıyor. "Sürü toplandı. Avcılar seni ve diğerlerini almakla meşguldü... avcıları da seninle birlikte. Sayıca az olduklarını fark ederek geri çekilmeye başladılar ve biz de geldiğince onları geri püskürttük. Bütün gün ve gece tetikte kaldık. Yangınları söndürdük.

ve ölümlerimizi topladık. O zaman Jang'ın gittiğini fark ettim. O kadar uyuşmuştum ki. Her şey çok hızlı gelişti."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Düşünemiyordum bile, bu yüzden nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Başını sallıyor, yanağından bir damla yaş süzülüyor ama başını geriye yatırıyor. Savaşçı annem.

Yutkunuyor. "Elimden geldiğince liderlik etmeye çalıştım ama hiçbir zaman alfa olmam gerekmedi, senin ya da Jang gibi." Tereddüt ediyor. "Filmea öldü. Beyaz yaralandı ama iyileşiyor. Otuz kurt kaybettik ve diğer otuzu da yaralı. Sürü evi gitti, bu yüzden herkesi dağıttım. Devriye gezen kurtlarım var. Onları senin peşinden göndermek istedim ama elimden bir şey gelmedi-"

"Bana bir açıklama borçlu değilsin," diye söz veriyorum, elini sıkarak. "Sürü için en iyi olanı yaptın ve önemli olan da bu. Umduğum şey buydu. Düşündüm ki "Külden başka bir şey bulamayacağımı sanmıştım."

Bir süre sessiz kaldık ve gölün önünde durup suya baktık. "Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor. O benim annem, ama şu anda kaybolmuş durumda ve rehberlik için bana bakıyor. Ne de olsa bugün için eğitildim ve hazırlandım, sadece bu koşullarda değil.

"Yarın her yaralı kurdu ziyaret edip iyileştirebildiğim kadarını iyileştireceğim. Daha fazla betayı devriyeye çıkarıp kontrol edeceğim. Avcılar yaralı, bu yüzden yakında saldırmayacaklar, bu da zamanımız olduğu anlamına geliyor. Sürü evini yeniden inşa etmeliyiz ama bu bekleyebilir. Şu anda herkesi barındırmalı ve kaçmamaları için onlara istikrar sağlamalıyız. Burası hâlâ bizim evimiz. Yarın gece Jang'ı onurlandırıp onu ve diğer ölümleri gömeceğiz. Sonra yeniden inşa edip hazırlanacağız. Güvenebileceğimiz, istekli bir alfa seçeceğim-"

"Bekle, neden sen değilsin?" diye soruyor. "Jang seni seçti."

"Sürüye ihanet ettim. . Ben alfa olamam. Yerleşene kadar betaların yanında yer alıp onlara yardım edeceğim, sonra da uygun birini, onların güvenini kazanabilecek birini bulacağım-"

"Bunu yeniden kazanabilirsin," diye tersliyor. "Burası senin toprağın, senin ailen ve senin sürün. Quinn, hayatında bir kez olsun onurlu olanı yapma. Sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var. Bu sürünün sana ihtiyacı var. Jang senin hazır olduğunu biliyordu, senin doğru kişi olduğunu biliyordu, bu yüzden buna leke sürme."

Gözlerimi göle dikiyorum. "Göreceğiz. Bundan önce zamanımız var."

Artık alfa olup olamayacağımı bilmediğimi itiraf etmeyeceğim. Çok fazla hata yaptım, insanların ölümüne sebep olan hatalar. Onların kanı ellerimde ve

Kendimi suçlarken, bir başkasına bunu yaşatacak midem ya da gücüm var mı bilmiyorum.

Gözlerini göle diyor. "Neden onu takip etmediğimi bilmek ister misin?" diye mırıldanıyor.

Başım dönüyor ve yavaşça başımı sallıyorum. Marie'yi canlı ve iyi gördüğümde onun bir hayalet olduğunu düşünmüştüm.

"Sen." Bana baktı. "Senin için kaldım. Kalbim kırılrsa bile hep senin için kalacağım. Beklediğini biliyorum. Gerekirse sonsuza kadar bekleyecek, burada kızımıza baktığımı bilerek, bu yüzden kendimi bu dünyaya ve sana bağladım ve zamanı geldiğinde, ayda eşime yeniden katılacağım." Yanağımdan öpüyor. "Ben buradayım. Senin yanıdayım. Kendini affet Quinn. Bizi kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Dünya senin omuzlarında değil. Şimdi biraz uyu çünkü yarın yeni bir gün ve konuşacak çok şeyimiz var."

Gözlerini kamaraya kadar takip ediyorum, gözden kaybolmadan önce penceredeki üç yüzü görüyorum. Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Hem de çok. Hayatımı kurtardılar."

"Biliyorum, yoksa ölmüş olurlardı. Bizimle birlikte durdular, bizimle birlikte savaştılar." Omzumu sıkıyor. "Eski zamanlarda, savaşta kana bulanırlar ve sürünün kahramanları olarak kutlanırlardı. Neden kurt olduklarını sormayacağım-"

"Başka seçeneğim yoktu. Onları dönüştürmeseydim hepimiz ölmüş olacaktık ama onlara bir seçenek sundum," diye itiraf ediyorum.

İç çekti. "O zaman tamam, bir yolunu ." "Onlar avcı," diye mırıldanıyorum.

"Öyleydiler. Şimdi onlar kurt ve buradalar Quinn ve bunun bir anlamı var. Buradalar ve senin yüzünden senin ve bizim için savaştılar. Bunu unutma." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Birdenbire yoruludum. Dinleneceğim."

"Burada kalabilirsin," diye söze başlıyorum, ama mizahsızca kıkırdıyor.

"Evimi kaybetmiş olabilirim ama anılarım var Quinn. O sadece bir binaydı. Benim evim tam burada." Elini kalbine bastırıyor. "Nereye gidersem gideyim o benimle. Bu gece sürüyle birlikte uyuyacağım ve sana kendi alanını vereceğim. Dinlendiğinden emin ol. Sabah konuşuruz."

Uzaklaşmaya başladı, o kadar yalnız görünüyordu ki "Anne" diye seslendim. Durdu ve ben de derin bir nefes aldım. "Benim için kaldığın için teşekkür ederim. İkkinizi de kaybetmekle başa çıkamazdım. Onsuz hayatta olmanın seni incittiğini biliyorum ama yine de teşekkür ederim."

"Çocukluğundan beri her gün senin için savaştım. Şimdi de durmayacağım Quinn. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Ben senin annenim, en büyük destekçinim ve zamanı geldiğinde babanla tekrar birlikte olacağız ve o seninle gurur duyacak."

Gidişini izliyorum ve bir an için ayın ışınlarının, yanında yürüyen babamın şeklini oluşturduğuna yemin ediyorum. O haklı. Onu bekleyecek. Bu bencilce ve acı çektiğini biliyorum ama hâlâ burada benimle olduğu için mutluyum. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum.

Ama yalnız değilim, değil mi?

Kulübeme dönüp bakıyorum ve iç çekerek içeri giriyorum.

Çocuklar telaşla sandalyelere çöküyorlar. Sanki biliyorlarmış gibi babamın sandalyesinden kaçınıyorlar ve ben de oturup kokusunu içime çekmeden önce bir süre ona bakıyorum.

"Bir sürü yiyecek getirmişler," diyor Jai, bana bir tabak uzatarak. "Ye, ihtiyacın var o."

Başımı sallayıp dolu tabağa bakıyorum. Ateş yanımda çıtırdıyor, onların kokular evimi istila ediyor ve ben sırtıyorum. "Burada kimsenin kalmasına izin vermem, gerçekten. Burası benim sığınağım."

"," diye teklif ediyor Lucien.

"Hayır, hayır, kokularının burada olması hoşuma gidiyor ve yalnız kalmak istemiyorum," diye üzülerek cevap veriyorum.

"O zaman seni bir daha asla yalnız bırakmayacağız," diye yemin ediyor Vale. "Şimdi yemek ye, sonra uyuyabiliriz. Seni bilmem ama ben çok yorgunum."

Vardiya onlara bunu yapacaktır. Hızlıca yiyorum, çok fazla tat aldığımdan değil ama öğün atladığımdan ve iyileşmek bir yana vardiya değiştirip savaştığımdan buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Tabağı temizledikten sonra banyoya gidiyorum. Yakıcı sıcak bir duş alıyorum ve büyük boy düğmeli bir gömlekle çıktığımda onları yatağında beklerken buluyorum.

"Umarım sorun olmaz. Aşağıda fazla yer yok." Lucien yüzünü buruşturur. "Yerde uyuyabiliriz-"

"Hayır, değil," diye mırıldanıyorum, aralarına uzanıyorum. "Bu senin de kurt içgüdülerin olacak. Kurtlar ısınmak ve rahat etmek için üst üste yığılıp yakın uyumayı severler," diye açıklıyorum, çünkü pek bir şey bilmiyorlar.

"Jai'nin bahanesi ne o zaman?" Vale kıkırdar. "O bir sapık." O bana sırtınca ben de usulca gülümsüyorum.

"Çok doğru."

O zaman yerleşiyorum, onlar rahatladıkça gözlerimi kapatmaya zorluyorum ve birkaç dakika içinde, şüphesiz günün yorgunluğuyla uyuyorlar. Onların sıcaklığı Jang öldüğünden beri üzerimden atamadığım soğukluğu bastırıyor ama bu beni kendimden geçirmeye yetmiyor. Gözlerim açılıyor ve elim yastığımın altına kayıyor.

Resmimi kaydırarak çıkarıyorum, tanıdık, yırtık görüntüye bakıyorum ama bana sunduğu tek şey acı, teselli değil.

Horlamalarını dinliyorum. Uyurken hareket ediyorlar, bu yüzden neredeyse altlarına yığılıyorum, ama hala üşüyorum ve kalbim hala acıyor, sanki sonunda eve gelmek her şeyi daha da gerçek hale getirmiş gibi.

Bir daha asla o sandalyeye oturmayacak.

Asla benimle ormanda yürümeyecek. Asla birlikte koşmayacağız.

O ofiste bir daha asla oturamayacağız. Her şey gitti ama Marie haklı: onun anıları benim içimde yaşamaya devam ediyor. Sadece solmaya başladıklarında ne olacağından endişeleniyorum. Gülümsemesini unutacak mıyım? Gülüşünü? Kokusunu? Bana bakmak için döndüğünde sandalyesinin gıcırdamasını?

Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum ve bu daha da acı veriyor. Fotoğrafımı elime alıp kucaklarından sıyrılıyorum ve göle doğru gidiyorum, kıyıda oturuyorum. Aşağı bakarken suyun ayaklarımı yıkamasına izin veriyorum.

Çok kişiyi kaybettim. Geriye sadece Marie kaldı. Bu fotoğrafın sadece bir anı olarak kalması ve hiçbirimizin kalmaması ne kadar zaman merak ediyorum.

Moon, şu an kendimi çok yalnız ve kaybolmuş hissediyorum.

Evdeyim ama hiç bu kadar kafam karışık ve emin hissetmemiştim.

Bir ses kafamı çevirmemi sağladı ve Jai'yi arkamda dururken buldum.

Ben

"Beni çağırdığını hissettim," diye mırıldanıyor

usulca. Göz kırıyorum. Hissettim mi?

Sanırım, kendimce, yaptım. Elimi uzattım ve o da tuttu, yanımda oturuyor ve resme bakıyordu. "Bunlar senin annenle baban mı?" Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Onlara benziyorsun. Mutlu görünüyorlar."

"Öyleydiler," diye itiraf ediyorum usulca. "Şimdi sadece anılar."

"Doğru, ama onlar buradaydı Quinn. Bunu kimse elimizden alamaz. Zaman komiktir. Şimdi gittiler ama buradaydılar. Sen görmesen de onlar burada geçirdikleri zamanla bu dünyayı etkilediler. Hayatınız onların anlarıyla dolu ve onlar bu anlarda yaşamaya devam ediyor." Suyu topluyor ve parmaklarının arasından süzülmesine izin veriyor. "Tıpkı su gibi, damlacıklar da

Hepsi. Seni asla terk etmeyecekler Quinn." Elini eğerek suyun damlamasına izin veriyor ve arkasında ıslak bir parlaklık bırakıyor.

Gözlerine bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ya unutursam?"

"Sevmeyeceksin. Onları , bu da onları hayatta tutacağın anlamına geliyor."

söz veriyor, bir avuç daha alıyor ve sonra bırakıyor, böylece tüm damlacıklar suya geri sığıyor. "Onlar gittiğinde bile her şeyi hatırlayacak ve onları bunun için seveceksin. Bunu kimse senden alamaz."

Başımı sallayarak resmi dikkatlice sudan uzağa, kıyıya bırakıyorum ve onun yanına eğilerek kendime bu zayıflığı tanıyorum. "Yarının ne getireceğini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Kimsenin yok. Bu gecemiz var ve bu yeterli," diye mırıldanıyor ve başımı öpüyor.

"Ama eğer bu gece seninle kalan tek şeyimse . . ." Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Sonsuza dek sürmesini istiyorum."

Bakışlarında gördüğüm açlık nefesimi kesiyor. "Jai-" Eğilip beni öpüyor ve adını çağırıyor.

Beni hayata geri döndürüyor ve ruhumu ısıtıyor. Onun öpücüğünde kurtuluş ve umut buluyorum.

ŞAFTÖR EİEtY-EİVE

S Tadı cennet gibi. Tadı benimki gibi.
Şu anda acı çekiyor, kendini yalnız hissediyor ve bana çalışıyor. Beni istediği kadar kullanabilir. Sadece bir köpek olabilirim ama tamamen onunum. Geriye yaslanıyorum, onu çekiyorum, hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyorum her şey karmakarışıkken kontrollü olmak.

İkimizin de kanını dişlerimizden tadana kadar dudakları benimkileri yiyor, elleri açlıkla vücudumu okşuyor. Başının arkasından tutarak onu kendimden uzaklaştırıyorum ve parlak, kısık gözlerine bakıyorum. Dudakları kanımla lekelenmişti. Kahretsin, o çok güzel.

"Kullan beni, Quinn. Kendini daha iyi hisset. Beni istediğin her şekilde kullan. Yalnız değilsin. Ben buradayım bebeğim, kullan beni."

Teklifimi kabul ediyor, dudakları yanağımdan boynuma doğru kayıyor, ısırıyor, tıslamama neden oluyor, ama dudaklarını göğsümden aşağı kaydırırken onu daha sıkı kavıyorum. Gömleğimi çıkarırken doğruldum.

Ellerim üzerindeki düğmeli bluzun üzerinde kayıyor ve düğmelerin koptuğunu hissederek onu yırtıyorum, sonra da bedeninden ayırıyorum. Altın sarısı teni, tüm çıplaklığıyla karşımda dururken ağzım kuruyor.

Karşı koyamıyorum. Eğiliyorum, o inerken bir kiraz meme ucunu yalıyorum, eli göğsümden aşağı kayıyor ve pantolonumu aşağı itiyor, böylece sert horozumu daire içine alıp okşayabiliyor.

Arzu içimde fırtınalar estiriyor ve inliyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Elimini göğsünde gezinişini, kaslı karnında ve amını kavrayana kadar aşağı kayışını izliyorum. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda benim için ıslaklığını hissediyorum.

İki kalın parmağımı kanalına sokup derinlemesine çalıştırırken iniltisini yutuyorum. Bir tane daha ekliyorum, titrediğinde gülümsüyorum. Başparmağımı klitorisine sürüyorum, o kıvrılıp öğürene kadar, ben onu öperken elimi beceriyorum.

Onu yarın yokmuş gibi öpüyorum, ay ikimizin de üzerinde parlıyor. Su yanlarımızda ve aşırı ısınmış tenimizde kucaklaşıyor.

Amcığını çalıştırırken zevk iniltilerini yutuyorum, dayanamayıp ağzıma ağlayana kadar parmaklarımla onu yavaşça beceriyorum, benim için boşalırken kanalı parmaklarımla etrafında çırpınıyor.

Ben. Bir it.

Ben bir hiçim ve bu ay tanrıçası benim için geliyor.

Eli sikimin etrafında sıkılaşıyor ve sızdığımı hissediyorum, kendi arzumu o kadar güçlü ki neredeyse boşalıyorum, ama o bunu istemiyor.

Başımı kaldırıyor ve parmaklarımı amından çekiyor, sonra üçünü de yalayarak temizliyor. Dilini parmaklarımla üzerinde gezdirmesini izliyorum, ta ki dilinin sikimin etrafında nasıl hissettirdiğini hatırlayana kadar ve buna dayanamıyorum.

Kalçalarını tutarak, sikime bastırana kadar onu yukarı çekiyorum ve hınzır bir sırtışıyla üzerime çöküyor.

İkimiz de bu duyguyla inliyoruz, ıslak amcığı beni o kadar sıkı kavırıyor ki, bu beni çılgına çeviriyor. Kurdum daha fazlası için haykırıyor, o hareket etmeye başladığında güzel altın tenini işaretlemek için kükrüyor. Kalçalarını döndürürken elleri göğsüme bastırıyor, ıslak kıyıdağı dizlerini kullanarak üzerime binene kadar kaldırıp indiriyor.

Ellerinden biri göğsümden kalkıp meme uçlarını cımbızlıyor. "Siktir, Quinn."

İnlerken başım kıyıya çarpıyor, sikim sarsılıyor onun içinde.

Beni çılgına çevirmeyi seviyor. Hızlanırken yaramaz sırtışı bana bunu söylüyor. "Çok büyüğün, Jai. Kendimi çok dolu hissediyorum. Yarın bile hissedeceğim ve her hareket ettiğimde, o parlayan, çaresiz gözlerle bana bakarken büyük horozunun beni nasıl doldurduğunu hatırlayacağım."

"Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Her şeyimi kullan."

Sözlerime homurdanıyor, elleri göğüs kaslarımı sıkıyor.

Kalçalarını savururken pençeleri göğsümü deliyor. Aletim acıdan kabarıırken bile keskin acı beni haykırmaya zorluyor.

Beni işaretliyor, beni kendisinin yapıyor.

QUINN

Pençelerimi göğsünde gezdirirken beni izlerken gözleri acı ve zevkle kısılıyor.

Bir an için tek istediğim Jai'nin bütün olması, olmayı çok istediği kurt olmasıydı. Daha iyi bilmeliydim. Ay niyetlerimi, isteklerimi alır ve onları dönüştürür.

Sırtını eğerek çığlık atarken üzerinden düşüyorum. "Jai-" Ona uzanıyorum ama çığlığı ulumaya dönüşene kadar daha da derinleşiyor. Ön tarafına dönüyor, yan tarafına kıvrılıyor ve bir kurt aniden sanki yolunu kesiyormuş gibi derisinden fırlıyor.

Dizlerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, göğsüm kızarıyor ve nefes nefese kalıyorum, kurt sızlanıyor, titriyor ve ayağa kalkıyor. Gözünün altında hâlâ bir yara izi var ve kürkü saçları gibi tüylü bir kahverengi, ama burnunda bir hilal var.

İri yarı, Vale ile Lucien arasında bir yerde ama daha uzun boylu ve vücuduna çabucak alışıyor, kafasını bana doğru çeviriyor. Beni izlerken boğazından aç bir hırıltı çıkıyor.

Uyumsuz gözlerinde kararlı bir parıltıyla bana doğru yöneldiğinde geri çekiliyorum.

Jai'den ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum ama bir kurttan kesinlikle bilemiyorum.

"Jai," diye uyarıyorum, geriye doğru çabalıyorum ama kurdunun altında sırtüstü düşene kadar bana doğru gelmeye devam ediyor.

Eğilip amımı koklarken uyumsuz gözleri beni esir alıyor. Pençesi karnıma bastırıp beni sabitlerken, başı bacaklarımı açıyor. Gözlerim hem endişe hem de arzuyla açılıyor, ama ağzını eğip uzun dilini amımda gezdirdiğinde haykırıyorum.

Kurdum hırlarken onaylarcasına mırlıyor.

Bu yanlış, çok yanlış, ama Jai'nin kurdu umursamıyor, benimki de umursamıyor, çünkü kalçalarımı genişletip başının yaklaşmasına izin veriyorum. Keskin dişlerinin mahrem tenime baskı yaptığını hissediyorum, bu tehdit amımın onun dilini sıkarken bile nefesimi kesiyor, onu sokmaya zorluyor, ben çığlık atarken beni onunla beceriyor.

Adını haykırıyorum ve birikmekte olan zevk vahşi bir kükremeye geri geliyor. Hırıltısı içimde titreşiyor ve tam olarak ne dediğini anlıyorum.

Benimkini.

Dili çekiliyor ve klitorisime saldırıyor, kurdu önümde çömelmiş. Bu görüntü çok yanlış ama yine de elimde değil.

Ay'a doğru haykırıyorum, ağzının her yerine boşalıyorum. Onaylayarak hırlıyor, zevkimi tadarken dişlerini amımda gezdiriyor.

"Lütfen, Jai, sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum ve gerçekten de ihtiyacım var. Daha yeni boşalmış olmama rağmen hâlâ muhtacım. Amım acıyor ve doldurulmaya ihtiyacım var.

Kurdu hırlıyor ve geri oturuyor ve sanki henüz tam olarak eski haline dönemiymiş gibi küçülüyor. Dönüşmüş kurtlarda bunu daha önce de duymuştum.

Her tarafı kıllarla kaplı ve normal boyutunun en az iki katı büyüklüğünde, yüzü hafifçe uzamış ve gözleri tamamen kurda benziyor. Kalçalarından çıkan sert, zonklayan pembe siki kocaman, kalın bir mantar kafası ve zonklayan damarları var. Üzerimde sürünürken onu kavıyor ve gücüne rağmen çok az bir çabayla beni sabitliyor. Hizaya gelip içime girdiğinde güçsüz düşünüyorum.

Gözlerim coşku ve acıyla kesişiyor.

Çok büyük, o kadar büyük ki karnıma gömüldüğünü hissediyorum ve o kadar geniş ve kalın ki acıtıyor ve sonra hareket etmeye başlıyor. Tüm bu süre boyunca homurdanıyor, yarı insan, yarı canavar beni olduğumuz gibi becerene kadar ayı engelliyor ve ben buna bayılıyorum.

Bacaklarımı beline sararken pençelerimi sırtında gezdiriyorum ve kalçalarımı kaldırarak hamlelerini karşılıyorum. Uzun dili ağzıma girmeden önce yüzümün üzerinde geziniyor. Bu tam bir öpücük değil ama bana bir şeyler yapıyor.

Delicesine büyük boyunu sıkıyorum, tekrar boşalıyorum ve o beni becermeye devam ediyor, olduğu gibi içime giriyor.

Pençeleri kanımın kokusu havayı doldurana kadar yan tarafımda kayıyor ve sonra ters çevriliyorum. Yüzümü kabaca kıyıya doğru itiyor, kalçalarımı kaldırıyor ve sonra beni tekrar boyuna geçiriyor.

Beni sahip olduğunu bilmediğim bir güçle tutarken ona karşı savaşıyor çıkılık atıyorum. Amım çırpınırken ve klitorisim acıtacak kadar sert zonklarken, çok fazla sınırdan hızlı, keskin itişlerle bana vuruyor.

"Jai, Jai, Jai, Jai . ." Adını zikrediyorum, merhamet mi yoksa daha fazlasını mı istediğimden emin değilim.

Seçme şansım yok. Amcığımı mızraklarken uzun dili omurgam boyunca kayıyor. Kremimin ve onun prekumunun benden damladığını hissediyorum,

Pençeleri beni neredeyse kemiğime kadar keserken ve saldırısı için beni hareketsiz tutarken derimden aşağı kayıyor.

Acı, delice bir zevkle karışıyor, ta ki çok fazla olana kadar.

Tekrar çığlık atıyorum, boşalırken sikiğin etrafında kenetleniyorum ve o da kükrüyor.

Devasa uzunluğu sarsılıyor ve içimi dolduruyor, kanalımı tamamen kapatmış gibi hissedene kadar inanılmaz derecede şişiyor. Boşalmasını o kadar derine zorluyor ki, yemin ederim tadını alabiliyorum.

Zevk kayboluyor, geriye sadece acı kalıyor ve bu sisi delip geçmeli. Devasa uzunluğunu nazikçe benden çekmeye başlıyor, ama çekerken kalın kafa beni geriyor ve haykırıyorum.

İnsan kolları beni yakalıyor ve endişeli bir insan olan Jai'yi görmek için sırt üstü dönüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, endişeli görünüyor.

"Peki," diye cevap veriyorum ve o da iç çekerek arkasına yaslanıyor, böylece ikimiz de kıyıya yayılıyoruz.

Jai'nin sırttan gözleriyle karşılaşmak için başımı çeviriyorum. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Beni özgür bıraktın." Dönüp beni derinden öpüyor. "Beni bir bütün yaptın. Tanrım, Quinn, seni seviyorum."

Bu sözlerin neden olduğu mutluluğu yutuyorum, bunu hak etmediğimi biliyorum, ama yine de onları açgözlülükle kucaklıyorum.

ŞAFTÖR EİEtY-SIX

Q uinn hala uyuyor. Hareket edip onu uyandırmak istemediğim için ona sıkıca sarılıyorum. Dün gece uyumakta zorlandığını biliyorum ve uyandığımızda onu gitmiş bulduğumuzda, ben de ona gitmemek için mücadele etmek zorunda kaldım. Çağrısı yankılandı

ama Jai'yi bu kadar mutlu görmek beni yapmadığıma memnun ediyorum.

Dün gece ne olduğunu hepimiz biliyoruz -gördük ve duyduk- ve o iç geçirip başını göğsüme gömerken ben sessizce onu tebrik ediyorum.

Güneş doğarken burada uzanırken kurdum mutlu bir şekilde mırıldıyor - bir başka değişiklik. Ay kaybolduğunda ve güneş doğduğunda gerçekten hissedebiliyorum. Bu çok garip, dostum. Burada ne kadar yattığımızı bilmiyorum ama hiç hareket etmek istemiyorum. Her zaman ona sarılmak istiyorum.

Kollarıma mükemmel bir şekilde oturuyor ve bir parçam onun ait olduğu yerin orası olduğunu düşünüyor.

Tuhaf bir erkek kokusu çarpıyor yüzüme ve kurdum doğruluyor.

"Hey, güzelim," diye sesleniyor bir erkek sesi.

Üç hırıltı boşluğu dolduruyor, hepimiz kapıya dönüyoruz ve orada onun alanında fazlasıyla rahat görünen sırttan bir adam görüyoruz.

Bizim alanımız.

Uykulu bir gülümsemeyle ayağa kalktığında içgüdülerim devreye giriyor ve korkuluklara tırmanıp kendimi bir üst kata atıyorum, ona doğru hışım ile ilerlemeden önce ayaklarımın üzerine iniyorum. Elim boğazına doladım ve o bana sadece göz kırparken onu duvara çarptım.

"Kahretsin, bebeğim, saldırı köpeğini geri çek," diye mırıldanıyor.

"Lucien," diye tersliyor Quinn, çıplak ve rahatsız edilmemiş bir halde yanıma gelirken. Vücudunu engellemek için hareket ettim. Neyse ki bakmıyor, yoksa ben

gözlerini oymak. "Bu Dom, arkadaşım ve betam. Onunla birlikte çalıştın. Bırak gitsin."

"Benim," diye hırlıyorum, yüzüne bakarken insandan çok kurt gibiyim.

Dom ayıldı. "Quinn, yerinde olsam üzerime bir şeyler giyerdim. O ciddi. Şu anda sağlıklı düşünemiyor. Sorun değil," diyor gözlerini çeneme dikerek. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Quinn'in ısrarları üzerine gitmesine izin veriyorum, yavaşça geri çekilip kapıyı kapatarak dışarı çıkarken hırlıyorum. Quinn'e baktım. Elleri kalçalarında ve bana ters ters bakıyor. "Kes şu saçmalığı artık," diye tersliyor arkasını dönmeden önce. "Ve git özür dile." Ben Vale ve Jai'ye baktığımda kaşlarını kaldırmış beni izlediklerini görüyorum.

Kurdum geri çekiliyor ve ben başımı kaşımak zorunda kalıyorum. Üzerimde uyurken giydiğim ödünç kot pantolon var, bu yüzden dışarı çıkıyorum, verandadaki adamla yüzleşirken kapıyı arkamdan çarpıyorum. Mesafesini koruyor, ellerini huzur içindeymiş gibi açıyor ve sanki ona saldıracakmışım gibi gözlerini benden ayırmıyor.

Harika, tüm bu kurt saçmalıkları çok kafa karıştırıcı, ama kurdumun onun bir tehdit olduğunu düşündüğü açık ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

"Bu da neydi böyle?" Ondan çok kendime mırıldanıyorum ama şaşırtıcı bir şekilde cevap veriyor.

Beni izlerken kıkırdıyor. "Bu senin kurdunun onun üzerinde hak iddia etmesiydi, ki bu çok şaşırtıcı ve o bunu görmezden geldiği için daha da şaşırtıcı. İnin olarak sahiplendiğin yerde benim kokumdan ya da kurdumdan hoşlanmadın. Bu çok doğal. Bilmiyordum. Özür dilerim. Kurdunun beni parçalamamasına şaşırdım. Başka biri olsa yapardı."

O sırada kapı çarparak açılıyor ve Quinn bana ters ters bakıp Dom'a gülümsüyor. Ona sarılmak için gidiyor ama Dom geri adım atıyor. "Hayatta olmaz. Üzgünüm bebeğim ama ölmek istemiyorum."

"Bebeğim" dediğimde boğazımdan bir hırıltı dökülüyor ve bana sırıtıyor. "Adamın gücü var," diyor ona. "Kurduma bile boyun eğdirdi."

Bu onu şok etmiş gibi görünüyor ve bir an için bana bakıp beni değerlendiriyor.

"Bu ne demek oluyor? Seni sahiplendi mi? Den?" Cevaplara ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Quinn'in çenesi bana bakarken çalışıyor. "Kurtlar ... çiftleşir. Kimi seçeceğimize biz karar veririz ve eğer erkek buna layık olduğunu kanıtlayabilirse bir törenle sahipleniliriz-"

Dom homurdanıyor. "Kimse Quinn'e bunu yapmak zorunda değil."

Ona ters ters baktıktan sonra bana bakıyor. "Ancak bazı kurtlar, belirli kurtlarla karşılaştıklarında ortaya çıkan bir içgüdüyle doğarlar. Buna kadersel çiftleşme diyorlar ve yine de törenden geçmelerine rağmen, diğerini önceden sahipleniyorlar ya da en azından kurtları sahipleniyor."

"Demek benim kurdum seni kendi kurdu olarak sahiplendi," diyorum yavaşça.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı, sesi emin değilmiş gibi geliyordu. "White'ı ziyaret etmem ve herkesi görmem gerekiyor. Dom, onlara etrafı gezdirip işin özeti ve düzeni hakkında bilgi verebilir misin? İnsanlara yardım ettiklerini göstermenin sürünün onları kabul etmesinde uzun bir yol kat edeceğini umuyorum."

"Emin misin? Hâlâ beni parçalamak istiyormuş gibi görünüyor," der. "Lütfen," diye yalvarır Quinn.

"Elbette, bebeğim-Quinn." Öksürüyor. "Git, ben hallederim."

Bana bir kez daha bakıyor ve iç geçiriyor. Kot şort ve crop top giymişti ve saçları açıktı. Göğsümü okşayarak bana doğru ilerliyor. "Uslu dur ve Dom'u öldürme. O bir arkadaş, iyi bir arkadaş." Pencereden diğerlerine el sallıyor ve koşarak ormana doğru uzaklaşıyor.

"Oh, bu eğlenceli olacak." Dom ellerini birbirine sürterek sırtıyor.

Bunu tanımlamak için kullanacağım kelime eğlence değil.

İçimdeki kurt Dom'un yakınında olmaktan bile nefret ediyor. Onunla ilgili bir şey içimdeki vahşi yarattığı yanlış yöne sürüklüyor ve hırıltılarımı yutmak zorunda kalıyorum.

Quinn'e aşınaydı, çok aşınaydı ve görünüşe göre kurdum ve ben onu bizim olarak sahiplendik. Bu durum başımı ağrıttırıyor ve bizi ormanda gezdirirken, koşmak, kızışmak -her ne demekse- ve yüzmek için en iyi alanları işaret ederken ısrarlı ve mutlu konuşmaları da öyle. Özellikle de sadece bir günlüğüne kurt olmuş ve bunun ne anlama geldiğini henüz tam olarak anlayamamışken.

Her şey çok hızlı geliyor ama bu sürünün ve topraklarının güzelliğini inkâr edemem; bir parçamı çağıran, bana evde olduğumu söyleyen bir şey var.

Dom yürürken sessizliğe gömüldüğünde, kendimi ona bakarken buluyorum. Sanırım yeterince çekici, fazla mutlu olsa da, bir köpek yavrusu gibi. Onun tipinin bu olduğunu bilmiyordum. Ne de olsa hiçbirimiz öyle değiliz.

Bakışlarımı hissetmiş gibi bana bir gülümseme fırlatıyor ve yürümeye devam ediyor. Bana daha önce birlikte olduklarını söylediğini biliyorum ama bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor. "Sen ve Quinn . . çiftleştiniz mi?" Doğru kelime olup olmadığını bilmediğim için kelimeyi test ediyorum. Arkamda Jai ve Vale'den iki hırlama sesi geliyor.

Dom bana bakmadan önce kıkırdıyor. "Oh, ciddi misin?"

Başımı sallıyorum, kan tadı alana kadar dilimi ısıtırıyorum. Kıskançlık sahiplenmeyle savaşıyor ve kurdum bu adamı parçalamak isterken içimdeki insan onun Quinn için önemli olduğunu ve bunun onu inciteceğini biliyor.

Nefesini üfleyerek bize doğru dönüyor, elleri kalçalarında. "Tamam, demek kurt olma konusunda yenisiniz. Bunu fark etmeliydim." Başının arkasını ovuşturuyor. "Evet, Quinn'le birlikteydim." Hepimiz tehditkâr bir şekilde ona doğru adım attığımızda geri adım atmıyor, bu da ona dair tahminlerimin yükselmesine neden oluyor. "Bunun için özür dilemeyeceğim. İkimiz de bekârdık ve kurtlar seksle rahatlamak ister. Ancak, biz eş değiliz. Çiftleşmek ve çiftleşmek arasında fark vardır. Çiftleşmek sevişmektir. Her kurt bunu yapar. Bizler cinsel yaratıklarız ve özellikle avlandıktan ya da koştuktan sonra bu hazzı yaşamaya bayılırız. Çiftleşme ise iki, genellikle iki kurt arasında ömür boyu süren bir bağdır." Vale ve Jai'ye bir bakış atıyor. "Gerçi Quinn hiçbir zaman normal şeyler yapmayı sevmeyi," diye mırıldanıyor sessizce.

"Bu bir seçimdir," diye devam ediyor. "Kiminle çiftleşeceğinizi seçersiniz ve bu ayın altında sürünün önünde tamamlanır, ancak tüm bunların altında bir his, bir çekim vardır, kaderinize doğmak gibi. Bazen çiftleşen çiftler sadece büyüyen aşktan olurlar, bazen de bizim deyimimizle aya bağlanırlar. Tanrıçanın kendisi bunu kutsar. Bir kez çiftleştiğinizde, insan evliliği gibi bağlanırsınız, sadece çok daha bağlayıcıdır. Eşiniz ölse bile kurdunuz asla bir başkasını kabul etmez, ki bu da başka bir şeydir; ölürse, genellikle siz de ölürsünüz."

Vale yumuşak bir sesle, "Quinn'in annesi ölmedi," dedi.

"O güçlü bir orospu çocuğu. Quinn için hayatta, ama hata yapmayın, o kadın ruhunu kaybetti ve kurdu yas tutuyor ve kırıldı. Hâlâ hayatta olması bir mucize," diye ciddi bir şekilde cevap veriyor Dom, sonra canlanır gibi oluyor. "Yani hayır, ben Quinn'in eşi değilim." Bana sırtıyor. "Bu unvanın alındığına dair bir his var içimde. Ayrıca, Quinn'e yakınlaşmak her zaman zor olmuştur. Olabileceği en iyi alfa olmaya o kadar kararlıydı ki, sanki çok fazla şey hissetmek onu zayıflatıyormuş gibi herkesten uzak durdu. Ya da belki sadece tekrar incinmekten ve zaten çok şey kaybetmişken onları kaybetmekten endişeleniyordu."

Çok fazla. Emin değilim ama seni uzaklaştırmasına izin verme. Zorlamaya devam et, o buna değer."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, istemeyerek de olsa ondan hoşlanıyorum. "Pekiyi tur?"

Başını salladı. "Ah, evet, benimle gel. Alacağın bakışlara . Sık sık yeni kurtlar almayız, özellikle de dönüşmüş olanları. Eninde sonunda sana alışacaklardır."

Vale, "Muhtemelen hiç kurda dönüşen avcılar olmamıştır," diye belirtiyor.

"Doğru ama Quinn'in burada çok fazla sadakati var. Bu sürünün insanları için hayatını defalarca riske attı, her gün bizimle ilgileneceğinden bahsetmiyorum bile. Bizim için gerçekten en iyisini istedi. Anneler hamileyken ev yapımına yardım eder ya da yavrular için yemek pişirirdi. Alışmalarına yardımcı olmak için Dönüşenlerle birlikte koşardı. O inanılmaz bir kurt ve daha da iyi bir alfadır," diye açıklıyor çimenli kenara ulaştığımızda. Sürü evinin siyah kalıntıları sağ tarafta ve etrafı temizlemeye başlayan birçok kurt var.

Daha soğuk havalarda bile şort giyiyorlar ve başka bir şey giymiyorlar, ama yine de uyandığımdan beri sıcaktım, sanırım bu durumu açıklıyor.

Dom gözlerimizi takip ediyor ve ifadesi sıkışmış ve üzgün bir hal alıyor. "Yeniden inşa edeceğiz. O sadece bir evdi." Sesi kederli geliyor. "Quinn içinse çok daha fazlasıydı. Burası onun eviydi, her şeyini kaybettikten sonra sığındığı yerdi. Babasıyla ilgili tüm anıları o ahşap ve tuğlaya bağlıydı ve artık yok."

Kalbim küt küt atıyor. Bunu düşünmemiştim ve evin yanmış kalıntılarını tararken, temizlerken birden fazla üzgün kurt görüyorum. Hepsi için çok şey ifade ediyordu ve o yıkımı buraya biz getirdik. Ya bizi asla kabul etmezlerse?

Ya kurtlara dönüştürülsek ama sonsuza dek bir sürümüz ya da evimiz olmadan vahşi hayvanlar olarak kalsak ve bir zamanlar onları avladığımız gibi avlansak?

" gelin." Dom bize el sallıyor ve bizi ağaçların arasına, patikaya doğru götürüyor. "Sürünün çoğu burada, sürü arazisinde yaşıyor. Kendi alanları ve evleri var. Avukatlarımız, doktorlarımız, ebelerimiz, aklınıza ne gelirse var. Bazıları kasabada çalışıyor, hatta bazıları büyük şehirde çalışıp geri dönüyor. Jang böyle iyiydi ama herkesin bir yeri var ve burada özgür olmak için bolca yer var. Bildiğiniz gibi arkamızdaki uçurumlar bizi arkadan koruyor ve her iki tarafımızda da koşmak ve avlanmak için ormanlarımız ve arazimizin eteklerinde devriyelerimiz var. Ancak aldığımızı geri veririz. Eğer bir

iki ağaç daha dikeyoruz. Sadece gerektiğinde avlanıyoruz ve pek çok yabani hayvanı barındırıp besliyoruz. Quinn hasta ya da yaralı vahşi için bir hayvan hastanesi bile kurdu." Önünde haç olan bir kulübeyi, sonra da yanında haç ve üzerinde yılan olan bir kulübeyi işaret ediyor. "Kurt ve hayvan." Kıkırdıyor.

"Eskiden hepimiz sürü evinde yemek yerdik ama şimdilik spor salonunu geçici bir kantine dönüştürdük." Bir patika üzerinde bazı ahşap evlerin arasından geçiyoruz. Bazıları tek katlı, sevimli küçük bacaları var, bazıları ise iki ya da üç katlı ama her biri maksimum mahremiyet sağlayacak şekilde inşa edilmiş. Sonunda başka bir açıklığa girdiğimizde iki katlı büyük bir bina görüyoruz. "Evet, burası spor salonu ve havuzdu ve şimdi evlerini ve yiyeceklerini kaybedenler için konut olarak kullanılıyor. Aç mısın?"

Hepimiz tereddüt ediyoruz, birbirimize bakıyoruz. Quinn'den bu kadar uzun süre ayrı kalmak hoşuma gitmiyor, ölmemizi isteyen kurtların arasına karışmak da istemiyorum ve onları suçlayamam.

Kendimiz için olmasa da Quinn için çaba göstermemiz gerekiyor, bu yüzden başımı sallıyorum ve Dom bizi oraya götürüyor. Spor salonunun çift kapısı açık ve buradan bile içerideki koşuşturmayı duyabiliyorum. Onu takip ederek içeri girdiğimizde her yere yerleştirilmiş uyumsuz masa ve sandalyeleri görüyoruz. Yine de insanlar ayakta duruyor ve yere oturuyor, sanki yeterince yer yokmuş gibi yemek yiyorlar. Oda uzun ve büyük, içinde yemeklerin servis edildiği bir basketbol sahası ve spor aletleri var. Tavan pencereleri güneş ışığını içeri alıyor, bu yüzden açık ve aydınlık hissettiriyor. Çok güzel bir yer.

Sol tarafta bir yemek sırası var ve arkasında herkese hizmet eden daha fazla kurt var ve Dom bizi oraya götürüyor. Bizi ilk fark ettiklerinde anlıyorum. Fısıltılar yükseliyor ve sonra herkes sessizleşiyor. Çatallar tabaklara düşüyor ama Quinn'i kötü göstermek istemediğim için başımı dik tutuyorum.

Sıra hızla ilerliyor ama ben bir tabak alıp uzattığımda kurt bana ters ters bakıyor ve güveç gibi görünen bir şeyi yere bırakıp arkasını dönüyor. Dom'u açık bir masaya kadar takip etmeden önce sebze ekleyip biraz ekmek ve su alıyorum. Orada oturan üç üye kalkıp gidiyor ama Dom onları görmezden geliyor, mutlu bir şekilde gülümseyip el sallayarak oturuyor ve yemeğini yemeye başlıyor.

Sırtım gergin. Bir kurt olarak bile etrafım düşmanlarla çevriliymiş gibi hissediyorum ve burada kaskatı otururken bıçağa uzanmamak çok zor. Vale de daha iyi değil, eli tabağını çatlatacak kadar sert kavrarken gözleri her yere dalıyor. Sadece Jai tamamen kayıtsız bir şekilde yemek yiyor.

Sohbet yavaş yavaş yeniden başlıyor ama gergin ve bakışlarından sırtım yanıyor.

Çimento yutmak gibi olsa da, güçlü kalmak için yemem gerektiğini bilerek yemeği zorla yiyorum. Şimdiye kadar katıldığım en gergin yemeklerden biriydi ve buna babamla yediğim, pek de rahat olmayan yemekler de dahil.

Vale'in her geçen dakika daha da sertleştiğini hissedebiliyorum, bu yüzden onu dürtüyorum. "Quinn'in bize ihtiyacı var," diye hatırlatıyorum ve o da başını sallayarak bir nefes veriyor. Onun için buradayız. Sadece bu da değil, artık biz de kurduz. Eğer buraya ait değilsek, hiçbir yere ait değiliz demektir.

"Bu ne cüret!" Hepimiz döndüğümüzde sırık gibi bir adamın bize ters ters baktığını gördük. "Ne cüretle orada oturup yemeğimizi yersiniz?"

Yanındaki kadın onu çeğiştiriyor. "Peter," diye tıslıyor, gözlerini indirmeden önce bize bir bakış atıyor.

"Bizler senin yüzünden kaybettiklerimizin yasını tutarken, sen orada küstahça oturmaya nasıl cüret edersin?" Oda sessizliğe gömüldü. Tüm gözler üzerimizde ve gerçek şu ki, verecek bir cevabımız yok.

Bu bizim hatamız.

Bizden nefret etmek için her türlü hakka sahipler.

"Hoş karşılanacaklarını söyledim. Beni yalancı mı çıkaracaksın, Peter Jones?"

Tanıdık ses bir tehdit gibi çınlıyor ve kurdum spor salonuna girerken onaylayarak mırlıyor.

Quinn.

YEDİNCİ ŞEF

I Kalabalığın arasından geçip Peter ve masasının önünde durduğumda eğilen başları ve bakışları görmezden geliyorum. Çenesini oynatıyor, bana dik dik bakmaya çalışıyor ama sonunda gözlerini indiriyor. Bana meydan okuyacak kadar güçlü değil.

Ben.

"Eee?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum. "Beni yalancı mı çıkarıyorsun?"

Turumu atarken dışarıdaki kargaşayı duydum ve iyi ki gelmişim. Kurdum beni buraya, spor salonuna çekiyormuş ve ben bunun farkında bile değilmişim.

"Jang'ın gitmesinin sebebi onlar," diye tıslıyor Peter. "Onları sevmek şöyle dursun, onlara nasıl güvenebilirsiniz?"

Onun sözleriyle kalbim acıyor ve etrafıma baktığımda birçok insanın yüzünde aynı ifadeleri görüyorum. Onlardan nefret ediyorlar. Onları asla kabul etmeyecekler. Masanın üzerine sıçıyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "O haklı. Jang gitti. Asla geri gelmeyecek ve hepinizin onun ve o gece kaçırılan her bir kurdun kaybının yasını tuttuğunuzu biliyorum. Topraklarımız zarar gördü, ailelerimiz çalındı. Acı veriyor ve kızgınsınız. Ben de öyleyim." İnsanların başını salladığını görüyorum. "Ama nefrete nefretle karşılık veremezsiniz," diye . "Onlar benim misafirlerim. Dahası, onlar artık bizim bir parçamız."

"Asla bizden biri olamayacaklar!" diye bağıyor biri.

Hepsinin mızımızlanmasına ve eğilmesine neden olan bir hırıltı çıkardım. "Öyleler ve öyle olacaklar. Fikirlerini ve bağlılıklarını değiştirdiler. Bizim için kendi halklarıyla savaşarak bizimle birlikte durdukları gerçeğini hiç düşündünüz mü? Sırf doğru olanı yapmak için arkadaşlarını ve ailelerini öldürmek zorunda kaldılar. Nefretle büyütüldüler ve ama yine de buradalar,

Bizi hayatta tutmak için kurtlara dönüştüler. Onları yetiştirilme tarzlarından dolayı suçlayamayız, hepimiz sevgi ve kabulle yetiştirilmişken, bu yüzden avcılara burada gerçek canavarların kim olduğunu gösterelim. Bu adamları hoş karşılayacağız

-Hayatımı kurtaran, buradaki her birinizi kollarını açarak kurtaran adamlar."

Bazıları rahatlarırken ve iç çekerken sessizlik var. Uzun bir yol olacak ama ben kendimi açıkça ifade ettim.

"Bu onlara meydan okunamayacağı anlamına mı geliyor?" diye bağıyor biri. Onu arıyorum ve Harvey adında bir orta grup üyesi buluyorum. Bir sorun olabilir, bu yüzden onu işaretliyorum.

"Her yeni kurtta olduğu gibi, meydan okumalar bir yıl boyunca kabul edilmeyecektir." Bu bir kargaşaya neden oldu. "Sessizlik!" Bağıyorum. "Bunlar bizim yasalarımız ve bunlara uyacağız. Biz hayvan değiliz. Jang bizim için bunu istemezdi. Onları kabul etti, onların yanında savaştı, bu yüzden alfanızın şerefini lekelemeyin."

"Ama o gitti," diye itiraz ediyor Peter ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Öyle olabilir ama öğretileri ve arzuları her birimizin içinde yaşamaya devam ediyor," diye karşılık veriyorum.

Hamile bir kurt olan Sonia, "Bizi kurtardılar," diye sesleniyor. "Ben gördüm. Onlar olmasaydı çocuklar ölmüş olurdu. Onlara bir şans verelim derim. Bir yerden başlamalıyız."

Diğerleri başlarını sallarken ben sessizce ona minnettarlığımı sunuyorum. "Onlarla en iyi arkadaş olmanız gerektiğini söylemiyorum ama benim yaptığım gibi onları tanıyın," diye yalvarıyorum. Bunun işe yaramasına ihtiyacım var. Daha fazla kalp kırıklığıyla başa çıkamam ve lanet bir nedenden ötürü kurdum onları istiyor. Gözlerim onlara gidiyor, solgun yüzlü ve kederli oturdukları yere. "Örneğin Lucien'i ele alalım. Babası kafasını nefretle doldurduktan sonra kardeşini korumak için avcı oldu. Bunu eğlence için yapmadı. Ailesi için yaptı. Jai'nin tüm ailesi vahşi hayvanlar tarafından öldürüldü ama o burada kurtların arasında duruyor. Vale. . ." Onun parlak gözleriyle buluşuyorum. "Vale yavruyken hayatımı kurtardı," diye itiraf ediyorum odada şok çanları çalarken. "Ailem öldürüldüğünde neredeyse kurtulamıyordum. Ağaçların arasında koşuyordum. Gençtim ve etrafım avcılarla çevriliydi ve o oradaydı, sadece bir çocuktuk, yine de kendi ailesine karşı durdu ve gitmeme izin verdi. O gece hayatımı kurtardı ve dün de aynı şeyi yaptı. Yaptıklarına rağmen o iyi bir insan. Hepsisi öyledir." Bunun içime işlemesine izin verdim. "Bize en çok ihtiyaç duydukları anda onları geri çevirerek beni kurtaran adamların şerefini lekelemeyeceğim ve sırf zor olduğu için nezaket ve kabul öğretilerimizi reddetmeyeceğim."

Etrafıma bakıyorum.

"Kararımla ilgili bir sorunu olan varsa, şimdi bana meydan okuyabilir."

Beyaz, diğer betalar gibi yaralı da olsa yanıma geliyor. Benimle birlikte duruyorlar ve bunun için sonsuza kadar minnettarım, o kadar ki ağlamak istiyorum. "Hayır mı?" Kimse ayağa kalkmayınca başımı sallıyorum. "Güzel, o zaman yemeğinize dönün. Önümüzde çok iş var, bu yüzden gücünüze ihtiyacınız olacak." Aşağı atlayıp White'a ve diğerlerine teşekkür ettikten sonra Vale, Lucien, Jai ve Dom'un oturduğu masaya doğru yürüyorum. Bir tepsi kaparak onlarla birlikte oturuyorum, alfanın, geçici bile olsa, betalarla birlikte oturması genel bir kural olsa bile.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor Vale.

"Ben sadece doğruyu söyledim." Ekmeğini kaptım. "Ama bunu teşekkür olarak alıyorum."

Lucien o kadar parlak gülümsüyor ki kendimi tutamayıp biraz eriyorum. Az önce tüm sürünün önünde onları savundum. Bana meydan okunabilirdi ama yine de umurumda değil gibi görünüyor. "Ee, turun iyi geçti mi?" Dom'u dürtüyorum, o da sırtıyor.

"Çok eğlenceliler, kurması çok kolay," diye mırıldanarak beni güldürüyor.

Vale hırlarken ona göz kırpyorum ve Jai ekmeğini bana doğru uzatırken dönüyorum. Kaşlarım kalkıyor ama kabul ediyorum ve yemezsem kurdunun güceneceğini bildiğimden yiyorum. Mutlu bir şekilde mırıldanıyor ve gözleri parlayarak yemeye devam ediyor. Kurdunu diğerlerine göre yüzeye çok daha yakın tuttuğu kesin.

"Quinn."

Başımı çeviriyorum ve yutkunarak ayağa kalkıyorum. "Sonia." Beni kucakladığında gülümsüyorum ve karnının garipliğine rağmen eriyorum.

Diz çökerek eğildim ve fısıldadım, "Hey, küçük çocuklar, annenize benim için mi bakıyorsunuz?" Bir tekme hissettim, o da güldü.

"Bunu sadece senin için yapıyorlar," diyor masaya bakarken. "Merhaba, ben Sonia. İnsan dünyasında bir avukatım ama şu anda bir üreme makinesiyim." Ben ayağa kalkarken kıkırdıyor.

"Ve çok güzel." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sonia en başarılı kurtlarımızdan biri. Eşi Patrick şu anda çevreyi yönetiyor, yoksa eminim burada herkese hırliyor olurdu."

Çocukların kafası karışmış görünüyor, bu yüzden onu bir koltuğa yönlendirirken onlara acıyor. "Eşler hamilelik sırasında, özellikle de son birkaç ayda çok korumacı olurlar. O herkese hırlamadan evimizden zar zor çıkabiliyorum. Bu bir kurt olayı," diye açıklıyor. "Peki, isimleriniz nedir?"

Bunu bilerek yaptığını bilerek ona "Teşekkür ederim" diyorum. Sürü ona güveniyor ve o da onlara nezaket gösteriyor. Bu daha da fazla kurdun yaklaşmasına, cesaretlenmesine neden oluyor ve ben de genişçe gülümsüyorum.

"Vale, Jai ve Lucien," diye tanıştırıyorum, "bu Amanda." Sürü arazisinde demirci olarak çalışan uzun boylu bir bayanı gösteriyorum. "Tüm silahlarımızı ve aynı zamanda evler ve iç mekanlar için tüm metallerimizi o yapıyor. Çok yeteneklidir. Bu da eşi Lily." Parlak bir gülümsemesi ve canlı pembe saçları olan daha küçük, kıvrımlı bayana başımla selam veriyorum. "O bir veteriner." Kıkırdıyorum.

Çocuklar buna gülüyor. Vale çaba göstererek, "Sanırım burada olmak iyi bir iş," diyor.

"Öyle de denebilir." Lily kıkırdıyor, Amanda'ya eğiliyor, o da kolunu ona doluyor ve başını öpüyor. "Eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben klinikteyim."

Amanda daha çekingen görünüyor ama kendi tarzında nazik davranarak hoş geldiniz anlamında başını sallıyor. Sonraki yarım saat boyunca avcılarla tanışmak isteyen kurtlar geçit töreni yapıyor. Bunun çocuklar için yorucu olduğunu görebiliyorum, ancak tüm isimleri ve yüzleri doğru tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar ve sonunda onları kurtardığımda ve dışarı çıktığımızda, mırıldandıklarını duyuyorum.

"Lily, pembe saçlı, sol yanağında ben var. Willa, büyük gözlük-"

Gülümsüyorum. "Merak etme, alıacaksın. Hâlâ insanların isimlerini yanlış anlıyorum."

"Seni seviyorlar," diyor Vale ağaçların arasından yürüyüp bizi biraz yalnız bırakırken ciddi bir şekilde. "Herkes sana hürmetle bakıyor ve senden bahsederken hep güzel, övgü dolu şeyler söylüyorlar. Sen inanılmaz bir kurtsun Quinn."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, hafifçe kızarıyorum, bu yüzden konuyu değiştiriyorum. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca fazla zamanımız olmayacak, o yüzden ... koşmak ister misin?" Geriye doğru yürürken kaşlarımı oynatıyorum, üstümü kavrayıp çekiştirerek çıkarıyorum. "Kurtlar olarak yani. Değişiminden en iyi şekilde faydalanabiliriz." Yer değiştirip arkama yaslanıyorum ve onları bekliyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Jai neredeyse hiç çaba sarf etmeden ilk değişen oldu. Kurdu orada, kıyafetlerinden fıskırıyor, sonra bana doğru koşuyor, sırt üstü düşüp karnını bana göstermeden önce ağzıyla yan tarafıma sürtünüyor. Sırıtarak karnını okşuyorum ve diğerlerine bakmak için dönüyorum.

Evimin ve bavulumun harap olmuş parçalarını toplamakla geçen bir sabahtan sonra biraz eğlenceye ihtiyacım var ve Vale'in vardiyasının ortasında kıyafetlerinden çırpınışını izlemek kesinlikle bu. Bana doğru bastırıyor, kokusunu üzerime sürüyor,

Lucien ben kıkırdarken beni geriye savurmadan önce. Kendi gücünün farkında değil ve çok geçmeden bir kurt yığınının ortasında bana sürtünerek kurtuluyorum, dört ayak üzerinde ağaçlara doğru tırıs tırıs giderken onlara bir bakış atıyorum.

Kıçımı kaldırarak kuyruğumu sallıyorum, kurtlarının bunun ne olduğunu tam olarak anlayacağını biliyorum.

Bir

cesaret.

Bir av.

Yakalayabilirlerse yakala beni.

Hızımı hiç ağaçların arasına daldım.

Beni kovaladıklarını duyuyorum, ben yeşilliklerin arasından geçerken pençeleri toprak zemine çarpıyor. Bir tavşan kovaladığımı düşünerek havalanıyor ve ben de düşmüş bir kütüğün altından ve birkaç kayanın arasından kayarak uzaklaşıyorum. Kuyruğuma yakın dişler hissediyorum ve hızlanıyorum, arkamda kızgınlıkla hırladıklarını duyduğumda sırtıyorum.

Yine de daha iyi bilmeliydim. Jai'yi gördüğümde kayarak durdum. Etrafımdan dolandı ve şimdi beni sıkıştırıyorlar. Vale arkamdan geliyor. Lucien nerede?

Lucien'in yandan darbesiyle yere yuvarlanıyorum. Homurdanarak kendimi onun altından çekiyorum ve koşmaya devam ediyorum, onlar beni köşeye sıkıştırmak için birlikte çalışırken bile Jai'yi geçiyorum. Bir süre onları geride bırakmayı başarıyorum ve hayal kırıklıklarının tadını alabiliyorum. Belki de bu yüzden yavaşlıyorum.

Beni yakalamalarını istiyorum ve bunun için uğraşmalarını sağladıktan sonra izin vereceğim.

Adrenalin kana susamışlıkla karışıyor ve üç kurt beni yere sererken kısa sürede arzuya dönüşüyor.

Avlanma arzusu sadece saf şehvete dönüşüyor ve arzu beni haykırmaya ve onlara sürtünmeye zorluyor, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Onlara ihtiyacım var.

Vale'in elleri kalçalarımda dönüşürken ve içime girerken geri dönüyorum, dört ayak üzerine düşüyorum. Başım bir ulumayla geriye düşüyor.

Pençelerim toprağı ve altımdaki yaprakları kazarken zevk ve acı birbirine karışıyor.

Eli sırtımdan yukarı kayıyor ve boğazımı kavırıyor, sıkıp başımı yukarı çekerken pençeleri ön tarafta buluşuyor. Dudaklarımdan bir hırıltı kaçıyor ve bu sadece onun tarafından yankılanıyor. Beni bir hayvan gibi hırpalıyor, hırıltıları kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor, ben nefes nefese kalıp onu karşılamak için geri itiyorum.

Arzumuzun kokusu o kadar yoğun ki neredeyse beni boğacak, ama sonra Jai benden önce davranıyor ve sikini ayrılmış ağzıma sokuyor. Onu dişlerimle kesmemek için dikkatlice genişletiyorum, ama dağınık saçlarımı kavrayıp beni uzun boyuna doğru çekerken umursamıyor gibi görünüyor. Taşaklarının çeneme çarpmasına neden olan acımasız itişlerle ağzımı talep ediyor.

Dudaklarımdan bir sızlanma kaçıyor, içimde zevk oluşurken bile, tuzağa düşürülme, kullanılma hissi, içimde mırıldanan kurdum için alışılmadık bir şey. Aşüfte. Kontrolcü elleri beni boylarına doğru çekiyor ve bu bana kontrollü ve baskın olmak yerine sadece bırakma ve hissetme özgürlüğü veriyor.

Kurtları ihtiyaçla hırlıyor ve gözlerimi yukarı çevirdiğimde Jai'nin uyumsuz, parlayan bakışlarının beni izlediğini görüyorum. Bu Jai değil. Bu onun kurdu. Tam o sırada, Vale'in pençeleri itiş gücüyle kalçalarımı deliyor, ani, keskin acı Jai'nin sikinin etrafında çığlık atmama neden oluyor. Kanımın kokusu havayı dolduruyor ve yanımdan tüylerimi diken diken eden bir hırlama geliyor.

Lucien.

Onu hala kurt formunda, yanımda volta atarken görüyorum, beni sahiplenmek için sırasını beklerken dişleri parlıyor, ama sabırsızlandığı belli.

Kurtlar iyi paylaşımcı değildir ve bu durum Lucien'in üzerimize hücum edip Vale'e çarparak onu ormana uçurmasından daha belirgin olmamıştı. Birden Lucien yeniden insana dönüşüyor, biraz daha irileşiyor ve kurt hırıltısıyla titriyor ve sonra devasa uzunluğu beni içine alıyor. Jai'nin sikiinde boğuluyorum ve haykırıyorum, ağzımı yumruklamaya devam ederken eli saçlarımı sıkıyor, amım için devam eden kavgayı umursamıyor.

Lucien amıma vahşice sahip çıkıyor, boğulana kadar beni Jai'nin sikinin derinliklerine zorluyor, öğürürken gözlerimden yaşlar kaçıyor. Bir hırıltı duyuldu ve sonra Lucien benden uzaklaştı. Güçten sarsılıyorum ve Jai beni serbest bırakıyor, böylece başımı çevirip Vale ve Lucien'in yerde yuvarlandıklarını, dişlerinin ve pençelerinin parladığını görebiliyorum. Lucien daha iri, ama Vale daha acımasız ve keskin bir sağ kroşeyle Vale kardeşini yere seriyor ve sonra bana dönüyor, gözleri kararmış ve kısılmış.

Bana saldırıyor, beni bir kez daha uzunluğuna dayıyor ve Jai ağzıma geri çarparken boğulmadan önce çığlık atıyorum. Her ikisi de beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, ta ki serbest bırakılmamın güçlendiğini hissedene kadar.

"Benim için gel," diye hırlıyor Vale, sesi hayvansı. Parmak uçları klitorisimi sıkıştırıp beni uçuşumun kenarına gönderiyor ve Jai'nin etrafında çığlık atıyorum. Amım Vale'nin etrafında kenetleniyor ve o da kükrüyor.

Onun şıştığını hissetmeden önce kalçaları tekliyor, o kadar büyük ki acıtıyor ve sonra içime dökülüyor. Jai boğazıma kadar boşalırken ıslak, sıcak salınımı nefesimi kesiyor, bir iniltiyle geri düşmeden önce salınımını midemin derinliklerine zorluyor, gözleri mutluluk içinde kapalı.

Tükürük ve döl, iyileştikçe sızlayan istismar edilmiş dudaklarımdan damlıyor. Vale istismara uğramış amımdan çekildiğinde, acıdan inliyorum. Eğildiğinde arkamda onun sıcaklığını hissediyorum.

"Şşş, sorun yok. Çok iyi yaptın," diyor sevgiyle.

Bedenimden kurtulduğunda beni kaldırıyor ve uyanırken inleyen kardeşinin yanına götürüyor. Vale beni Lucien'in sert, ıslak boyuna çarptı.

Hızla kontrolü ele alıyorum, gözlerim altımdaki Lucien'de. Dudakları hırlayarak eğiliyor, beni sahiplenici bir şekilde kavlıyor ve sikine binmeme yardım ediyor, bilinçsiz halden uyanık hale geçiyor ve saniyeler içinde beni sahipleniyor.

"Luc." Daha sert sallanıyorum, arzum alevli bir acıyla geri geliyor, ta ki umutsuzca ona binene kadar, başka bir serbest bırakma peşinde koşuyorum ve sonra serbest bırakmam tekrar ele geçirirken haykırıyorum. Ben sikişinin üzerinde sallanırken bakışları beni hapsediyor ve ben yığıldığımda bizi yuvarlıyor, gevşek bedenimi sikerken beni toprağın içine itiyor. Bir feryat koparıyor ve durup içime boşalıyor.

Kir, kanım ve yapraklarımla birlikte vücudumu kaplıyor ama memnuniyetle gülümsemekten kendimi alamıyorum.

En iyi sikiş türü kirli ve kanlıdır ve görünüşe göre avcılarım kurt olmanın getirdiği her şeyi benimsemişler.

Arzuları bile, çok lezzetli.

ŞAFTÖR EİEtY-EILHt

I Ağaç hattından sürüye doğru ilerlerken gülüyorum, dudaklarımı onlarınkiyle eşleşen hınzır bir sırtış kaplıyor. Beni bekleyen asık suratlı Beyaz ve Dom'u kayarak duruyorum. Anında alfa moduna geçiyorum.

zevk ve eğlencenin izleri kayboldu.

"Ne oldu?"

"Tetrim gitmiş," diye homurdanıyor White. "Savaşın karmaşası sırasında ya da sonrasında hiçbirimiz onun kaybolduğunu fark etmedik ama bir süredir ortalıkta olmadığı açık."

Onu son gördüğüm zamanı hatırlamaya çalışıyorum. Bir uyarı ile dişlerini söktüğüm zamandı. O zamandan beri onu gördüğümü hatırlamıyorum ve genellikle somurtup yaralarını yalamasına rağmen, bu kadar uzun süre ortalıkta görünmemesi onun yapacağı bir şey değil. Savaş, Jang ve geri dönüş arasında yokluğunu fark etmedim bile.

"Sence" Dom sözünü kesiyor. "Onlara yardım ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Avcılar içeriden bir kaynakları olduğunu söylediler. Bu o olabilir mi?" Vale soruyor. "Tam olarak nereye gideceklerini biliyorlardı-"

"Bu o," diye hırlıyorum. "Onu birçok kez yendim ve o da intikamını almaya karar verdi. Sürüye ihanet etti."

"Ne yapacağız?" White soruyor. Yaşına rağmen liderliğime boyun eğiyor ve bunu bilerek yaptığını biliyorum.

"Bu gece Jang'ın cenazesi varken onu bulamayız. Bir duyuru yayınlayın. Sürü arazisine girmesi yasak. Eğer yakalanırsa

serbestçe dolaşmamıza izin verilmiyor," diye uyarıyorum. "O zaman yarın . . . Yarın onu bulacağız. Bu gece yas tutacağız."

Olacakları hatırlatmak beni ayıltıyor. Bu gece, bir babaya daha veda ediyorum. Bu gece onu aya ve tanrıçamızın ötesine gönderiyoruz.

Hayır, bugün avlanmak için zamanımız yok ama Tetrim sürümüne ihanet ettiyse bir hain gibi ölecektir.

Ay yüksek ve sürü kasvetli. Vakit geldi.

Babam açıklıktaki taş bir bankta yatıyor. Oturduğu tepede kır çiçekleri var ve bu da aya olabildiğince yakın. Bir sürü üyesinin temizlemek ve mümkün olduğunca huzurlu görünmesini sağlamak için zaman ayırdığı derisinde parlıyor.

Tanrıça tarafından hediye edilen sürü tarihimiz onun üzerinde uzanıyor. Siyah goblen, çenesinden ayaklarına kadar onu kaplarken akkor mavisi yazı ve çizimlerle ışıltılı parlıyor ve her iki yanında yere kadar uzanıyor.

Kalbimin bir kez daha kırılmasına izin vererek manzarayı içime çekiyorum. Her sert kenarı hissediyorum ve içimden geçip sürümüne doğru akmasına izin veriyorum.

Önünde yerimi almadan önce Marie'nin elini sıkıyorum. Şimdilik alfa rolünü ben oynuyorum ve bu benim hakkım.

Sürünün önünde dururken, kederimden dolayı biraz cızırtılı da olsa sesimin doğru çıkmasına izin veriyorum.

"Ağaçlar bizim için kederlerinden eğiliyor, toprak bağışlayıcılıkla akıyor ve tanrıça bize tepeden bakıyor, bunun bu hayatın sonu olduğunu ama şeyin sonu olmadığını hatırlatıyor." Yutkunuyorum. "Biz aydan doğduk ve dünyaya armağan edildik. Bizler güzelliğin ve tarihin yaratıklarıyız. Ömrümüz kısa ama çok iyi yaşıyoruz ve Jang da bunu yaptı. İyi yaşadı. Bizim için, sürüsü için ve karısı, eşi için yaşadı." Gözyaşları yanaklarından süzülürken dimdik duran anneme bakıyorum. "Ve benim için, kızı için. Jang nazik bir adamdı, iyi bir adamdı, bazen biraz huysuz olsa da." Gülüşmeler oldu. "Ama sevdiğinde güçlü bir şekilde severdi ve sahiplendiği şeyi sonsuza dek sahiplenirdi. Peşinden gideceğim, önünde diz çökeceğim başka kimse yok. O benim alfam ve her zaman öyle kalacak. . . babam olacak."

Tüm yüzlere bakıyorum, onların da bunu hissettiğini biliyorum. "Bu gece öyle büyük bir keder hissediyoruz ki, aşılabilir gibi görünmüyor. Çok şey kaybettik ama hala

Biz burada olduğumuz sürece onların anısı ve mirası da burada olacak." Jang'a dönüp bakıyorum, tüm sevgimi ona yöneltiyorum.

"Bu gece, onu aya gönderiyoruz. Böylesine saf, sevgi dolu bir ruh için minnettarlığımızla onları tanrıçamıza geri gönderiyoruz. Sevgimizin bir bedeli olduğunu biliyoruz - acı. Bunu memnuniyetle kabul ediyoruz, çünkü bu onun burada olduğu, hayatta olduğu ve sevildiği anlamına geliyordu." Babamın önünde diz çökerek başımı eğiyorum.

"Seni her zaman taşıyoruz."

Ayın ışınları Jang'ın üzerine düşüp onu ıslıl ıslıl parlatırken ilahi kalabalık tarafından tekrarlanıyor.

"Biz biriz. Biz bir paketiz," diye ekliyorum yeni kelimeler bir dua gibi yayılırken. "Bu gece, yarın ve sonsuza dek seni yanımızda tutacağız. Ayın içinde tekrar buluşana kadar, seni hep yanımızda taşıyacağız." Başımı eğiyorum ve ayağa kalkmadan önce sürüyle birlikte tekrarlıyorum.

Marie diğer taraftan geliyor, halının kenarını tutuyor, ben de diğerini tutuyorum. Yavaşça kaldırıp başını örtüyoruz. Geri adım attığımızda, daha parlak ve daha parlak parlamaya başlıyor ve ben diz çöküyorum.

"Sana yalvarıyoruz tanrıça, alfamızı al ve tekrar buluşana kadar onu güvende tut. Tanrıça, onu kalbinde ve ayında tut ve artık acı çekmemesini sağla. Tanrıça, sana yalvarıyoruz."

Biz ilahi söylerken ışıklar daha da parlıyor. Ellerimi çamurun içine sokuyorum, yakarışlarımı toprağa bastırıyorum. Sürüm benimle aynı şeyi yaparken ben de her şeyimi toprağa döküyorum.

Yer bizimle birlikte kanıyor, başsağlığı diliyor ve başımı kaldırıp baktığımda onu öyle parlak görüyorum ki gözlerim doluyor. Bir çan çalıyor ve hepimiz duruyoruz. Sessizlik gürültülü, başımı kaldırıp goblenin taşa eridiğini gördüğümde kalplerimiz bir arada çarpıyor.

Jang gitti.

Bunu ilk gördüğümde şok olmuştum ve aklımda pek çok soru vardı ama şimdi şükrediyorum, çünkü bu onun tanrıçamızla birlikte öbür dünyaya kabul edildiği anlamına geliyor. Mutluluk gözyaşları döküyorum. "Teşekkürler tanrıça," diye fısıldıyorum. "Sana tekrar katılana kadar onu benim için güvende tut."

Derimin üzerinde bir tüy fırçası var. *Dinlen kurt, onu yakaladım.* Kelimeler fısıldanıyor ve güçlerinden ürperiyorum.

Onları başka kimse duyamaz. Tanrıçayı hayatım boyunca sadece iki kez duydum, ama o duyguyu unutamıyorsunuz. O olduğunu biliyorum. Sürümüzü koruyor ve nedense benim aracılığım ile konuşuyor, beni şifa ve değişim için kullanıyor gibi görünüyor.

Onu ilk kez ailemin öldüğü gece dinledim. O da ağladı.

Ben

. İkincisi, Jang beni alfa için eğiteceğini açıkladığında oldu.
Gururluydu.

Şimdi, sürümün ulumaları başlarken onun da benimle birlikte bir kez daha yas tuttuğunu duyuyorum - bir yas uluması, bir aşk ve kayıp şarkısı.

Ben de , sesim Jang'a ve tanrıçaya konuşamadığım her şeyi anlatıyor.

Bazıları ay töreninden sonraki kutlamayı hastalıklı ya da yanlış bulabilir, ancak bu tam tersidir. Onların kaybının yasını tuttuk, şimdi de yaşamlarını kutluyoruz. Kamp ateşlerinde hikayeler paylaşılır, acıyı bastırmak için yiyecekler verilir ve gözyaşlarımızı dindirmek için içkiler içilir.

Halkımız böyle istiyor, Jang da böyle isterdi.

Her şeyin ortasında oturuyorum, etrafıma bakarken ellerim biramı ısıtıyor. Savaşta pek çok kişi kayboldu ya da yaralandı. Bugün birçoğunu iyileştirecek zamanım bile olmadı ama avcıların bıraktığı yara izi uzun süre kalacak.

Onları geri getiremem, olanları değiştiremem ama bunun nasıl sona ereceğini değiştirebilirim. İntikam ihtiyacımı bir kenara bırakmalıyım. Jang gitti ve hiçbir şey onu geri getiremez.

Çok acıyor.

Düşünmem gereken koca bir sürü var ve sonunda Jang'ın ne demek istediğini anladım. Sürü her zaman önce gelir, kendi duygularımdan bile. Onlarla ilgilenmeliyim. Sonsuza kadar alfa olmayabilirim ama şu an için öyleyim. Bir lidere, güvendikleri birine ihtiyaçları var ve hatalarıma rağmen, cevaplar için hâlâ bana baktıkları açık, bu da onlara ihtiyacım olduğu anlamına geliyor.

Bunun gibi bir savaşın daha yaşanmasına izin veremem. Bundan sağ çıkamayız. Avcıları hafife aldım ama bu bir daha olmayacak.

"Çok fazla düşünüyorsun," diye mırıldandı Vale.

Yanımdaki kütüğün üzerinde oturduğu yerden ona bakıyorum. Jai bacaklarımın arasına yaslanmış, fazlasıyla rahat, Lucien ise solumda. Asla yanımdan ayrılmıyorlar ve bundan nefret etmeliyim. Ne de olsa yalnız kalmayı seviyorum ama onların burada olup bana yaslanmaları hem beni hem de kurdumu mutlu ediyor.

Her zaman bunu tek başıma yapmam gerektiğini düşünmüştüm ama belki de yanlışımıdır.

"Sadece geleceği ve bu insanları güvende tutmak için yapmam gereken her şeyi düşünüyorum," diye itiraf ediyorum.

"Yarın da orada olacak. Lider olmak, ihtiyaç duyduğunda kendini kapatabilmek demektir," diye mırıldanıyor. "Yarın zaten çok yakında gelecek, o yüzden daha hızlı gelmesi için yalvarmayı bırak. Sadece bu gecenin ve bu anın tadını çıkarın. Kendini buna odakla. Şu anda bir alfaya ihtiyaçları yok. Sadece bunu onlarla birlikte hissetmene ihtiyaçları var."

Arayan gözleriyle karşılaştım ve haklı olduğunu bilerek kalabalığa baktım. Endişelerim ve planlarım arasında o kadar kaybolmuştum ki, çocukların nasıl davranacakları konusunda bana baktıklarını ve betaların rahatlamak yerine beni kontrol ettiklerini görmedim. Her kurt bana, alfalarına bakıyor ve ben burada bir tahta gibi kaskatı oturuyorum.

İçimi çekerek yüzümü ovuşturuyorum ve içkimin bir kısmını yudumlarken Lucien'e doğru eğiliyorum. "Haklısın." Geri kalanını içmeden önce başımı sallıyorum. "Hadi kaynaşalım."

Sonraki bir saat boyunca grubun farklı bölümleriyle oturup babamın samimi hikâyelerini dinledim. Olağanüstü bir adamdı ve geride doldurulması gereken büyük bir boşluk bıraktı.

Asla onun gibi bir alfa olamayacağım, hiç kimse olamayacak ama bana bir şans verdikleri her gün, olabileceğimin en iyisi olmak için çabalayacağım.

DOKUZUNCU ŞEF

I D n gece biraz çakırkeyif olmuş olabilirim ve çocuklar yatağa girmeme yardım etmek zorunda kalmış olabilirler, ama neyse ki alkol sistemimizden hızla geçiyor. Bırakın sarhoş kalmayı, sarhoş olmak için bile çok şey gerekir. Güneş doğmadan önce kalktım ve giyindim. Çocukları uyurken bırakıp dışarı çıktım ve sürüye doğru ilerledim.

Yapacak çok işim var.

 nce annemi kontrol etmeye gidiyorum ama onu spor salonunda yemek servisi yaparken buluyorum. Biraz tost alıp onu izlerken yiyorum.

"O iyi," diye mırıldanıyor White yanımda. "şu anda meşgul olması gerekiyor, bırakın meşgul olsun."

"Emin misin?" diye sordum.

" yleyim. Gel, yürüyelim." Kalanını yerken onu takip ediyorum. "Bir keresinde neredeyse  iftleştiğimi biliyor muydun?"

Başımı ona doğru çeviriyorum ve şaşkınlığıma sırttıyor. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Kıkırdıyor. " oğu kişi beni  zeceği endişesiyle bundan bahsetmez. Çok uzun zaman önceydi ve ben gençtim, henüz yirmi yaşındaydım. Farklı bir sürüden geliyordu ve bir zirvede tanıştık. Babam o zamanlar, Jang'dan önce alfaydı ve birlikte b y m şt k. Benim alfa olmam gerekiyordu ama asla olmak istemedim, bu yüzden onunla tanıştığımda sanki yerimi bulmuş gibiydim. Onunla birlikte olmak için sürüsüne taşındım ve yıl sonunda  iftleşmemiz gerekiyordu. On dokuz yeni girmişti ve doğum gününü kutlamak istiyordu. İstediği her şeye karşı zayıf olduğum için kabul ettim. Birka ımız gizlice yerel bir insan kulübüne gittik. İ tik ve dans ettik. Hayatımızın en güzel gecesiydi.

genç hayatlar ... ta ki öyle olmayana kadar." Yürürken ona bakıyorum, gözlerinde ıstırap görüyorum.

"Bana söylemek zorunda değilsin." Elini tutuyorum. Her iki durumda da, şimdi onun teselli ihtiyacını hissediyorum.

Hüzünle gülümseyerek onu okşuyor. "Seviyorum. Her neyse, dönüş yolunda bir yabani yuvasına rastladık. Orada bir tane olduğunu bile bilmiyorduk. Babası biliyordu ve onları avlama sürecindeydi, bu yüzden herkesi evde kalmaları için uyardı, ama biz genç ve aptaldık ve dinlemedik." Eli yara izine doğru kayıyor. "O gece sadece ikimiz dışarı çıkabildik. Biri bendim. Diğeri o değildi."

Durduğumuzda sertçe yutkunuyorum, güneş ağaçların arasından süzülüp bizi okşuyor. "Onun bedenini yanımda götürdüm. Çok kırılmış ve uyuşmuştum. Onu geri getirmeye çalıştım, her şeyi denedim ama o benim için kaybolmuştu. Teslim olup onunla birlikte ölebilirdim ama bundan nefret edeceğini biliyordum. O tamamen yaşamakla, her şeyi deneyimlemekle ilgiliydi ve sadece onu takip etmek için pes etmemden nefret ederdi. Onunla bir yıl geçirdim Quinn, ama bu bana bir ömür boyu yetti. Benim için asla başkası olmayacak. Kalbimi de yanında götürmüşken nasıl olabilir ki?"

"Bir sonraki hayata kadar onu bekleyeceğim Quinn. Yirmi yıl daha nedir ki? Söylemeye çalıştığım şey, annenin eşini asla unutamayacağı. Unutamaz ama isterse yaşayabilir. Neredeyse yarım bir hayat gibi geliyor, ama hiç yoktan iyidir, bu yüzden yaşamasına izin ver, ona sebep ver. Sonraki ilk iki ay her günümü güneşin doğuşundan batışına kadar ev inşa ederek geçirdim. Baban, dostum, beni hiç durdurmadı. Sadece anlayış gösterdi ve çoğu gün benimle birlikte inşa etti. Hiç sormadı, hiç şikayet etmedi, ta ki bir gece ağlamaya başlayıp bana sarılana kadar. Güneş doğduğunda bana artık inşa etmeyi bırakıp yaşamaya başlamamın zamanı geldiğini söyledi ve ben de onun için ve beni en kötü anımda destekleyen bu sürü için yaptım."

Bana döndü. "Baban benim en iyi arkadaşımdı, kardeşimdi ve inanılmaz bir alfyadı ama bundan da öte, en sevdiği roller eş ve babalıktı. İkinizi de bir insanın sevebileceğini bildiğimden çok daha fazla sevdi. Bu tür bir sevgi iz bırakır. O her zaman seninle olacak Quinn ve tanrıça beni eşim olarak geri alana kadar ben de burada, senin yanında, onun olması gereken yerde olacağım. Sen ve annen inşaatı durdurmaya hazır olduğunuzda, ben burada olacağım."

"Teşekkür ederim." Eğildim ve yanağından öptüm. "Kısa bir süreliğine de olsa seni sevdiği için çok şanslıydı."

diğer tarafa, dostum."

Yutkunuyor, saçlarını okşuyor. "Hadi, sen de git. Eminim yapacak çok işin vardır. Dün gece bahsettiğin toplantıyı bugünün ilerleyen saatlerine alacağım."

"Teşekkür ederim." Sürü arazisinin derinliklerine doğru ilerlerken ona gülümsüyorum. Onun hikayesi bana neden hala hareket ettiğimi, hala yaşadığımı hatırlatıyor.

İlk durağım şifacıların kulübesi. Sürü şifacımız ve doktorlarımız savaşta yaralananlarla ilgilenmekle ve benim de yardım etme zamanım geldi. Kapı açıldı, ben de ahşap binaya girdim. İçeride, herkesi sıcak tutmak için yanan bir şöminenin bulunduğu ahşap ve taştan bir koleksiyon var. Yataklar uzun odanın iki yanında parlak perdelerle ayrılmış ve sürü üyeleri yataktan yatağa koşturuyor. Bazıları yataklarında otururken, bazıları uyuyor ve daha kötü durumdalar.

"Alfa." Toma adında bir hemşire eğiliyor.

"Bölmeme izin verme." Ona el sallıyorum. "Sadece elimden geldiğince yardım etmek için buradayım."

"Eminim sizi görmek yardımcı olacaktır," diye yanıtıyor. "İzninizle..." Lazımlığa bakıyor, burnu hafifçe kırışıyor ve onu boşaltmak için aceleyle geçerken başımı sallıyorum. Odanın derinliklerine doğru ilerleyerek ilk perdeye göz atıyorum.

Orada genç bir kadın var. Yüzü tanıdık geliyor ama adı aklıma gelmiyor. Yine de oturuyor ve bir gözünü kapatan bandaja rağmen bana ısıltıltı gülümsüyor. "Quinn-Alpha," diye düzeltiyor, yüzünü buruşturuyor, gülümsemesi bir anlığına soluyor ve sonra tekrar artıyor. "Seni görmek sürpriz oldu. Kaybınız için üzgünüm." Hüzünleniyor. "Mükemmel bir alfabeydi."

"Teşekkür ederim. Sen nasılsın?" Gözünü işaret ederek soruyorum.

"Ah, göze ok. Çok acıttı." Öksürüyor, bir kez daha yüzünü buruşturuyor, bu da beni sırttırıyor. "Kurtaramayacaklarını söylediler, ama hey, göz bandı takabilirim, değil mi?" Bana umutla bakıyor. "Kurdumu etkilemez, değil mi? Boş ver, savaşmayı ben seçtim. Ben iyiyim ve bazılarından çok daha az yaralıyım, bu yüzden lütfen şikayetlerimi görmezden gelin."

Yanıdaki boş sandalyeye oturup elini tutuyorum ve gülümsüyorum. "Bunun kurdunu etkileyeceğini sanmıyorum ve sen de şikâyetçi değilsin. Sürünü korurken yaralandın. Savaşmayı seçerek inanılmaz bir şey yaptın, özellikle de bu kadar genç yaşta. Yaralanmanı değiştiremem ama izin verirsen gözün konusunda sana yardımcı olabilirim."

Gözlerini kırptırıyor ve kalbinin küt küt attığını duyuyorum. "Yapabilir misin?" Kabadayılığına rağmen, onu kaybetmekten ve bunun ne anlama geleceğinden endişelendiği açık. "İyileşebildiğine dair söylentiler duymuştum ama bilmiyordum-"

"Şşş, izin verir misin?"

Hevesle başını sallıyor, diğer gözünü güvenle kapatıyor.

Ona yaklaşarak elimi yaralı gözünün üzerine koyuyorum ve hafifçe nefes almasına aldırmiyorum. "Rahatla," diye emrediyorum ve o da öyle yapıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu hissi öne çıkarıyorum ve doğrudan gözüne itiyorum. Ne kadarını kontrol ediyorum, diğerlerini iyileştirmek için bir kısmını saklamam gerekiyor. Garip bir his. Bandajın altında yırtık ve düz olan gözünü hissedebiliyorum ve yavaşça yuvarlaklaşmaya başlıyor. Geri çektiğimde nefes nefese kalmış ve ağlıyordu. Elleri bandaja gidiyor ve onu yırtıp atıyor, elini iyileşmiş gözünün önünde sallıyor. Diğerinden farklı bir renkte, artık mavi ve irkiliyorum. "Özür dilerim. Renginin değişeceğini bilmiyordum. Bu mavi."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bana gözümü geri verdin!" Hıçkırı hıçkırı ağlayarak kendini bana attı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Ağlarken onu tutuyorum, sırtını ovuyorum ve arkasına yaslandığında ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Ayrıca, mavi destansıdır."

Kıkırdayarak ayağa kalkıyorum. "Yardım edebildiğime sevindim. Şimdi başkalarına yardım edip edemeyeceğime bakacağım."

"Alfa," diye sesleniyor ben dönerken. "Teşekkür ederim. Bu sürü için savaştığım için pişman değilim. Gerekirse yine yaparım. Hepimiz yapardık."

"Umarım iş noktaya gelmez," diyorum ona, "ama teşekkür."

Bir sonraki yatağa geçiyorum. Sam adında yaşlı bir kurt. Onu etrafta görmüştüm ve genellikle çiftlik hayvanlarından o sorumluydu. Şu anda tüm gövdesi sargılı ve uyuyor, ben de içeri girip elimi yavaşça yanına koyuyorum. Bu kez, iyileşmenin yumuşak olmasını ve acı hissetmemesi için onu daha derin bir uykuya itmesini istiyorum. İşe yaramış olmalı, gözlerimi açtığımda solgun değildi ve daha iyi nefes alıyordu.

Yandaki yatakta başka bir adam yatıyor. Kolu askıda ve beni temkinli bir şekilde izliyor. "Alfa." Başını sallıyor ama mutlu görünmüyor. "Kızla konuştuğunu duydum. Senin iyileştirmeni istemiyorum. Eski usulle iyileştireceğim."

"Emin misiniz?" Hiç alınmadan soruyorum. Ay'dan doğmuş olmamıza rağmen, çoğu kişi büyü'nün hiçbir türüne güvenmez. Hatta çoğu benim yeteneğimi bile biliyor ama unutmayı ya da görmezden gelmeyi tercih ediyor.

"Eminim."

"Pekâlâ." Eğilip yandaki yatağa yöneliyorum ve oradaki kadını izliyorum. O da uyuyor ve ilk başta yarasının nerede olduğunu anlayamıyorum. Yatağın etrafında dönüyorum ve ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Yüzünün her tarafı sargılı ve boynuna kadar uzanan yanıkları görebiliyorum.

Aylar.

Tam ona uzanıyordum ki kulağıma bir ses geldi. "Yardım edin!

Biri yardım etsin!" Toma bağılıyor.

Perdenin önünden aceleyle geçerken bir kurdun yatağa yapıştığını görüyorum. Adam çığlık atıp bağıırken, tekmeleyip dövüşürken Toma onu zapt etmeye çalışıyor. Hay sikeyim. Aceleyle yanına gidip onu sıkıştırmaya çalışıyorum ama çok iri olduğu için onun yerine yüzünü tutuyorum.

"Değişmeden önce sakınleş," diye emrediyorum, dinlemekten başka çaresi kalmayana kadar sesime alfa güçlerimi katıyorum. Kurdu sızlanıp geri çekiliyor ve yavaşça yığılıp dövüşmeyi bırakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Toma. "Dövüşten beri baygındı ve yeni uyandı."

"Olur böyle şeyler. Yardım edebildiğime sevindim." Toma'nın onu bir çarşafı örtmesini ve başına bir kompres koymasını izliyorum. "Gerçekten iyileşmesi gereken biri var mı?"

Bana göz kırpmıyor. "Yani söylentiler doğru mu?"

Başımı sallıyorum ve o da beni dikkatle izliyor. "Sana izin verir mi bilmiyorum. O yaşlı, huysuz bir piç." En sonda aşağıyı işaret ediyor. "Herkesi uzaklaştırmak zorunda kaldı. Keyifli biri ama çok kötü yaralanmış ve yaraları için endişeleniyorum."

"Huysuzlukla başa çıkabilirim," diye söz veriyorum o tarafa giderken.

Perde sonuna kadar çekilmişti, ben de kapıyı çaldım. "Merhaba, içeri girebilir miyim?"

"Hayır, siktir git," diye mırıldanıyor homurdanan bir ses.

Gözlerimi devirerek perdeyi geri çekiyorum ve yataktaki yaşlı adama bakıyorum. Tanıdık biri değil ama yine de bazı sürü üyeleri öyle değildir ve kendi içlerine kapanmayı tercih ederler. Yalnız bir tipe benziyor. Saçları uzun ve kenarları kahverengi, tepesi gri. Ağzı hem acı hem de kızgınlıkla kısıtılmış ve kahverengi gözleri kısılmış. Yine de iri bir adam, çok kaslı ve yapılı.

İşte o zaman Jang'ın onun gibi birinden bahsettiğini hatırladım. Adı Con'du ve sürü için çalışan bir mühendisti ama her zaman yalnız biriydi.

"Merhaba, ben-"

"Kim olduğunu biliyorum çocuk," diye . "Kaba olmak istemem *Alfa*" -kelimeyi küçümsüyor- "ama lütfen siktir git ve huzur içinde ölmeme izin ver."

"Hayır." Ziyaretçisi olmadığı belli olmasına rağmen yatağının yanındaki sandalyeye oturuyorum.

"Hayır mı?" diye tersliyor.

"Hayır. Bahse girerim bu kelimeye alışık değilsin ama beni korkutmuyorsun Con." Arkama yaslanıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Bana bakıyor. "Kahrolası şeftali, anlayamıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Bok gibi görünüyorsun," diye katılıyorum.

Bir kahkaha atar, ama bu bir iniltiye dönüşür. "Vay canına, sağ ol evlat, bana da ailede iyi olanın sen olduğunu söylemişlerdi."

Ona bir sır verecekmişim gibi eğilerek gülümsüyorum. "Hayır, o her zaman Marie'ydi."

"Marie? Güzel mi? O zaman hepimiz sıçtık." Bana bakarak ofluyor. "Neden buradasın evlat? Babanı yeni kaybettin ve eline bir paket tutuşturuldu. Yapacak daha önemli işlerin var."

"Biliyorum, yine de buradayım, ama seni iyileştirmeme izin vermeyeceğini varsayıyorum." Gözleri kısıldı. "Peki bunun yerine konuşmaya ne dersin?" İnliyor ve ben gülüyorum. "Pekâlâ, o zaman vakit geçirmek için bir oyun falan oynamaya ne dersin?" Gözlerini dikip bakmaya devam ediyor, ben de iç çekiyorum. "Con, kimse yalnız ölmek istemez. Seni iyileştirmeme izin vermeyeceksen, en azından burada olmama izin ver."

Bir dakika boyunca dişlerini gıcırdattı. "Sanırım seni durduramam, oradaki kitabı yüksek sesle okumanı da engelleyemem." Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı*'sının yıpranmış bir kopyasını görmek için yatağın başucundaki masaya bakıyorum. Sırtarak kitabı elime alıyorum.

"Seni daha çok *Uğultulu Tepeler*'in adamı olarak düşünmüştüm." Kitabı işaretli sayfaya kadar açıyorum ve arkama yaslanıp yüksek sesle okumaya başlıyorum. Bazen yapabileceğiniz tek şey burada oturmak ve biriyle birlikte olmaktır.

Kitabı kapatıp yan sehpanın üzerine koyana kadar saatler böyle geçiyor. "İstersen yarın kaldığımız yerden devam edebilirim?" Başından beri sessizdi ama beni izliyor, çektiği acıya rağmen dikkatle dinliyordu. Yaralarının çok büyük olduğu belli ama çarşafın altına sarındığı için ne olduklarından emin değilim.

Kitabı yere bırakırken beni izliyor. ", değil mi? Babanın da aynı sinir bozucu alışkanlığı vardı."

"Sanırım fark ettiğimden daha çok ona benziyorum." Gülümsüyorum. "Hiçbir şeyden ya da hiç kimseden vazgeçmiyorum. Sen de bu sürünün bir parçasısın.

Bu kadar dik kafalı olmayı ve bunu tek başına yapmaya kararlı olmayı bırakıp seni kurtarmama izin verir misin? Böylece herkesi korkutmaya ve kitaplarını okumaya geri dönebilirsin. Hayatta ölmeyi beklemekten daha fazlası var, tıpkı bunu tek başına yapmak zorunda olmadığın gibi. İstersen kimseye söylemem bile. Sadece bunu yapmama izin ver, senin için değilse bile kendim için. Yeterince kaybettim. Beni bir ceset daha gömmek zorunda bırakma."

Alçakça bir hareket ama gerçek bu ve iç geçiriyor. "Lanet olası ailen." Beni izliyor. "Sana zarar vermez mi?"

"Hayır, sadece yorgun olacağım ama çabucak iyileşeceğim," diye söz veriyorum ve bu bana onun nasıl bir adam olduğunu anlatıyor. Ölürken bile benim için endişeleniyordu.

"Tamam." Nefesini dışarı üflüyor. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Sadece rahatla. Elini tutabilir miyim?" Sertçe yutkunuyor ve elini uzatarak yatağa siliyor.

"Üzgünüm, yılların yarası-"

Sıkıca kavıyorum, sıkıyorum. "Gözlerini kapat," diye mırıldanıyorum. "Onları tekrar açtığında, çocukları korkutmaya geri döneceksin."

Gözleri kapanmadan önce bir iniltiyle kıkırdıyor. Onun elini tutarak, ben de benimkini kapatıyorum.

İyileştirici sihrimi eline ve vücuduna doğru itiyorum. Nefes nefese kalıyor ama ben daha derine ittikçe dayanıyor, bulduğum her yarayı iyileştiriyorum, ki bu çok fazla. Bu adam nasıl ölmedi bilmiyorum, oturup bana bir bok vermeyi bırak. En kötüsünden kurtulduğu için mutlu olana kadar bir süre ve çok fazla iyileşme gerekiyor.

Gözlerimi açtığımda onu beni izlerken buluyorum. "İnanılmazsın," diye mırıldanıyor. "Ayın senin teninde hapsoldüğünü gördüm. Jang'ın alfa için seni seçmesine şaşmamalı."

"Bazı insanlar aynı fikirde değil," diye itiraf ediyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yıllardır olmadığım kadar iyi." Yüzünü buruşturmadan doğruluyor. "Teşekkür ederim Quinn ve o aptallara aldırma. Genç olabilirsin ama kimse benimle kafa kafaya gelemezdi, baban bile. Sen doğanın bir gücüsün. Senden şüphe ettiklerinde onlara bunu hatırlat." Sonra gülümseyerek ayağa kalkıyorum. "Ve belki arada bir gelip benimle kitap okuyabilirsin," diye mırıldanıyor. "Belki benim sürekli yalnız kalmama gerek yoktur ve belki sen de sessiz bir yere çekilebilirsin."

"Çok isterim," diye cevap verdim. "Bana klasikleri öğretebilirsin." Kitabına başımı sallıyorum. "Okuduğum yeni romantik kitaplardan getireceğim. Bence onları seveceksin. Baharatlılar." Kaşlarını oynatarak onu güldürüyorum.

"Hadi evlat. Git sürüye liderlik et, sonra görüşürüz."

Yorgun ama yüzümde kimsenin alamayacağı bir gülümsemeyle ayrılıyorum.

Toplantı göl kenarında yapılacak. Evim ev sahipliği yapmak için çok küçük ve olabildiğince mahremiyete ihtiyacımız var. Çimenlere yaslanıyorum, gözlerim suda, saflarımızdaki boşluklara bakmak istemiyorum.

Jang, Tetrim, Filmea.

Çok fazla.

Lafi açılmışken. "Gittiğinden emin miyiz?" Sessizliği doldurmak için soruyorum. Şimdiye kadar avcıların misilleme yapma ihtimaline karşı devriyelerden bahsettik ama sanırım yaralarını sarmakla çok meşgul olacaklar. Sürünün yer değiştirmesi ve barınması hakkında konuştuk, alfa olmanın getirdiği tüm sıkıcı şeyleri. Jang'ın her zaman sinirli olmasına şaşmamalı. İki saattir uğraşıyoruz ve neredeyse hiç ilerleme kaydedemedik.

"Evet," diye cevaplıyor Dom. "Buradaki kokusu eski ve ondan hiçbir iz yok.

O gitti. Bizi avcılara ihbar ettiğini düşünüyoruz."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Bu da muhtemelen hâlâ onlarla birlikte olduğu anlamına geliyor. Savunmamızı, rotalarımızı biliyor. . . Onlara tekrar bilgi verememesi için durumu değiştirmeliyiz. Rotaları değiştirmeli, yeni savunmalar eklemeli ve onlar için işe yaramaz hale getirmeliyiz."

"Yapacağım." Beyaz başını sallar.

"Orada onlarla birlikte olduğundan emin olmalıyız," diye mırıldanırken aklıma bir plan geliyor.

"Alfa törenini planlamamız ve iki yeni betayı atamamız gerekiyor," diye hatırlatıyor White.

"Sonra görüşürüz." Ayağa kalkıp gerinirken inliyorum. "Bir haini avlamaya gidiyorum.

Geri geleceğim."

White kaşlarını çatarak, "Artık alfa sensin," diyor.

"Ve hâlâ en iyi iz sürücü ve en hızlı kurt. Sadece kontrol edeceğim, sonra döneceğim. Ben iyi olacağım. O zamana kadar sürüyü idare et." Tereddüt ediyorum. "Bu iş bittikten sonra, ben olmasam bile bir alfaya yemin ettirmekle ve yeni betalar atamakla ilgileneceğiz. Şimdilik hayatta kalmamız gerekiyor."

Dom kaşlarını çatı. "Hepimizin sana oy vereceğini biliyorsun."

"Bu bize bağılı değıl. Sürüye bağılı. Ne olursa olsun onların istediklerini yapacağım. Ne de olsa haklı olabilirler."

"Kendine yeterince güvenmiyorsun." Beyaz kaşlarını çatdı. "Ama git, sen yokken haberi yayar ve yeni savunmaları düzenleriz."

Onlar beni durduramadan ormana doğru acele ediyorum ve değışıyorum. Kurt formuma girdikten sonra, iyileşmekten bitkin düşmüş olmama rağmen kendimi olabildiğince hızlı koşmaya zorluyorum.

Devriye gezen kurtları selamlamak için ağzımı daldırıyorum ve onlar yer değıştirip beni sorgulamadan önce koşarak yanlarından geçiyorum. Alfalar sürü topraklarına bağılıdır, biz kalbi oluştururuz ve ne olursa olsun orada olmamız gerekir, ancak benim yapmak istediğim şeyi başkalarına yaptırmayı reddediyorum.

Yerleşkeye olan mesafeyi iki saatten az bir sürede kat ediyorum ve oraya vardığımda etrafı kokluyorum. Yeterince sessiz görünmesine rağmen gözden uzak duruyorum. Gittiler mi yoksa dinleniyorlar mı? Sanırım bunu zaman gösterecek. Tam vazgeçmek üzereydim ki eski bir patikaya rastladım.

Tetrim, bu o. Bu kokuyu nerede olsa tanırım.

Son seferinde bunu fark edemeyecek kadar ileri gitmiş olmalıyım.

Hiçbir kurt yer değıştirip kaçmaya karşı koyamaz. Yapmazsak çıldırırız ve onun burada olduğu çok açık. Patika, yerleşkenin etrafında birkaç kez döndükten sonra bir arka kapıya yöneliyor.

Bu doğru. Bize ihanet etti.

Hırıltımı bastırıp arkamı dönüyorum, orada olduğunu ve sürünün topraklarında bir yerde saklanıp dışarı atlamayı beklemediğini bilmek beni mutlu ediyor. Çok geç olmadan sürüye geri dönmek için kendimi zorluyorum, olabildiğince hızlı bir şekilde oraya koşuyorum, güneş batmaya başlarken ağaç çizgisinde bir kez yer değıştiriyorum.

Yorgunluk her adımı ağırlaştırıyor. İyileşme ve yer değıştirme arasında tükendim ve kendimi ayaklarımı sürükleyerek evime dönerken buldum, dinlenmeye her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Tökezleyerek evime döndüm, çökmeye hazırdım.

Kapı açık ve içeriden Vale, Lucien ve Jai'nin seslerini duyuyorum ve bedenimi kaplayan yorgunluğa rağmen içeri süzülürken gülümsüyorum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

W Bütün günü sürünün düzenini öğrenerek, tuzakların kurulmasına yardım ederek ve Dom ile devriye gezerek geçirdi. Görünüşe göre o bizim karşılama komitemiz oldu ve her ne kadar ona bu kadar yakın olmasından nefret etsek de Quinn, o iyi bir adam. Ne şikayet ediyor ne de bakışları umursuyor. Quinn'in konuşmasından sonra düşmanlık azaldı ama bu bakışları durdurmadı.

Evinde yemek yiyoruz ve dönmesini beklerken mümkün olduğunca uzak duruyoruz. Kalktığımızda gitmişti, bu hoşuma gitmedi ve o zamandan beri onu görmedik, bu yüzden tökezleyerek içeri girdiğinde hepimiz onun yanına koştuk.

"Ne oldu?" Sandalyesine oturmasına yardım ederken sordum.

"Hiçbir şey, hiçbir şey." İç çekerek beni uzaklaştırıyor ama solgun ve soğuk. "Sadece yorgunum. Bir sürü insanı iyileştirdim ve sonra kaçtım. Bunun bedeli ağır oluyor." Titriyor. "İyileştirmenin etkilerini geride tutmaya çalışıyordum ama etkisini göstermeye başladı."

İyileştirme konusunda daha da güçlendi ama yine de bunun ona zarar verdiğini görebiliyorum. İyileştirme yeteneklerini ne kadar çok kullanırsa o kadar güçlendiğini fark etti mi bilmiyorum ama şimdi bunu ona söylemenin zamanı değil. Bunun yerine, Lucien ateşe biraz daha odun atarken ben de bir battaniye alıp onu sarıyorum.

"Orada kal," diye mırıldanıyorum, başını öperek. Mutfığa geri dönüyorum ve sıcak tuttuğum yemeği fırından çıkarıyorum. Süslü bir şey değil, ama bizi hayatta tutmak için nasıl yemek yapılacağını erkenden öğrendim. Basit bir rosto.

Sebzeli bir tabak hazırlayıp götürüyorum ama başı dönüyor ve elini kaldırmak istediğinde iç geçiriyor.

Gözlerimi devirerek sandalyesinin koluna oturuyorum. "Aç," . "Çok yorgunum. Belki sonra," diye dalga geçiyor, gözleri parlıyor.

Bir kahkaha atarak her şeyden bir ısırık koparıyorum ve ağzına götürüyorum. Dudaklarını çatala dolamadan ve yemeği çekmeden önce bir an beni izliyor. Zormuş gibi çiğneyip yutuyor ama yemesi gerektiğini bildiğim için ona bir lokma daha veriyorum.

Arkasına yaslanana kadar onu elle besliyorum. "Bir lokma daha yiyemem," diyor.

Tabağını bitirdim ve mutfığa götürdüm. Arkama baktığımda, Lucien onu kollarına aldı. "Hadi seni yıkayalım ve yatman için giydirelim, bebeğim." Onlar banyoya giderken ben de onu ısıtmak için çay yapıyorum ve sonra yatağı dinlenebileceği bir yuva haline getiriyorum. Bu sırada Jai ateş için odun kesiyor. Geri döndüğünde gece boyunca yetecek kadar daha odun ekliyor ve Lucien'in kollarında titreyerek dışarı çıkmasını izliyorum.

Endişeli ama merdiveni çıkarken bir koluyla onu tutuyor ve sonra yatağa yatırıp üzerini dikkatle örtüyor. Yukarı çıkıyorum ve ona çay veriyorum. "Hepsini iç," diye emrediyorum.

"Evet efendim," diye şaka yapıyor ama geri vermeden önce indiriyor. Bir kenara koyup yanına tırmanıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Jai diğer tarafa geçiyor ve Lucien de o titrerken, gözleri yorgunluktan kapanırken onu destekliyor.

"Dinlen, sana sahibiz," diye söz veriyorum, karşı koyamayarak başını bir kez daha öpüyorum. Görünüşe göre ona her zaman dokunmam gerekiyor. Kurdumu ama dönüşmeden önce de böyle hissediyordum.

Huzursuz bir uykuya dalar, ancak iyileşmenin artçı etkileri vücudunu acı içinde titretir.

Gece boyunca kucağımızda tutuyoruz, pek çok kişiyi iyileştirdikten sonra çektiği acılar boyunca. Bir kez bile şikayet etmiyor, gün doğumundan birkaç saat önce uykuya dalana kadar acı çekiyor.

Quinn'i yatağında bırakacağız. Dinlenmeye ihtiyacı var ve eğer orada olursak kurtlarımız onu uyandırmamızı ve sahiplenmemizi isteyecektir. Bunun yerine, kahvaltısını fırında ısınmaya bırakıyoruz ve kendimizi işe yarar hale getirmeye çalışarak sürüye doğru yola çıkıyoruz. Dom bugün bizimle değil ama sürüyü ayakta tutmak için yapacak çok şey var.

Bu sürüyü çalıştırmak ve Quinn'e yardım etmek istiyoruz ve yapmak istediğimiz de bu - ona yardım etmek ve kendimizi yararlı kılmak, böylece bizi tutacak.

Sadece yatağında değil, yanında da.

Diğerleriyle birlikte etrafta koşuyor, avcılarını en iyi biz tanıdığımız için herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol ediyoruz. Yavaş yavaş bize ısınıyorlar ve geri döndüğümüzde sıcaktan terleyeceğimiz için tişört giyme zahmetine girmiyoruz. Ödünç aldığım şortları giyiyorum ve sürü evinin enkazına doğru gidiyorum.

Davet beklemeden yardım etmeye başladım ve üçümüz birlikte iyi bir iş çıkarmaya başladık. Lucien çok şey kaldırabiliyor ve diğerleri de bunu takdir etmeye başlıyor. Güneş gökyüzünde zirve yapıp bizi deli gibi terletirken bile hiç durmuyoruz. İzlemeyi ya da bakış atmayı bırakıyorlar ve ben sadece temizliğin ritmik hareketine odaklanıyorum.

Elimizden geldiğince poşetliyoruz ya da el arabalarına koyup onların oluşturduğu yığının yanına sürüklüyoruz. Zor bir iş. Kaslarım ağrıyor ve boğazım kuruyor, ama her gün devam ediyorum ve çalışıyorum.

Arka köşedeki külleri süpürürken gözüme bir şey çarpıyor. Eğilip kısmen kırık ahşap bir fotoğraf çerçevesi çıkardım ve camını sildim. İçindeki resim biraz yanmış ve kirli ama genç Quinn, Jang ve Maire'i seçebiliyorum.

"Doğum günüydü." Sese doğru döndüğümde Marie'nin orada durduğunu görüyorum. Bana bir su uzatıyor, ben de teşekkür edercesine başımı sallayarak alıyorum ve geri vermeden önce suyu boşaltıyorum. "Resim." Başını salladı.

"Oh." Mektubu uzatıyorum ve gülümsüyor ama sanki artık bunu yapamıyormuş gibi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Yılın en mutlu günlerinden biriydi. Bunu masasının üzerinde gururla taşıyordu." Sertçe yutkunuyor, gözlerini kırpmadan önce acıdan cam gibi oluyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Düşüğüm kadının annesi bu için.

Daha önce hiç bir kızın ailesiyle tanışmak zorunda kalmamıştım.

Düşman olmamız gerekiyordu, o yüzden ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne Lucien gibi bu işlerde iyiyim ne de Jai gibi lafı dolandıracak kadar çılgınım. Neyse ki beni kendimden kurtarıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Jang senden hoşlandı, bunu söyleyebilirim." Başını salladı. "Ama kızıma zarar verir ya da ihanet edersen kalbini söküp yerim." Nazikçe gülümsediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. "Şimdi bol bol su içtiğinden emin ol. Bugün hava sıcak olacak."

Bir an için ona göz kırpıyorum. "Teşekkürler, yaparım." Öksürüyorum, kestirmeyeli uzun zaman olduğu için uzayan saçlarımı . "Bil diye söylüyorum, Quinn'i bir daha asla incitmek istemiyorum."

"Güzel, o zaman sorun yaşamayız." Daha fazla su dağıtmak için dışarı çıkarken kolumu okşadı.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor Jai, kül ve terle kaplı bir küreğe yaslanırken. "O da benim gibi deli."

Kahretsin, nasıl bir ailedeyim ben?

Quinn'in evine döndüğümüzde, saatler önce tüm külü yıkamış olmamıza rağmen ter içinde kalmıştık. Yeniden inşa etmek için odunları taşımaya başladık. Şaşırtıcı bir şekilde Quinn oradaydı, elinde bir kupa ile sandalyesine kıvrılmıştı. Bizi görünce dönüp gözlerini kırıştırdı.

"Ee, iyi misin?" diye soruyor, gözleri çıplak göğüslerimizde geziniyor. "Şikayet etmiyorum-"

Jai sırtıyor ve yöneliyor, elini tutup terli göğsünde gezdiriyor. "Hayır mı? Oynamak ister misin?" Elini aşağıya kaydırıp onun sikini kavrarken kıkırdıyor.

"Sen öyle san." Burnu kırışarak onu iterken oflayıp pufluyor. "Şimdi duş al çünkü leş gibi kokuyorsun ve bu akşam sürüyle yemek yiyeceğiz."

"Burada kalabiliriz," diye kaşlarımı çatarak başlıyorum, ama bana öyle bir bakıyor ki sikim sertleşiyor ve istediğini elde edeceğini anlıyorum.

"Hayır, bu gece sürüyle birlikte yiyeceğiz. Artık bizden birisin, buna alışsan iyi olur. Ayrıca seni ne kadar çok görürlerse o kadar iyi, o yüzden git duş al."

Jai onunla flört ederken, önce ben duşa giriyorum. Bunun için neredeyse çok uzunum, bu yüzden başımı eğmek zorundayım ve yıkandıktan sonra, Jai ve Lucien'in almasına izin vermeden önce daha ödünç alınmış bir kot pantolon ve bir gömlek giyiyorum. Bu arada Quinn'le birlikteyim, ikimiz de sessizlik içinde oturmaktan mutluyuz. Birbirimizde teselli buluyoruz.

"Beni kurtardığın için pişman mısın?" diye soruyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Biz çocukken, sen olmasaydın, şimdi burada olmazdın. Hala bir avcı olurdun ve hiçbir şey-"

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Öncelikle, her şeyin bir nedeni vardır ve hayır, pişman değilim. Bir süre pişman olduğumu sandım ama gerçek şu ki, o gece daha fazlasını yapmadığım için pişman oldum. Dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum. Mesela

Bir kurt olarak kendimi bütün, mutlu ve özgür hissediyorum. Bunu bana sen verdin Quinn." Elimi çekiyorum ve onu usulca öpüyorum. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

"Hâlâ benden nefret ediyor musun?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Bazen." Onunkine karşı sırıtıyorum. "Hâlâ benden nefret ediyor musun?"

"Bazen," diye itiraf ediyor, alt dudağıma ısırmadan önce dudaklarını usulca dudaklarımda gezdiriyor. "O gece beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, elimi saçlarının arasına sokuyorum ve öpücüğü derinleştirebilmek için onu kendime doğru çekiyorum.

"Siz ikiniz sevişmiyorsanız, yemek yiyebilir miyiz?" Jai sesleniyor ve ben iç çekerek .

"Hadi güzelim, yemek yiyelim." Ona elimi uzatıyorum, o da kabul ediyor ve spor salonuna giden yol boyunca elimi tutuyor. Oraya vardığımızda bırakmasını bekliyorum, hatta geri adım atmaya çalışıyorum ama o beni yanında tutuyor ve utanmadan içeri giriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse gözünü kırpmıyor gibi görünüyor ve tepsilerimizi alırken bizi yarı dolu bir masaya götürüyor. Annesi, White ve Dom da oradaydı. Quinn'in yanına oturuyorum ve farkına bile varmadan ekmeğimi onun tabağına koyuyorum, bu da onun sırtmasına neden oluyor ve yukarı baktığımda annesi de gülümsüyor.

Boğazımı temizleyerek, onlar etrafımızda konuşurken yemeye başlıyorum ama Quinn beni dürtüyor. "Sen buraya aitsin," diye hatırlatıyor.

Çaba göstermeye çalışarak White'a bakıyorum. "Yeni sınır güvenliğine yardımcı olmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Eminim tartıştıkları şey buydu, değil mi?

"Oh, aslında, evet." Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyor. "Yeni tuzaklar kurmak istiyorduk ama bizimkilerin hepsini kullandım. Yeni tuzaklar kurma konusunda tecrüben var mı?"

"Lucien ve ben bu konuda çok iyiyiz. İster inanın ister inanmayın, avcılar aslında bu tür şeyler için atölyelere gönderiliyor."

Quinn gülüyor. "Aman Tanrım, avcı yaz kampı var mı?"

"Oldukça fazla." Sırıtıyorum. "Yine de mızrak yapmayı, okçuluğu ve yem için hayvanların bağırsaklarını nasıl çıkaracağımızı öğrendik."

Gülüyor, sesle birlikte başı geriye düşüyor ve ben onu izlemekten kendimi alamıyorum. O kadar güzel ki. Elimi masanın altındaki kalçasına koyuyorum, ona dokunma ihtiyacı duyuyorum ve bana göz kırpmıyor. "Üçünüzü yaz kampında küçük uniformalar içinde hayal ediyorum."

." Sırıtıyorum.

"Sana başka ne öğretiyorlar?" Dom merakla soruyor.

"Çok fazla." Omuz silkiyorum ama sonra çabaladığını görerek devam ediyorum. "Okula normal şekilde devam ediyoruz ama bazen av için okulu kaçırmak zorunda kalıyoruz. Tam teşekküllü bir avcı olabilmemiz için kıdemli avcılar dedikleri kişiler tarafından tüm becerilerin öğretilmesi ve bir sınavdan geçmemiz gerekiyor. Sağlık hizmetleri pek iyi değil ama üniformaları çok güzel."

Kıkırdıyor. "Eminim, ve havalı oyuncaklar."

"En havalısı." Başımı salladım.

"Peki ya aileniz?" Marie soruyor.

Bunun üzerine donup kalıyorum, yüzümden renk akıyor ve Quinn bana doğru eğilerek teselli vermeye çalışıyor. "Babası öldü. Lucien dışında başka bir ailesi yok," diyor annesine. "Tıpkı bizim gibi."

Marie bana bakıp başını salladıktan sonra yemeğe geri dönüyor ve ben de elimden geldiğince rahatlıyorum.

"Avcı olmak nasıl bir şey?" Dom soruyor.

Lucien'in söylediği ilk şey "Yalnızlık," oluyor. "Ve yorucu. Sürekli yoldasınız. Arkanızı kollaması gereken insanlar bazen kollamıyor. Ama biz üçümüz şanslıydık."

"Biriminizi siz mi seçiyorsunuz?" Quinn soruyor.

"Bazen. Çoğu istemez ve bir araya gelirler. Jai'yi aldık çünkü kimse o deli piçi istemiyordu."

Jai sadece sırtıyor, ama Quinn eğiliyor ve onun daha da fazla gülümsemesine neden olan bir şey fısıldıyor.

"Lucien ve ben paketlenmiş bir anlaşma olarak geldik."

"Yani size sadece avlar veriliyor ve gidiyorsunuz öyle mi?" Marie soruyor, ama kulağa kötü gelmiyor.

"Bir bakıma. Çok yalnız kaldık. Daha önce hiç kurt avlamamıştım. Siz en iyi köpekler olarak sınıflandırılıyorsunuz," itiraf ediyorum. "Vampirleri, trolleri ve cadıları avladık, genellikle çok öldüren ve dikkat çekenleri. Geçen yıl buradan yaklaşık dört saat ötede cesetlerin boşaltıldığı çılgınlığı hatırlıyor musunuz?"

"Evet." Marie kaşlarını çatır.

"O vampiri yakaladık. Onları kurutmaya çalışan yalnız bir erkekti, seri katil bir vampir." Omuz silkiyorum.

"Anlıyorum." Başını sallıyor. "Yani belki de o kadar da kötü değilsin."

"Hepimiz de iyi değiliz," diye cevap veriyorum. "Bunu kabul edebilirim. Hatalar yaptık ama şimdi onları telafi etmeye çalışıyoruz."

"Herkes hata yapar," diye mırıldanıyor Quinn. "Deniyorsun ve önemli olan da bu."

Başımı sallıyorum, gözlerim yemeğimde ve ancak annesi konuştuğunda utancımı bir kenara bırakıyorum. "Avcılardan nefret ederim. Aileme zarar verdikleri, beni incittikleri ve eşimi çaldıkları için bu bir sır değil ama Quinn'im sana güveniyorsa biz de güveniyoruz. İnsanlar birden fazla şey olabilir ve Jang'ım her zaman ikinci şanslara inanırdı, işte sana ikinci şans. Onu kucakla."

"Yapacağız," diye mırıldandım.

"Güzel, ve bakalım, çok zayıfsın." Huffs.

White masanın üzerine eğilir. "Bu onun senden hoşlandığını söyleme şekli." Marie ona dirsek atınca homurdanıyor ama ben gülümsüyorum ve onu gururlandırmak için yemeye devam ediyorum.

Ne de olsa, aç ya da çok zayıf olup olmadığım ile ilgilenen hiç kimse olmadı.

Bu güzel bir şey.

"Quinn," diye uyarıyorum.

Gömleğinin eteğiyle oynarken sırtı geriye doğru yürüyor. "Ne, beni yakalayamayacağını mı sanıyorsun?" diye alay ediyor.

Jai huffs. "Yapabileceğimizi biliyoruz."

"Seni başka kimsenin görmesini istemiyoruz," diye itiraf ediyor Lucien.

"O zaman beni eve götür," diye mırıldanıyor ve sanayeler içinde aramızdaki mesafeyi kapatarak onu omzuma alıyorum. O kıkırdarken evine doğru koşuyorum. Elimi kışına vurarak onu sıkıca tutuyorum ve içeri girer girmez onu yere atıyorum.

Biz diğerleriyle otururken bütün gece flört eden dokunuşları, gezinen elleri ve aç gözleriyle bizimle alay etti.

Beni çılgına çevirdi.

Şimdi bunun bedelini ödeyecek.

Başını yana doğru çekip oradaki deriyi ısırdığımda yüksek sesle inliyor, kurdum beni buna zorluyor. Ben ısırtığı yalayıp emerken elleri pençeleriyle gömleğimi yırtıp koparıyor. İçime doğru sallanırken bacakları belime dolanıyor, sıcak, küçük bedenini benimkine sürüyor.

"Vale," diye yalvarıyor, bana daha iyi erişim sağlamak için başını eğiyor, gözleri mutlulukla kapanıyor. Ay penceresinden içeri süzülüyor ve onu okşuyor.

Bir aşık gibi tenini öpüyorum ve boğazından aşağı ve göğsüne doğru öperken bunu kısıkanıyorum, yeni gücümü kullanıp yırtarken gömleğinin her iki tarafını da kavıyorum. Gömleğini yırtıp arkama attığımda nefesi kesiliyor. İkimiz de bir inilti duyuyoruz ve Jai'nin bizi izlerken gömleği kokladığını görmek için ona bakıyoruz. Sırtarak geri dönüyorum, göğsünden aşağıya doğru öpüyorum ve şımarık, güzel göğüslerinde durup onlara özel bir ilgi gösteriyorum. Dilim kiraz rengi meme uçlarının etrafını sarıyor, onları yalıyor ve emiyor, sırtı eğiliyor, pençeleri sırtıma saplanıp beni yerimde tutarken onları ağzımın derinliklerine itiyor.

Kalbinin ağzıma vurduğunu duyuyorum ve arzusunun tatlı kokusu etrafımı sarıyor ve meme ucunu bırakıp tonlanmış karnından aşağı kayarken, şortunun bel bandının üzerine bir öpücük koymadan önce karın kaslarının çıkıntılarını yalarken daha da güçleniyor.

"Sakin buna cüret etme," diye uyarıyor ben şortunu yırtmaya çalışırken, o da şortunu kaydırarak çıkarıyor ve üzerinde küçük siyah bir tanga kalıyor.

O daha itiraz edemeden ben onu koparıp bir kenara fırlatıyorum, ikimiz de Jai'nin onu yakalayıp bir iniltiyle ağzına atmasını izliyoruz.

"Bize ne yaptığını görüyor musun?" Mırıldanıyorum, titrerken amına ılık bir nefes üflüyorum, tonlanmış kalçaları bana güzel, ıslak amını göstermek için ayrılıyor. "Bütün gece bizi delirttin, değil mi? Arzudan neredeyse aklımızı kaçırana kadar bizimle alay etmekten zevk aldın ve şimdi sıra sende."

"Vale-" Ağzımı amının etrafına kapatıp emebildiğim kadarını emerek arzusunun tatlı kremini tattığımda sesi bir çığlığa dönüşüyor. Omuzlarımı kalçalarının arasına sokarak aşağıya doğru kayıyorum ve sonra dilimi güzel amının üzerinde gezdiriyorum, şişmiş klitorisini görmezden geliyorum. Bunun yerine, zonklayan deliğiyle alay etmeden önce dudaklarını yalayıp emiyorum.

Dilimi etrafında kaydırarak, çığlık atarken özünü kucaklıyorum, amını yüzüme sıkıca bastırıyorum. Ona işkence ediyorum, zevkten çılgına dönene, bacakları titreyene kadar zevkini uzatıyorum.

"Vale, yemin ederim," diye tıslıyor tekrar boşalamadan geri çekildiğimde. Kıkırdayarak başını kaldırıp bana dik dik bakarken çenemi amına dayıyorum. "Tamam. Lucien, gel de kardeşinin yapamadığını yap-"

Ağzımı onun küçük şımarık amcığının üzerine kapatıyorum, sırtı eğilirken ve dudaklarından bir çığlık yükselirken sert memesini emiyorum. İki parmağımı içine sokuyorum, onları kıvırıyorum ve ovuyorum ve saniyeler içinde boşalıyor.

Serbest yalarken, sırtarak parmaklarımı kurtarıyorum ve yalıyorum. "Ne diyordun, dişi kurt?"

"Pislik herif," diye homurdanıyor, yere yayılarak.

"Bana böyle demeye devam edersen, belki de gerçekten öyle olmalıyım." Sesimdeki tehdit karşısında gözleri kısılıyor ve itiraz edmeden onu elleri ve dizleri üzerine çeviriyorum.

Adamlar ve ben kelimeler olmadan konuşabileceğimiz kadar uzun süre birlikte çalıştık ve horozumu amına soktuğumda, Jai aniden çekmeden önce ona vururken vücudunun altına kayarak yolumuza çıkıyor.

Dolgun kış yanaklarını ayırıyorum ve damlayan sikimi diğer deliğinin etrafında sürüklüyorum. "Vale, sakın buna cüret etme-" İlk tanıştığımızdan beri beni çıldırtan küçük kışını içeri

Yapışmış kaslarının arasından kayarak geçiyorum. "Rahatla dişi kurt," diyorum, sesim sert ve itiraza yer bırakmıyor. Vücudu gevşerken bile kurdu benim için sızlanıyor ve ben de sikimi santim santim içeri sokuyorum.

Nefes alma sırası bende, ama taşaklarıma kadar gömüldüğümde ona doğru eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Şimdi kim pislikmiş, dişi kurt?"

"Hâlâ sensin," diye tersleyerek başını Jai'nin göğsüne bastırıyor ama sesindeki kızgınlığa rağmen beni geri iterek dar kışının daha derinlerine alıyor.

Onu uyarmak için omzunu ısırdım, arkama yaslanırken kalçalarını kavradım. "Jai, ben götüne üflemeden önce amına gir. O kadar sıkı ki."

O ışıltılı gözlerini bana çeviriyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Avcıların sabırlı olması gerektiğini sanırdım."

"Kimse senin yayılmana, siklerinin o şımarık kışının derinliklerinde olmasına sabır gösteremez. Lanet olası bir tanrı bile, dişi kurt," diye homurdanıyorum ve sırtarak kışını oynatıyor, ben de dolgun yanağına bir tokat atarak inlemesini sağlıyorum.

İniltisi kısa sürede bir sızlanmaya dönüşüyor ve arkama yaslanıp Jai'nin sikinin yavaşça amını girmesini izliyorum. Bunu görebiliyor ve hissedebiliyorum. Sikime daha sıkı sarılıyor ve aramızdaki ince bariyerden onu neredeyse hissedebiliyorum.

"Aferin kızıma, çok iyi gidiyorsun dişi kurt. Kahretsin, ikimizi de nasıl aldığını görmelisin. Bizim için çok geniş gerilmişsin, açgözlü küçük amın onun etrafına sızıyor. İyi hissediyor mu Quinn?"

Başını sallıyor ama ben başını tutup hırlayarak yukarı çekiyorum. "Kelimelerini kullan, dişi kurt."

"Evet, evet, iyi hissettiriyor." İnliyor. "Çok iyi, lütfen."

"Bir dahaki sefere, sanırım seninle benim oyuncaklarımla oynayacağız," diye mırıldandım. "Seni kurbanımız gibi bağlanmış, bıçaklarımız bu derinin üzerinde gezinirken görmeyi çok isterim." Etrafımızda kenetlenerek onu ele veriyor. "Oh, bundan hoşlanıyor, kardeşlerim. Küçük dişi kurdumuz kurbanımız, avımız olmak istiyor."

"Bizim için kanaması hoşuma gidiyor," diye homurdanıyor Jai, kalçalarını kaldırıp içine sokmak için. Birlikte hızlı ve sert bir ritim tutturuyoruz, bu ritim onu haykırtırken, siklerimizle dolup taşıyor.

"Elbette biliyorsun." Lucien homurdanıyor. Kızımızın ağzına uzanmasını bekliyorum -ne de olsa üç kişiyiz ve kızın üç deliği var- ama izlemekten memnun görünüyor ve gözlerinde karanlık bir şey var, sanki başka bir şey planlıyormuş gibi.

Onu kendi haline bırakıyorum, gözlerim tekrar kızıma dönüyor. Koca sikimin onun kıcından kayışını izliyorum. Kurdum ihtiyaç ve açlık içinde uluyor ve dişlerim onun derisine gömülmek için can atıyor, pençelerim kanını akıtmak için parmaklarımı deliyor.

Ona yaptığımız her şeyi iyileştirebileceğini bildiğim için uzamalarına izin veriyorum. O eski nefret yeniden su yüzüne çıkıyor ve dışı kurda olan sevgimle karışarak bize geri dönüyor.

Sırtına bir kesik atıyorum ve acıya rağmen kamburunu çıkararak haykırıyor. Eğilerek yaralardan akan kanı yalıyorum, sonra dilimle yaraları genişleterek daha fazla kanamalarını sağlıyorum. Derisindeki büyüünün yaraları iyileştirmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Eğilerek kanlı dudaklarımı yalıyorum.

"İşte, senin için kanıyor."

Kızın kanının Jai'nin üzerine damladığını görmek için aşağıya bakıyorum ve Jai hırlayıp kızın içine girerken gözleri vahşileşiyor, tüm ritmimiz kayboluyor.

Aramızda düzensiz bir şekilde çılgık atıyor, teni kan ve terle kayganlaşıyor ve ben buna dayanamıyorum. Jai'nin gözleriyle buluştum ve başımızı salladık.

Ona doğru eğildim, dişlerim uzadı.

Benim dişlerim onun boynunu soldan, onunkiler sağdan deliyor ve bizi de peşinden sürükleyerek serbest kaldığını aya haykırıyor. Kendimi tutamıyorum. Omurgamdan aşağı yanıyor ve tenine doğru böğürürken ve spermimi dar kıcına pompalarken, Jai'nin dar amına aynı şeyi yaptığını hissederken içimden patlıyor. Sonsuza dek sürecek gibi görünüyor ve gözlerim zevkten şaşıyor, kıcı hiçbir şey kalmayana kadar benden her damla spermi sıkıyor.

Kalbim hızla atarken üzerine uzanıyorum, aletim yumuşuyor ve ondan ayrılıp geriye yığılıyorum. Jai onu kaldırıyor, kolları titriyor ve kız onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Boynunun her iki tarafı da kanıyor, saçları dağınık ve o kadar seksi görünüyor ki sikim yeniden sertleşmeye başlıyor.

Quinn'e asla doyamayacağım. Ne bu hayatta, ne de bir sonraki hayatta. Lucien ayağa kalkıyor, aç gözlerle ona bakıyor.

"Luc?" diye tatlı tatlı fısıldıyor, ılıklarından sesi kısılmış ama çabucak toparlanıyor, diz çökerken dizlerini açıyor. İri gözlerini kıllanan kardeşime kırpıştırırken dölleri ondan damlıyor.

"Kaç, dişi kurt," diye uyarıyor. "Hızlı koş çünkü seni yakaladığımda gün doğana kadar becereceğim."

Gözleri açılıyor, kalbinin hızla çarptığını duyuyorum ve sonra kapıya doğru koşmaya başlıyor. Lucien onu izlerken omuzlarını silkiyor ve ağabeyim peşinden koşup bizi veda sözleriyle baş başa bırakmadan önce ona bir avantaj sağlıyor.

"Bizi beklemeyin."

LUCIEN

Onu duyabiliyorum. Kokusunu alabiliyorum.

Gürültü yapıyor, insan ayakları toprağı dövüyor ve dölleri ondan bir iz gibi damlıyor, ben onun peşinden koşarken arzusunun kokusu ormanı dolduruyor.

Ama bu sefer bir fark var. Quinn yakalanmak istiyor. Nefes alış verişinden bunu duyabiliyor ve heyecanını tadabiliyorum. Onu ileride gördüğümde, kollarımı daha hızlı pompalıyorum, mesafeyi bir hız patlamasıyla kapatıyorum ve belini yakalayıp onu en yakın ağaca çarpıyorum. Güç onu sersemletiyor ve tepki veremeden avcılarının ipini bileklerine dolayarak yukarıdaki ağaç dalına fırlatıyor ve onu yukarı kaldırıyorum.

"Luc!" diye bağırıyor, bükülürken bacaklarını tekmeliyor. Bacaklarını etrafıma sarana kadar devam ediyorum. Bana şok içinde bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Kanlı, ıplak karnında bir çizgi yalıyorum.

"Seni yakaladım, avım. şimdi seni yiyebilirim," diye mırıldanıyorum, "o kafeste hepimizin istediğı gibi." Kalbi hızla atıyor ve ben sırtarak dişlerimi tenine batırırken bacakları etrafımda geriliyor. "Becerilmek istiyorsun Quinn. Kullanılmak, bağlanmak ve zorlanmak istiyorsun. Hükmedilmek istiyorsun ve biz de tam olarak bunu yapıyoruz bebeğim. şimdi iyi bir av ol ve benim için çığlık at."

Ağzı açık kaldı ve bu işten sıyrılmak için konuşamadan ya da fazla düşünmeden onu daha yükseğe kaldırdım ve sikimin üzerine bıraktım. Sabırla bekledim

Sıra bana geldiğinde, onu kovalamak ve becermek istediğimi biliyordum, avın adrenalini beni çıldırtıyordu.

O sallandıkça ağaç gıcırıyor, ama ben daha hızlı hareket ediyorum, yeni keşfettiğim gücümün ve kuvvetimin her bir onsunu çığlık atana kadar kullanıyorum, kendini horozumun üzerine düşürmeye yardımcı olmak için bağlarını kaldırıyor. Amcığı uzunluğumdan aşağı damlıyor, etrafımda acı noktasına kadar sıkılıyor.

Bir gıcırta daha ve ardından bir çatırtı. Dal kırılıyor ve onu yakalıyorum, aynı hareketle dönüyorum ve bağlı ellerini başının üstünde sabitleyerek onu yere yapıştırıyorum. Ağzım göğsüne kapanıyor ve onlar gibi kan akıtana kadar ısırıyorum.

Benim için yüksek sesle çığlık atıyor. Ormanda yankılanıyor ve umarım tüm kurtları duyup alfalarını yakaladığımı ve yetiştirdiğimi biliyorlardır. Kalçalarım öyle bir kuvvetle kırılıyor ki, toprakta daha yükseğe kayıyor.

"Luc, Luc." Adımı bir dua gibi söylüyor.

"Gözler üzerimde," diye hırlıyorum. "Seni kızartırken beni izle, av."

Onları açıyor, bakışları benimkilerle çarpışıyor ve bu beni uçurumun kenarına gönderiyor. Serbest bırakılmam öyle bir güçle içime çarpıyor ki sırtım eğiliyor. Haykırıyor, boşalırken etrafımda sıkılaşıyor. Döllerim amını doldurana kadar kendimi olabildiğince derine gömüyorum.

Başımı eğerek zaten iyileşmekte olan yarayı yalıyorum. "Lanet olsun," hırıltılı bir ses çıkardı.

Sırıtarak, hızla atan kalbinin üzerinden öpüyorum. "Beş dakikan var, sonra tekrar koşacaksın."

Çığlıkları bütün gece çınlasın istiyorum ki herkes Quinn'in bana ait olduğunu bilsin.

ALTMİŞ BİR ŞAFT

İ Ertesi sabah kahvaltıya yürüyordum -çocuklar toplanma evine yardım etmek için erkenden ayrıldılar ve ben de hazırlanmakta acele etmedim- ama gürültü beni . Dom koşarak yanımdan geçti ve ben de kolunu tuttum. "Ne oldu?" diye sordum.

"Beni takip et."

Onun yanında sıraya giriyorum ve Terrance ile Sandy adında iki betanın beklediği ağaçlık alana kadar onu takip ediyorum.

"Sorun nedir?" Havlıyorum.

"Ormanın eteklerinde, neredeyse sürü arazisinin ötesinde bir şey bulduk. Onu görmen gerek Alfa." Terrance saygıyla başını eğdi ama gözlerindeki endişeyi görmeden önce değil.

"Göster bana," diye emrediyorum ve hiç düşünmeden üstümü değiştiriyorum. Dom ve ben onları takip ediyoruz ve sonra değişip buldukları şeye iyice bakıyorum. Kan kokusu şüphesiz onları uyarmış ve dışarı çekmişti. Bunun bir tuzak olmadığına sevindim.

Bu bir mesaj.

Parlayan, zehirli bir bıçak, arkasında bir kağıt parçası olan bir kalbi bir ağaca sabitliyor. Bıçağı hızla çekip çıkarıyorum, yere bırakıyorum ve bizim için bırakılan kana bulanmış mesajı okuyorum.

Kan için dışarıdayız. Siz bizim insanlarımızı aldınız, şimdi biz de sizinkileri alacağız.

Pek şiirsel değil ama sonuçta onlar avcı. Bu bir uyarı, dair bir vaat ve son birkaç gündür hissettiğim tüm mutluluk ve güven kayboluyor. Kağıdı buruşturup atıyorum. "Bir toplantı düzenle," diyorum Dom'a. "Buna hemen bir son vermeliyiz."

Zamanımız olmasını umuyordum ama belli ki yok. Jang'ın ve sürü arkadaşlarımızın kaybını zar zor atlattık ama onların umurunda değil. Geri dönecekler ve daha fazlasını kaybedeceğiz.

Tabii bu savaşı onlara götürüp yaptıklarının bedelini ödetmezsek.

"Bu bir intihar," diye tıslıyor White.

"Tek seçeneğimiz bu," diye savunuyorum. "Eğer beklersek, bize tekrar saldıracaklar. İyi olabiliriz ya da daha fazla kurt kaybedip hiçbir şey çözemeyebiliriz. Avantajımızı kullanmalıyız. Şu anda saklanıyorlar. Zayıflar ve tehditler savuruyorlar, saklanıp beklememizi bekliyorlar. Bunu yapamayız!"

Spor salonunda aradığım ve hepsine güvendiğim yirmi kurt dışında kimse yok ama bir karar verilmesi gerekiyor.

"O haklı," diyor Vale yavaşça. "Avcıların nasıl düşündüğünü biliyorum. Şu anda daha fazla takviye çağırıyorlar, daha fazla silah yapıyorlar ve saldırana kadar zamanlarını bekliyorlar. , bu sefer geri çekilmeyecekler. Herkesi öldürecekler. Çocukları, kadınları ve erkekleri. En iyi şansımız Quinn'in planı, sürpriz unsuru. Onlar hazır olmadan önce onları yakalayabilir ve bu işi sonsuza dek bitirebiliriz."

"Peki kim gidiyor?" Dom sorar.

"Sadece gönüllüler. Kimseyi zorlamayacağım ama gideceğimi bilin," diye cevap veriyorum ve duyurumun ardından protestoların dinmesini bekliyorum. "Eğer geri dönmezsem, başka bir alfa seçilinceye kadar Marie benim yokluğumda yönetecek."

"Hayır," diye itiraz ediyor Marie. "Ben eşimi kaybettim. Kızımı kaybetmeyeceğim."

"Ne olursa olsun beni kaybedeceksin. En azından bu şekilde bir şansımız var," diyorum ona. "Burada oturup bir korkak gibi beklemeyeceğim. Onlarla kafa kafaya çarpışacağım. Onlar sadece insan, hepsi bu. Burada yaptıklarına rağmen zayıf ve güçsüzler. Bizler ay ışığı ve acıdan doğan yaratıklarız. Dişlerimiz ve pençelerimiz var. Bizler kurtlarız. Bunu onlara göstermenin zamanı geldi." İstedim ki

Bu bir oylama olacaktı ama birinin sorumluluğu üstlenmesine ihtiyaçları olduğu açıktı, ben de Jang'ın bana öğrettiği gibi kararına güvenerek dik durdum. "Bu benim kararım. Bu sefer ortak bir karar değil. Sadece gönüllülere haber verin. Sürüyü savunmasız bırakmadan toplayabildiğimiz kadar çok kişi toplayalım. Geri gelmeyebileceğimizi bilin."

Kendi aralarında tartışarak dışarı çıkmalarını izliyorum. "Lütfen Quinny," diye yalvarıyor Marie, önümde dururken gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. "Ölüme doğru yürümene seyirci kalmak zorunda bırakma beni."

Endişeli bakışlarıyla karşılaşırken elini tutuyorum. "Bunu yapmak zorundayım. Lütfen anlayın, bunu herkes için yapıyorum."

"Peki ya sen? Ben ne olacağım? Benim dostum herkes için canını verdi ve şimdi sen de aynısını yapacaksın," diye tıslıyor, acısına öfke karışıyor.

"Sürü üyelerimizden birini öldürdükleri anda bu bizimle ilgili olmaktan çıktı. Ben artık alfayım, sadece senin kızın değilim. Düşünmem gereken herkesin hayatı var, sadece kendiminkiler değil. Öylece durup sürümüzü mahvetmelerine izin veremem ve vermeyeceğim. Eğer bir savaş istiyorlarsa, onlara bir savaş vereceğim." Eğilip yanağından öpüyorum, acı çektiğini biliyorum. "Korktuğunu biliyorum, ben de korkuyorum ama bunu yapmak zorundayım. Senin rızanı almadan gitmeme izin verme."

Bazı açılardan annemi kıskanmıyorum. O bu sürünün kalbi ve ruhu ve asla liderlik etmeyecek olsa da, ailesinin bunu yapmasını ve bunun için ölmesini izlemek zorunda. Tüm bu süre boyunca, kendi acılarına rağmen halkımızı bir arada tutarak dimdik ayakta duruyor.

Yutkunuyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Geri gelsen iyi olur."

"Deneyeceğim," diye söz veriyorum. "Benim için sürüye göz kulak ol."

"Sadece sen dönene kadar," diye karşılık veriyor. "O yüzden eve gel." Geri çekilip Vale, Lucien ve Jai'ye bakıyor. Onlara gönüllü olup olmayacaklarını sormama bile gerek yok çünkü benimle geleceklerini biliyorum.

Bu söylenmemiş bir söz.

"Kızımı bana getir. Yemin ," . "Anne," diye uyarıyorum.

"Yemin et," diye kükrer.

"Ona bir şey olmasına izin vermektense ölürüm," diyor Jai sakince. "Sevdiğim kadına zarar vermeye cüret eden her bir avcıyı öldüreceğim ve Quinn'i sana getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

İtirafı karşısında kalbim küt küt atıyor. Beni seviyor mu?

Doğru hissettiriyor ve koşullara rağmen kurdum mutluluk ve onay içinde uluyor.
Marie yutkunur ve başını sallar. "Sanırım bu yeterince iyi." Bana şöyle bir baktı.
"Sen cesur bir aptalsın, tıpkı baban gibi."
"Bizi bu yüzden seviyorsunuz," diye cevap veriyorum.
"Bazen aşk acıtır," diye mırıldanıyor bana sarılıp gitmeden önce. Gidişini izliyorum, bu dünyayla olan tek bağıni kaybetmekle mücadele ettiğini biliyorum. Sadece sürüm için geri dönmem gerekmiyor, aynı zamanda onun için de geri dönmem gerekiyor. Beni kaybetmesinin onun ölümü olacağını biliyorum ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.
Geri geleceğim.
Yapmak zorundayım ve yaptığım da barışı
getireceğim. Canavar mı istediler?
Onları ve ruhlarımızda yaşayan tüm vahşi doğayı ele geçirdiler.

Hepimiz bu gecenin bu dünyadaki son gecemiz olabileceğinin farkındayız. Sevdiklerimiz geceyi gönüllü olanlarla geçirirken sürü sessizdir ve sahip olduğumuz zamanı en iyi şekilde değerlendiririz.

Yalnızım, göle bakıyorum, ama asla gerçekten yalnız olmadığımı bilmeliydim - artık değil. Bir zamanlar sessizliği ve yalnızlığı arzularım, ama şimdi bundan nefret ediyorum. Alaylarını, alaycı seslerini ve yanımda olduklarını bilmenin sıcaklığını özliyorum.

Uzun zamandır hayatımda değiller ama yüklerim çok ağırlaştığında onlara güvenmeye başladım. Bu beni korkutmalı ama rahatlatan bir şey. Kendimi bildim bileli başkalarına göz kulak oldum ama onlar varken buna gerek kalmıyor. Onlar bana bakıyor. Yükümü alıyorlar ve işlevimi yerine getirmeme izin veriyorlar.

Onları arkamda hissediyorum, yalnız hissetmeme izin vermeden bana ihtiyacım olan alanı sağlıyorlar.

Düşman olarak başlamış olabiliriz, ancak çok daha fazlası olarak sona eriyoruz ve kendime karşı dürüst olacaksam, keşke ne olduğunu keşfetmek için daha fazla zamanımız olsaydı.

Belki saatin tik taklarından ya da yarının hiç gelmeyebileceği endişesinden, ama kendimi bir kez olsun ham ve savunmasız hissediyorum.

"Keşke - hayır, biliyorum ki bu hayatta harika bir şey, hatta belki de eş olabilirdik. Hiçbir zaman gücümü benden çalmak istemedin, sadece ben önderlik ederken yanımda olmak istedin ve ben buna hiçbir zaman sahip olamadım. Belki başka bir hayatta, birlikte yaşlanabilirdik. Belki de aradığımı bile bilmediğim her şey olabilirdin."

"Bunların hepsine sahip olabiliriz," diye mırıldanıyor Lucien. "Her şeye sahip olabiliriz ve bir tören olsa da olmasa da biz eşiz Quinn. Biz eşiz. Düşman olarak başladık ama dürüst olmak gerekirse nefretimiz başka türlü bitemeyecek kadar aşka yakındı."

Buna gülümsüyorum, gözlerim hâlâ suda, sanki başka tarafa baktığımda suyla birlikte kaybolacaklarından korkuyormuşum gibi. "Başka bir hayatta olsaydım Lucien, seni sonuna kadar severdim." Vale'ye bakıyorum. "Tüm o yaraları keşfetmek ve iyileştirmek için yıllarımı harcardım." Yutkunurken Jai'ye bakıyorum. "Sana her zaman olduğun kurt olmayı öğretirdim."

"O zaman bunu yapalım," diyor Vale. "Eğer yarını atlatabilirse, o zaman bunu yaparız. Sonsuza dek birlikte oluruz. Biz zaten varız Quinn. Düşmanken bile hayatlarımız senin etrafında dönüyordu - seni avladık, senden nefret ettik ve seni incittik - o yüzden geri kalanını seni severek geçirelim."

"Peki sonsuza kadar yaşamayacaksak?" Bir kez olsun bu konuda üzülerек soruyorum.

"O zaman bu gecemiz var," diye mırıldanıyor yaklaşırken, ay bir sevgili gibi parlıyor üzerinde. "İzin verirsen sonsuza dek sürecekmış gibi hissettireceğiz."

Parlak gözleriyle buluşuyorum, dudaklarımda yumuşak bir gülümseme kıvrılıyor. "O zaman bana sonsuzluğun nasıl bir his olduğunu göster."

Kalan mesafeyi tek adımda kapatıyor, beni öperken eli saçlarıma dolanıyor. Kıyıya dizlerimizin üzerine çöküyoruz ve o geriye düşüyor, öpüşürken beni üzerine çekiyor.

Onun içine batıyorum. Onun içinde boğuluyorum. Beni bir mümin yapmasına izin veriyorum ve onun adına dua ediyorum.

Elleri vücudumda aşağı doğru kayarken, kalbim ve ruhumla birlikte her santimi sahiplenirken yarının hiç gelmemesi için dua ediyorum.

Eli göbeğimin üzerinde kayıyor, beni öperken okşuyor. Bu an her zamanki çılgın, hayvani sevişmelerimizin aksine çok yumuşak. Başımı çeviriyor ve dudakları benimkilerle buluşuyor; daha sert ve biraz çılgınca.

Jai.

Vale kalçalarım yuvarlanana kadar amımı okşarken öpüşüyoruz, içimde yavaş bir zevk oluşuyor. Jai geri çekiliyor ve Lucien'in beni baş aşağı öpebilmesi için başım geriye eğiliyor.

Kardeşi beni serbest bırakmanın eşiğine getiriyor ve sonra geri çekiyor.

"Onu öpmeye devam et, güzelim. Seni sonuna kadar sevmemize izin ver," diye mırıldanıyor Vale vücudumda yukarı doğru kayarken. Sıcak, sert aleti içime bastırırken kalçalarımı kavıyor ve bilinmeyen bir nedenle gözlerim yaşlarla doluyor.

Bana değerliymişim gibi davranıyorlar ve ben ağlamak istiyorum.

Vale yavaşça yapışan amımdan çekiliyor ve tekrar içeri itiyor, kardeşi beni öperken kalçaları yavaş, sevgi dolu hareketlerle benimkilere doğru yuvarlanıyor. Jai'nin elleri vücudumda geziniyor, avuçluyor ve okşuyor.

Beni alıp götürmelerine izin veriyorum ve ben boşaldığımda Vale de beni takip ediyor. Ben gözlerimi kırpıştırarak açarken Lucien'in içime girip elini göğsümde gezdirmesiyle uyanana kadar yumuşak orgazm beni bir dalga gibi taşıyor. "Kalbini hisset Quinn. Bizim için attığını hisset. O bizim ve onu şimdi ve sonsuza dek saklayacağız."

Başımı sallıyorum, eğilip dudaklarımı bir kez daha talep ederken kalbimin atışının onunkıyla eşleştğini hissediyorum. Beni usulca öpüyor, bedenlerimiz birleşirken dillerimiz birbirine dolaşiyor. Su bir müzik gibi yanımızda yuvarlanıyor, nefesimiz kesiliyor ve bedenlerimiz terden kayganlaşıyor.

" böyle güzelim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bizi hisset, beni hisset. Sonsuzluğun bizimle ne kadar güzel olabileceğini kanıtlamama izin ver." Kalçaları hızlanırken dudağımı ısıyor ve beni yüksek sesle inletiyor. "Seni seviyorum, Quinn. Seni seviyorum." Boşalırken başını boynuma gömüyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Bacaklarımı ve kollarımı ona sarıyorum, zevk dalgaları içimize yayılıp azalırken onu tutuyorum.

Bir başka yumuşak öpücükle benden uzaklaşıyor ve ben dönüp kollarını hevesle açan Jai'ye doğru sürünüyorum. Vücuduna doğru sürünüyorum ve dudaklarımız aceleyle, hafifçe çıldırmış bir öpücükle buluşurken onu geri itiyorum ve sikiinin üzerine batıyorum.

Bana sıkıca sarılıyor, endişelerimi onun üzerinde atmama izin veriyor. Onun çılgınlığı ve benim belirsizliklerim buluşuyor ve güzel bir şeyde eriyor.

Yaralı, nefret dolu avcı ve inatçı, güçlü kurt.

Birlikte mükemmeliz ve her zaman olması gerektiği gibi bir araya geliyoruz. Birbirimizin kollarında mutluluğumuzu bulduğumuzda, hızlı kalp atışlarını bir nefesle öpüyorum. "Seni seviyorum."

Hepsini seviyorum.

Onlarla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum.

Gün doğumunu birlikte izliyoruz, birbirimizin kollarına dolanarak, bunun ne getireceğini bilerek ve onları bırakmaya isteksizim.

Geri çekilen aya bir dua gönderiyorum.

Lütfen bana tarif ettikleri gelecek için bir şans verin. Boşa harcamayacağıma söz veriyorum.

ALTI-İKİ ŞAFT

M Sabah çok çabuk geliyor ve damarlarımda dolaşan kana susamışlığa rağmen, buluştuğumuzda yüz ifademi sakın ve düşünceli tutuyorum Diğer kurtlarla birlikte bir zamanlar sürü evinin olduğu yerde.

Otuz kurt, avcılardan geriye ne kaldıysa ona karşı.

İşe yaramayabilir ama sürpriz yapma şansımız var. Her iki durumda da, bunu yapacağız. Sevgililer vedalaşırken, karılar ve kocalar bırakmak istemeyerek sarılırken ve aile yeleri sevdiklerinin fikirlerini değiştirmeleri için yalvarırken gözlerim Quinn'e gidiyor. Tüm bunlar olurken Quinn dimdik ayakta duruyor, her anı sanki ezberlemiş ve onu beslemesine izin vermiş gibi izliyor.

Bugün yaşadığı her kaybı hayatının sonuna kadar hissedecek. Kendi seçimlerini yapmış olsalar bile herkesin güvenliğini kişisel olarak alıyor. O böyle biri. Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu ve sanırım onun da beni sevmesinin nedenlerinden biri bu.

Ona verdiğim deliliğin sınırına ihtiyaı var.

Kurdumu kucakladığımdan beri sakinleşmiş olabilirim, sanki iki yanımı da iyileştirmişim gibi, ama delilik her zaman beynimde kalıyor. Onu uzak tutmama yardım ediyor, ama bugün, dışarı çıkmasına izin vereceğim. Eşim için kendi halkımın kanında yıkanacağım ve sabırsızlanıyorum.

"Quinn." Marie, White, Dom ve Con olarak tanıttığı başka bir adam ona doğru ilerlerken hepimiz dönüyoruz. Annesi gergin ama teslim olmuş görünüyor, muhtemelen kararını verdikten sonra Quinn'le tartışılmayacağını biliyor.

"Hey. Saat daha erken. Neden hepiniz ayaktasınız?" Tanrım, Quinn habersiz.

"Senin için tabii ki. Lanet olası güneş ışığı için değil," diye homurdanıyor Con, bu da onun sırtıtmasına neden oluyor.

"Seni için," diye mırıldanıyor White.

Marie kendini Quinn'in kollarına atıyor, ona sıkıca sarılıyor ve Quinn onu bıraktığında ağlamaklı gözlerini siliyor. Bir an için, bu kadar sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Marie, "Lütfen, sadece eve gel," diyor.

"Geleceğim. Kahvaltı için zamanında döneceğim," diye mırıldanan Quinn onu çabucak kucaklıyor.

"Sen daha iyisin." Beyaz yüzünü işaret etti. Hepsinin de gönüllü olacağını biliyordum ama o bunu yasakladı. Geri dönememesi durumunda sürünün betalarla istikrara ihtiyacı olduğunu söyledi. "Ciddiyim, alfamıza ihtiyacımız var."

"Anladım." Dom'a dönüyor, o da hızla ona sarılıyor ve biz homurdanırken gülerek geri çekiliyor.

Con onu yakalamadan önce dişlerini gıcırdatıyor ve aniden ona sarılıyor. "Sağ salim geri dön. Tahammül edebildiğim ve hatta umursayabileceğim tek kişi sensin." Onu hoyratça itiyor ve dönüp fırtına gibi uzaklaşıyor.

"Ben de senden hoşlanıyorum, Con!" diye sırtarak arkasından sesleniyor ve annesine, White'a ve Dom'a bakıyor. "Ben iyi olacağım, endişelenmeyin. Sadece biz yokken sürüyü koru."

Geri çekilip bir ısıklık çalarak gitme vaktinin geldiğini haber verdikten sonra sevdiklerine bakar. "Kahvaltıdan önce döneceğim, o yüzden güzel bir şeyler hazırlayın."

Bugün uzun olacak. Hemen saldırmayı planlamıyoruz ama herkes onun kadar hızlı koşamaz. Üsse ulaşmamızın üç ila dört saat süreceğini tahmin ediyoruz, ardından çevreye kurmuş olabilecekleri yeni tuzakları inceleyeceğiz, böylece hazırlanabileceğiz.

Gece çöktüğünde, ulumalarımız havayı yaracak ve kanları geceyi kokulandıracak.

Arkasına bakmadan elimi tutuyor ve bizi ağaçların arasına götürüyor. Bu gece tüm enerjimize ihtiyacımız olacağı için herkesin vardiyasını olabildiğince korumak istiyor, bu yüzden onun yerine yürüyoruz.

Çantam her adımda yanıma çarpıyor. Kurdu avcıdan çıkarabilirsiniz ama avcılığı kurttan çıkaramazsınız, bu yüzden oyuncaklar getirdim.

Bir sürü oyuncak.

Sınırdaki sessiz nöbetçileri geçtiğimizde, bu çok gerçek oluyor. Bizi sessizce takip eden diğer kurtların gergin enerjisinin kokusunu alabiliyorum; endişelerinin, korkularının ama aynı zamanda kararlılıklarının. Bu gece ne olursa olsun, hepimiz bunun her şeyi değiştireceğini biliyoruz.

Yürüdük ve yürüdük, Quinn adımlarını bir kez bile bozmadı, bir saatten fazla bir süre boyunca hareket ederken eli benimkini tuttu.

Birden Quinn donakaldı. "Ne ?" diye sordum.

"Uzakta bir şey hissettim, büyük bir şey, saf güç gibi." Eğilip elini toprağa bastırıyor. "Sanki dünyanın kendisi kullanılıyor." Bir an için gözleri parlıyor. "Öyle, gelecek için bir savaşta." Gözlerini kırıştırıyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Görünüşe göre bugün düşmanları yenen sadece biz değiliz."

Bazen Quinn'in bu dünyadan olmadığına yemin ediyorum, sanki ayın kendisi yanağını öpmüş ve onu varlığının ötesinde bir bilgiyle kutsamış gibi, ama onun etrafında daha fazla bulundukça daha az tuhaflaşıyor. O sadece Quinn ve bazen bilmesinin mümkün olmadığı şeyleri biliyor.

Elimi bir kez daha tuttuğunda sadece başımı eğiyorum. "Gel, gün ortasına kadar üsse varmış oluruz."

Quinn haklı, benim küçük akıllı dişi kurdum, çünkü üsse öğlen saatlerinde ulaştık. Yol boyunca mola verdik, neye doğru yürüdüğümüzün çok farkındaydık. Oraya vardığımızda, hazır olana kadar görülmediğimizden emin olmak için ağaçların arasına çömeliyoruz.

Otoparkta kamyonlar ve arabalar var, yani çoktan takviye çağırmayı başarmışlar. Quinn'in komutanın kafasını mızrakladığı kamyon gitmiş, ki bu mantıklı. İki katlı bina karanlık, terk edilmiş gibi görünmesi için camlarına cam filmi çektiklerinden bu şaşırtıcı değil. Üst kat çoğunlukla boş, avcılar için birkaç ranza var, ikinci kat ikmal ve teslimat için, bodrum kat ise komuta merkezleri.

Vale'nin gözlerine bakıyorum ve o da başını sallıyor, parmakları bir daire çiziyor. O kadar uzun zamandır birlikte avlanıyoruz ki kelimeler olmadan konuşabiliyoruz ve ben hemen anlıyorum. "Burada kalın. Çevreyi kontrol edeceğiz ve yeni avları işaretleyeceğiz."

kendi tuzaklarımızı kurarız." Onu öpüyorum ve kurtlarıyla baş başa bırakıyorum. Lucien binanın etrafını sarmak için sola gidiyor ve Vale sağa gidiyor.

Ben mi? Dümdüz giderim.

Kameraların yerleştirilmesine yardım ettiğimiz için kör noktalarını biliyorum ve en iyi çabalarımıza rağmen her zaman kör noktalar vardır. Artık onlara uyuyorum ve beni görebilecekleri noktalarda arabaların altına giriyorum. Büyük kamyonlardan birinin altına girdiğimde sırt üstü dönüyorum ve çantamı yaklaştırıp içinden bir oyuncağa uzanıyorum. Dikkatli ve kasıtlı hareketlerle oyuncağı şasiye takıyorum.

Ayarlandığından emin olduktan sonra, çantamı bir sonraki arabaya geçmeden önce patlatıcıyı kontrol ediyorum. Neyse ki aptallar birbirlerine yakın park ediyorlar da kimsenin ruhu duymadan birbirlerinin altından geçebiliyorum.

Bir avcıyı incitmek mi istiyorsunuz? Gururlarını ve sevinçlerini, kamyonlarını yok edin.

Yollarda yaşıyorlar, yani kamyonları ve arabalarından başka evleri yok. Evet, kendilerinin bir uzantısı haline geliyorlar, bu yüzden bu sadece bir dikkat dağıtıcı değil, aynı zamanda dişlere bir tekme olacak.

Araçtan araca geçerek ve küçük oyuncaklarımızı yerleştirerek ne kadar zaman harcadığımdan emin değilim ama neredeyse hiç terlemiyorum. İşim bittiğinde, son arabanın altından önüme dönüyorum, binaya olan kısa mesafeye bakarken bir tuzak teli görüyorum. Ön kapıya kadar uzanıyor, aptallar. Sanki içeri girip merhaba demeyi planlıyormuşuz gibi.

Önemli olmadığı için onu orada bırakarak, fark edilmeden ağaç hattına sürünerek geri dönmek gibi zorlu bir göreve başlıyorum. Oraya vardığımda Vale ve Lucien çoktan beni bekliyordı. "Nasıl yaptın?"

Sırıyorum. "Her şey hazır ve partiye hazır."

Vale başını sallar. "Güzel. Güvenlik sisteminin yanı sıra arka kapıdaki alarmları da devre dışı bıraktım."

Lucien sırtıyor. "Her ihtimale karşı birkaç bubi tuzağı ekledim."

"Peki ya çatı?" Quinn mırıldanıyor. "Orada tuzak kuruyorlar mı?"

"Hayır." Homurdanıyorum. "Kimse oraya görünmeden çıkabilecek kadar çılgın ya da yetenekli değil."

"Bize kadar." Sırıyor ve ben kendimi yeniden düzenlerken inliyorum, o kendini beğenmiş cümle doğrudan sikime gidiyor. "Tamam, plan şu-"

Dinler ve hazırlanırız.

İşe yarayabilir.

Neredeyse ağzımdaki kanın tadını alabiliyorum.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ ŞAFT

I Zamanı geldi. Güneşin batması için saatlerce bekledik çünkü bizim aksimize onlar karanlıkta göremiyorlar. Bu da onları savunmasız ve zayıf bırakıyor. Saldırı için hazırlanıyor , bir saldırı beklemeyecekler. Bu sürpriz unsuru ihtiyacımız olan galibiyeti alacağız. Bundan eminim.

Quinn bana başını sallayınca ona dönüyorum, başını tutup yaklaşıyorum ve onu sertçe öpüyorum. Ben çekilmeden önce ağzımın içinde nefes nefese kaldı. "İçeride görüşürüz, güzelim."

"Orada görüşürüz," diye mırıldanıyor ve bir süre beni izliyor. Kardeşime başımı sallamadan önce ben de onu izliyorum. Yanımda Jai ve bizimle gelmeyi seçen on beş kurtla birlikte, zamanlamanın her şey demek olduğunu bilerek, ağaçların arasından geçip arka kapıdaki yerimi alma görevine başlıyorum.

Quinn'in kurtları ve Vale ile birlikte pozisyon aldığını görüyorum ve bekliyoruz.

Ay gökyüzünde yükseliyor ve bize başıyla onay verdiğinde Jai patlayıcıyı çıkarıyor.

Ağzından "Bum" diye çılgınca bir gülümseme çıkıyor ve düğmeye basıyor.

İlk patlama yeri sarsar, bir kamyonun alevleri binadan daha yükseğe ulaşır.

Bir dakika sonra bir tane daha patlıyor ve avcılar neler olduğunu görmek için ön tarafa koştuklarını duyuyoruz.

Jai bana göz kırpmıyor. "İşte orada."

Dönüp Quinn'in ağaçların koştuğunu görüyorum ve aya bir dua gönderiyorum.

Bırak çalışsın.

Aptallar ön taraftaki patlamalara doğru koşarken, biz de binanın yan tarafına doğru koşuyoruz. Quinn'in pençelerini tuğlaya geçirip tırmanmak için kullanmadan önce kendini yarıya kadar yan tarafa fırlatmasını hayretle izliyorum. Bizimle birlikte on beş kurt da peşimizden gelirken ben aşağıda bekliyorum ve ancak o zaman onların peşinden atlıyorum.

Son patlama yeryüzünü sarsmadan önce çatıdayız.

Herhangi bir alarmın çalıp çalmadığını görmek için bir süre bekliyoruz ama alarm çalmayınca çatı pencerelerine doğru ilerleyip çatıya yayılıyor. Başımı eğip dinliyorum ve arka kapının Jai ve Lucien tarafından çarpılarak açıldığını duyduğum anda, üzerinde durduğum tavan penceresine sığıyorum.

Üst kata ayaklarımın üzerine inmeden önce zahmetsizce düşerek cama çarpıyorum. Diğerleri de aynı şeyi yaparken etrafımızdan çarpma sesleri geliyor. Koridorun başında duran ve neler olup bittiğini görmek için ön pencereden dışarı bakan bir avcı dönüyor.

Çok yavaş, çok insani ve ona en yakın kurt boğazını yakalıyor ve bir kelime bile söyleyemeden boynunu kırıyor.

"Değiş," diye emrediyor Quinn, sesi alfa gücüyle boğuklaşarak.

Koridor çıtırdayan kemik sesleri ve hırıltılarla doluyor, ta ki birkaç dakika sonra hırlayan, öfkeli kurtlarla dolana kadar. Quinn bana göz kırpmıyor ve sonra değişerek, çarpışmaların buraya getirdiği, yaklaşmakta olan avcılarla karşılaşmak için kendini merdivenlerden aşağı atıyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum. İnsan olarak havalanıyorum ve kurt olarak bir avcının üzerine iniyorum, o çılgık atarken çenelerim kafasına dolanıyor ve onu eziyor. Kafasını koparıp dönüyorum ve Quinn'i ağzında bir kalple, avcıyı da göğsü yarılmış halde donmuş halde görüyorum.

Merdivenlerden aşağı inmeden önce bana sürtünerek yaklaşıyor, kurtlar peşimizden akıyor. Hızla ona yetişiyorum, onu güvende tutmak için yanında olmak istiyorum, gerçi o daha çok beni güvende tutuyor.

En alt kata ulaştığımızda, ön kapının açık olduğunu ve bazı şaşkın avcılarının alevleri söndürmeye çalıştığını görüyoruz, ancak daha sonra koridoru dolduran daha fazlasını bulmak için kavgı sesini duyduğumuzda dönüyoruz, bodrum kapısı aralık.

Koridorda Lucien, Jai ve diğer kurtlarla karşılaşılıyor. Bir avcı kitlesiyle savaşıyorlar, onları geri püskürtmeye çalışıyorlar ama avcılar o kadar odaklanmışlar ki arkalarından geldiğimizi duymuyorlar. Biz saldırırken çılgınlıkları havayı dolduruyor.

Gözlerime kan sıçradı, neredeyse kör oluyordum ve biri beni bıçakladığında arka bacağımdaki yakıcı acıyı görmezden geliyordum ama Lucien ilerledikçe düştüklerini hissediyordum ve birkaç dakika içinde hepsi ölmüş, vücutları parçalanmıştı.

Bodruma dönüp Quinn'e başımı sallıyorum.

İşin zorlaşacağı yer burası.

Geldiğimizi duymuş olacaklar, bu yüzden hazırlıklı olacaklar. Oradaki avcılar öldürmek için ateş edecekler ve biz de onların hedefiyiz.

ALTMİŞ DÖRT ŞAFT

W Vale yanımda, Lucien ve Jai arkamızda, bodruma inen merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Adamlar zaten avcılarının son kalesi olacağını açıkladılar. Burası

ama bunu temizler ve onlardan kurtulursak, o zaman güvende oluruz.

Merdivenlerin dibinde tereddüt ediyorum. Bir şeyler ters geliyor.

Başımın üstündeki sıvada bir kurşun patlıyor ve hırlayarak eğiliyorum. Merdivenlere ateş ediyorlar, yani vurulmadan geçemeyeceğiz. Vale'ye bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Hızlıyım ama o kadar hızlı mıyım bilmiyorum.

Çömelip köşeden olabildiğince hızlı bakıyorum, bir el daha ateş edilince başımı geriye atıyorum. Devrilmiş masaların arkasına dizilmiş en az otuz avcı var, silahları merdivenlere doğrultulmuş.

Onların ötesinde, binanın derinliklerine doğru ilerleyen bir koridor var, toplantı ve güvenlik odalarına gidiyor, burada daha fazlası olabilir.

Gerçek şu ki, bizi tuzağa düşürdüler ama onlar da öyle.

Bir ara ortaya çıkmak ya da gardlarını düşürmek zorundalar ama beklemek onlara daha fazla takviye toplamak için zaman kazandırır.

Vale'nin gözlerinde bir fikir arıyorum, saflarını bozacak bir şeye ihtiyacım var, o sırada yanımdan bir insan eli fırlıyor. Gözlerimi kırıştıtarak Lucien'e bakıyorum ve o da bana yuvarlak bir nesne uzatıp göz kırparken gülümsüyor. "Hazır ol." Bir pim çekip fırlatıyor.

Bekledim ama patlama olmadı. Yine de parlak bir ışık var ve "Git!" diye bağırıyor.

Merdivenlerden fırlıyoruz, avcıların eğilip gözlerini ovuşturduklarını görüyoruz, flaştan kör olmuşlar ve ben hızlıca odayı gözetleme noktaları için kontrol ediyorum. Bir darboğaz yaratmışlar ama çürük savunmalarını aşarsak arkalarına geçebiliriz.

Tam da bunu yapıyoruz, masaların üzerinden bir kurt sürüsü gibi sıçırıyoruz, onlar tökezleyip geri çekilirken. Bazıları körlemesine ateş ediyor ve bir kurdun çığlığı duyuluyor, ama kim olduğunu görmek için bir bakış bile atamıyorum. İçimizden birini kaybetme fikri kalbimi acıyla dolduruyor.

Bunun yerine çabalarımı iki katına çıkarıp pençelerimi göğsüne geçirerek bir avcıyı geri püskürtüyorum. Silahını kaldırmaya çalıştı ama onu da düşürdüm. Hırlayarak bir bıçağı yan tarafıma saplıyor. Acıyı görmezden gelerek boynunu ısııyorum ve geriye doğru yırtıyorum.

Bıçağa ulaşmak için döndüğümde üzerimden kan fışkırıyor, ama sıkışmış. Bunu görmezden gelerek başka bir avcının üzerine atılıyorum. Benden kaçıyor, etrafında dönerken bıçağı yakalıyor ve çekip kurtarıyor. Haykırıyorum.

Lucien yanımdaydı ve gürültüyü duydu. Hırlayarak dönüyor ve tahmin ettiğimden daha büyük bir güçle avcının ensesini kavrayıp onu tekmeleyerek ve çığlık atarak havaya kaldırıyor, sonra da duvara fırlatıyor. Mide bulandırıcı bir çıtırtıyla duvara çarpıyor ama Lucien atılan bıçağı kapıp koşuyor ve göğsüne birkaç kez saplıyor. Beni savunmaya o kadar odaklanmıştı ki, koridorda ilerleyen ve kendisine silah doğrultan avcıyı görmedi.

Ona doğru hamle yapıyorum, silah patlarken onu duvara çarpıyorum. Başımı çevirdiğimde Lucien'in iyi olduğunu görüyorum. Bana ait olanı vurmaya cüret ettiği için avcının suratına hırlayarak kafasını ısıırıp koparıyorum.

Kurtlarımın kendilerini tuttuğunu görmek için arkama bakarken ona doğru hırlıyorum. Jai'nin etrafında iki beden ve bir eli hâlâ ağzında, diğer yumruğuyla onu yumruklayarak uzaklaştırmaya çalışan bir insana bağlı. Ben izlerken hızla dönüyor ve insanı odanın diğer ucuna, diğer iki kurdun bekleyen ağızlarına doğru fırlatıyor.

Vale bıçaklardan kaçarak bana doğru geliyor, ben de hemen ona doğru koşuyorum.

Arkadan dolaşarak çabalarını böldüm, böylece onunla benim aramda seçim yapmaktan başka çareleri kalmadı. Onu seçtiler çünkü o daha iri. Onun daha büyük bir tehdit olduğunu düşünüyorlar.

Yanılıyorlar.

Tepki vermelerinden daha hızlı bir şekilde, ağzımı birinin bacağına sıkıştırıp onu aşağı çekiyorum. Tırnaklarımı ön tarafına geçirip karnını deşiyorum ve onu orada bırakıyorum.

acı içinde ölürken ben ikinciye atlıyorum. Yoldan çekilip Vale'nin ağzına atlıyor. Vale nefes borusunu ve avcı yere düşüyor.

"Dur!" İnsanın bağırması üzerine ben ve Vale dönüp baktığımızda elinde tüfek olan, ancak on sekiz yaşını geçmiş genç bir avcı görüyoruz. Tüfek, yaralı bir kurdu iyileştirmeye çalışan insan Lucien'e doğrultulmuştu. Lucien yavaşça yardım etmeyi bıraktı.

"Lucien, lütfen," diye ağlıyor çocuk. Kahretsin, onu tanıyor.

Bazen bunların yanında savaştıkları insanlar olduğunu unutuyorum.

Bu gece tanıdıkları kaç kişiyi öldürdüler? "Ara, git," diye emrediyor

Lucien.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Silahını kaldırır. "Sen de onlardan birisin.

Sen bir . Ölmen gerek."

"Ara, sen sadece bir çocuksun. Kimseyi öldürmek istemediğini biliyorum-" Silah patlar ve Lucien eğilir.

"Lanet olsun dostum, beni zorlama," diye bağırıyor adam, Lucien ona doğru yürürken nişan alarak.

Lucien silahı kapıyor ve tekrar ateşlendiğinde yana doğru sarsıyor ve ben de endişeli bir sessizlik içinde namluyu artık çalışmayacak şekilde büküp fırlatıp atmasını izliyorum.

"Git Ara, şimdi," diye emrediyor Lucien ve bir hırıltıyla arkasındaki kurtlara dönüyor. Ayrılıyorlar ve çocuk kalabalığın arasından geçip merdivenlerden yukarı koşmadan önce bize bir bakış fırlatıyor.

Lucien iç geçiriyor ve bana bakıyor. "O sadece bir çocuk."

Anlayışla başımı sallıyorum ve etrafa bakıyorum, diğer tüm avcıların ya öldüğünü ya da ölmekte olduğunu görüyorum. Koridora dönerek aşağıya doğru ilerliyorum, ancak Jai beni bir duvara fırlatarak durduruyor. Hırlayarak yan tarafını ısıriyorum ve o da geri ısıriyor, ağzını daha önce görmediğim neredeyse görünmez bir tele doğru sallıyor.

Bir tuzak.

Siktiğimin avcıları.

Vale üzerinden geçiyor ve herkesin de geçtiğinden emin oluyor, sonra daha dikkatli ilerliyoruz, gözlerimiz tuzaklara karşı tetikte, tam ışıklar sönerken. Bir acil durum ışığı yanıyor, her şeyi gölgeler ve parlak kırmızı ışıkla yıkıyor.

Kırmızı, duvarlara sıçrayan kanlarının rengi. Kırmızı, halkıma yaptıklarından dolayı onların ölümleriyle doldurduğum ruhumun rengi.

Hiç merhametleri yoktu. Halkımı öldürürken hiçbir kuralları yoktu. Benim de olmayacak.

Koridor çok yakında bitiyor. Tüm kapılar kapalı ve içeriden hiçbir koku almıyorum, bu yüzden kontrol etmeyi düşünmüyorum bile. Çok geç, kapılar açılıp avcılar dışarı döküldüğünde hatamı anlıyorum.

Kokuları otlar ve büyüyle maskelenmiş ve bize her iki taraftan da saldırıyorlar.

Bıçaklar ve kurşunlar vücutlarını keserken kurtlar acı içinde haykırıyor ve ben kükreyerek onlara saldırmak için döndüğümüzde çatışmaya atılıyorum. Kapıları kalkan olarak kullanıp içeri girip çıkıyorlar, ben de bedenimi bir tanesine fırlatıp menteşelerini kırıyorum ve Jai odaya dalıyor. Avcıların çığlıkları çınlıyor, Lucien ve Vale'in de aynı şeyi yaptığını görünce sırtıyorum.

Çılgınlık azalıyor ve kurtlarımız ne yaptığımızı görüp taklit ederek yeniden toplanıyor. Düşmüş bir kurdun cesedinin üzerinden atlamak zorunda kalıyorum ve bir odaya dalmadan önce keder bir an için beni boğuyor. Eskiden sınıf olarak kullanılan bir yere benziyor ve iki avcı silahlarını dolduruyor.

Onlar işlerini bitirip daha fazla adamımı öldüremeden önce bir masanın üzerine sıçırıyorum ve sonra onların üzerine atlıyorum, birinin boğazını keserken diğerinin boğazını parçalıyorum, unutulmuş beyaz tahtaya kan sıçramasını izliyorum. Geri dönüp aceleyle bir silah kapıyorum ve koridora doğru koşuyorum.

Bir kurt olabilirim ama Vale dün gece bana bir kurdun nasıl çalıştığını göstermek için üç saat harcadı, ben de nişan aldım. İlk seferinde ıskaladım. Nefesimi üfleyerek tetiği tekrar tekrar çekiyorum, hiçbir kurdu vurmamaya dikkat ediyorum. Kollarını ve göğüslerini vurduğum avcılar geri çekilerek kurtlarımıza vurulmadan onlara ulaşmaları için zaman kazandırıyor. Ateş ettiğimde birinin kafası patlıyor, gözümü kırıpıyorum ama ateş etmeye devam ediyorum.

Avcıların silahları bu sevmesine şaşmamalı. Ellerimde ölüm var.

Silah boşaldığında, bana doğru gelen bir avcıya fırlatıyorum. Yüzüne çarpıyor, bağırırken burnu patlıyor ve sonra insan bedenimi ona fırlatıyorum, ellerim pençelere dönüşürken ve onlarla ona vururken onu yere sürüyorum. Kan yere ve duvarlara akarken her darbede kafası yana savruluyor ve altımda hareket etmeyi bıraktığında pençelerimden kan damlayarak ayağa kalkıyorum.

Bir avcının, Vale onu bir odaya doğru geriye doğru çekerken çığlık atarak insan tırnaklarını yerde sürükleyişini izliyorum ve çığlıkları aniden kesilerek bir çağılıya dönüşüyor. Cesetlerin üzerinden geçerek ölüm tuzağı koridorunun sonundaki odaya geri dönüyorum.

Bir sahnenin önünde sandalyelerin dizili olduğu büyük bir oda, üzerinde bir tahta ve haritalar var. Tavandan sarkan sahte silahlar ve tuzaklardan oluşan bir masa var. Sol tarafta bir kapı görüyorum, eğer doğru hatırlıyorsam burası güvenlik odası.

Odanın arka tarafında Tetrim var. Bir kafesin içinde, insan formunda, gözleri öfke ve şokla kocaman. "Quinn," diye fısıldıyor.

"Hain," diye tıslıyorum, burun deliklerim alevleniyor. "Seninle sonra hesaplaşacağım." Dönüp bana sinsice yaklaşmaya çalışan bir avcının boynunu keserken pençeli bir elimi ona doğrultuyorum. Odaya dönüp bakıyorum, burada dört avcı sayıyorum.

Silahlarını tutarken dehşete kapılmış ama kararlılar. Kafesin yanında duruyorlar ve gözlerinde gerçeği görüyorum.

Öleceklerini biliyorlar.

Lucien, Vale ve Jai yanıma geliyor ve avcılara sırtırken parmaklarımı kürklerine gömüyorum. "Silahlarınızı bırakın, canınızı fazla yakmayacağım," diye söz veriyorum.

"Yaklaşırsan ölür." Biri silahını Tetrim'e doğrultur, Tetrim'in ağzı açık kalır.

"Ben sizin tarafınızdayım! Size yardım ettim!" diye kükrüyor avcılara.

"Öldürün onu. Ona bir iyilik yapmış olacaksınız çünkü onu öldürdüğümde, kendi kanında ve acısında boğulana kadar onu lime lime edeceğim." Lucien ve Jai'yi dürttüğümde mırıldanıyorum. Odaya giriyorlar, Vale ortada. Avcılar silahlarını ileri geri sallıyor, kime nişan alacaklarından emin değiller ve ben hırlıyorum.

"Bana nişan alın," diyorum onlara. "Arkadaşlarıma mı nişan alıyorsunuz?" "Onlar avcıydı!" diye bağılıyor iri yarı, yaralı bir adam.

"Ve şimdi onlar benim," diye mırıldanıyorum. "Ama merak etme, seni dönüştürmeyeceğim. Kalbini söküp kanında yıkanacağım."

Yutkunuyor, silahını bana doğru çeviriyor ve arkadaşlarım hep bir ağızdan hırlıyor, tüyleri diken diken oluyor.

"Bundan hoşlanmadılar." Odaya doğru bir adım daha atarken kıkırdıyorum. "Sanırım-"

Bana isabet eden kurşunun şiddetiyle sarsılıyorum ama hemen doğruluyorum, gözlerim yan tarafımdaki deliğe gidiyor. Pençemi yaraya batırıyorum, tıslayarak mermiyi çıkarıyorum ve yere bırakıyorum. Delik hızla iyileşiyor ve küfür ederek iki el daha ateş ediyor. Biri koluma, diğeri omzuma isabet etti. Gülerken mermileri çıkarıp yere bırakıyorum ve iyileşmiş yaraları göstermek için kanı siliyorum.

"Avcı, ben ay ışığının yarattığıyım. Ben bir canavarım, korktuğun canavar. Kurşunların beni öldüremez, ama sırf bu yüzden canını yakacağım." Kötü kötü gülümsüyorum. "Çocuklar, acıtın."

Lucien, Vale ve Jai avcılarının üzerine atlarken daha fazla kurt yanıma sokuluyor.

Arkadaşlarım bana zarar vermeye cüret ettikleri için hâlâ hayattayken onları parçalara ayırırken çığlıkları havayı dolduruyor.

Doğruca kafese yöneldim. Tanıdık gözlerine bakarak, "Sürümüze, halkımıza ihanet ettin," diye mırıldanıyorum. Farklılıklarınız ne olursa olsun, ailenize ihanet edemezsiniz. "Aptal olduğumu biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum. Senin yüzünden halkımız öldü. Alfa'mız öldü."

Bunun üzerine sarsıldı, şok oldu.

"Babam öldü," diye bağıyorum yüzüne. "Neden?"

"Senin için," diye fısıldıyor. "Her zaman sen ve ben olmalıydık. O avcılardan kurtulabilirsem ve sana kim olduğumu gösterebilirsem beni kabul edeceğini düşünmüştüm. Bu kadar abartacaklarını tahmin etmemiştim."

"Seni lanet olası aptal. Kendi nefretin seni kör etmiş." Parmaklıkları kavradım. "Onlara canını yakacağımı söyledim ve bunda ciddiye dim. Seni burada bırakacağım, cesetlerle çevrili olacaksın ve ya açlıktan öleceksin ya da delireceksin. Belki daha fazla avcı seni bulacak ama sen yalnız kalacaksın, kurdun yok olana kadar sebep olduğun tüm ölümleri hatırlayacaksın."

Arkamı dönüp koridorda yürüyorum. Avcılar öldü.

Tamamdır.

Biz

kazandık.

"Quinn, beni burada bırakamazsın!" diye bağıyor. "Bunu senin için yaptım!" Kurtlar benim için ayrılırken alay ediyorum.

"Quinn, lütfen! Lütfen, biz paketiz!"

Kurdum kellesini istiyor ama bunun onun için bir işkence olduğunu bildiğimden direniyorum. Yalnız bırakılıp delirmek, sürüden koparılmak mı? Ölüm için yalvarana kadar kurdu onu içten dışa yiyecektir.

Binanın boş olup olmadığını tekrar kontrol etmek için üst kata çıkıyorum ama kurtlarımın beni takip etmesine engel olacak bir ses yok.

Avcılar öldü.

Bu bir söz, bir katliam, peşimizden gelebilecek kurtları uyarmak için. Yeterli değil ama işimizi görür. Her bir avcıyı avlayamam. Yönetmem gereken bir sürüm var.

Kurtlarırna dönüp gülümsüyorum. "Her şey bitti!"
Jang'ın bana gururla baktığını bilerek sırtıttığımda bir kutlama çığılığı yükseliyor.

ALTMİŞ BEŞLİ ŞAFT

Tavcılarla dolu kamyonların bize doğru geldiğini görmek için açık ön kapılardan bakarken lastiklerin gıcırtısı kutlamamızı kısa kesiyor. Arkamızdan ölmek üzere olan bir adamdan öksürüklü bir kahkaha geliyor.

"Biz sadece zaman kazanıyorduk," diye homurdanıyor avcı. "Şimdi hepiniz boku yediniz."

Lucien hırlayarak ayağını adamın yüzüne vurur, kafatasını kırar ve kurşunlar havayı yarmadan hemen önce onu susturur. Jai Quinn'i yakalayıp betonun bizi koruduğu merdivenlere fırlatıyor.

Lucien'le birlikte hızla açık kapıdan içeri yuvarlanıyorum. Diğerleri geriye doğru koşuyor ama vuruluyorlar, kurt bedenleri makineli tüfeğin onları parçalayan gücüyle sarsılıyor. Onların acı dolu ulumaları kurdumun acı içinde ağlamasına neden oluyor.

Kurşunlar durana kadar saklanıyoruz, ben Quinn'in insan formunda çömeldiği yere bakarken kamyon kapılarının gürültüyle açılma sesi geliyor. İyi olduğunu belirtmek için başını sallıyor ve ben de etrafıma bakarken biraz daha rahat nefes alıyorum.

Dışarıda koca bir ordu var ve en önde asla görmek istemeyeceğiniz bir adam var.

Çavuş Black.

Ağzı bir cadı bıçağıyla uğursuz bir gülümsemeye dönüşmüş ve yaşayan tüm avcılardan daha fazla yara izinin yanı sıra daha fazla öldürme sayısına sahip. Onunla sadece bir kez karşılaştım. Tüm kuzeydoğu avcılar loncasını yönetiyor ve baştan aşağı bir katil. Lanet bir psikopat.

Onu çağırdılar ve şimdi hepimiz boku yedik.

"Orada olduğunuzu biliyoruz. Bizi yakalayacak kadar kurt olmadığını da biliyoruz. İki seçeneğiniz var; kuyruğunuzu kıstırıp arka kapıdan girin, belki yeterince hızlı olanlar kaçır ya da savaşıp ölürsünüz," diye sesleniyor araçlarının farları otoparkı aydınlatırken. "Şimdiye kadar iyi iş çıkardınız. Hain olsanız bile avcılarımı nasıl eğittiğim konusunda gurur duyuyorum ama bu iş bu gece burada bitiyor."

"Vale?" Quinn bana bakıyor ve arka kapıya göz atıyor. "Bizi sonsuza dek avlayacaklar, değil mi?"

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Kaçmamıza izin vermeyecekler. Bırakamazlar.

Bir an için ifadesi çöküyor, omuzlarını geriye atıp nefesini vermeden önce tüm umutları tükeniyor. "O zaman olsun. Bu gece ölmek için çok iyi bir gece." Hâlâ ayakta kalan kurtlara bakıyor. "Onu öldürmek isteyen varsa hemen arka kapıdan çıksın. Doğrudan sürüye gitmeyin çünkü sizi takip edeceklerdir. İsterseniz kalıp bizimle birlikte savaşabilirsiniz. Zaten çok şey verdiğiniz için bunu talep etmeyeceğim ve daha fazlasını isteyemem ama birlikte öleceğim daha iyi bir grup insan da düşünmüyorum. Size hizmet etmek, size liderlik etmek ve yanınızda savaşmak benim için bir onurdu ve bir sonraki hayatta tekrar buluşacağımızı biliyorum."

Kalbim kırılıyor, ruhum çılgılık atıyor. Quinn'i kaybedemem. O yaşamayı hak ediyor. Bir geleceği hak ediyor. Sürüsüne liderlik etmeyi ve mutluluğu bulmayı hak ediyor. Biz onlara bu savaşı getirmeden önce istediği, hepsinin istediği şeyleri hak ediyor ama başka seçeneğimiz yok.

Kapana kısıldık ve öleceğiz. En azından birlikte öleceğiz, böylece onsuz bir saniye bile yaşamak zorunda kalmayacağım.

Bana bakıyor, dudaklarını yalıyor. "Sonsuza kadar birlikte olamadığımız için üzgünüm, ama sen beni çoğu insanın bir ömür boyu sevebileceğinden çok daha fazla sevdin." Jai'ye bakıyor. "Hepinizi ve sizi bulduğum için onur duyuyorum." Lucien'e bakar. "Kısa bir süre için bile olsa, sizin tarafınızdan sevmekten ve sizi sevmekten onur duyduğumu bilin. Bu nasıl biterse bitsin, bunu elimden alamazlar. Kalplerinizi nefretle değil sevgiyle doldurun ve bırakın bu dünyaya nasıl geldiysek öyle gidelim - alev ve acı."

Ayağa kalkıyor. "Dışarı çıkıyoruz!" diye .

"Hakkında çok şey duyduğum kurt bu mu?" Black kıkırdarak sesleniyor. "Söylemeliyim ki, depodaki tüm adamlarımı alt ettiğin kamera görüntülerini izledim. İyisin ama hepimiz için yeterince iyi değilsin. Yine de cesaretini takdir ediyorum. Cesaretini onurlandırmak için ölümünü çabuklaştıracam, söz veriyorum."

Adamlar bize ölümümüze kadar eşlik etmek için girişe doğru ilerliyor, ama bir şey olmadan önce bir şey olduğunu görüyorum ve neredeyse güleceğim.

Aptalların tuzak telinden haberi yok ve Jai'nin onu etkisiz hale getirmediğine şükrederek savunmalarının ilk hattının düşmesini izliyorum.

"Bu birazını halletti." Quinn değişiyor ve kaosun içine dalıyor.

Onun peşinden gidiyoruz, her zaman bildiğim gibi onu ölüme kadar takip ediyoruz, ama onun da dediği gibi, onu sevdikten sonra ölmekten korkmuyorum. Bu bizim için sadece yeni bir başlangıç.

"Mermilerinizi boşa harcamayın. Onları bıçaklarınızla öldürün ve canlarını acıtın. Bizi bir tuzağa sürüklüyorlardı," diye emrediyor Black geri adım atarken.

Hırlayarak üzerlerine dalıyorum ama bunlar Kara'nın seçkin avcıları. Çoğu insandan daha hızlı ve daha iyi hareket ediyorlar. Bu onları yakalamayı neredeyse imkânsız kılıyor ve bıçakları yanlarıma batıyor.

Kurtların acı içinde çığlık attığını duyuyorum ve kaybettiğimizi biliyorum.

Ay kanımızla kızıla dönüyor ve bunun onu son görüşüm olacağını bilerek eşime bakıyorum.

ALTMİŞ ALTI ŞAFT

I Bir bıçak arka bacağıma battığında acı içinde kükrüyorum, kullandıkları zehir vücuduma yayılırken işe yaramaz hale getiriyorum, ama Quinn'in yanında savaşmaya devam ediyorum, onları geri tutmaya çalışıyorum. Bütün kurtlar bizi takip etti, ve birçoğu çoktan öldü.

Kamyonların parlak ışıkları sadece üzerimizde uğursuzca parlayan parlak kırmızı ay tarafından gölgede bırakılıyor - yaklaşan ölümün bir işareti.

Ölümlerimiz.

Ciğerlerimden son nefesimi çalana kadar savaşacağım ve göreceğim son şey eşim olacak. Kaderim beni hep ona götürüyordu.

Ölmekten korkmam gerekirdi ama korkmuyorum - o yanımdayken korkmuyorum çünkü bu hayatta ve sonraki hayatta birlikte olacağımızı biliyorum. Aşkımız ölüm tarafından çalınamaz. Sonsuzdur. Bedenlerimiz yaşamasa bile o yaşayacak.

Ona kadar aşka bile inanmıyordum.

Düşmandık ama sonunda aşık olduk.

Kalbimi sızlatan bir çığlık duyuyorum ve Quinn göğsünde bir bıçakla sendeleyerek geri çekiliyor. Ona saldıran avcının üzerine atlıyorum, Quinn'in önünü keserken onu yere seriyorum ve ona yönelik darbeleri alıyorum.

Jai çığlık atıyor ve ben bir bakışta onu boynunda bir iğneyle insan formunda görüyorum. Dehşet içinde, bir avcının her iki kolunu da tutup kırmasını izliyorum. Her iki bacağına da vurduklarında kükreyerek geriye düşüyor ve buradan bile bacaklarının kırıldığını duyuyorum.

Gözlerim Quinn'e bakan kardeşimi buluyor, bıçak ona doğru yönelirken bile.

Görmek istediği son şey o.

Bir bıçak daha bana batarken çılgık atıyorum, gözlerim Quinn'e gidip onu insan formunda da görüyor. Ben acı dolu bir dehşetle izlerken, o bıçağı göğsünden çekip fırlatıyor, elleri betona düşüyor ve orada yayılıyor.

O ölüyor.

Hepimiz

ölüyoruz.

Tanrıca, acı çekmesine izin verme. Gerekirse benim için sonsuza dek sürsün, ama Quinn'in acı çekmesine izin verme.

JAI

Avcılar uzaklaşırken yan tarafıma yuvarlanıyorum. Yakında öleceğimi bildikleri için diğer kurtlara saldırıyorlar ve beni lekeli betonun üzerinde kırık bir halde bırakıyorlar. Kurtboğan sistemimden geçiyor, yani geri dönemiyorum ya da iyileşemiyorum.

Ben insanım. Başladığım gibi öleceğim.

Gözlerim Quinn'i buluyor ve içimi korku ve kalp kırıklığı kaplıyor. Benim güzel, güçlü Quinn'im.

Her şeyin ortasında sırt üstü yatıyor, neredeyse hiç hareket etmiyor.

Öksürürken dudaklarında kan kabarcıkları oluşuyor, başını çevirip bakışlarımla buluşmadan önce gözlerini hızla gökyüzüne kırptıştırıyor. Hüzünlü bir gülümseme kanlı dudaklarını kıvrıyor ve arkasından yaklaşan, kılıcını kaldırmış, hayatını sonlandırmaya hazır avcıya bakıyor.

Ölüyorum, yine de onu görebilmek için başımı çeviriyorum.

İnleyerek yan dönüyorum ve ona doğru sürünürken çektiğim acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Vücuduma akıttığı saf işkenceye rağmen içimde kalan her şeyi kullanarak kendimi sürüklüyorum. Vücudum titriyor, bırakmak istiyor ama ben devam etmeye zorluyorum, gözlerim onda. Bıçak inip vücudumu delirken kendimi onun üzerine atıyorum.

Gözleri altımda genişliyor, adım dudaklarında törpüleniyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, bunun söyleyeceğim son şey olacağını bilerek. Onu, onun için ölecek, onun için yapılmış bıçağı alacak kadar seviyorum.

Soğukluk vücuduma yayılıyor ve son nefesime kadar gözlerimi açık ve ona kilitli tutmak için gözlerimi kırıştırıyorum. Altımda ağlarken başka bir şey görmek istemiyorum. Elleri yanaklarımı kavırıyor ama ben hissedemiyorum.

"Seni seviyorum."

Sanırım bunu söylüyorum ama bilmiyorum.

Ben bu hayattan uzaklaşırken, onun acı dolu kükremesi beni takip ediyor. Üzgünüm, Quinn.

ALTMİŞ YEDİ ŞAFT

I Jai'nin gözlerinin içine bakıyorum ve kalbim kırılıyor.

Ölüyor, hatta belki de öldü ve kurdum çığlıklar atarken uyuşturan kederin ötesinde hiçbir şey hissedemiyorum. Ruhum kararıyor ve içten dışa doğru parçalanıyormuşum gibi hissedene kadar kendimden parçalar kaybediyorum.

Onun ötesinde, Lucien ve Vale'nin haykırıışlarını duyuyorum ve onların da ölmekte olduğunu biliyorum.

Onları bu dünyanın kötülüğüne, evimi ve ailemi defalarca çalan avcılara kaptırıyorum. Her şeyimi tekrar elimden alamayacaklar.

Bedenim ölüyor olsa da ruhum, sadece hayatta oldukları için avlanan atalarımın, önce çocuklarını sonra da hayatlarını kaybeden anne babamdan ve her şeyini feda eden babamdan doğan bir öfkeyle doluyor.

Nefret beni öfkeyle dolduruyor.

O kadar çok birikiyor ki, artık kontrol edemiyorum.

Yüzyıllar boyunca zulüm gören tüm canavarlardan ve avlanan canavarlardan oluşan bir öfkedir.

Ruhları bir anlığına benimkiyle birleşiyor, ölmekte olan bedenim artık onu tutamayana kadar beni dolduruyor.

İçimden patlıyor, yüzyılların acısı ve ıstırabıyla dolu bir çığlık. Gecenin içinde yankılanıyor ve benim gibi yaratıklara dokunarak dünyanın en derin, en karanlık girintilerine ulaştığını hissediyorum.

Acılarımı

hissediyorum.

Anlıyorum.

Çılgılığım yankılanıyor ve yere yığıldığımda içimi yeni bir enerji dolduruyor, yakında gideceğini bildiğim bir enerji, bu yüzden oturup Jai'yi yakalıyorum ve onu yere yatırıyorum. Hareket etmeyen dudaklarına bir öpücük konduruyorum, ona odaklanırsam yanında öleceğimi biliyorum.

Ayağa kalkıp Black'in gözleriyle karşılaşıyorum. "Geri çekil," diye kükrüyor avcılar yanına koşarken. Ne gördüğünü ya da hissettiğini bilmiyorum ama bu gece ilk kez korkmuş görünüyor.

Aslında dehşete düşmüş.

"Nesin sen?" diye soruyor.

"Ben mi? Ben sadece bir canavarım, tıpkı onlar gibi." Daha derin bir güç tarafından yönlendirilen ormana başımı sallıyorum ve birlikte dönüp karanlık derinliklerden, acım ve öfkem tarafından çağrılan canavarların dökülüşünü izliyoruz. Kendi savaş çılgınlıklarıyla açıklığa doğru ilerliyorlar.

Yabani kurtlar.

Pixies.

Vampirler.

Cadılar.

Kadim, vahşi yaratıklar.

Daha önce hiç hissetmediğim ve görmediğim kocaman, hantal bir karanlık gölgesi.

Toplanırlar ve kendi savaş çılgınlıklarıyla avcılarının üzerine atlarlar, intikam almaya, savunmaya ve kurtarmaya gelirler.

Avcıların hiç şansı yok. Bakışlarım uyumsuz yaratıkların üzerinde geziniyor, gözlerim karanlık ve gölgelerden yapılmış gibi görünen bir tanesine takılıyor. Parlak kırmızı gözleriyle karşılaştığımda, ölmüşlerdi.

Çağrıma cevap verdiği için içindeki ölüm büyüsünü görmezden gelerek Siyah'a odaklanıyorum.

Bir an için Vale ve Lucien'i aramaya başlıyorum ama kalbim biliyor ki eğer onlar kaybolursa ben de yıkılacağım. Bunun yerine, artık dehşete düşmüş olan avcıya doğru ilerliyorum. Bana döndü.

"Bunu sen yaptın," diye tıslıyor. "Seninle birlikte ölecek."

İlk kurşundan kaçıyorum, sonra bir , önünde durana kadar ve sonra yumruğumu yüzüne indiriyorum. Bir çılgılla geriye düşüyor, silahı yerde takırdarken periler kıkırdıyor, saçlarını ve yüzünü çekiştiriyor, çılgık atarken üzerinde çizikler bırakıyor.

"Yeter, bu benim" diye emrediyorum.

Küçük bir dişi peri bana dönüyor, çok renkli saçları ıslıl ıslıl parlıyor. "Nasıl istersen, ay çocuğu. Herkese yetecek kadar et var." Çan sesine benzer bir sesle havaya uçuyor, sürüsü de yemek ve diğer avcılara saldırmak için onu takip ediyor.

Black dizlerinin üzerine çökerken kan kaybediyor, nefes nefese kalmış bir şekilde Ben

Önünde duruyorum, başını daha geriye yatırırken çenesini çimdikliyorum.

"Haklısın. Bizler canavar ve canavarlarız, ne olmuş yani?" Alay ediyorum.

"Bu canavarlar mı? Bu dünyayı biz yöneteceğiz ve kimse seni hatırlamayacak." Daha fazla tantana yapmadan boynunu kesiyorum ve geri çekilip kendi kanında boğulmasını izliyorum.

Daha yavaş, daha acılı bir ölümü hak ediyordu ama beni ayakta tutan güç kaçtıkça yorgunluk da etkisini göstermeye başladı. Tek kelime etmeden ormana geri dönmeden önce canavarların diğer avcılarının işini bitirmesini izliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum arkalarından, toprağın bunu onlara taşıması için yalvarıyorum.

Döndüğümde Vale ve Lucien'i Jai'nin yanında buluyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, iplerim kesiliyor. Kanlar içinde ve yaralı bir halde, onun bana sürünerek geldiği gibi ben de ona sürünerek geliyorum ve oraya vardığımda onu kollarımın arasına alıp dudaklarımı soğuk alnına bastırıyorum.

"Uyan," diye sesleniyorum, sözcüklere kalan gücümü katarak.

Onu kollarımda sallarken gözyaşlarım beni kör ediyor.

"Quinn, o öldü," diye fısıldıyor Vale, sesi boğuk.

"Bebeğim." Lucien bana doğru uzandı ama ben Jai'yi kollarımda tutarak geri çekildim. O ölmüştü. Ölmüştü.

Jai öldü.

O gitti. Hissediyorum. Bedeninin boş kabuğunu hissediyorum. Onu iyileştirmek için büyülerimi ona uyguluyorum ama artık çok geç. Onlar haklı.

O öldü.

Ruhu gitmiş.

Arkadaşım öldü.

Başım geriye düşüyor ve kederle kükrüyorum.

Bu noktaya beni hayatta tutan tüm enerji beni terk ediyor.

Ruhum ve kalbim eşim, babam, annem ve kız kardeşimle birlikte gitti.

Hayatım boyunca yaşadığım onca kayıptan sonra, sonunda

kırıldım. Kazandık ama ne pahasına?

ŞAFTÖR ALTI-YIL

R Geçenlerde babamı gömmek için sürüme geri taşıdım. Şimdi eşimi taşıyorum. Kollarımda ağır ama Lucien ya da Vale'in onu tutmasına izin vermeyeceğim. onu. Onun yerine, diğer ölülerimizi taşımaya yardım ettiler. On beş kurt kaybettik.

Jai dahil on beş kişi.

Bazıları o kadar kötü yaralanmıştı ki, onları geri taşımak için avcılarının kamyonlarını çalmak zorunda kaldık. Biz de dahil olmak üzere sadece dört kişi ayakta kalabildi.

Yol boyunca Jai'yi kucağımda tutuyorum ve arabayla gidebileceğimiz en uzak yere gittiğimizde, boş bir kabuktan başka bir şey olmamama rağmen onunla birlikte yürüyorum.

Yürümeye devam

ediyorum.

Tek ayak.

Sola.

Başka bir ayak.

Doğru.

Tekrar.

Sola.

Doğru.

Sola.

Doğru.

Sürü karasına ulaşana kadar ritim beni bir arada tutuyor, devam ediyorum. Yine de durmuyorum. Kurtların bize doğru koştuklarını, ölü ya da diri aile üyelerine ulaşmaya çalıştıklarını ve çığlıkların havayı doldurduğunu görüyorum. Sesler o kadar çok korku ve kederle dolu ki, hepsini bastırmadan önce tekrar çatlamaya başlıyorum.

Sola.

Doğru.

"Quinn?"

Marie.

Bir el bana doğru uzanıyor, ama ben ondan kaçıyorum. "Eve gitmesi gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Tamam bebeğim, sorun . Hadi onu eve götürelim," diye fısıldıyor yanımdaki tanıdık kadın sesi ve bu seste ağlama isteği uyandıran bir şey var.

"Quinn, onu almamı ister misin?" Bir başka tanıdık ses, Beyaz.

"Ya da ben yapabilirim," diye öneriyor Con.

"Yapma, onun gitmesine izin vermeyecek. Onu ayakta tutan tek şey o gibi görünüyor," diye mırıldanıyor Vale.

"Yaralı," diye fısıldıyor Marie.

"Onu eve götürelim, tamam mı aşkım?" Lucien yanımda mırıldanıyor.

Sarsılarak başımı sallıyorum.

Sola.

Doğru.

İnsanları yanımda, arkamda hissediyorum, hepsi parçalanmamı bekliyor, beni yakalamaya hazırlar. Sessizce yürüyorlar, ben ağaçların arasından göldeki kulübemize doğru ilerlerken benimle birlikte yas tutuyorlar. Oraya vardığımda, onu hâlâ titreyen kollarımda tutarak kıyıya .

"Bana beni sevdiğini söylediğin zaman da böyle bir aydı. Bunu hatırlıyor musun?" Yere bakarak ona mırıldanıyorum. Saçlarını gözlerinden çekiyorum, uyumsuz gözbebeklerinin açılmasını bekliyorum.

Yapmazlar.

Mezar gibi sessiz.

"Beni bir kez daha bir bütün haline getirdiğinde de böyle bir aydı." Başımı sallıyorum, gözlerimi suya kaldırıyorum. "Beni kırdığın zamanın böyle bir ay olması çok uygun."

"Quinn." Bir el omzumu kavradı. "Lütfen, yaralarını kontrol etmemiz gerekiyor ve Jai-kardeşimizi dinlenmeye yatırmamız gerekiyor."

"Hayır." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Yalnız kalacak. Yalnız olmaktan nefret eder. Bu ona çocukluğunu hatırlatıyor."

"Tamam bebeğim," diyor Lucien. Her tarafım kanıyor ama fark etmemiş gibi görünüyor. "Onu yalnız bırakmayacağız, tamam mı?"

bir anlaşma var. "Yapmayacağız, Quinn. Tüm süre boyunca onunla kalacağız ama yaralarını kontrol ettirmeni istiyor, tamam mı?"

Beyaz.

Başımı sallıyorum, ama bunu yapacak gücü nasıl bulduğumu bilmiyorum.

Con yavaşça Jai'yi kollarımdan çekip alıyor ve kollarım boşaldığında nefes nefese kalıp ona uzanıyorum. "Hayır, hayır, lütfen, lütfen onu alma."

"Bebeğim." Vale kollarıyla beni sararak Con'a saldırmamı ya da kendime zarar vermemi engelliyor. "O çoktan gitti. Çoktan gitti."

"Hayır." Yere batıyorum. "Hayır."

Con, Dom ve White'ın Jai'yi dikkatlice götürmelerini izlerken göğsüme ıslak bir şey çarpıyor, gözyaşları, fark ediyorum.

Burada o kadar çok kurt var ki - onları nasıl duymadım bilmiyorum - ve hepsi saygıyla dizlerinin üzerine çöküyor, o geçerken başlarını eğiyorlar ve bu kavadaki son damla oluyor.

Beni mahvediyor.

Çığlık atarken ellerim toprağa batıyor, hıçkırıklar nefes alamayana kadar göğsümü sarsıyor.

Kollar beni tutarken ıslaklık tenime ve saçlarıma geliyor - iki set, kardeşler.

Dördüncümüzü kaçırmıyoruz. Olması gereken yerde bir boşluk var ve bu beni daha fazla sarmal yapıyor.

Çığlık atıp ağlıyorum.

"Bebeğim, lütfen, kendine zarar vereceksin," diyor boğuk bir ses, ama duramıyorum.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlayıp çığlık atarken görüşüm noktalarla doluyor, kenarları kararıyor.

Marie önümde diz çöküyor, elleriyle yanaklarımı kavıyor. "Biliyorum kızım. Biliyorum. O kadar karanlık, boş ve acı verici ki teslim olmanın daha kolay olacağını düşünüyorsun ama sakın buna cüret etme. O bunu istemez. Bundan nefret eder. Güçlü olmak zorundasın. Bunu hem ona hem de diğer arkadaşlarına borçlusun. Onların sana ihtiyacı var. Bizim sana ihtiyacımız var."

"Acıyor." Sızlanıyorum.

Dudakları titrerken gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Islak kirpiklerimi kırıştırarak onu görmeye çalışıyorum ama her şey yanlış. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Bırak acısın. Bırak acısın."

"Anne," diye . "Durdur şunu."

Bir an için ağzını kapatıyor. "Keşke yapabilseydim, bebeğim. Keşke yapabilseydim. Senin onunla hiç zaman geçirmemen ve benim bir ömür geçirmem hiç adil değil. Keşke yapabilseydim, bebeğim. Onu sana geri getirmek için her şeyi yapardım. Yapardım."

Kimsenin yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey yok.

Jai gitti, ruhum ve kalbim de onunla birlikte gitti. Ben sadece boş bir kabım.

Beni kollarıyla sarıyor. Sıcak olmalılar, ama kucaklama soğuk ve çatlak göğsüm gibi boş hissettiriyor.

Kollarımı açarak karanlığın içine düşüyorum, durmasını istiyorum. Karanlıkta, onu tekrar göreceğimi biliyorum.

ALTMİŞ DOKUZUNCU ŞAFT

I Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Yıllar gibi geliyor ama uyandığımda kendimi dinlenmiş hissetmiyorum. Boş, üşümüş ve yorgun hissediyorum.

Adamlarım yanımda, onlar da uyuyor ama huzursuzlar ve gözlerim yataktaki boş noktaya kaydığında, acı içimi parçalıyor. Acıyı durdurmaya çalışarak ayağa kalkıyorum. Gözlerim vücuduma kayıyor. İyileştim ama göğsümde bıçağın açtığı sivri bir yara izi var.

Güzel.

Yara izi kalmalı.

Ölümü iz bırakmalı.

Yataktan kalkıyorum, onların da acı çektiğini ve benim için endişelendiklerini biliyorum ama zamana ihtiyacım var. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Hızlıca giyiniyorum ve fikrimi değiştirmeden önce çantama doğru ilerliyorum. Şu anda sorularla ya da acımayla, hatta sevdiklerini kaybedenlerin suçlamalarıyla uğraşamam.

Evim çiçeklerle ve yiyeceklerle dolu, bu yüzden belki de beni suçlamıyorlar. Belki de bu benim suçumdur.

Ağaçların arasından gizlice geçip, dostumun cesedinin olduğunu bildiğim eve gidiyorum.

Kapıda Dom ve Con nöbet tutuyor. Beni gördüklerinde yüz ifadeleri yumuşuyor ve kapıyı açıyorlar. White, Jai'nin yanında duruyor. Söz verdikleri gibi onu yalnız bırakmıyorlar. Yutkunuyorum, bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama kelimeler şu anda kolay gelmiyor.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

"Elbette." Beyaz başını sallar. "Size bir dakika vereceğiz."

Gözlerim Jai'ye gidiyor ve geri çekiliyorum. "Hayır, hayır, bu-hayır." Arkamı dönüyorum, boş cesedine bakamıyorum. Bu çok gerçek, çok soğuk ve

Onu Jai yapan delilik. Buna dayanamıyorum.

Nasıl ve neden bilmiyorum ama kendimi dün gece buraya getirdiğimiz kamyonun önünde buluyorum. Koltuklar kanla lekelenmiş ama umurumda değil, tırmanıp uzaklaşıyorum, boşluğa ihtiyacım var.

Sürümle arama kilometreler koysam da bu beni bütün hissettirmiyor. Sadece daha da yalnız hissediyorum.

Bir daha iyi hissedebilecek miyim merak ediyorum.

Buraya gelmeye karar verdiğimi hatırlamıyorum ama kendimi tekrar avcıların karargâhında buluyorum. Öğleden sonra ışığında cesetler ve kan göze çarpıyor. Acaba kokmaya başladığında insanlar bunu bulacak mı yoksa avcılar bununla ilgilenecek mi?

Savaş alanında dolaşıyorum, her korkunç saniyeyi hatırlıyorum. Kurumuş bir kan birikintisinin üzerinde duruyorum ve onun olduğunu biliyorum.

Arkamı dönerek içeri giriyorum, kırık kapılardan geçiyorum ve daha fazla cesedin üzerinden geçiyorum, sonra kendimi arka odada buluyorum. Tetrim kafesinde oturuyor ama ben arkamı dönüyorum. Onun için burada değilim ve şu anda onun kinine ihtiyacım yok. Kapalı kapı gözüme çarpıyor ve yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için kapıyı tekmeleyerek içeri giriyorum.

Belki Tetrim bir şeylerin ters gittiğini seziyor, belki de vazgeçti, ama konuşmadan beni izliyor. Kapı kırılıyor ve bilgisayar bankaları ve monitörler buluyorum. Başımı eğerek içeri giriyorum. Teknolojiyle aram hiç iyi olmadı, belki de içimdeki vahşi doğadan kaynaklanıyor, ama yeterince biliyorum.

İhtiyacım olanı, aradığımı bile bilmediğim şeyi bulmadan önce dizüstü bilgisayarı tarıyorum ve kayıt tuşuna basıyorum.

"Dün gece ben ve sürüm bu bölgedeki tüm avcıları öldürdük. Bunu sebepsiz yere yapmadık. Avcılar evime geldi. Ailemi diri diri yaktılar. Gözlerimin önünde babamın kafasını kestiler. O kadar çok kişiyi öldürdüler ki, kanları bugün bile temizlenemiyor. Çocukların da peşine düştüler, hiç yanlış bir şey yapmamış masumların. Bu dizüstü bilgisayarda e-posta adresi bulunan her avcıya gönderdiğim bu e-postayla birlikte, onların suçlarını gösteren bulduğum videoları da ekleyeceğim - sadece kurtlara değil, bize dediğiniz gibi her canavara karşı. Sizler avcısınız. İnsan hayatını ve masumları korumaya yemin ettiniz ama bunu sadece tecavüz ve işkence gibi hastalıklı eğilimlerinizi örtbas etmek için kullanıyorsunuz. Siz asker değilsiniz, seri katilsiniz ve bu sizin uyarınız. Ayaklanacağız. Artık bunu kabul etmeyeceğiz. Her canavar bilinçlendirilecek. İki seçeneğiniz var: Suçlarınız için ölmek ya da evi temizlemek. Bu çılgınlığı durdurun. Masumlara zarar verenleri öldürün.

Masum olanlara. Avcı olan dostlarımdan biliyorum ki bu işe kötü olmak için değil, yardım etmek için başladınız, o yüzden bunu yapın. Yardım edin. Eğer yapmazsanız, eğer bu durmazsa, sözlerimi bir kenara not edin, her birinizi avlayıp kalplerinizi ." Sona basıp gönder tuşuna basmadan önce videoları ekliyorum, sonra arkamı dönüp bir kez daha ayrılıyorum ve Tetrim'i adımı haykırırken bırakıyorum.

Ay yüksekte.

Bütün gün diğer arkadaşlarımdan kaçtım, göz göze gelirse kırılacağımı biliyordum. Jai, birkaç gece önce babamın oturduğu taşın üzerinde oturuyordu.

Ona bakamıyorum. Onun yerine toplananlara bakıyorum, benden liderlik yapmamı beklediklerini biliyorum ama konuşacak enerjim bile yokken nasıl yapabilirim?

Jai sözlerimi hak ediyor. Çok daha fazlasını hak ediyor.

"Jai bir . Ailesi olmadığını sanıyordu ama yanıliyordu. Bize sahipti. Biz onun ailesiyiz." Daha fazla gözyaşı dökülürken dudaklarımı yalıyorum. "Her zaman güçlü olmak, kendimi sana kanıtlamak için her şeyi tek başıma yapmam gerektiğini düşündüm ama o bunu umursamadı. Hayatıma girdi ve kalbimi ve ruhumu çaldı. Bana kendisininkini verirken, onları kendisinin yaptı. Sevilmesi gerektiğine inanmıyordu ama ben onu varlığımın her zerresiyle sevdim ve şimdi o gitti, hayatıma kattığı sevgi de. Herkesi kaybettim." Dönüp dizlerimin çöküyorum. "Herkesi kaybettim."

Aya bakıyorum. "Lütfen, lütfen, bu şekilde yaşayamam. Savaşınızı kazandım. Seni takip ettim ve yorulmadan sana hizmet ettim. Bunu bana neden yapıyorsun?"

Ağlarken başımı öne eğiyorum ve bir kez olsun ayla teselli bulmuyorum. Ondan kaçıyorum.

Reddediyorum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

D Ölüm garip bir şey. Ben bir şey bekliyordum, şey, gerçekten bilmiyorum-bir şey. Sadece içinde yüzdüğüm bir karanlık var. Bedenimi hissedemiyorum ya da gerçekten düşünemiyorum. Sadece süzülüyorum.

Acı yok.

Pişmanlık ya da keder yok. Aşk yok.

Sadece karanlık var.

Bunun beni neden tedirgin ettiğini bilmiyorum, ama analiz edemedim bu tedirginlik de kayboluyor, karanlık tarafından temizleniyor. Sadece hiçliğin içinde var oluyorum.

Birdenbire gerçek bir bedene sahip oldum ve karanlığa doğru düşüyorum. Tüm o hissizlik yok oluyor ve çığlık atıp inişimi durdurmaya çalışırken tek bildiğim korku, dehşet ve acı oluyor. Büyük bir yaprak yığınının üzerine ağır bir şekilde indiğimde karanlık parçalanıyor, yerini parlak ay ışığı alıyor. İnleyerek, neler olduğunu görmek için yana yuvarlanıyorum ve yapraklar benimle birlikte hareket ederek şaşkın bir çığlıkla aşağı kaymama neden oluyor.

Çimenli zemin bana doğru koşuyor ve ayaklarım ona çarptığında bacaklarımın kırılmasını bekliyorum, ama sadece duruyorum ve ayakta duruyorum ve arkama baktığımda yapraklar gitmiş.

Ne oluyor lan?

Şaşkınlıkla etrafıma bakarken, Quinn'in paketi dışında hayatımda gördüğüm en güzel manzaralardan bazılarını görüyorum.

Quinn.

Acı kalbimi parçalıyor ve etrafımda dönüp onu ararken nefes nefese . Eğer buradaysa, bu öldüğü anlamına mı geliyor?

Değilse, yaşıyor mu?

"Nefes al, çocuğum." Kadınsı ses derinliklerine ulaşıyor, kalbimin ve ciğerlerimin etrafındaki daraltıcı mengeneyi gevşetiyor gibi görünüyor ve normal nefes alabiliyorum, panik azalıyor. "Burada sadece sen ve ben varız."

Quinn. . . Ölmemiş, yani yaşıyor. Bu iyi, gerçekten iyi.

Bu, ölümümün bir değeri olduğu ve bir kez olsun çuvallamadığım anlamına geliyor. Bu, ben orada olmasam bile aşkımın yaşamaya devam edeceği ve kardeşlerimin onu hepimize yetecek kadar sevecekleri anlamına geliyor.

"Öldüm mü?" Doğrulamak için soruyorum ama emin olmalıyım. Bu karanlık ve tuhaf dünyayı açıklayan tek şey bu, son nefesimi aldığımı, Quinn'in benim için ağlarken sulu gözlerine baktığımı hatırladığımdan bahsetmiyorum bile.

"Öylesin," diye cevap veriyor, sesi yankılanıyor. "Ve bu öbür dünya mı?" Sakince soruyorum.

Etrafıma bir kez daha bakarak güzel manzarayı içime çekiyorum. Yuvarlanan tepeler göz alabildiğine uzanıyor, üzerlerinde vahşi kurtlar yuvarlanıyor ve yanlarında geyikler oynuyor. Tavşanlar çalılardan arasında zıplarken, kelebekler parlayan böceklerle birlikte gökyüzünde dans ediyor. Ay parlak ve o kadar büyük ki uzaktaki karaya dokunuyor. İki yanımızda devasa, kadim ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor. Bazı yapraklar kehribar renginde, bazıları karla kaplı, bazıları parlak yeşil ve diğerlerinin üzerinde çiçekler var.

Sanki tüm mevsimler varmış gibi, ama her zaman geceleri ayın altında.

"Pek sayılmaz," diye tekrar sesleniyor ses. "Burası benim toprağım. Seni buraya bir tanrının isteğiyle getirdim. Ayrıca, ölüm tanrısının bana bir iyilik borcu vardı. Yaklaşan yıldönümleri için eşine bir bahçe sığınağı inşa ettim."

Kaşlarımı çatarak, sesin arkasındaki kişiyi bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum.

"Oh, affedin beni. Siz dünyalıların ne kadar üç boyutlu olduğunu unutmuşum." Kıkırdıyor ve ağaçlar eğilip ortalarından bir kadın yürürken gözlerim ormana kayıyor.

Ayakları çıplak, altın sarısı saçları çözölmüş ve üzerinde yarı saydam beyaz bir elbiseden başka bir şey yok. Sanki ay içinde hapsolmuş gibi parlıyor.

Cildi. Parlak beyaz gözleri var ve irisleri olmamasına rağmen bakışlarının bana kilitlendiğini söyleyebilirim. Boyu da neredeyse iki metre.

Yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Eminim soruların vardır, Jai."

"Neden bu kadar uzunsun?" Ağzımdan kaçıyor ve bir kahkaha atarak başını geriye atıyor.

Müzikal ama benim Quinn'iminki gibi boğuk değil.

"Sorunuz bu mu?" Bana bakarken sırtıyor. Elini sallıyor ve birdenbire benimle aynı boyuta geliyor ve tepelerin ortasında etrafımızda beliren bir avluda oturuyoruz.

Bir banka tünüyor ve ben de bu mistik kadın her kimse onu gücendirmek istemediğim için kendimi onun karşısındaki banka oturmaya zorluyorum.

"Aklıma gelen ilk şey buydu," diye itiraf ediyorum . Daha geniş

sırtıyor. "Kızımın senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Kızın mı?" Kaşlarımı çatıttım.

"Benim Quinn'im." Başını eğiyor.

"Quinn senin kızın mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bir bakıma tüm ay çocukları öyle, ama Quinn'e bazı güçlerimi bahşettim, onlara ihtiyacı olacağını biliyordum. Bu da onun hayatına özel bir ilgim olduğu anlamına geliyor ve sen de benim ilgimi çektin."

"Şanslıyım," diye mırıldandım.

Nefes almak çok zorlaşıyor ve o önümde büyürken, gözlerimi yakacak kadar parlarken kendimi dizlerimin üzerinde buluyorum. "Ses tonuna dikkat edeceksin, kurt. Ben senin yaratıcınım. Ben senin tanrınım ve sen sadece kayıp bir ruhsun." Tekrar küçüldü ve oturdu, hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor ve ben soluk soluğa kaldım, bu da öldüğüm için garip.

"Özür dilerim." Öksürüyorum. "Alınmak yok."

"Evet, yaptın ama sorun değil. Hayatın boyunca sınırlarını test ettin, bu yüzden benimkini zorlamazsan hayal kırıklığına uğrarım. Evet, Quinn'imın seni neden sevdiğini anlıyorum. Bir tanrıyla karşı karşıya kaldığında bile korkusuzsun, deliliğin sınırındasın."

"Çoğu bana deli der." Omuz silkiyorum. "Eğer hayatlarımızı izliyorsan, olan her şeyi görmüşsün demektir. Neden durdurmadın?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Olayları durdurmak ya da değiştirmek bizim görevimiz değil. Her şeyin bir nedeni vardır Jai, kötü şeylerin bile."

"Hayır, bazı şeyler olur ve arkasında hiçbir neden yoktur - ailemin ölümü, Quinn'in babasının . Kötü şeyler olur ve hiçbir sebebi yoktur."

Çabuk.

Üzüntüyle başını sallıyor. "Tanrıların bile sınırları vardır," diye itiraf ediyor. "Bazen istediğim zaman bile müdahale edemiyorum. Tıpkı senin gibi, benim de elim kolum bağlı."

"Peki beni neden buraya getirdin?" Adım attıkça sinirlenerek soruyorum. "Biraz çene çalmak için mi? Kızını seven adamı ölçmek için mi?"

O iç çeker bir kez Daha fazla. "I olacak izin ver senin Öfke beri anlaşılabilir-"

"Çok teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ama sakın onu bana doğrultma hatasına düşme kurt. Seni bu dünyaya ben getirdim ve aynı şekilde sonunu da getirebilirim," diye uyarıyor.

"Ben zaten ölüyüm!" Bağırıyorum, onunla yüzleşmek için dönüyorum ve sonra yığılıyorum. "Ben öldüm ve o yalnız. Kardeşlerim bana en çok ihtiyaç duydukları anda yalnızlar."

"Onlar için endişeleniyorsun, kendin için değil," diye mırıldanıyor beni izlerken.

"Neden benim için endişeleniyorsun? Asıl onlar endişelenmeliyim. Onlar hayatta ve yalnız ve muhtemelen kızgın ve korkmuş. Quinn çok şey kaybetti." Omuzlarım çöktü.

"O iyi mi?"

"Acı çekiyor ama yalnız değil," diyor tanrı. "Kısa yaşamında çok şey verdin Jai, seni buraya getirdi."

"Ben de bazı korkunç kararlar verdim. İyi bir insan değildim," diye itiraf ediyorum.

"Ama iyi bir insan olma gücüne sahipsin," diye yanıtlıyor. "Olmaya başladın bile. Quinn seni iyileştirdi; sadece kurdunu değil, kalbini de. Nefretini aldı ve sana anlayış gösterdi. Avcı ve kurt arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdı. Daha önce hiç yapılmamış olanı yaptı. Sınırlar ya da kısıtlamalar olmadan sevdi ve bu en iyi sevgi türüdür. Kaderler zor işlerdir, ama ben bile üçünüzün geldiğini göremedim. Her şeyi daha iyiye doğru değiştirdiniz. İstesem bile bunu bir milyon hayatta yapamazdım. Çocuklarımın sırf kutsanmış oldukları için katledilmelerini izlemekten yoruldum Jai. Çok yoruldum."

"Ne diyorsun sen?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Biz tanrılar seçenekler sunarız. Quinn kutsanmış biri ve dünyanın ona ve onun temsil ettiği değişime ihtiyacı var. çelik omurgasına ve yumuşak kalbine ihtiyacı var, ama sana da ihtiyacı var. O kaybıldı. Bir parçası kayıp, onu sevmeyi ve takip etmeyi bu kadar kolay kılan parçası. En güçlülerin bile ara sıra sırtını yaslayacak birine ihtiyacı olduğunu anlamaya başlıyorum. Bunu kendim de gördüm, bir aşk devrimi tanrıları bile değiştirir. Quinn'in ruhu parçalanmış durumda ve ben bundan hoşlanmıyorum. Başına gelecekler için bir bütün olması gerekiyor ki onun için seçtiğim makama yükselebilsin - halkımıza liderlik etmek ve onları korumak için

Güvenli. Sana bir seçenek sunuyorum savaşı, sevgi adına bu kadar çok şey vermiş biri için. Geri dönebilirsin. Seni sonsuza dek onun yanında olman için göndereceğim ama bir fedakârlık yapmalısın. Ölüm bedel ister ve bunu ben bile değiştiremem."

Yutkunmadan önce tereddüt etmeden "Her şeyi yaparım" diyorum. "Bedeli benim aracılığım ile ödendiği ve başka hiç kimse tarafından ödenmediği sürece."

"Hayatınız anlamına gelse bile mi? Dikkatli düşünün" diye uyarıyor.

"Ödemeyi başkası adına yapmayacağım." Başımı salladım. "Ya öderim ya da hiç ödemem."

"O zaman sen tam da düşündüğüm adamsın. Kefaret, Jai, ve ikinci bir şans elde etmek çok zordur, ama sen bunu hak ediyorsun. Başka kimse ödemeyecek ama sen . Kurdunu senden alacağım. Onun yanında yürüyecek ve onun insanı olacaksın. Seni daha önce de böyle seviyordu, yine sevecek ama asla bizden biri olmayacaksınız. Zamanı geldiğinde ve bir kez daha bize katıldığında, içindeki canavarla yeniden bir araya geleceksin."

Göğsümü sıkıyorum. Şu anda bile kurdumu hissedebiliyorum. Ailem öldüğünden beri benimle birlikte, yani bir bakıma, orada olduğunu bilmediğim zamanlarda bile benim değişmezim oldu. Onu yeni buldum, onu serbest bıraktım ve yerimi buldum, ama onsuz hiçbir anlamı yok.

"Evet." Bana acı verse de başımı sallıyorum. "Kurdumu al, beni ona geri gönder. Eskiden olduğum adamın yarısı bile olsam, lütfen onu sevmek için orada olmama izin ver."

"Nasıl , savaşı." Ayağa kalkıyor. "Kendini hazırla, çünkü bu acıtacak. Ruhunu parçalara ayıracak."

Deniyorum, gerçekten ama hiçbir şey beni pençeli elini göğsüme bastırıp ruhuma pençe atarak kurdumu dışarı çıkardığı anın acısına hazırlayamazdı. Çığlıklarım onun topraklarında yankılanıyor, kükrerken sırtım eğiliyor.

Ruhumun ikiye ayrıldığını hissederken, kurdum satın almak için savaşıyor, beni parçalıyor ve sonra elini kaldırıyor ve avucunda parlayan bir topun içinde yüzen kurdum.

"Şimdi uyu savaşı," diye emrediyor.

Soluk gözlerle gördüğümü hatırladığım son şey, parlayan parmağının alnımın ortasına bastırmasıydı.

Geriye doğru düştüm ve bir sarsıntıyla uyandım.

Bedenim üşüyor ve gözlerim ayı görmek için açıldığında acıyor, ama sefer daha . Hava taze kokuyor, sanki yeni yağmur yağmış gibi ve

Hıçkırıklar kulaklarıma ulaşıyor.

Bir an için bedenim sessizliğe gömüldü. Kendimi bütün hissetmiyorum ve sanki ruhumda ait olduğu yerde bir boşluk varmış gibi kurdumun eksik olduğu çok açık ama taş bankın üzerinde olduğumu fark ettiğimde ağlama sesiyle doğruluyorum. Bacaklarımı üzerimi örten halının altından çıkarıp Quinn'in diz çöktüğü yere bakıyorum.

Kardeşlerim onun arkasında diz çökmüş, bir elleri iki omzunda, yüzleri de gözyaşlarıyla kaplı.

Taştan tökezleyerek önlerinde diz çöküyorum. "Bebeğim?" Mırıldanıyorum.

Başını kaldırıyor, bana bakarken gözleri açılıyor. O parlak küreler büyük bir acıyla parlıyor ve gözyaşları yanaklarını bir daha asla görmek istemediğim bir şekilde lekeliyor.

Ona uzanarak yanağını okşuyorum, sıcaklığının içime işlemesine ve beni hayata döndürmesine izin veriyorum. "Bebeğim, ben buradayım. Buradayım, Quinn."

"Hayır. Nasıl?" Geriye düşüyor, dehşet içinde bana bakıyor. "Bu bir rüya mı?"

"Beni sık sık rüyanda görüyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

"Jai, bu gerçekten sen misin?" Vale şok içinde bana bakarak soruyor.

"Sen öldün. Öldüğünü gördük. Bedenini tuttuk," diye fısıldar Lucien.

Başımı sallıyorum. Gözlerim sadece Quinn'imi görüyor ve insan olmama rağmen beni seveceğini umuyorum. Bir daha asla onunla birlikte koşamayacağım, onu korumak için asla değişemeyeceğim ama izin verirse, zamanımız dolana kadar onun yanında duracağım. Onun için her şeyi yaparım.

"Quinn?" O şaşkın şaşkın bakarken ben mırıldanıyorum.

"Sen öldün. Öldüğünü hissettim. Onu gördüm."

"Ben , sen de yaptın. Tanrıça bana bir anlaşma teklif etti," diye itiraf ediyorum.

Birisi "Tanrıça kutsanmış," diye soluk soluğa bağılıyor ama ben onları duymazdan geliyorum, dikkatimi ona veriyorum. Sürüsünün kalmama izin verip vermeyeceğini bile bilmiyorum ama kızımın bununla bir ilgisi varsa, başka seçenekleri olmayacak. Başkalarını dinleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadı.

"Sana geri dönebilmek için evet dedim." Bana bakmaya devam ediyor ve ben paniklemeye başlıyorum. "Quinn, bir şey söyle lütfen."

Ağlayarak kendini bana doğru fırlatıyor ve yere yuvarlanıyoruz, dudakları ulaşabildiği her santimime yapışıyor. "Sen gerçeksın. Yaşıyorsun! Öldüğünü hissettim. Beni terk ettiğini hissettim, seni piç kurusu. Bunu bir daha asla yapma." Yumruklarıyla bana vururken sevgi dolu elleri cezalandırıcı ellere dönüşüyor.

İnleyerek onları yakalıyorum, ayağa kalkıp üzerimde diz çökerken parmak eklemlerini öpüyorum. "Nazik ol bebeğim, ben insanım."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor bana bakarak.

"O benim kurdumu aldı, ben de seni aldım." Gözleri dehşet içinde açıldı. "Hiç tereddüt etmeden yaptığım bir anlaşmaydı Quinn." Uzanıp çenesini okşadım. "Seni bir anlığına bile olsa tekrar görmek için çok daha fazlasını verirdim, ama artık bir ömür boyu sana . Kurt ya da değil, bu beni tamamlıyor. Sana sahip olduğum sürece sorun yok."

"Ama senin kurdun ..." Titriyor.

"Ben hâlâ benim." Ellerimi göğsüme bastırıyorum. "Eğer beni kabul edersen."

"Öyle mi?" Bu sefer daha yumuşak bir tokat attı. "Sanki yine benden kaçacaksın, seni pislik."

Bana yardım ederken güvensizliğim kayboluyor ve Vale ile Lucien de orada, sanki kolayca kırılabilir ve zayıf biriymişim gibi omuzlarımı kaldırıyorlar, alışmam gereken bir şey.

"Evet, yani seni bir psikopat olarak kabul ettik, neden bir insan olarak kabul etmeyelim ki?" diye şaka yapıyor Lucien.

Vale inliyor ama bana sırtıyor. "Seni görmek güzel kardeşim." Eğildi. "O boku bir daha yapma, tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım ve sürünün hâlâ beni izlediğini görmek için etrafıma bakındım. "Çıplağım."

"Kahretsin," diyorlar hep bir ağızdan ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Ben geldim.

Yeniden insan olmaya alışmak biraz zaman alacak ama Marie ve White sürüyü uzaklaştırarak bana yer açmalarını söylüyor. Yarın konuşmamız gerekeceğini biliyorum ama bu gece eşim, kardeşlerim ve benim için.

Yanımda yürüyorlar, ben yetişebileyim diye insanlık dışı adımlarını yavaşlatıyorlar. Quinn elimi sıkıca kavıyor ve ona parmaklarımı kırdığını söylemeye cesaret edemiyorum. Bir daha asla bırakmadığı sürece her birini kırabilir.

Ay üzerimizde parlıyor ve ben tanrıçaya sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Aldıklarına rağmen bana ailemi geri verdi.

Ergenliğimden beri insan olmadım. Kendimi tökezlemiş ve yanlış hissediyorum ama Quinn bana baktığında bunların hepsi kayboluyor. Durdu ve yüzünü bana döndü.

Sıkıntımı açıkça hissediyordu.

"Ne olursan ol seni seviyorum, Jai. Bunu açıkça belirtmedim mi, avcı?" Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "İnsan. Kurt. Kalbin bana ait, bedenim de öyle, her ne şekilde olursa olsun. Tanrıça bunu biliyordu, aşkımın sarsılmayacağını biliyordu."

"Asla seni koruyacak kadar güçlü olamayacağım-"

"Korunmaya hiç ihtiyacım olmadı." Sırıttıyor. "Kendimi koruyabilirim. Senden tek istediğim beni sevmen ve bir daha asla terk etmemen."

"Buna söz verebilirim." Çenesini kavrayarak onu usulca öpüyorum, yumuşaklığı bana bastırırken çıkardığı zevk iniltisini yutuyorum, o kadar sıcak ve canlı ki.

Yani benim.

"Beni eve götür," diye mırıldanıyorum dudaklarına, bana karşı titrerken. "Beni tekrar senin yap."

Elimi elinin içinde tutarak hızlanıyor ve beni ormana doğru götürüyor. Ancak bana dönüp derin bir öpücükle beni evin içine sürüklediğinde Vale ve Lucien'in ortadan kaybolduğunu fark ediyorum -muhtemelen bizi yalnız bırakmak için. Sessiz bir teşekkür gönderiyorum. Kız arkadaşımı paylaşmayı umursamıyorum ama şu anda ona ihtiyacım var. Bu şekilde yeterli olduğumu hissetmeye ihtiyacım var ve ellerini vücudumda gezdirirken bana bunu göstermeye kararlı olduğu çok açık. Bana yumuşak dokunuşunun , acı verici hatırlatması, tüm bunlar olmadan önce sevişmemize çok benziyor.

O zamanlar sonsuz gibi hissetmeye çalışıyorduk, ama şimdi ona sahibiz ve acele etmemize gerek yok. Yine de dudaklarımız daha hızlı buluşuyor. Acımız, endişemiz ve kederimiz o öpücükle aktarılıyor ve gözlerimi yaşartıyor.

Eve geri dönüyor, elleri beni hiç bırakmıyor. Onun tadını insan kalbimde yakıyorum. Artık onun arzusunun kokusunu alamıyorum ya da tenindeki küçük kusurları -iki yüz yedi tanesini- hatırlayamıyorum ama o yaşıyor. O burada, kollarımda ve başka hiçbir şeyin önemi yok.

Onun yatağına düşüyoruz, ellerimiz sanki ilk kez birbirimizi keşfediyormuş gibi yuvarlanıyoruz. Çıplak tenlerimiz birbirine sürtünürken soluklarımız yükseliyor.

"Seni özledim. Seni çok özledim," diye fısıldıyor, saçları etrafımızda bir perde oluşturuyor, arzu içimde yanarken parlak gözleri beni tüketiyor.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum. "Gerçi benim için hiç zaman değildi. Bir saniyeliğine bile gittiğim için üzgünüm Quinn."

Sertçe yutkunuyor, gözleri benimkileri arıyor. "Bunu bir daha yapma, bir dakika bile."

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum bizi çevirirken, sırtıp kaşlarımı oynatırken onun ciyaklamasına neden oluyorum. "İnsan olabilirim bebeğim ama hâlâ numaralarım var." Ağzımı boynundan aşağıya doğru sürüklüyorum, boynu ile omzunun birleştiği yeri insan dişlerimle ısıyorum. "Burada ısırılmanın ve yalanmanın seni çılgına çevirdiğini bilmem gibi."

"Jai," diye soluk soluğa bağıyor, göğsü yükselirken saçlarımı kavıyor, teni ay büyüyle parlıyor.

Gülümseyerek vücudundan aşağı kayıyorum ve iyileşen kalbinin üzerine nazik bir öpücük kondurmak için duruyorum. Beni bu kadar özlemiş olması beni hem öldürüyor hem de ailemi kaybetmenin yarattığı boşluğu iyileştiriyor. Seviliyorum ve bana ihtiyaç var. Artık her dokunuşta, her bakışta bunu görüyorum. Beni tekrar bir araya getiriyor, bir zamanlar parçalanmış olan bu adamı bütün bırakıyor.

Bunu o yaptı. Beni en kötü halimle sevdi ve şimdi ben de onun beni en iyi halimle sevmesini sağlayacağım.

Bir kez daha insan olabilirim ama bir canavarın sevebileceği kadar derinden seveceğim. İnsan kalbimi ve bedenimi ona teslim edeceğim ve bunun yeterli olması için yalvaracağım. "nefes alamıyormuşum gibi hissettim, sanki havam çalınmış gibi. "Titreyen karnını öperken mırıldanıyor.

Aşağı uzanıyor, çenemi kavıyor ve beni tekrar öpene kadar yukarı çekiyor.

"Ruhum parçalandı Jai, bu yüzden sakın seni insan olarak bile istemeyeceğimi düşünme. Seni her şekilde alırım ama beni bir daha asla terk etme. Bununla başa çıkamam. Beni mahvetti."

Yüzünü kavrayarak eğildim ve onu nazikçe öptüm. "Asla. Seni seviyorum, Quinn. Şimdi ve sonsuza dek."

"O zaman göster bana. Sana beklemek için çok ihtiyacım var. Seni kaybettim, Jai. Cansız bedenini tuttum, şimdi bana hayatta olduğunu hatırlat. Bana benim olduğunu hatırlat." Bacakları beni sarıyor, içlerindeki güç neredeyse acı veriyor ama bunu ona asla söylemem.

Bırak beni incitsin.

Beni yok etmesine

izin ver.

Ölürken ona süründüm ve şimdi yaşarken ona tapıyorum.

Dudaklarımız tekrar buluşuyor, ay ve yıldızların güçlerini birleştirmesi gibi. Elleri sırtımdan aşağı kayarak kıcımı kavrarken aramızda tutkulu ve parlak bir şey çiçek açıyor ve akıcı hareketlerle kızımın derinliklerine kayıyorum.

Bir araya geldiğimizde, hayata sevindiğimizde onun nefesini yutuyorum ve onun kollarında bir kez daha yeniden doğuyorum.

Dudaklarımız bir kez bile ayrılmadı. Havaya ihtiyacımız yok; sadece birbirimize ihtiyacımız var.

Bedenlerimiz tanıdık, sevgi dolu hareketlerle hareket eder.

zevk spiralleri dönüyor, ruhlarımız birleşti, çiftleşti, asla tam olarak olamayacak olsalar bile.

Avcı ve kurt.

Kelimelere ihtiyacımız yok, sadece birbirimize ihtiyacımız var ve ben bunu ona gösteriyorum. Gökyüzündeki son yıldız ölene kadar burada olduğumu, onun olduğumu ona bedenimle gösteriyorum.

Onun içindeki evime geri dönüyorum.

Zevk doruğa ulaştığında, birlikte uçarız, ölüme meydan okuyacak kadar parlak bir aşkla düşerken birbirimizin kollarında güvende oluruz.

YEDİDE BİR ŞAFT

Ilai'nin uyumasını izlemek. Güneş doğdu ve sürünün cevapları bekleyeceğini biliyorum ama o artık bir insan. Ne kadar dinlenmeye ihtiyaç duyduklarını bilmiyorum ama denkleme ölümü de eklerseniz izin vereceğime emin olabilirsiniz. Eğer herhangi bir kurdun

Bu konuda sorun çıkarsa, beni geçmeleri gerekecek.

O benim ve onu bu şekilde savunacağım.

Önce bir gözünü, sonra diğerini açıyor, uyumsuz bir çift göz benimkilerle çarpışıyor. Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzaraydı bu. Bütün gece onu izledim, zar zor uyuyordum, sanki ben bakmadığımda kaybolacağından endişeleniyordum. Esnerken parmak ucum tanıdık yara izini takip ediyor ve dudaklarına ulaştığında parmağımı şakacı bir şekilde ısıyor.

"Beni mi izliyordun?" Kaşlarını oynatıyor. "Seni sapık pislik."

Gülerek onun yanına daha da sokuluyorum. "Gerçek olduğundan emin olmalıydım."

"O hissi bilirim," diye mırıldanıyor, memnun bir iç çekişle beni kollarına alıyor ve sıkı sıkı sarılıyor - insan gücüne göre sıkı. Daha sıkı sarılmak istiyorum ama bir şey söylemiyorum. Jai artık böyle biri ve söylediklerimde ciddiydim, onu böyle seveceğim. Sürü bundan hoşlanmayacak ama siktirip gidebilirler.

O benim ve kalacak.

"Sanırım kalkıp paketle konuşmalıyım-" Cümlem kıkırdayarak kesildi çünkü bizi yuvarladı ve üstüme eğilip sırtarak beni kısırdı.

"Benim daha iyi bir fikrim var. Gitmek yerine, gelmeye ne dersin?" Ben inlerken vücudumdan aşağı kayıyor.

"Bu korkunçtu." Dili amımın uzunluğu boyunca sürüklenirken nefes nefese kalıyorum. "Tamam, harikaydı, gerçekten harikaydı. Bu plana tamamen katılıyorum."

Bir kahkaha atıyor, o uyumsuz gözleri vücudumda benimkilerle buluşuyor. "Böyle hissedebileceğini düşünmüştüm."

"Çok zekisin." Dili klitorisimi kirletirken inliyorum. Yaklaşmak için bacaklarımı omuzlarına atıyorum. Ellerim çarşafı yumruklarken sırtım kavisleniyor, arzularım içimde ateş gibi yanıyor. O amımı kahvaltısıymış gibi yerken nefes nefese kalıp kıvraniyorum ve deliliğin sınırı beni çıldırtıyor.

Parmakları amıma giriyor, klitorisime işkence ederken beni geriyor. O kalın parmaklar beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken, o da yalıyor ve emiyor, ta ki salıverilmem aniden içime çarpına kadar, yataktan fırlıyorum.

Birinin kapıyı çaldığını duyduğumda bile çığlığım çınlıyor, zevk içimde akıyor. Dudağımı ısırma çalışıyorum ama Jai klitorisimi ısırarak daha yüksek sesle ağlamama neden oluyor.

Kapının çalınmasıyla birlikte bir boğaz temizlenir. "Alfa, işin bittiğinde, Tanrım, bitti. Ne var biliyor musunuz? Ne zaman istersen spor salonunun yanında buluşalım," diyor White huysuzca ve ikimizi de yüksek sesle güldürerek çekip gidiyor.

Giyinip spor salonuna doğru yürümeye başladığımızda bir saat geçmişti. Tüm yeni yaraları dikkatimi dağıttı, her birini daha iyi öptüm. Ne diyebilirim ki? İnsan ya da değil, Jai çok seksi.

Spor salonuna vardığımızda Jai geriliyor, şüphesiz azarlanmayı bekliyor ama sürünün ona attığı şaşkın bakışlar şaşırtıcı. Görünüşe göre tanrıça tarafından kutsandığı haberi yayılmış, bu da beni rahatlatıyor. Onun hediyesini reddetmeyecekler, yani adamım için herkesle savaşmadan onu elimde tutabileceğim.

Vale, White ve Lucien'in yanına yaslandığı yerden bana göz kırpmıyor. Con elinde bir kitapla kenarda duruyor ve annem gözlerini bana dikmiş, telaşla dışarı çıkıyor. "Genç bayan, saat kaç?"

"Anne, ben yetişkin bir kadınıym-"

"Güneş doğalı çok oldu-"

"Ve alfa," diye hatırlatıyorum ona.

"Lanet olası ay olsan bile umurumda değil. Kahvaltıyı atlamayacaksın," karşılık veriyor.

"Benimkini atlamadım," diyor Jai mutlulukla, ben ona dirsek atarken bile. İnliyor ve yana doğru tökezliyor, ben de gücümü unutarak irkiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim." Ona uzanıyorum ama göz kırparak düzeliyor. "Göt herif." "Şimdi konuş," diye emrediyor, bizi işaret ederek. "Beni kızdırmayın."

Her bir kurt anında içeri koşar. Kimse Marie'nin gazabını istemez.

Ben de acele ettiğimi itiraf etmekten gurur duymuyorum.

Jai yemek yerken soru üstüne soru cevaplıyor. Bizim yediklerimizin neredeyse yarısını yemediğini fark ediyorum ve dışlanmış hissetmemesi için porsiyonunu azaltmayı not ediyorum. Ayrıca o burada değilken sürüye hatırlatmam gerekiyor ki kazara ona zarar vermesinler. Belki ona bir koşu parkuru yapabilirim, böylece hâlâ birlikte koşabiliriz.

Her iki durumda da, toplantı bittiğinde, temelde tanrıçanın istediğini yaptığına karar veririz ve onun geri döndüğüne seviniriz.

Dışarı çıktığımızda, sürü arazisinde yürümeye karar veriyoruz. Her şey normal rutinine geri dönüyor.

Sürü evi yeniden inşa ediliyor ve yas tutuyor olsak da hayat devam ediyor. Avcıların mesajıma nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum ama bugün umurumda değil.

"O kutsanmış." Bir fısıltı duyuyorum ve omzumun üzerinden bizi takip eden yavrulara sırtarak bakıyorum.

"Şimdi bakma ama bir hayran kulübün var," diye mırıldanıyorum Jai'ye.

Dönüp yavrulara sırtıyor. Ciyaklıyorlar ve geri çekilip gözlerini indiriyorlar. "Alfa." Saygıyla başlarını sallıyorlar.

"Formalitelere üzerinde durmaya gerek yok." Sırtıyorum. "Bu Jai." Onu öne doğru itiyorum.

Anında üzerine çullanıp milyonlarca soru soruyorlar, o da gülüyor ve yavrulardan biri geri çekilmeden önce cevaplayabildiği kadarını cevaplarken kendimi geniş bir gülümsemeyle onu izlerken buluyorum. "Jai, top oynamayı biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Biz insanların bununla ünlü olduğunu bilmiyor musun?" Ayaklarının dibindeki topu kapıyor ve çimlerin üzerinde açık bir alana doğru koşarken sırtıyor. "Bana karşı oynamaya ne dersiniz? Haydi kurtçuklar, gösterin marifetlerinizi."

Kurt yavrularının üzerine yığılmasını izliyorum. Onlarla oynuyor, her seferinde sayı yapmalarına izin veriyor, gülüyor ve onlar üzerinde sürünürken bile onlarla şakacı bir şekilde mücadele ediyor. Mutlu görünüyor ama dün gece gözlerindeki hüznü gördüm. Kurdumu kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyorum ve o anda ona asla yetersiz olduğunu hissettirmeyeceğime ve yaptığı seçimden asla pişmanlık duymaması için onu hayatının her günü mutlu edeceğime söz verdim.

White bana katılarak, "O bir şey," diyor.

Bir an için içimi suçluluk duygusu kapladı. O dostunu kaybetti, ben ise kendiminkini geri aldım. Bu adil görünmüyor. Düşüncelerimi sezmiş gibi bana gülümsüyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Üzülme, kıskanmıyorum. Sadece eşine kavuştuğun için mutluyum. Kimse mutluluğu senden daha fazla hak etmiyor, Alfa."

"Teşekkür ederim Beyaz, ciddiğim." Bir uluma bizi böldüğünde ona uzanıyorum. Şok içinde dönerken, betalarımızın Jai'ye ve etrafını saran yavrulara doğru hızla gelen bir kurdun peşinden koştuğunu görüyorum.

Çok tanıdık bir kurt.

Tetrim.

Kürkü kesiklerle dolu, kanaması çok fazla ve bacaklarından biri açıkça kırık ama hâlâ koşuyor, gözleri Jai'ye kilitlenmiş nefretle dolu. Betalarımızın yeterince hızlı olamayacağını biliyorum.

Kalbim sıkışıyor. "Jai!" Çığlık atıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Zaman yavaşlıyor gibi görünüyor, babamın öldürülüşünü izledikten sonra bir kez daha içine düştüğüm yürek parçalayıcı umutsuzluğu yankılıyor. Jai dönüyor, kurdun ona doğru geldiğini görüyor ve anlık bir karar veriyor. Dönüyor, kurda sırtını veriyor, yavruları saldırıdan korurken kollarını açıyor.

O anda kalbim kırılıyor, kurdum serbest kalıyor ve onlara doğru koşuyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar hızlı koşuyorum, gözlerim etrafımızda bağırışlar yankılanırken çömelmiş, sabit ve güçlü bir şekilde ağlayan yavruları koruyan insan aşkıma kilitlenmiş durumda. Tetrim onun arkasında durup pençesini indirerek sırtını yararken tüm odağım ona yöneliyor. Jai çığlık bile atmıyor. Dişlerini sıkıyor, çocukları korumak için yutkunuyor.

Tetrim'e çarparak onu rotasından saptırıyorum. Bir dönüyor, gözleri nefretle dolu.

Yarı deli. Bakışlarından anlıyorum.

Ben hırlarken bile başını eğiyor. Jai'ye bir bakış atmak istiyorum ama yapamıyorum. Başka tarafa bakamıyorum ama kurdumdan baskınlık akarken bile, bunu görmezden gelmeyi seçiyor ya da çok uzakta.

Onu öldürmek zorundayım. Daha da ötesi, onu uzun zaman önce öldürmeliydim.

O zamanlar bu kadar zayıf olmasaydım, babam ölmemiş olabilirdi, sürümüz bu kadar çok şey kaybetmemiş olabilirdi ve eşim arkamda olmayabilirdi, belki de bir hafta içinde ikinci kez ölüyor olabilirdi.

Bu öfke içimden yeryüzünü sarsan bir kükremeyle fişkırıyor ve o kadar güçlü ki ben bile şaşıyorum.

Kendini hazırlamadan önce bir an tereddüt etti. Bu sefer boğazına saldırıyorum. Üzerine atılıyorum, uyarı yok, yaptırım yok, ikinci bir şans yok. Bunlardan çok fazla yaşadı.

Hesaplanmış bir karar veriyorum. Ayağa kalkarken pençelerinin bana doğru geldiğini görüyorum ve beni onlara saplayacağını biliyorum ama bu aynı zamanda istediğimi elde etmek için beni yeterince yaklaştıracak. O bunu fark edemeyecek kadar deli, bu yüzden pençelerin yan tarafıma batmasına izin veriyorum ve sonra ağzımı açıp boynuna doluyorum. Kükrüyor, ben ısırıldıkça dişlerimin altında titriyor ve daha derine iniyor. Biz yuvarlanırken diğer pençeleri tekme atıp beni parçalıyor.

Acıyı görmezden geliyorum, altıma girene kadar vücuduna olabildiğince sokuluyorum ve sonra başımı geriye çekiyorum. Boğazını da yanıma alıyorum ama hâlâ ölmemiş, bu yüzden onu kesip parçalara ayırıyorum, dişlerim kalbinin tadını alana kadar uzuvlarını ve göğsünü parçalıyor ve sonra ısıriyorum.

Yaptıklarına ve beni dönüştürdüğü şeye -kendinden olanı öldüren birine- duyduğum öfkeyle onu paramparça ediyorum.

Başım bir ulumayla geriye düşüyor, ağzımdan kan damlıyor, sonra kafasını koparıp fırlatıyorum. Döndüğümde kurtların itaatkâr pozlarla sırt üstü düştüklerini görüyorum ama onları görmezden geliyorum.

Tetrim öldü.

Bitti artık.

Sonunda bitti.

Kanının tadını yutuyorum, beni sonsuza dek değiştireceğini biliyorum.

Kürkümü kaplayan kanla geri döndüğümde Vale ve Lucien'i kıpırdamayan Jai'nin üzerine çömelmiş halde buluyorum ve bir an için kalbim durup yeniden kırılıyor, ta ki Jai acı içinde inleyene kadar ve ben aceleyle yanına gidiyorum.

Bütün çocuklar gitmiş ama sürü üyelerinin endişeyle etrafta dolaştığını görüyorum. Hemen geri dönüp emirler yağdırıyorum. "Dağınıklığı temizleyin, onun için tören yapmayın. Etrafı kontrol edin ve nasıl geçtiğine bakın."

"Evet, Alfa."

"Beyaz, her ihtimale karşı bana şifacıyı getir," diye sesleniyorum.

Tüm odağım çimlerin üzerinde yatan ve altında kendi kanı birikmiş olan dostumda. Kaçmayacak kadar cesurdu ve çok güçlüydü.

Nefes nefese kalmış, yüzüstü yatan, gömleği yırtılmış ve sırtındaki kemiğe kadar kesilmiş yarıklar ortaya çıkmış dostumun yanına koşuyorum. Aman Tanrım. Gördüğüm manzara karşısında neredeyse kusacaktım ve zavallı dostum sesini bile çıkarmadı. Önce dizlerimin üzerine çöktüm, sonra yanına yatıp başını çevirdim.

Yüzünü buruşturuyor, gözleri gergin. "Çocukları alıp kaçacak kadar hızlı olamadığım için üzgünüm."

"Şşş, harikaydın aşkım," diyorum ona, eğilip yüzünü öperek. "Şimdi bırak da eşin seni iyileştirsin."

Bir iniltiyle uzanıp elimi tuttu. "Sürü üyelerinden birini öldürmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ne yapmış olursa olsun, bu kaybı çok derinden hissettiğini biliyorum."

"Bunu daha önce yapmadığım için duyduğum pişmanlık kadar büyük değil," diye cevap veriyorum, gözlerimi Vale ve Lucien'e kaldırmadan önce onu tekrar öpmek için eğiliyorum. "Ben onu iyileştirirken siz de onu tutun."

"İyileşmeni boşa harcama. Ben iyi olacağım-"

Homurdanarak sözünü kesiyorum, gülmeye çalışıyor ama sonunda inliyor. "Seni iyileştiriyorum," diyorum. "O yüzden sus."

Gözlerimi kapatarak ellerimi sırtına koyuyorum, sıcak kanının içinde kaydıklarını hissediyorum ve bir anlığına öfke beni tekrar dolduruyor, sonra suçluluk ve kederimle birlikte onu da yutuyorum. Sihrimi ona doğru itiyorum, yaraların çok derin olduğunu, bir akciğerini ve dalağını deldiğini görüyorum. Ölebilirdi. Onları iyileştiriyorum, derin yarayı iyileştirmeden önce başka bir şey olmadığından emin olmak için fazladan zaman ayırıyorum. Başımı kaldırdığımda rahatça nefes alıyordu, gözleri mutlulukla kapalıydı.

eğilip sırtını temizliyorum, kanını yutuyorum. İnliyor ve yüzünü çimlere gömüyor. "Bebeğim, durman gerek. Burada sertleşmek benim için çok sakıncalı."

Sırtındaki uzun çizgileri yalayarak temiz, pembe tenini ortaya çıkarıyorum. Kulağına mırıldanıyorum, "Yara izlerin olacak ama daha sonra hepsini daha iyi öpeceğim ve o acının tadını unutana kadar sana bineceğim."

"Lanet olsun, beni bir dakikalığına burada bırak. Şu anda pantolonumdaki şeyle çocukları korkutmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Sırıtarak ayağa kalktığımda Marie şifacı olduğu halde yanına koşuyor. "Damadıma zarar vermeye kim cüret etti?" diye kükrüyor, alev alev yanan gözlerini

temizleniyor. "İnsan olabilir ama o bizden biri!" Onun öfkesi karşısında geri çekildim. "Kimdi o? Hemen bana meydan oku!"

"Anne." Ona ama beni çekti. "İsim istiyorum!"

"Tanrım," diye mırıldandı Vale.

"Marie," diye bağıyorum ve o da başını çeviriyor. "Tetrim'di. O öldü." Birkaç kurt kanları temizlemeye çalışırken ben de başımı sallıyorum. Biraz abartmış olabilirim ama hey, o benim eşime dokundu.

"Oh," diye homurdanıyor, sönüyor. "Biri bana söyleyebilirdi." Dizlerinin üzerine çökerek Jai'nin dağınık saçlarını geriye doğru tarıyor. "İyi misin? Hadi seni yatağa götürelim. Sana meşhur şifalı çorbamı yapacağım."

"Ben iyiyim. Quinn beni iyileştirdi." Biraz sulu görünse de gülümsüyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sıkıntı mı?" Öfkeyle onun sırtına vuruyor. "Yavruları kurtardın. O kadarını duydum. İnsan ya da değil, sen bizden birisin evlat ve biz kurtlar kendimiz hakkında böyle konuşmayız. Şimdi seni kaldıralım."

Lucien sırtıyor. "Bir dakikaya ihtiyacı var."

"Neden?" Ben kıs kıs gülerken Marie kaşlarını çatıyor.

"Oh, erm . . ." Jai'nin yüzü öyle bir kızarıyor ki, sanırım ateşi çıkacak.

"Ona takılıyordu," diyor Vale mutlulukla. Marie benden Jai'ye bakıyor, dudaklarında geniş bir gülümseme beliriyor.

"Oh, peki, aşağı inene kadar bir süre orada yat. Quinny, zavallı çocuğu gaza getirmeyi bırak." Bana homurdanıyor.

Ellerimi kaldırıyorum ama sessizce beklerken

sırtıyorum. "Daha inmedi mi?" Marie soruyor.

Ben daha geniş sırtırken, "Yüce Tanrım, bırak da toprağa gömüleyim," diye mırıldanıyor. "Büyük olmalı. Neredeyse yerden kesiliyor," diye mırıldanıyor Marie.

Jai yüzünü çimlere gömerken Lucien kahkahalarla kükreyerek geriye doğru düşer.

"Anne," diye uyarıyorum ve o bakmıyorken, ona göstermek için ellerimi ayırıyorum. Ağzı şokla açılıyor ve başını sallıyor.

"Tebrikler, ikinize de." Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Burada uzanacağım ve toprağın beni almasına izin vereceğim," diye mırıldanıyor.

"Hayır, değilsin. Anne, dur," diye mırıldanıyorum. Onu tutarak dizlerinin üzerine çökmesine yardım ediyorum. Gömleği düşüyor ve gözlerim yapılı göğsünde geziniyor, dilim dudaklarımda dolaşıyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Özür dilerim." Sırıttıyorum, eğilip onu öperken uyumsuz gözleriyle buluşuyorum.
"Kendini bir daha böyle tehlikeye atma."

"Söz vermiyorum." İç çekiyor. "Bizler sizin uzantınız. Ayrıca, telafi etmemiz gereken çok şey var."

"Benim için değil," diyorum ama üzgün bir şekilde gülümsüyor.

"Var." Başını sallıyor. "İnsan ya da değil, boş boş oturamam"

"Ama yaralanabilirsin-"

"O zaman beni iyileştireceksin." Beni usulca öpüyor. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalkarken ona elimi uzatıyorum, o da elimi tutmaya çalışıyor ama nefesi kesilerek geri çekiliyor. "Jai-" Ona uzanıyorum ama parlamaya başlayınca duruyorum, gözlerim açılıyor.

Bir kadın sesi açıklıkta yankılanıyor. "Fedakârlığınız ödüllendirilecek. Masumlar için hayatını riske atan hiç kimse cezalandırılmamalıdır. Sevdikleriyle birlikte olmak için kendilerinin yarısını feda etmeye istekli olan herkes bütün olmayı hak eder. Merhametli olmadığımızı söylemeyin. Tadını çıkar savaşçı ve sonuna kadar seçtiklerimin yanında ol."

"Ne?" Fısıldadım. Ses kadındı. Tanrıça, fark ettim, ama nasıl? Neden?

Jai kükrüyor, sırtı o kadar şiddetli kamburlaşıyor ki kırılacak diye korkuyorum. Ona uzanıyorum ama Vale beni tutuyor, derisinin üzerinde tüylerin filizlenmesini izliyoruz ve aniden patlıyor. Üzerimize kan sıçırıyor ve sonra Jai'nin yerinde bir kurt beliriyor.

Jai'nin kurdu.

Jai bir kurt.

Beni dürterek mızımızlanıyor ve sonra tekrar çıplak insan Jai'ye dönüşüyor, gözleri kocaman. "Bana kurdumu verdi," diye fısıldıyor şaşkınlıkla. "Yeniden kurt adam oldum." Hepimizi yere yapıştırıyor.

Vale, "Dostum, çıplaksın," diye yakınıyor ama hepimiz sırtıttıyoruz. Tanrıça gerçekten de kutsanmış.

Jai gülümserken başını benimkine bastırıyor. "Benim Quinny'm."

"Kurdum," diye mırıldanıyorum, yanaklarını avuçlayarak.

"Evindesin."

ŞAFTÖR YEDİ-İKİ

W Olan biten onca şey yüzünden günleri takip edemedim. Bütün geceyi adamlarımla ormanda koşarak geçirdikten sonraki gün, Beyaz bana geldi. Bu gecenin ne olduğunu , değil mi?" diye sorar. "Erm . . . Cumartesi mi?"

"Çiftleşme avı," diye yanıtlıyor ve dudaklarında yavaş bir sırıtış beliriyor. "Bence devam etmek iyi bir fikir. Dört gözle bekleyecekleri olumlu bir şeye ihtiyaçları var. Ayrıca, törenin bu sefer gerçekleşmesini istediğine dair bir his var içimde, değil mi?"

Emin olamadan ona bakıyorum ve o da iç çekerek yanıma çömeliyor. "Hazır değilsen zorlama ama seni hayatın boyunca tanıdım Quinn ve seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. O adamlar, daha önce ne olurlarsa olsunlar, buradalar. Senin için hayatlarından ve insanlıklarından vazgeçtiler ve şimdi günlerini senin liderliğine yardım ederek geçiriyorlar. Onları seviyorsun. Çiftleşmenin nesi bu kadar korkutucu?"

"Bu onu gerçek kılıyor," diye itiraf ediyorum. "Bağlayıcı hale getiriyor ve sonra kaybedersen onları-"

"Ya yapmazsan?" diye karşılık verir. "Ya onları şimdi kaybedersen? Jai'yi kaybettiğinde yok oldun, çiftleşme bağı olsun ya da olmasın." Ayağa kalkıyor. "Bunu bir düşün."

Sürü evi inşa edilene kadar ofis olarak kullandığım odanın kapısına doğru yürüyor ve ben de ayağa kalkıyorum. "Törene devam edin."

Dönüp bana sırıtıyor. "İyi seçim, Alfa. Avın sonucunu bekliyorum."

"Ben de öyle," diye titreyerek cevap veriyorum, tepeme çıkıyor.

Bunu daha önce birçok kez yaşadım, ama hiçbir zaman beni yakalamasını istediğim biriyle değil. Genellikle, gün doğumuna kadar onlardan kaçıyorum.

Bu gece, yakalanmak istiyorum.

Çiftleşmek istiyorum.

Onların olmak istiyorum.

Dom adamlarımı kaçırdı, pek sayılmaz ama tören haberi yayılır yayılmaz gittiler. İstediklerinin bu olup olmadığını anlamak ya da onlara bir çıkış yolu göstermek için onlarla konuşamadım bile ama sanırım artık çok geç.

Bütün gün gergin ve heyecanlı bir enerji hissediyorum ve bu enerji hiç geçmiyor, çalışırken dikkatimi dağıtıyor, ta ki Marie sonunda beni mutfaktan kovup onu engellediğimi ve gidip hazırlanmamı söyleyene kadar. Gözlerindeki mutlu parıltıyı kaçırmadım. Bunu benim için istiyor. Her gün hissettiği kedere rağmen, onlarla çiftleşmemi istiyor.

Jang da öyle, çünkü onları ben seçtim. Onlara ihtiyacım var ve da ötesi, onları içeriyorum. Onlara güveniyorum, onlara dönüyorum ve dahası onları yanımda bekliyorum. Onlar olmadan hayata geri dönemem. Bu tören zaten bildiğimiz bir şeyin kanıtı.

Ben onlarınım, onlar da benim. Ya

da en azından öyle umuyorum.

Önce beni yakalamaları gerek.

Güneş batarken sürünün önünde duruyorum. Bu gece biz beş dişi koşuyoruz ve hepsi de heyecanlı. Bazılarının gözü şimdiden kurtların üzerinde, bazıları ise bunun nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyor.

Hepsinin önünde durup kalabalığın içinde adamlarımı arıyorum ama onları göremiyorum ve bir endişe kaplıyor. "Burada olacaklar," diye söz veriyor Dom yanımdan. "Sadece kaçmaya odaklan Quinny ve bunun için uğraşmalarını sağla. Ne de olsa sen alfasın ve onlar da avcı. Bırak avlansınlar, kurt."

Kalabalığa döndüğümde sırtışıma neredeyse şeytani. Genelde bu kısmı Jang yapar ve adım atarken onun yokluğunu hiç bu kadar fark etmemiştim.

İleri. Burada olmalıydı. Çiftleşmeme tanıklık etmeliydi. Buna başkanlık etmeliydi, ama ruhen burada olduğunu biliyorum, bu yüzden bu gecenin bir kutlama ve umut gecesini olduğunu bilerek kederimi yutuyorum.

"Bu gece kaçacağız," diye sesleniyorum. "Çiftleşmemiş erkekler bizi avlayabilir. Bizi yakalarsanız ve biz de kabul edersek sizindir, aksi takdirde bir dahaki sefere iyi şanslar. Jang'ın uzun bir konuşması vardı ama ben babam değilim, o yüzden sadece şunu söyleyeceğim. On sekiz yaşından beri koşuyorum ve bu gece de farklı olmayacak. .

." Kalabalığı araştırıyorum. "Yakalayabilirsen yakala beni." Dönüyorum ve havaya sıçırıyorum, dört patimin üzerine inecek şekilde değişiyorum.

Ay açıklıkta parlarken diğer dişiler değişip yanımdan hızla ormana doğru ilerlerken arkama bakıp bekliyorum ve sonra gölgelerin arasında duran arkadaşlarımı görüyorum. Üç çift göz üzerimde ve gölgelerden çıkıp kalabalığın arasından süzülürken çoktan kurt formuna girmiş durumdalar.

Sırıyorum ve her zamankinden daha hızlı koşuyorum çünkü bunu onlar için kolaylaştırmayacağım.

Beni istiyorlarsa, bunu kanıtlamaları gerekir.

Bu gece avcılar kurtlarını avlıyorlar ve beni yakalarlarsa sonsuza dek bana sahip olabilirler.

Erkeklerin kovaladığı anlamına gelen ulumaları duyduğumda diğer dişilerden uzaklaşıp diğerlerinden daha derine gidiyorum. Önceden olabildiğince hızlı koşar, tüm gece onlardan kaçır ve onları geride bıraktım ve arkadaşlarımın biraz rekabet edeceğini biliyorum - sonuçta hiçbir erkek kurt çiftleşmemiş bir dişiden vazgeçemez, özellikle de bir alfadan.

Zaten birini seçmemişlerse kurtları bunu talep edecektir.

Arkamda bir çarpışma sesi duyuyorum, bu yüzden başımı eğip daha hızlı ilerliyorum, kokumu aldıklarını biliyorum. Çok uzakta olmayan bir yerden acı dolu bir uluma sesi geliyor ve birilerinin adamlarımın yoluna çıktığını anlıyorum. Gün içinde insan olarak sürüme uyum sağlamaya çalışıyor olabilirler ama bu gece saf canavarlar ve yollarına çıkan her kim olursa olsun acı çekecek.

Bunun verdiği heyecanla kurdum onlara seslenmek, onun için kan döktüklerini görmek istiyor ama bunu yutuyorum ve diğer taraftan dışarı fırlamadan önce kokumu gizleyerek dereye doğru sıçırıyorum.

Yakalayabilirseniz yakalayın beni, avcılar.

YEDİ-ÜÇÜNCÜ ŞEF

M Ağzından şimdiden kan damlıyor. Biz Quinn'i takip ederken bir erkek kurt bizi takip etmeye çalışarak çok cüretkâr davrandı. Kötü bir fikir. Ben dönüp eşimin koku izini takip ederek koşarken o topallayarak sürüye geri dönüyor.

Dom bu sabah bizi bir kenara çekti ve bu gecenin özetini verdi, bize her yasayı anlattı ve bizi sürü arazisine götürdü, böylece kadınıımızı tam olarak nerede avlayacağımızı biliyorduk.

Ona sahip çıkmayacağımızı mı düşündü?

O bizim ve bu gece hem dünyaya hem de ona bunu göstereceğiz.

Tarihin canı cehenneme. Bu gece, geleceği sağlamlaştıracğız.

Onu dereye kadar takip ediyoruz -zeki kız- ve sonra diğer tarafa geçiyoruz. Orada kokusunu kaybediyoruz, ama avcılık becerilerimizi kullanarak, saklayamadığı küçük izleri fark ediyoruz, örneğin uzaklaşan kısmen bükülmüş yaprakları.

Lucien'e sola, Jai'ye sağa doğru başımı sallıyorum. Onlar ayrılıyor, ben düz gidiyorum. Onu köşeye sıkıştıracağız. Savaşmadan pes biliyorum ama bunun bir önemi yok. O güçlü ama çiftleşmemek için savaşıyor ve biz de onu bizim yapmak için savaşıyoruz.

Biz kazanacağız.

İzi tekrar devam ediyor, ama yeşilliklerin arasından dalan daha küçük siyah bir kurt görüyoruz, şüphesiz onun izinde. Dudaklarım bir hırıltıyla geriye doğru sıyrılıyor, doğrudan eşimi avlayabileceğini düşünen kişiyi hedef alıyorum. Burada rasyonellik yok, sadece duygular var; sahiplenme, şehvet ve öfke.

Lucien orada.

Lucien kuyruğunu ısırduğunda kurt keskin bir inilti çıkarıyor ve döndüğünde Lucien boynunu ısıyor, onu yere yatırıyor ve yenilgiyle inleyene kadar sıkıştırıyor. Ayağa kalkan Lucien kürkünü silkeliyor ve ben eşimin izine odaklanırken ormana doğru süzülüyor.

Etrafta başka bir kurt sesi duymuyorum ve bunun için minnettarım çünkü sabrım tükeniyor ve eşimle aramıza başka bir kurt girerse çok ileri gidebilirim. Kardeşlerim ve ben onun geçemeyeceği bir ağ oluşturup geri dönüyoruz. Burada, uçurumlar solumuzda, bu yüzden o tarafa gidemez ve daha sağda bazı tuzaklar kurmuş olabiliriz. Yaklaşık on dakika sonra, neredeyse bir tanesini tetiklerken hırladığını duyuyoruz.

İşte bizim kız. Küçük avcılarla meşgul olduğumuzu anlıyor. Bu büyük kötü avcılar kurtlarını istiyorlar ve biz de onu yakalayacağız.

Tuzakları kontrol etmek için yavaşlamak zorunda kaldığından şimdi daha da yaklaşıyoruz ve şüphesiz arkasındaki çalılıkta burada olduğumuzu bildiren sesler çıkardığımızı duyabilir. Beklenti içimi dolduruyor, kurdum eşini ararken kana susamışlığım arzuya dönüşüyor.

İleriden gelen bir ses bana başka bir tuzağı tetiklediğini söylüyor ve ben tam olarak hangisi olduğunu biliyorum. Birkaç dakika sonra açıklıktayız ve o orada duruyor, dişlerini göstererek hırlıyor, ahşap kafes onu tuzağa düşürüyor.

Aniden eski haline dönüyor, insan gibi duruyor ve parmaklıkların ardından bize dik dik bakıyor. "Bu hile yapmaktır," diye tıslıyor.

Ben de değişip ona doğru yürüyorum. Çenesini çıtaların arasından kavıyorum, diğer elim vücudundan aşağı kayıyor ve kalçalarını ayırmaya zorluyor, böylece amını kavrayabiliyorum. Islaktı ve ben ona sırtırken o pantolonunu çekerek elime sürtünüyordu.

"Biz avcıyız, bebeğim. Hile yaparız," diye mırıldanıyorum onu sıkarken. "O yüzden vazgeç ve bunu almama izin ver."

"Beni mi istiyorsun?" Ben inlerken eğilip çenemi yalıyor. "O zaman bundan çok daha iyisini yapman gerekecek." Aniden ortadan kayboluyor ve kurdu parmaklıkların arasından atılıyor. Dişlerinden biri koluma sürtünerek beni kıkırdatıyor. Sığ yara kanıyor ama kurduma dönüştüğümde iyileşiyor.

Parmaklıkları bir arada tutan ip, kendini ona doğru fırlattığında kopuyor ve sonra gitmiş oluyor, peşinde biz varken ormana doğru fırlıyor. O kadar hızlı ki bu beni gururlandırıyor ama biz güçlüyüz ve onu kaybetmeyeceğiz.

Onu yıpratacağız ve bu toprakların her karışında onu avlayacağız ve güneş doğmadan hemen önce, tüm sürüsünün duyması için adımı haykırırken o tatlı amcığın sikimi kavradığını hissedeceğim.

LUCIEN

Uzaklaşıyor, ama dişi kurdumuzun bilmediği bir şey var, doğrudan bizim istediğimiz yere koşuyor. Kurtulacağını biliyorduk. Quinn asla o kadar kolay pes etmez, etmesini de istemeyiz.

O bir alfa ve bu kadar uzun süre zekâsı ve gücüyle hayatta kaldı.

O uğruna savaşmaya değer ve bu gece ona bunu gösteriyoruz. Peşinden gelmeyeceğimiz hiçbir yere kaçamayacağını gösteriyoruz.

O bizim.

Mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde hızlanıyor ve ormanda zikzaklar çiziyor. Bu araziyi bizden daha iyi biliyor ve bütün gün haritasını çıkarıp tuzaklarımızı kurmamıza rağmen bir şeyleri kaçırdığımızdan endişeleniyorum. Dom'la konuşmamızdan sonra, alfamızı yakalamak için bu gece hem kurt hem de avcı olmamız gerektiğini fark ettik.

Yolumuza geri dönüyor ve onu kovalarken daha rahat nefes alıyorum, başım eğik ve bacaklarım yere vuruyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir özgürlük hissediyorum. Adrenalin ve arzu, kurdumun koşmaktan, avlanmaktan duyduğu mutlulukla savaşıyor.

Onu doğru sürdüğümüz çıkmaz sokaktan kaçınmak için direksiyonu kırdığında yorulmaya başlıyorum, ancak aşağı sarkan ağı bulduğunda geri çekiliyor, dönerken hırlıyor, bize dönmeden önce tırmanmayı tartışıyormuş gibi uçurumun kenarına bakıyor.

Dağlar arkasında duruyor ve kapana kısılmış durumda ama bir hayvanı, özellikle de Quinn'i kapana kısırmak onu sadece daha tehlikeli hale getirir. Bunu çok iyi biliyoruz, bu yüzden dağılıyoruz.

Başını eğiyor, saldırmaya hazır. Acı sona kadar bizimle savaşacak. Tanrım, bu kadını seviyorum.

Gün doğana kadar ona ne kadar çok olduğunu göstereceğim.

YEDİ DÖRTLÜK ŞAFT

I Beni tuzaklarına düşürmenin işe yarayacağını düşünüyorlarsa, daha iyi bilmeleri gerekirdi. Aptal avcılar.

Üç kişiler, bu yüzden hızlı bir plan yapıyorum ve Jai hala kısmen vahşi olduğu için yapacağını bildiğim gibi bana saldırdığında, onun üzerinden atlayıp kırmızı bir kayanın üzerine iniyorum. Lucien bana doğru yöneldiğinde, onun üzerinden atlayıp ormana doğru ilerliyorum ama Vale orada, geride duruyor ve ben yanlarından hızla geçmeye çalışırken yanıma sokulup beni diğer ikisine doğru döndürüyor.

Savaşmadan pes etmeyeceğimi düşünüyorlarsa başka bir şey daha yapacaklar. Lucien hamle yapıyor ve ben de ağzını kanırtarak ona saldırıyorum. Jai kuyruğunu ısırırken hırlıyor ve pençesiyle kıcıma vuruyor. Dönüp yan tarafını ısırıyorum ve bir parçasını da yanımda götürmemek için geri çekilirken havlamasına neden oluyorum.

Vale o anı kıcımı ısırarak için kullanıyor ve ben de dönerek hepsini görüş alanımda tutmaya çalışıyorum ama faydası yok. Lucien yan tarafıma vurarak beni kayaya doğru itiyor ve ben ona çıkıştığım da bile gitmiş oluyor. Aralarında beni kayaya doğru itmeyi başardılar.

Jai üzerime atlıyor, ben de onu tekmeliyorum. Lucien ağzımı ağzının içinde tutarak ısırmamı engelliyor. Sızlanıyorum ve hamle yapıyorum ama sonra Vale beni yere yatırıyor, bir pençesi göğsümde. Çok güçlü, ama ben tekmeleyerek ve sızlanarak kıvraniyorum ve Lucien'in dişleri ağzımı kesiyor.

Jai yine orada, üzerime çıkıyor ve dişleri boynuma saplanıp beni kısırdığında onu tırmalayarak tekmeliyorum. Üzerime çıkarken hırlıyor, ben sızlanana kadar boynuma vuruyor ama yine de boyun eğmiyorum.

Jai'nin sesi geliyor ve insan dişleri boynuma saplanıyor. "Teslim ol ki sana sahip çıkabilelim Quinny."

Hırlayarak onu tekmeliyorum, ama bir insan olarak bile dayanıyor, kanımın tadıyla inleyene kadar dişleri kürkümü parçalıyor. "Ya da dövüşmeye devam et, bu beni sertleştiriyor."

Lucien'in ağzı Vale'nin pençesi daha derine iniyor. Oyun oynamaktan yoruldular.

Öfkeli bir sızlanmayla sonunda teslim oluyorum. Başka seçeneğim yok.

Toprağın içine yığılıyorum. Lucien'in ağzı gevşiyor, Vale'in pençesi kalkıyor ve ben Lucien'in bacağına ısırarak hamle yapıyorum. Vale beni yakaladığında ona vuruyorum ve aniden sırtüstü yatıyorum, karnım havada, ağzı boğazıma öyle sıkı sarılmış ki hareket edemiyorum yoksa öleceğim.

Bu hem bir tehdit hem de bir vaat.

Arkadaşım benim kavgamdan bıktı.

"Hemen üstünü değiştir," diye emrediyor Jai. Baktığımda onu çıplak, dudaklarında kan ve dağdan gelen kırmızı tozla ayakta dururken görüyorum. Geri dönüp Vale'ye bakıyorum, savaşmak istiyorum ama bir alfa olarak bile yapamayacağımı biliyorum.

Yakalandım. Ben onlarınım.

Geriye kayıyorum ve ağzı daralıyor, insan boğazımı nazikçe tutuyor.

Jai insan formunda olan tek kişi ve ben daha inleyemeden elleri kalçalarımın, onları birbirinden ayırıyor ve sonra bana çarpıyor. Çığlığım arazide ve Vale'nin ağzında yankılanırken o mırıldanıyor.

İsliyorum, ama o büyük ve ani giriş canımı acıtıyor. Ancak hareket etmeye başladığında, yavaşça amımdan çekilip tekrar içeri girdiğinde acı yerini zevkli bir sızıya bırakıyor. Bu sırada Vale mırıldanıyor, ses doğrudan klitorisime gidiyor ve orada birinin kalın parmaklarının sürtünmeye başladığını hissediyorum - Lucien. Parmaklarının kabalığını nerede olsa tanırım.

Ben haykırana kadar klitorisimi ovuyor ve onunla oynuyor, sırtım kamburlaşıyor, boğazımı Vale'nin dişlerine yaklaştırıyor, ama Jai'nin elleri kalçalarımı kavrayıp içime girerken onları daha da genişletmeye zorlarken umursamıyorum.

"Çekil," diye tıslıyor, insandan çok hayvan gibi. "Onu ısırمام gerek. Onu dört ayak üzerinde istiyorum. Onu kızdırıp bir canavar gibi çiftleşmeliyim." Sesi gırtlaktan geliyor.

Bu onun kurdu.

Vale isteksizce boğazımı bırakıyor ve ben daha onlara karşı koyamadan ters çevriliyorum. Yüzüm toprağa gömülüyor, kığım havaya kaldırılıyor ve sonra Jai tekrar içimde, amıma giriyor. Göğüslerim

sert kayaya sürtünüyor, hafif acı beni geri iterken nefes nefese bırakıyor, daha fazlası için szszce yalvarırken yere peneliyorum.

Bir el çenemi kavırıyor ve Lucien'in parlayan kurt gözleriyle karşılaşana kadar başımı yukarı çekiyor. Sivri dişleri kocaman ve başparmağı çeneme girerek çenemi açıp dişlerimi gösteriyor. "Uslu dur. Dişlerini benden uzak tut," diye homurdanıyor ve sonra ağızımı uzun boyuyla dolduruyor, boğazıma kadar sokuyor ve ben ğrp boğulana kadar kendini daha derine zorluyor.

Eşlerine sahip çıkarken hırıltıları havayı dolduruyor, kasları kurtlarından kabarıyor. Aletleri insanlık dışı büyüklükte ve uçları daha kalın, içime girmeye ve beni dllerıyla doldurmaya hazır.

Pençelerim kırmızı toprağı yırtarken Lucien'in sikiyle defalarca doluyorum ve Jai amıma öyle sert giriyor ki canım yanıyor.

Yan tarafa baktığımda Vale'nin kurt formunda etrafta dolaştığını ve bizi üzerimize gelebilecek ya da eşini almaya çalışabilecek kurtlardan koruduğunu görüyorum.

Lucien sahiplenici bir şekilde hırlayıp boğazıma kadar sokuluyor ve ben ğrene kadar beni orada tutuyor. Jai hırlıyor, kalçaları tekliyor ve ben onun yaklaştığını biliyorum.

Ben de öyleyim ve üzerime eğılip dişlerini boynuma geçirdiğinde, canavar gibi sikiinin etrafında kenetlenirken onlar için paralanıyorum.

Kükrüyor ve sonra dişleri boynumu kemiğe kadar deliyor, içime girerken beni sabitliyor, ben haykırırken serbest kalmasını kovalıyor. Boynuma karşı hırlıyor, siki bir kez daha içimi dolduruyor ve ısırığı derinleştirirken sıcak dölleri içime sıcıyor.

Kanımın kokusu havayı dolduruyor ve yara açacağını biliyorum.

Bu iftleşme ısırığı.

Lucien kükrüyor ve Jai'ye yumruk atıp onu üzerimden uçurarak dişlerini boğazımdan skmesini izliyorum. Lucien arkamda hareket ediyor, amıma çarpıyor ve beni şişen horozuyla dolduruyor.

Elleri saçlarıma dolanıyor, yana doğru çekiyor ve sonra dişleri boğazımın diğer tarafına batıyor. ığlık atana kadar acı ile zevk birbirine karışıyor. Beni olduğum yerde sabitliyor, dişleri beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken derinlere gömülüyor.

Aleti içimde şişiyor ve tek yapabildiğim inlemek. Çok dolu hissediyorum ve içimden çıkaramıyorum. İçimde sallanıyor, ben çığlık atıp tekrar boşalana kadar o noktaya tekrar tekrar vuruyor. Beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor, beni dllerıyla doldururken aya doğru bağırıyor. Onun horoz çok

şışmış, zevk dalgaları üzerimizden geçerken birbirimize kilitlenmiş durumdayız.

Öne doğru yığıldığımda kanımın vücudumu kaplayan toza karıştığını hissediyorum ve kurdum onaylayarak sızlanıyor ama o hâlâ daha fazlasını istiyor. Vücudumu ısı basıyor, üçüncü ve son eşimin beni sahiplenmesi için yalvarıyorum. Lucien pantolonunu indiriyor ve sonra kendini yavaşça bedenimden çekiyor. Spermlerinin benden damladığını hissediyorum ve o kalın, şışmış kafa amımı terk ettiğinde, o kadar iyi acıyor ki, neredeyse tekrar boşalıyorum.

Acınası bir sızlanmayla başımı kaldırıp eşimi çağırıyorum. Vale arkasını dönüyor, kurt formunda ilerlerken parlak gözleri bana kilitlenmiş. Diğer iki dostum tarafından az önce azdırılmış olmama ve dölllerinin hâlâ üzerimden damlıyor olmasına rağmen bu manzara beni ürpertiyor.

Tekrar yer değiştirmeye çalışıyor ama alfa kurdu ona sertçe biniyor ve sadece kısmi bir yer değiştirmeyi başarıyor. Kurttan çok insana benziyor ama siki dizine kadar sarkmış, mor ve benim için zonkluyor ve bana doğru hamle yaptığında çılglık atıyorum.

Ben takla atmam, o da izin vermez.

Beni acımasız elleriyle sikine oturturken ağzımdan daha önce hiç duymadığım bir ses çıkmasını sağlıyor. İçime o kadar sert giriyor ki kanıyorum, ama kurdum bunu seviyor, ay izlerken beni bu kadar acımasızca sahiplenmesini seviyor.

Kir ve toz ikimizi de kaplıyor, beni sikerken pençeleri tenimi deliyor. Devasa siki neredeyse beni ikiye ayırıyor. Beni sahiplenirken iyileştirici sihrimin fazla mesai yaptığını hissediyorum ve başka türlü olmasını istemezdim.

Ben öne doğru itilene kadar içimde daha da büyüyor, her güçlü itişte neredeyse kayaya çarpıyorum.

"Benim, bizim, benim. Quinn." Beni becerirken bunu tekrarlıyor, daha fazla dayanamayana kadar her kelime sert bir itme ile noktalıyor.

Dişleri boynumun arkasını delip geçiyor ve beni sıkıştırıyor. Derin çiftleşme ısırganı beni ele geçiriyor, beni güçsüz bırakıyor ve altında ağlatıyor.

Vale beni sahiplenirken, ben de onu sahipleniyorum. Kolunu önüme dolayarak teklif ediyor ama ben onun kolunu istemiyorum. O inleyene, siki içimde sarsılana kadar onu ısııyorum ve sonra bizi yuvarlayıp sikinin üzerinde sallanana kadar dönüyorum, ellerim başının iki yanındaki toprakta. Başını yana çekip boynunu ısııyorum, benim olduğunu iddia ediyorum ve bu onu mahvediyor.

Kükrüyor, bana çarparken kalçaları yerden kalkıyor ve salgısı amımı dolduruyor. Isırganı kemiriyorum, oturup sert sikinin üzerinde sallanmadan önce derinleştiriyorum, kanının tadı ağzımda.

adını aya haykırıyorum, kocaman sikinden aşağı damlıyor. Hırlayarak başımı çeviriyorum, gözlerim avıma kilitleniyor.

Ne de olsa ben bir alfayım.

Şimdi onları sahiplenme sırası bende.

Önce Jai'ye saldırıyorum ve vücuduna tırmanıp dişlerimi boynuna geçirdiğimde geriye doğru düşüyor, dişlerimi o kadar derine sokuyorum ki çektiği acı benim için ulumasına neden oluyor. Kanını yutup onu serbest bırakana kadar sabit tutarken, dölünün titreyen mideme sıçradığını hissediyorum. Nefes nefese, sersemlemiş dostuma bakıyorum.

"Benim," diye bağıyorum ve sonra başım yavaşça Lucien'i görmek için dönüyor.

Aç gözlerle beni izliyor, siki bir kez daha sertleşmiş ve parmaklarını buraya gel işaretiyle kısıyor. Dört ayak üzerinde ona doğru sürünüyorum, yukarı kaymadan ve uzunluğuna çarpmadan önce horozunun ucunu yalamak için duruyorum, bizi bir kez daha birbirine kilitliyorum.

Lucien kükrüyor, kafası altımda geriye atılmış, dişleri alt dudağının üzerinde asılı, kalçalarını döndürüyorum, horozunu gidebildiği kadar derine zorluyorum ve sonra saldırıyorum. Dişlerimi göğsüne, tam kalbinin üzerine gömüyorum ve kanının tatlı, bakırımsı tadı ağızıma doluyor.

Boşalırken döllerı amımdan taşarak içime doluyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, bayılıyorum. Kendime geldiğimde etrafımda mırıldanıyorlardı, çiftleşme ısııkları kanıyordu ve sırtımdan kendimi alamıyordum.

Bana da sahip çıkıldı, onlara da.

Artık sonsuza dek birbirimize bağlıyız ve bir an için içimi huzur kaplıyor.

Mırıldayan dostlarımla yanına kıvrıldığımda, sıcaklığımın ilk keskin acısını hissediyorum.

Lanet olsun, kızışıyorum.

YEDİ BEŞLİ ŞAFT

M Kızgınlık çok hızlı ve sert geliyor. Genellikle bir çiftleşme töreninden sonra geri dönüp sürüye sunardık, ama ben çiftleşir çiftleşmez bunu hissederler. ve koruyucu, sahiplenici içgüdüleri ön plana çıkıyor ve başka erkek kurtların yanında olmama izin vermeyeceklerini biliyorum. Bunu bir tehdit olarak görürler ve onları öldürürler, ama ateşimin düşmesi için geçecek süreyi burada toprakta geçiremeyiz.

"Kulübe," diye törpülüyorum, ilk dalga bana çarptığında yuvarlanırken sırtım eğiliyor. Amım kasılıyor ve kremim kalçalarımın aşağı kayıyor. Tenim yanıyormuşum gibi hissedene kadar ısınmaya başlıyor.

Kurdum bir iniltiyle geri çekiliyor ve her zamanki gibi bu işi bana bırakıyor. "Neler oluyor?" Vale soruyor.

"Ateşim," diye cevap veriyorum, başka bir dalgayla savaşmak için kalçalarımı birbirine kenetlerken gözlerim kapanıyor. Dalga geçtiğinde nefes nefese kalıyorum ve gözlerimi açıyorum. "Sorun değil. Genelde tek başıma atlatırım. Doğurgan olduğum zamanlar, ama neyse ki hamile kalmamı engellemek için peri büyüsü kullanıyorum, ama yine de eğlenceli yan etkilerini yaşıyorum." İçimi küçük bir ateş dalgası kaplarken sesim bir iniltiyle sona eriyor.

"Ne yapacağız?" Lucien sorar. "Sadece beni eve götür." Nefes nefese kaldım.

"Diğer herkes ne yapıyor?" Jai soruyor.

"Azalana kadar kurtlar gibi sevişiyorlar," diye mırıldanıyorum, içimdeki acı yırtılırken dişlerimi sıkıyorum, amım o kadar kötü bir şekilde doldurulmak için yalvarıyor ki acıyor. "Sorun değil. Bununla başa çıkabilirim."

"Yalnız değil."

Kollarındayım ve ne olduğunu anlamadan önce beni tutan kişiye sürtünüyorum, sert vücudu beni mırıldanıyor.

"Kahretsin." Bu Lucien ve tökezlerken beni kendine doğru çekiyor. "Tamam, seni eve götürelim bebeğim, sonra yardım edebiliriz."

"Acıyor." Kollarında benimle koşmaya başladığında inliyorum. "Luc, lütfen." Boynunu yalayıp ısıyorum, o beni uzak tutsa da yaklaştırmaya çalışıyorum, kalçaları ulaşamayacağım kadar aşağıda. "Lütfen, acıyor, lütfen." Pençelerimi omuzlarına geçirip bacaklarımı beline doluyorum. "Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var." Kelimeler sadece sızlanıyor, sıcaklık beni çılgına çeviriyor.

"Yakında orada olacağız," diye söz veriyor, eli rahatlatıcı bir şekilde sırtımı okşuyor ama ben hırslıyorum.

Başka bir dalga bana çarpıyor ve çılgılık atarken sırtım eğiliyor. Tüm mantığımı da beraberinde götürüyor ve pençelerimi ona saplayıp, kendimi onun sert uzunluğuna çarpana kadar onun tutuşuna karşı mücadele . Onlar benim dostlarım, bu yüzden sıcaklığımı hissedecekler ve bu onları arzuyla çılgına çevirecek.

Kükürüyor ve tökezliyor. Neredeyse düşüyorduk ama umurumda değildi. Kalçalarımı yuvarlıyorum, onun sikine biniyorum, sunabileceği rahatlamaya ihtiyacım var.

"Siktir, siktir, siktir." İnliyor, kıcımlı tutup sıkıyor, yürümeye devam ederken bile beni teşvik ediyor, beni eve götürmeye çalışıyor. Kurdu beni sevişebileceğimiz yuvamıza götürmesini istiyor.

Boynunu ısırarak, salıverilmem içimde yuvarlanırken inliyorum, ama bu neredeyse yeterli değil ve sıcaklığımın kızgın acısı, damlayana ve kalçalarımı tekrar horozuna sarana kadar kısa sürede acı veren rahatlamayı yıkıyor.

"Kahretsin, yapamam-" Sırtım bir ağaca çarpıyor, eli üstüme vurup amıma girerken ağaç kabuğu beni kesiyor.

Beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, kabuk sırtımda yırtılıyor, ta ki acı ateşimi bastırana kadar ve kükrediğinde, döllerini içime doluyor, içimdeki kızgın acıyı soğutuyor.

Rahatlama beni ona yaslıyor ama yakıcı sıcaklığın tekrar geri gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Belli ki o da bunu biliyor çünkü kollarını bana doluyor ve koştırmaya başlıyor.

Bıçak gibi saplanan, sakat bırakan acı beni bir kez daha vurmadan önce yolu yarılarmıştık. Bir çılgınlıkla onun bedenine doğru eğildim. Aleti sertleşiyor ama yeterince hızlı değil ve kendimi onun kollarından kurtarıp bulduğum ilk bedene yapışıyorum.

Zar zor görebiliyorum, zar zor düşünebiliyorum ama bedenim onlarınkini tanıyor. Kokuları beni sarıyor.

Dostum.

"Seni yakaladım. Sana sahibim." Altımdaki ses şefkatli ve ben onun sikini kavrayıp üzerine gömülürken elleri beni tutuyor.

İçimde yuvarlanan salıverme üzerine salıverme, horozu sürerken yakıcı acı çok fazla. Bu sadece ısı dalgasını azaltıyor, bu yüzden daha sert sallanıyorum, pençeler yanıma keserken horozunun üzerinde zıplıyorum.

"Benim!" diye kükrerken dölleri içime sıcıyor ve ben bir kez daha yığılana kadar o ateşli acıyı soğutuyor. Tökezleyerek ayağa kalkarken kolları beni sarıyor ve sonra kendimden geçiyorum.

"Koş," diye . "Onu kulübeye götürün." Jai.

Ona sarıldığımda iç çekiyorum ve sonra o koşmaya başlıyor. İri eli sırtımda aşağı yukarı kayarken başımı boynuna gömüyorum, koşarken ne kadar zorlansam da. "Şşş, seni tuttuk. Her şeyi yoluna koyacağız."

"Yanıyor," diye sızlanıyorum.

"Biliyorum bebeğim, ama her şeyi yoluna koyacağız," diye söz veriyor ve ben de bir sonraki dalgayı uzak tutmaya çalışarak sıkıca tutunuyorum.

Kulübeye girdiği anda üzerine atladım. Düşerken bir şeyler çarpıyor ama umurumda değil. Ay ışığı pencereden içeri giriyor ve altımda onu görmeme yetecek kadar ışık veriyor.

Kocaman siki dikkat çekiyor, ihtiyaçtan neredeyse morarmış, damarları lezzetli bir şekilde zonkluyor. Eğilip onu yalıyorum, dölünün damlaması içimdeki yanan acıyı yatıştırıyor.

"Bebeğim." İnliyor. "Beni böyle yalarsan beni boşaltacaksın. Çok güzel kokuyorsun, çok güzel hissediyorum."

"Hayır," diye hırıliyorum, vücudunda yukarı doğru kayıyorum, meme uçlarımı ona sunmadan önce ağrıyan göğsümü bir sızıyla onunkine sürüyorum. "Em onları, daha iyi yap," diye homurdanıyorum.

İnleyerek dudaklarını meme ucuma doluyor ve acıyı emerek çıkarıyor. Başını çevirip diğer meme ucuma da aynısını yaparken ben inliyorum, damlayan amımı onun karın kaslarına sürüyorum. Sırtımdaki gerginlik biraz gevşiyor ve beni kaldırıp sikinin üzerine bıraktığında coşkuyla haykırıyorum.

Beni orada zıplatıyor, uyumsuz gözleri beni o kadar açlıkla izliyor ki, onun etrafında kenetlenirken haykırmama neden oluyor. Meme uçlarım ağrıyor, bu yüzden eğilip onları onunla besliyorum, güç verirken acıyı yatıştırmasına izin veriyorum, beni o kadar sert beceriyor ki ateş beni canlı canlı yakarken neredeyse düşüyorum. Ayağa kalktım

Bir kez daha, serbest bırakılmamın peşinde, sadece eşimin bana verebileceği serinletici acıya ihtiyaç duyuyorum.

Vale ve Lucien nefes nefese içeri girerken kapı patlayarak açılıyor. Havayı koklarken gözleri kurtlarıyla parlıyor, ihtiyacımın kokusunu alıyorlar, sonra kapıyı tekmeleyerek kapatıyorlar. Vale önce bana ulaşıyor, beni Jai'nin üzerine itiyor ve onunla birlikte amıma bastırıyor.

Gerilme acı verici ama çok da iyi. Birlikte amıma girip çıkıyorlar, beni acının ötesine ve mutluluğa doğru geriyorlar. Çığlık atıyorum, her taraflarına boşalıyorum ama hâlâ daha fazlasına ihtiyacım var.

Başımı çevirdiğimde ihtiyacım olanı buluyorum. Lucien orada duruyor ve damlayan sikini bana sunuyor. Onu açgözlülükle ağzımın derinliklerine çekiyorum, prekumunu yutuyorum ve beni birbiri ardına orgazma zorlarken yanığımı yatıştırmasına izin veriyorum.

Sürekli boşalıyorum, beni çok sert sikerken vücutlarının arasında kalıyorum, vücudumu parçalıyorlar ve daha fazlası için yalvarıyorum.

Lucien kükreyerek boğazımdan aşağıya boşalıyor ve serinletici bir dalga gibi nefes almamı sağlıyor. Jai altımda haykırıyor, Vale dayanmak için savaşıırken amımı döllerile dolduruyor, ama teslim oluyor, döller beni de doldururken adımı haykırıyor.

Acı geri çekiliyor ve yapışkan, tepkisiz bedenimden çekilirken gözlerim kapanıyor. Ter ve sperm içindeyim ama bir an için tek hissettiğim mutluluk.

Yürüyemiyorum ama çocuklar battaniye ve yastıklarla etrafıma bir yuva yapıyorlar. Ateş kısık yanıyor ve ben hepsinin ortasında uzanıyorum. Bir sonraki sıcak dalgasıyla mideme bir kez daha kramp girmeden önce beni besliyorlar ve önüme dönüp kalçalarımı yatağa sürttüğümde, bana uzanıp ağrıyı dindirmeye hazırlar.

Meme uçlarım o kadar dolgun ki Lucien kazara dişleriyle onları kesiyor ve başını göğsüme bastırıyorum, onları emerken onu orada tutuyorum, kardeşi beni bir kez daha yuvarlıyor ve kalçalarımı kaldırıyor, Jai altımda kayarken ve amımın içinde çalışırken ıslak horozunu kıcıma sokuyor.

Özensiz, kirli ve çok iyi. Beni bir kez daha sahiplendiklerinde, döller beni sular altında bırakana, ağrıyı dindirene kadar vücudumu çalıştırdıklarında gözlerim kesişiyor ve uzun bir gece geçireceğimizi biliyorum.

Sonraki birkaç saat, dalgalar arasında dinlenmeye çalışmam ve daha fazlasına ihtiyaç duyduğumda yaraklarını sürerek onları uyandırmam arasında değişiyor.

"Tükendim bebeğim," diyor Vale. Aleti sertleşmeye çalışıyor ama ben onu emerek döllerini kuruttum.

Gırtlaktan gelen sızlanışım gözlerini parlatıyor. "Şşş, seni yakaladık," diye söz veriyor, çenemi avuçlayarak. "Jai, gel de eşimize hizmet et."

"Memnuniyetle." Bana doğru uzanıyor, ellerim kalçalarına değecek şekilde beni kendine çekiyor ve sonra beni kaldırıp amımın içine batıyor. İnleyerek, ona binerken mutluluktan gözlerimi kapatıyorum ve gözlerim açıldığında Vale ve Lucien'in ikisinin de beni izlediğini görüyorum. Lucien kürklere yaslanmış, sertleşmiş sikini tutuyor, bana yedirmeye hazır.

Öne doğru eğilerek Jai'nin bu manzara karşısında inlediğini duyuyorum ve parmaklarımı kıvrarak Lucien'i daha yakına çağırıyorum. "İzin ver seni içerek kurutayım," diye mırıldanıyorum. "Boğazımı acıtana kadar ittiğini hissetmek istiyorum."

"Siktir." Yumruğuyla sikinin etrafında dönerken kalçalarını kaldırarak inliyor.

"Şimdi," diye homurdanıyorum.

"Muhtaç dostum," diye alay ediyor dizlerinin üzerine çöküp başını eğerek sikini ayrıık dudaklarıma sürterken. "İyi bir kız ol ve beni em o zaman. Döllerimi yut ve seni daha iyi hissettirmemize izin ver."

Aynen öyle yapıyorum. Adımı ve döllerini boğazıma dolana kadar umutsuzca, sert ve hızlı bir şekilde sikini emiyorum. Ağzımı açmaya zorlayana kadar emmeye devam ediyorum ve sonra geri çekiliyor.

Jai'ye doğru geri iterek daha sert, daha hızlı sürüyorum, ta ki o haykırana ve döllerini içimin derinliklerine sıçrayıp yanığı temizleyene kadar.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve terli kürklerin içinde rahatlıyorum. Elleri vücudumda gezinirken sevgi dolu sözler mırıldanıyorlar ve gözlerim kapanıyor, ağrım şimdilik kayboluyor.

Uyandığımda acının ve sıcaklığın geçmiş olmasını umarak uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Daha iyi bilmeliydim. Rahim ağzımda bir bıçaklanma hissiyle uyandım. Amım öyle bir titriyor ki gözlerim yaşıyor. Vücudum sıcak, kalbim küt küt atıyor ve ciğerlerim ağrıyor.

Onları uyandırmamaya çalışıyorum, gerçekten yapıyorum, ama hala sıcaklığımın dalgalarını hissedebiliyorum. Yorgun ve olduklarını biliyorum, bu yüzden olabildiğince sessizce ellerimi vücudumdan aşağı kaydırıyorum, parmaklarımı dağınık amcığıma sokmadan önce kaygan klitorisimi ovuyorum.

İnlemek için dudağımı ısıyorum, parmaklarımla kendimi sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, onlara doğru sallıyorum, ama bu yeterli değil. "Quinn?" Vale başını kaldırarak mırıldanıyor, ihtiyacımı hissettiğine şüphe yok. Beni gördüğünde gözlerini kırıştırıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Durmayacak," diye ağlıyorum, daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarımı sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor. "Denedim. Yapamıyorum-"

"Şşş." Bana doğru sürünüyor, ellerimi uzaklaştırıyor ve sonra ağzı amımın üzerinde, onu daha iyi yalıyor. "Sen varsın. Sen hep bizimlesin. Biz senin dostlarınız, Quinn. Sana hizmet etmek bizim görevimiz." Parlayan gözleri kabaran bedenimin üzerinde benimkilerle buluşuyor. "Ve eşimin bize bu kadar ihtiyaç duyması büyük bir zevk."

Başımı sallıyorum, hala ağlayarak yüzüne sürtünüyorum, döllerimin ve onlarınkinin ağzına damlamasına izin veriyorum. İki parmağını içime sokuyor, sonra üç parmağını, ardından dört parmağını ve sonra da tüm yumruğunu sokuyor. Amımı gergin tutarak, ben salıverildiğimi haykırana kadar beni yalıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Dölümle kaplı yumruğu, sırtı eğilene kadar sert aletini okşuyor ve sonra dölünü yumruğuna boşaltıp sokuyor, ben mutlu bir şekilde iç çekerken beni salıvermesiyle dolduruyor.

Acı, zevkli bir mutluluktan başka bir şeye dönüşmeden kaybolur.

Dölle kaplı elini çekip amıma nazik bir öpücük kondurmadan önce yavaşça amımı sikiyor. "İyi kız, şimdi uyu."

Yorgunluğun ötesinde başımı sallıyorum. Artık uzuvlarımı bile hissedemiyorum ama daha rahat nefes alabiliyorum.

Tüm vücudum kuruyan ter ve dölle kaplanıyor. Yorgun bir uykuya daldığımda, beni hiçbir acı takip etmiyor.

YEDİ ALTINCI ŞAFT

W İki gün boyunca yuvamızda kilitli kaldık ve bu hayatımın en güzel birkaç günüydü -sadece kızım aç olduğu ve bana doyamadığı için değil, aynı zamanda ona yardım etmemize izin verdiği için. O kontrolü devretti ve bize döndü. Zayıftı ve onunla ilgilenmeyi seviyordum.

Birkaç saat önce acı içinde sızlanmayı bıraktı ve hepimizi çılgına çeviren sıcaklığının tatlı kokusu kayboldu. Kokusunu tenimizden ve yuvadan alabiliyorum, bu da beni sertleştiriyor ama en kötüsü ya da en iyisi şimdilik sona erdi.

Saatlerce uyumuş olmama rağmen yorgunluktan bitap düşmüş olsam da kalkıyorum ve ihtiyacımız olduğunu bildiğim için hepimize kocaman bir kahvaltı hazırlamaya başlıyorum. Kurdum onaylayarak homurdanıyor, midem gurulduyor. Çok daha sık yemek yemem gerektiğini fark ettim ve kızımı iki gün boyunca neredeyse hiç yemek yemeden siktikten sonra açlıktan ölüyorum, ama omzumun üzerinden bakıp onun yuvadaki yerime sokulduğunu, bacaklarının büküldüğünü ve amının dışarı çıktığını gördüğümde, tamamen farklı bir açlık ortaya çıkıyor.

Sanırım bu, ona doyup doyamayacağımı cevaplıyor. Hayır.

Elim göğsümdeki ısırik izine gidiyor ve dudaklarımda gururlu bir gülümseme beliriyor. Bunu herkesin görmesi için gururla taşıyacağım. Quinn bizi seçti, beni seçti ve mutluluktan neredeyse yüzüm gülüyor ama yemek yaparken sessiz kalmaya çalışıyorum.

Hepsini masanın üzerine koyduğumda, başını yavaşça kaldırıyor ve kokluyor. Hava.

Lanet , o kadını seviyorum. Onu daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum, Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama seviyorum. Onu içimdeki her şeyle seviyorum.

Önceden sadece nefret vardı, şimdi ise mutluluğum, bir evim, ailem ve arkadaşlarım var. O kadar derin bir sevgim var ki, çağlar boyunca yankılanacağını biliyorum.

Hikâyemiz acı ve nefretle başladı ama sevgiyle sona erdi.

Bundan emin olacağım.

Hayatımın geri kalanını kızımızı mutlu ederek ve her gün ona sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu ve onu ne kadar sevdiğimizi göstererek geçireceğim.

Vale inliyor. "Yemek kokusu alıyorum."

"Bunlar yumurta mı?" Jai esneyerek sorar.

"Neden kalkıp bakmıyorsun?" Yanlarına gidip kızımın dudaklarından öperken onları dürtüyorum. "Günaydın güzelim. Gel yemek ye, kurdunun buna ihtiyacı var."

Jai yuvadan çıkmaya çalışırken "Biz bu kadar tatlı olamıyoruz," diye homurdanıyor ama bir yastık yığınının üzerine düşüyor. İnleyerek ayağa fırlıyor, çıplak ve yarı uykulu bir halde tökezleyip sandalyelerden birine düşüyor. Bir tabak domuz pastırması kapıyor ve ağzına atıyor.

"Biraz da Quinn'e ayır," diye hırıliyorum, hepimize kahve doldurmak için geri döndüğümde kafasının arkasına şaplak atıyorum. Kız arkadaşımın ilgilenmek beni mutlu eden bir şey. Silahlarımdan daha fazlasına ihtiyaç duyulmasını ve faydalı olmayı seviyorum.

Jai bir lokmanın etrafında "Çok güzel," diye mırıldanıyor ve Quinn yanına gelip sandalyeye oturduğunda bir demet alıp ağzına tikiştiriyor.

Gözleri açılıyor, çiğnerken ve yutarken yanakları yemekle birlikte sevimli bir şekilde şişiyor. Cildinin her yeri dişlerimiz ve ellerimiz tarafından işaretlenmiş, saçları dağınık ve omuzlarına dökülüyor ve güneş ona vurarak parlamasını sağlıyor. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Vale dışarı tırmanıyor ve bize doğru yürüyor, bir sandalyeye çöküyor ve bir kupayı kabul ediyor. Kızımı kaldırıp dizime oturtuyorum, o etraftayken asla inmediği için sertleşmiş sikimi görmezden geliyorum ve sonra ona bir tabak hazırlıyorum. Mutlu bir şekilde mırıldanıyor, her şeyi yiyor ve işi bittiğinde ona bir tane daha hazırlıyorum, çiğnemek için birkaç parça çalışıyorum. O bitirdiğinde düzgünce yiyeceğim.

Önce eşimin dolu olduğundan emin olmalıyım.

"Kimse bizi kontrol etmeye gelmedi," diye mırıldanıyor Vale bir çatal dolmasının etrafında.

"Ateşimin kokusunu alırlar ve daha iyi anlarılardı." Quinn bir yığın daha krep alıyor. "Bugün gidip onları görmemiz ve çiftleşmeyi doğrulamamız gerekecek."

Saçlarını kenara çekip boynundaki üç ısırik izini gördüğümde içim gururla doluyor. İyileşmişler ama yara izleri var ve parmaklarım üzerlerinde geziniyor. Nefes nefese titriyor, kucağımda kıpırdanıyor.

"Hassaslar mı?" Onları okşarken soruyorum.

Başını sallıyor, ben dokunmaya devam ettikçe inliyor. "Klitorisimi okşuyormuşsun gibi geliyor" diye itiraf ediyor.

Kıkırdayarak eğildim ve onları öptüm. "Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum o inlerken. Arkasına yaslandığında ağzına daha fazla yemek tıktırıyor ve ben onu yerken izlerken sırtıyorum. Eşimin beslendiğini ve onunla ilgilenildiğini bilmek beni neredeyse dökülmeye zorluyor ve kalçalarını tutmaktan kendimi alamıyorum. Onu kaldırıp sert sikimden aşağı kaydırıyorum.

İnliyor ve kendini masaya sabitlemek için uzanıyor.

"Gerçekten mi? Kahvaltıda mı?" Vale mırıldanıyor. "Ona yeterince sahip olmadın mı?" "Asla." Sırıtarak kulağındaki ısırik izlerini öpüyorum. "Beni görmezden gel, bebeğim, ve yemeğe geri dön. Sadece içinde olmak istiyorum."

İnleyerek başını sallıyor ve ben arkama yaslanıp onun içinde olmaktan mutlu bir şekilde yemeğimi yiyişini ve inleyişini izlerken yemeye devam ediyor. Vale sadece gözlerini deviriyor ama bunu ilk onun düşünmemiş olmasından duyduğu kıskançlığı görebiliyorum ve yemek yerken sikimin üzerinde kıpırdanırken ona gülümsemeden edemiyorum.

Jai umursamaz bir şekilde, yiyebildiği kadar çok yemekle karnını doyurmaktadır.

Yerken arkasına yaslanıyor, mutlu bir şekilde iç çekiyor, çıkardığı sesler sikimin içinde sarsılmasına neden oluyor.

Kulağını ısırdım. "İyi kız, çok iyi bir kız. Sadece benim için ye, bebeğim. Seni aynı zamanda döllerimle doldurmam gerekiyor, bu yüzden yemeye devam et, güzelim. İşte böyle, benim iyi kızım." Benim için yerken ısırik izlerini yalayarak inliyorum.

Zevkime engel olamayana kadar sikimin üzerinde kıpırdanmasına izin veriyorum. Nefes nefese kalıyorum, göğsüm hızla yükseliyor, kalçalarını kavriyorum ve dökülürken ona daha derine giriyorum. Benim için boşalırken sikimi sıkarak inliyor.

"Aferin kızıma," diye övüyorum ısırik izini öperek. "Çok iyi yaptın. Şimdi yemeye devam et, ben dağınıklıkla ilgilenirken vücudunu besle."

Bir kurulama bezi alıp amını temizledim.

Bitirdiğinde, doyana kadar yemeğin geri kalanını seçiyorum, sonra onu yumuşayan horozumdan kaldırıyorum, vücudunun sıcaklığını bırakmaya isteksizim. Parmaklarımı kalçalarındaki dağınıklığın içinden geçiriyorum, geri kalanını tenine masaj yapmadan önce bir kısmını tekrar içine itiyorum. "Duş alma. Oraya geri döndüğümüzde benim gibi kokmanı istiyorum." Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum ama bundan kaçamıyorum. Quinn'in sürünün ortasında benim gibi koktuğu düşüncesi mi?

Kahretsin, bu beni tekrar sertleştirmeye yetiyor ve sahiplenme duygusu içimde kükrüyor.

Surat asıyor. "Luc."

Vale onun saçlarını tutuyor, başını geriye yatırıyor ve inleyene kadar öpüyor. "O haklı. Oraya bizim kokumuzu alarak git yoksa muhtemelen biraz çıldıracağız. Üzerindeki ısırıklarımıza rağmen kurdum hâlâ yüzde yüz sakın değil."

"Lanet olası dostlar." Uzaklaşırken ofluyor ve bizi işaret ediyor. "Bu bok her zaman kesmeyecek, sözlerimi not et."

"Ben ne yaptım ki?" Jai bir ağız dolusu krepin etrafında konuşuyor.

"Hiçbir şey, sen mükemmelsin," diye tersliyor ve dönerek dolabına yöneliyor.

"Neden bu bir hakaret gibi geldi?" diye mırıldanıyor ve aramıza bakıyor.

"Ayrıca, ne kaçırdım?"

JAI

Quinn dar bir kot şort ve beyaz bir bluz giydikten sonra hepimiz kapıda duruyoruz. Biz kıyafetine bakarken o bize kaşlarını çatıyor.

"Hayır," diyor Vale. "Üzgünüm, kurdum hayır diyor."

"O zaman kurdun ortaya çıkabilir ve ben de onun kıcını tekmelerim. Hiçbir erkek bana ne giydiğimi söyleyemez," diye uyarıyor, gözlerindeki bakış bize bunu zorlamamamız gerektiğini söylüyor. Benim kurdum da sahiplenici hissediyor. Çiftleşmeyi ve ardından sıcaklığı suçluyorum ama eşimi kızdırmak istemiyorum.

"yok. Dövüşebiliriz." Eğilirken başımı salladım. "Ne istiyorsan onu giy." Çenemi

kavrayıp derin bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Ben de dövüşebilirim. Eğer biri benimle uğraşırsa, boğazını keserim."

Bu düşünceyle sikim sarsıldı. "Bu daha da iyi. Seni kanlar içinde ve hafiften delirmiş görmek hoşuma gidiyor."

Vale kapıyı çekip açarken, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bir arama ekibi göndermek zorunda kalmadan ve hayatımızın geri kalanını burada kilitli geçirmeden önce gidelim."

Onun yanından geçerken, sikini kavırıyor. "Çok kızgınsın ama ne istediğin belli."

"Quinn, seni her zaman istiyorum," diye itiraf ediyor utanmadan, yanından geçerken kıcını tokatlıyor. "Sorun da bu zaten. Seni asla elde edemem."

her şeyi yapardım. Senin ıslak amına gömülü olarak yaşar ve orada mutlu bir adam olarak ölürdüm."

"Sanırım yapmalıyız-" Kulübeye geri dönmeye başlıyorum ama Lucien boynumdan tutup beni dışarı çekiyor.

"Hayır, çünkü biri gelip bizi sevişirken görürse, muhtemelen onları öldürürsün. Hadi, sosyalleşeceğiz ve sonra biz farkına bile varmadan, eminim seni sırtına alacak," diye beni yatıştırıyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum ve ona yetişiyorum, yürürken elini elime alıyorum. Bana gülümsüyor.

Ağaçlardaki kuşlar mutlu bir şekilde cıvıldıyor, rüzgâr karışık kokularımızı bana doğru savuruyor ve kurdumun onaylayarak mırılamasını sağlıyor. Çok güzel bir gün. Güzel bir diyar.

Bu çok güzel bir hayat. Hepsi onun sayesinde.

O gelene kadar karanlıkta yaşıyordum. Kardeşlerim vardı ama ben çok kaybolmuştum - içimde yaşayan delilik, öfke ve vahşi doğada. O beni özgürleştirdi, ama bundan da öte, bana yeniden yaşamam için bir sebep verdi.

Onunla.

Onsuz, ben yokum. O nereye giderse, ben de peşinden giderim. Diğer herkes için o onların alfası, ama benim için o benim her şeyim. Ciğerlerimin oksijen almasının, kalbimin kanımı vücuduma pompalamasının ve konuşmamın sebebi o.

O benim yaşama sebebim.

Bazıları buna takıntı diyebilir ama umurumda değil. Tek umursadığım o bana baktığında kendimi bir bütün hissetmem.

VALE

Etrafta dolaşan kurtlarla karşılaştığımızda gördüğümüz bilmiş bakışlar yanaklarımı ısıtmaya yetiyor ama ben daha uzun durarak sahiplendiğim ısırık izimi gururla gösteriyorum. Quinn'le çiftleşmek bir onur ve bunu gören birkaç kıskanç bakış var.

Marie bizi fark etti ve aceleyle yanımıza geldi. White onun yanında, ki bu artık normalleşmeye başladı. Bence kalp kırıklığı üzerinden bağ kurdular ve bu çok tatlı. "İşte

öylesin." Sırıttıyor. "Ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Merhaba anne." Yanağına bir öpücük konduruyor ve Marie başını eğiyor, dudaklarını mutlu bir gülümseme kaplıyor.

"Nihayet," diye mırıldanıyor annesi. "Sonunda mutluluğu buldun kızım. Bu bir kutlama gerektirir."

"Hayır," diye başlar Quinn.

"Her gün alfalarımız eşleşmiyor," diye tersliyor Marie. "Anne, ben sadece alfa rolünü oynuyorum." Quinn iç geçirir.

Marie elinin tersiyle itiyor, gözlerinde hepimizde olan bilmiş bir bakış var. Quinn ne düşünürse düşünsün, o bir alfa ve sürüsünün onu çok geçmeden böyle atayacağından hiç şüphem yok. Ait olduğu yer orası, her zaman ait olduğu yer. Jang bunu biliyordu, tanrıça da biliyordu, biz de biliyoruz.

Kaderinde her zaman başkalarına liderlik etmek ve onları korumak vardı. Başarılı olduğu yer orası.

"Öyle ya da böyle, duyuruyu ben yapacağım. Yemek yediniz mi?" Bize eleştirel bir gözle bakıyor.

"Evet, hanımefendi." Başımı salladım. "Kardeşim pişirdi."

"Güzel. Kızıma dikkat etseniz iyi olur," diye bizi uyarıyor. "Şimdi gidip yüzlerinizi gösterin. Sürü merakla bekliyor olacak."

O ve White başlarını birlikte eğerek bize el sallıyorlar. Quinn'in diğer elini tutarak, o inlerken onu uzaklaştırıyorum. "Annem ..." Başını iki yana sallıyor.

"Seni seviyor," dedim ona. "Seni o kadar çok seviyor ki senin için kaldı. Bırak yapabiliyorken mutlu olsun."

"Haklısın." Kaşlarını çatı. "Haklı olman hoşuma gitmiyor."

"Üzgünüm, bebeğim. sonra yanıldığımdan emin olacağım." Sırıttıyorum.

"Sırtmayı kes," diye mırıldandı. İşte benim Quinn'im. "Üzgünüm Quinn, sen yanımdayken yapamam." Göz kırptıyorum. "Siktiğimin peynir topu. Seni pislik olarak daha çok sevdim."

Eğilip, nefesi kesilirken ısırik izimi yalıyorum. "O zaman daha sonra senin için bir pislik olacağım. Sen yalvarırken ben onu doldurana kadar bu tatlı kıçın benim için sürünmesini emredeceğim."

"Yalvarmıyorum, asla," diye hırlıyor, burun delikleri alevleniyor. "Elbette bebeğim, göreceğiz," diye mırıldanıyorum.

Birkaç kurt tarafından durduruluyoruz ve kızımın onların her sorunuyla nasıl başa izliyorum. Rehberlik için ona akın ediyorlar. O kadar parlıyor ki

Yaşam ve güçle parıldıyorlardı, nasıl olmasınlar ki?

Sürü evine vardığımızda nefesi kesiliyor, elleriyle dudaklarını kapatıyor.

Evi yeniden inşa ediyorlar ve biz yokken birkaç gün içinde yapının haritasını çıkardılar ve işe başladılar. Bizim ve Marie'nin ısrarları üzerine orijinal paket evle neredeyse aynı tuttular.

"Jang'ın ofisinin orada olduğunu biliyorum. Hepimiz orayı yeniden inşa etmek ve ona yakın hissetmek için kendinize ait hale getirmek isteyebileceğinizi düşündük." Bana dönüyor, gözleri sulanıyor ve ben devam ediyorum. "Orada bir odamız olabilir, ama gürültü yapmak için daha fazla yer olduğu için sık sık eve gideceğimize bahse girerim." Ne kadar gürültü yaptığımızı hatırlatarak alt dudağımı yalıyorum ve eve dönmeden önce gözleri parlıyor.

"Artık gibi olmayacak," diyor üzüntüyle.

"Hayır, hiçbir şey olmayacak," diye kabul ediyorum, kollarımı arkadan ona doluyor ve çenemi başına yaslıyorum. "Ama birlikte geçmişimizi ve geleceğimizi temsil edecek. Anıların ve iyileşmenin olduğu bir yer olacak - yeni bir umut sembolü. Bence hepimiz bunu yapabiliriz."

"Doğru," diye fısıldıyor. "Ya onun kadar yaşayamazsam?"

Ona dönerek yanaklarını okşuyorum ve güzel benekli gözlerine bakarak oradaki kehribar rengini hatırlıyorum. "Sen inanılmaz bir kadınsın Quinn, ama daha da ötesi, inanılmaz bir lider olacaksın. Biliyorum çünkü çok kötülerini gördüm ama sen onlardan biri değilsin. Halkın için kendini feda etmeye ve onları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın. Bunu biliyorlar. Bu yüzden rehberlik için sana bakıyorlar. Hatalar yapacaksın, ama bunları aşmana yardımcı olmak için yanında olacağız. Keşke babanı geri getirebilseydim de bu konuda sana yardımcı olabilseydi ama yapamam. Yine de onun yapacağı şekilde sana yardım etmek için çalışacağız. Seninle çok gurur duyardı Quinn."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Göz kırıyor, gözünden düşen yaşı yakalayıp öpüyorum ve uzaklaştırıyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ve onu tekrar eve doğru çeviriyorum. "Yeniden inşa edeceğiz. Bu topraklar onun ölümünden dolayı hala yaralı olacak, ama bunun için daha güçlü olacak, tıpkı senin gibi ve hazır olduğunda, ofis onun mirasını, sana memnuniyetle bıraktığı mirası sürdürmek için seni bekliyor olacak ve zamanı geldiğinde onu tekrar göreceksin ve ona her şeyi anlatabilirsin."

Bana yaslanıyor ve bir süre burada durup ailesinin mirası olacak şeyi inşa etmelerini izliyoruz - ta ki bir düdük sesi havayı yarana kadar.

YEDİ-YEDİ ŞAFTÖR

I Vale'nin kollarından kaçarken kaşlarımı çatarak ısıklık sesine dönüyorum. Dom ve Fiona'yı -bir gün beta olmak isteyen dişi bir kurt- bir köpeğe eşlik ederken görüyorum.

kadın bize doğru geliyor.

Bana çarpan kokudan anında iki şey anlıyorum. Birincisi, o bir insan.

İki, o bir avcı.

Kokusu onu ele vermeseydi, ayak bileğine kadar uzanan deri ceketindeki yama ele verirdi, ama üzerinde silah görmüyorum ve Dom'un onu arayacağını biliyorum. İkisinin arasında uzun boylu, 1.80 boylarında, kızıl saçları rüzgârda sallanıyor. Yeşil gözleri canlı bir şekilde parlıyor, rimel ve etkileyici kanatlarla koyulaştırılmış. Çok güzel bir kadın ve dudaklarını ve çenesini kesen yara izi bu özelliğini azaltmıyor. Aksine, cazibesini daha da artırıyor.

Ellerini başının arkasında rahatça tutarak yürüyor, en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Dom onu önümde dizlerinin üstüne çöktürürken üzerinde zerre kadar korku kokusu bile almıyorum.

Bunun onlara bıraktığım mesaja bir cevap olduğuna bahse girerim ve endişeyle ona bakarım. O bir tehdit. Böyle düşünmemek aptallık olurdu. Gözlerindeki sert parıltıdan belli. O bir katil ve bir kurt sürüsünün içine bariz silahları olmadan girmesi ya deli ya da kendinden emin olduğu anlamına geliyor.

Ya da ikisini de.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Arkadaşlarım bana Tate der, ama düşmanlarım bana Angel der."

"Kahretsin." Vale inliyor.

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bu lakabı biliyorum." Eğilip sesini alçaltıyor. "Kuzeyden gelen bir sektör lideri. Son duyduğumda rütbeleri hızla yükseliyordu. Sanırım Black'le birlikte bile olabilir. Acımasız ama adil olduğunu da duydum. Söylentiye göre, Black onu dinlemediği ve hatta bazı canavarların gitmesine izin verdiği için ondan hoşlanmıyormuş. Yara izini de bu yüzden almış."

"Kendi halkı mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Kendi halkım." Gülümsüyor. "Genç bir vampiri öldürmelerini kabul etmedim. Bundan hoşlanmadılar ve beni öldürmeye çalıştılar."

"Ne oldu onlara?" diye sordum.

"Onları ben öldürdüm," diye cevap veriyor utanmadan. "Masumlara zarar vermem, bu yüzden buradayım."

"Mesajım," diye mırıldanıyorum. "Mesaj mı?"

Vale kaşlarını çatıyor.

Ona bir bakış atıyor ve başını sallıyor. "Hepinizin adını duydum. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, gerçi şaşırdığımı söylemeliyim ama iyi anlamda." Tekrar bana bakıyor. "Ve sen de Quinn, Kızıl Dağ Sürüsü'nün Alfa'sı."

"Nereden biliyorsun?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Çok şey biliyorum. Mesajınız dışında, sizin dünyanızda dostlarım var. Bir avcı olabilirim ama adil bir avcıyım ve bunu bildikleri için benden yardım istiyorlar. Buradan çok uzak olmayan bir yerde Simon adında bir eşi olan bir kurt var. Bazen oyun gecesi için bir araya geliyoruz ve bana senden bahsetti. O mesajla birlikte burada olmamın sebebi o. Seni ve babanı tanıdığını ve senin hesaba katılması gereken bir güç olduğunu söyledi. Sanırım ikimiz de birbirimizin yardımını kullanabiliriz."

"Bizi nasıl buldun ki?" Bu bilgiyi yutarken kaşlarımı çatıyorum, ellerim kalçalarımda.

Kadın dudağındaki yara izini çekiştirerek bana sırtıyor. "Hunter, hatırladın mı?"

"Silahınız yok," diye . "Buraya kimseye zarar vermeye gelmedim."

"Yani bir kurt sürüsüne silahsız mı giriyorsun?" Bastırıyorum.

"ya öldüreceğini ya da dinleyeceğini düşündüm, bu yüzden silahlar her iki durumda da çok önemli olmayacaktı. Ayrıca, hala ellerim var." Sırıttıyor.

İçimden bir kahkaha patladı. "Peki, neden buradasın Angel?"

"Tate. İçimde iyi arkadaş olacağımıza dair bir his var. Ayağa kalkabilir miyim? Geçen ay bir ejderhayı kovalarken dizlerimden birini mahvettim. Hala

iyileşmedi." Başımı sallıyorum ve o da ellerini iki yana açarak ayağa kalkıyor. "Mesajını gördüm. Bu arada el işlerini beğendim. Gidip kontrol ettim. Yeni ekibim şu anda orada, pisliği temizliyor ve cesetleri yakıyor." Sadece bakıyorum. "Zor, bunu sevdim. Her neyse, haklısın. Avcılar eski bir grup ve biz her zaman kötü değildik. Babam iyi bir adamdı, iyi bir avcıydı ve bana yollarını gösterdi, sadece insanlara değil sizin türünüze de yardım etti. Buna tekrar dönmek istiyorum ve sanırım bana yardım edebilirsin. O yüzden Quinn, birlikte çalışalım. Ben avcılarını temizleyeceğim ve sonra bu dünyadaki kötülüğü -hem insan hem de canavarları- birlikte durdurabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?" Elini uzattı, gözlerinde umut vardı.

Bir an için onu izliyorum ve o da bana izin veriyor. Sözlerinde hakikatten başka bir şey hissetmiyorum ve tanrıça rüzgârla üzerimden geçerek karar vermeme izin veriyor, ama bunu desteklediği açık. Belki de Tate'in buraya gönderilmesinin bir sebebi vardır.

Elimi onunkine koydum ve sıktım. "Bunu isterim, bir ateşkes, ama sadece seninle benim aramda. Diğer avcılara güvenmiyorum."

"Bunu yapman aptallık olur ve sen aptal değilsin, Alfa." Sırıtarak elimi sıkıyor. Ben sıkıyordum ama o sırtıyor. "Güçlü tutuş. Evet, sanırım arkadaş olacağız Quinn. Şimdi geri dönüp temizliğe yardım edeceğim. Ellerimin kirlenmesi umurumda değil. Evim temizlendiğinde bir mesaj göndereceğim, sonra da diğer arkadaşlarımla bir araya gelip bir anlaşma yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Hangi diğer arkadaşlar?" Ben soruyorum.

"Yolda karşılaştığım bazı vampirler. İyi bir grupturlar, sadece biraz delidirler, özellikle de kraliçeleri. Onunla bir avda tanıştım. O da onları avlıyordu - pardon, onları yargılıyordu. Sonunda birlikte çalıştık." Sırıtarak etrafına bakınıyor, gözleri esintiyle kapanıyor. "Değişim geliyor ve bunun biz kadınlarla başlayacağını düşünüyorum. Bu kez kraliçeler, krallar değil." Eğiliyor. "Seninle tekrar görüşeceğiz, Quinn." Adamlarına bakıyor. "Bizde her zaman daha fazla avcıya yer vardır."

"Bizim yerimiz burası," diye mırıldanıyor Vale.

"İçimde öyle bir his vardı. Bir kere avcı olan her zaman avcıdır, bu değişmez. İyi şanslar."

Dönüyor ve ağaçlara doğru yürüyor, sakın ve ıslık çalarak. "Ona bölgemizden çıkarken eşlik et," diye mırıldanıyorum, "ama bırak gitsin." Gülümsüyorum. "İçimden bir ses Tate'in bu dünyadaki en iyi varlığımız olmak üzere olduğunu söylüyor."

Dom başını sallıyor ve ben adamlarıma dönerken o ve Fiona onun peşinden koşuyorlar.

"Sanırım taraf değiştiren tek avcı siz değilsiniz." "Sanırım değil." Onun gidişini izlemek için döndüğümüzde gülümsüyorlar. O haklı. Dünya değişiyor. Bunu hissedebiliyorum ve bu bizimle başlıyor.

"Con, ne oldu?" Kaşlarımı çatarak çatalımı yemeğime bıraktım. Çocuklar yeniden inşaya yardım ediyordu ve ben de etrafta dolaşıp iyileşiyor, sürüyle konuşuyor ve günlük meselelerle ilgileniyordum. Sadece benim iftleşmem değil, avcı hakkında da söylentiler yayıldı ve herkesin soruları var, ama mutlu görünüyorlardı ve herkes beni Alfa diye çağırırken tebrik ediyordu.

Bu unvana alışmamam gerektiğini biliyorum ama alıştım ve şimdi Con burada duruyor, ki bu da yeterince tuhaf. Sürüye daha fazla katılmaya başladı ama hâlâ yalnızlığı tercih ediyor ve gözlerinde kaypak bir bakış olması benim de gözlerimi kısımama neden oluyor.

"Yine birini ldrmekle mi tehdit ettin?" Talep ediyorum.

"Hayır, neredeyse birini ldrdğm için sana gelmiyorum." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da sırtıyor. "Tamam, her seferinde değil."

"Con," diye uyarıyorum.

"Benimle gelmene ihtiyacım var."

Ayağa kalkıp gerinirken inliyorum. "Biliyordum. Bu bir ceset," diye mırıldanıyorum onu dışarı kadar takip ederken. "Onları iyileştirebilsem iyi olur-" Kısa kesiyorum.

Spor salonunun boş olduğunu ve herkesin meşgul olduğunu düşündüm. Yeni kısıtlamaları bu sabah yayınladım. İnsanlar evlerine taşınıyor ve işlerine geri dönüyorlar, ben de öyle olduğunu varsaydım. Görünüşe göre yanılmışım çünkü tüm sürü spor salonunun dışındaki açıklıkta toplanmış ve Marie, Dom, White ve diğer betalarım beni bekliyor. Arkadaşlarım yanlarında sırtıyorlar.

" oluyor?" Con beni ileri iterken soruyorum.

Marie, "Alfa'mızda oy kullanmak için toplandık," diye açıklıyor.

Bir adım atlarken kalbim sızlıyor ama başımı sallayarak sürünün önünde duruyorum. Er ya da geç geleceğini biliyordum ve boğazımı temizliyorum. "Elbette. Toplandığınız için herkese teşekkür ederim. Beni dinlediğiniz için hepinize minnettarım.

Başka liderimiz yokken beni takip ettiniz. Bu geçiş sürecinde kime oy verirsiniz verin onu destekleyeceğim-"

"Pack" -sözüm kesilince duruyorum, sırtarak Dom'a dönüyorum- "beta olarak, arkadaşım için onurlandırma hakkını kullanıyorum. Oylama yapıyoruz. Quinn'in alfa olmasını isteyenler el kaldırsın."

Gözlerimi kırıştırıyorum, neredeyse her el havaya kalkarken başım dönüyor ve ağzım açık kalıyor.

White öne çıkarken mırıldanıyor: "Bu asla bir başkasına yemin ettirmek için değil, hak ettiğin unvanı alman içindi." "Dom haklı. Her zamankinden biraz daha gayri resmi olsa da, zamanın değiştiğini ve bizim de değiştiğimizi anlamaya başlıyorum. Jang, huzur içinde yatsın, Quinn'i halefi olarak öne sürdü ve bazılarınızın onun genç ve bir kadın olarak bu baskıyı kaldıramayacağından endişe ettiğini biliyorum." Bunu kafasına sokar. "Bence her birinizin yanıldığını kanıtladı. Sadece bizi güvenli bir yere götürmek ve hayatta tutmakla kalmadı, aynı zamanda bu sürüyü iyileştirdi ve bizi bir arada tuttu. Quinn tam anlamıyla bir alfa ve bu unvanı hak ediyor. Jang kızına güvendi, ben de öyle. Ben de onu seçtim." Bana dönüp bakıyor. "Ve yine onun yanında duracağım. O benim alfam." Diz çöküyor.

"Ve benimki," diyor Dom diz çökerek. Con eğilir. "Benimkini."

Diğer betalar da başlarını sallayarak ve eğilerek onları takip ediyor. "Alfa'mız."

Sürüye dönüp bakıyorum, hepsi dizlerinin üzerine çökerken zar zor konuşabiliyorum. "Bizim alfamız, bizim alfamız." İlahi tüm topraklarda çınlıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

Marie bir adım öne çıkıyor ve bana döndüğünde herkes sessizleşiyor. Elinde babamın zinciri vardı, hiç çıkarmadığı. Çıkardığında düşmüş olmalı. Uzun, altın bir zincir ve tabanında uluyan bir kurt var - bir alfa sembolü. Bana doğru geliyor. "Sen her zaman bir alfa oldun Quinn, ama şunu bil. Sürü nereye gidersen git seni takip edecek. Biz seniniz ve sen de bizimsin. Bizim alfamız. Sen bizim için savaştın, şimdi biz de senin için savaşacağız. Bu hepimizin istediği tören olmayabilir ama zaman değişti. Burada, topraklarımızın kalbinde, kabul edip liderlik edecek misin?"

"Yapacağım," diye fısıldıyorum diz çöküp annemin gururlu gözlerine bakarken. Onları yanlış yönlendireceğimden hâlâ endişe ediyorum ama bana duydukları güvene rağmen onlar, Jang ve kendim için denemem biliyorum. "Yaşayacağım, öleceğim ve tanrıça beni eve çağırana kadar bu sürüye hizmet edeceğim." Kelimeler doğal olarak geliyor.

Gülümsüyor ve kolyeyi başımın üzerine örttüğünde başımı eğiyorum. Rahatça göğüslerimin arasına düşüyor ve başımı kaldırırken onu örtüyorum. "O halde Quinn, annemiz ve bu sürünün başrahibesi olarak seni yeni alfamız ilan ediyorum. Ayağa kalk ve halkınla yüzleş."

Bana elini uzatıyor ve ben de ayağa kalkıp sürüme dönüyorum, başları neşeli ulumalarla geriye doğru eğiliyor. Onlar bana seslenip mutluluklarını gösterirken, yer onların ellerini ve ayaklarını yere vurmalarıyla titreşiyor. Marie bana gülümsüyor, gözlerindeki yaşlar benimkileri yansıtıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum kızım, baban da duyardı Quinn." Daha parlak gülümsüyor. "Alfa'yı kastediyorum."

Adamlarıma dönmeden önce kalabalığa bakıp her şeyi içime çekiyorum. En çok onlar uluyor ve alkışlıyor ve gözlerini yakaladığımda bana göz kırpmıyorlar. Bu bana bir fikir verdi ve Beyaz'a baktım.

"Adamlarımın beta olmasını istiyorum."

"Bu senin kararın, Alfa." Başını sallıyor. "Bu unvanı onlarla memnuniyetle paylaşırım. Onlar değerli savaşçılar."

Arkamı dönüp onlara sırtıtıyorum. "O zaman siz benim betalarımsınız, ben de sizin alfanızım."

"Eşimiz." Vale sırtıtıyor.

"Aşkımız." Lucien başını sallıyor. "Her şeyimiz," diye ekliyor Jai.

Sürümün önünde dururken, yaralarımın nihayet iyileşmeye başladığını hissediyorum.

ŞAFTÖR YEDİ-EİLHt

T Sürü bu gece kutlama yapıyor. Sadece çiftleşmemi değil, alfa olarak atanmamı da. Kaçtım ve kendimi burada, ölülerimizi koyduğumuz taşın önünde buldum. arkamda olduğunu hissediyorum.

asla geride kalmazlar, ama ay etrafı aydınlatırken bana huzur verirler.

Tepede diz çökmüş, altın zincire bakıyor ve onları gururlandırabilmeyi umuyorum. Hayatımı bunun için harcayacağım kesin. "Seni gururlandıracağım baba," diye fısıldıyorum. "Senin olduğun alfa olmak için her gün elimden gelenin en iyisini yapacağım, senin yarısı kadar güçlü ve emin olmak için" Dudaklarımı yalayarak devam ediyorum. "Keşke seni son bir kez, sadece bir anlığına görebilseydim. Bencilce ama beni böyle görmeni istiyorum."

"Biliyorum, Quinny'm."

Tanıdık bir gümbürtü başımı kaldırmama ve gözlerimin açılmasına neden oldu. Önümde babam Jang duruyor. Solgun ve kenarları hafif mavi, sanki tam olarak burada değilmiş gibi. Ay büyüsü, fark ediyorum. Bana sırtıyor. "Senin inanılmaz bir alfa olacağından asla şüphe etmedim. Kendine bir bak kızım. Çok güçlüsün ve seninle çok gurur duyuyorum."

"Baba," diye fısıldıyorum, ona uzanmak istiyorum ama ellerimin içinden geçeceğini bildiğim için onları yumruk yapıyorum. "Seni çok özledim."

"Biliyorum, Quinn'im." Hüzünle sırtıyor. "Ama buradayım ve beni göremesen bile her zaman burada olacağım. Sen tekrar aramıza katılana kadar senin yanında olacağım."

"Biz mi?" Kaşlarını çatıyorum.

"Biz." Sırtıyor.

Birden yanındaki hava parçalanıyor ve ben geriye düşüyorum. Onun yanında, tıpkı onun gibi parlayan annem, babam ve kız kardeşim var. Hepsi bana gülümsüyor.

"Şu haline bak, Quinny." Annem genişçe sırtıyor, uzun zamandır görmediğim tanıdık bir bakış. "Çok güzel ve güçlüsün."

"Anne." Titreyen dudaklarımı kapatıyorum, gözyaşlarım beni kör ediyor ve göz kırparak onları uzaklaştırıyorum, bunun bir anını bile kaçırmak istemiyorum.

Bu tanrıçadan bir hediye. Her alfaya bir tane verilir ama Jang bana kendisinininkinin ne olduğunu hiç söylemedi. Önemli değil, çünkü benimki alabileceğim en iyi hediye.

"Quinn'im," diye gülüyor babam, Jang'a gülümseyerek. "Kızımız, seninle çok gurur duyuyoruz, bunu asla unutma. Kalbinle liderlik et ve asla yanılmayacaksın." Arkama bakıyor. "Seni korkutacak kadar derinden sev. Bu dünyada sevgiden daha güçlü bir şey yoktur." Kız kardeşimi ve annemi daha yakına çekiyor. "Gittiğinde bile kalacaktır."

"Hepinizi çok özledim." Hıçkırma hıçkırma ağlıyorum.

"Biliyorum." Annem gülümsüyor. "Biz hep buradaydık kızım ve hep burada olacağız, seni izleyeceğiz. Senin büyüdüğünü görmekten gurur duyuyoruz ve çok mutluyuz."

"Bu adil değil. Burada olman gerekirdi."

"Hayır, kızım," diye mırıldanıyor Jang. "Olması gereken bu. Her şeyin bir nedeni vardır, bunu unutma. Biz öldük ama kaybolmadık. Senin içinde, eylemlerin ve hikayelerin aracılığıyla yaşamaya devam ediyoruz ve son geldiğinde birlikte olacağız."

"Lütfen, lütfen kal," diye yalvarıyorum onlar gözden kaybolmaya başlarken.

"Sonuna kadar kalbinde olacağız," diye sesleniyor babam. "Bunu sakın unutma."

"Tekrar görüşeceğiz Quinny," diye sesleniyor kız kardeşim ve Jang'ı bırakıp gözden kaybolurlarken mutlulukla el sallıyor.

"Ona ve eşime benim için göz kulak ol," diye sesleniyor ve arkamdan bir gürültü kopuyor.

"Yapacağız," diye yemin ediyor arkadaşlarım.

Jang bana baktı. "Yıllar önceki hediyem sendin." Gözlerim açılıyor. "Tanrıça randevu gecemde geldi ve bana kaderi büyük işler yapmak olan bir kızım olacağını söyledi. Çok haklıydı. Artık bu senin sürün Quinn ve senin hükümdarlığın altında çiçek açmasını görmek için sabırsızlanıyorum, alfam." Diz çöküyor. "Seni seviyorum, Quinny."

"Seni seviyorum, Jang." Elimi kalbimin üzerine koyarak hıçkırdım.

"Bu bir veda Quinn, ama sonsuza kadar değil." Elini kaldırıyor ve ben de aynı hareketi yapıyorum. Yemin ederim onu hissedebiliyorum ve o da gülümsüyor. "Annene benim için göz kulak ol, eğer izin verirse. Seni bir kez daha ayda görecekim." Ortadan kayboluyor.

Hıçkırarak öne doğru düşünüyorum ve boynumdaki metalin ısındığını hissediyorum. Onlar olduğunu biliyorum. Burada benimle birlikteler, beni rahatlatıyorlar ve sonra gerçek kollar beni sarıyor, ağlarken beni tutuyorlar.

"Sus, aşkım," diye mırıldanıyor Vale, beni öperek. "Dünyayı dinle. Hisset. Onlar buradalar. Esen rüzgârda, gıcırdayan ağaçlarda, etrafımızdaki hayvanlarda. Buradalar ve seninle birlikteler."

"O haklı." Lucien gözyaşlarımı öpüp uzaklaştırıyor. "Biz de öyle. Asla yalnız olmayacaksınız."

"Bir daha asla," diye söz veriyor Jai, bana daha sıkı sarılarak. "Sonuna kadar biziz Quinn."

"Kimin aklına gelirdi ki?" Gözyaşlarımı silerek boğuk bir sesle söyledim. "Avcılar ve bir kurt."

Bu onların sırtmasına neden oluyor ve ay etrafımızı sevgiyle sarıyor.

Ona bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Cevap yok ama sorun değil. Arkadaşlarımın ellerini tutuyorum ve her şeyin yoluna gireceğini bilerek ışınlarının altında duruyorum. Yas tutacağım ve ailemi her şeyden çok özleyeceğim günler olacak ama burada bir ailem var ve zamanı geldiğinde yine birlikte olacağız.

Sonuna kadar beni bekleyecekler.

Ne de olsa hepimiz Ay'ın çocuklarıyız.

EPILOG

"Nah, küçük cadı," diye sesleniyor karanlık ses, boğuk tınısı beni titretiyor. Bir tanrı için, o gerçekten sabırlı bir adam. uzun. Onu kurup bir çağırma büyüü yaptığımda bunu beklemiyordum ama gidecek başka yerim yoktu. İçimdeki büyü karanlık bir şeyi çağırıyordu ve yardıma ihtiyacım var yoksa meclisimin, sarayımın ve bildiğimiz bu dünyanın çöküşü olacak

Bağdaş kurarak otururken, "Bir kez daha baştan alalım," diye ısrar ediyor. Birkaç gün önce ortadan kayboldu ve paniğe kapıldım, ama geri döndü, bu da şu soruyu akla getiriyor - eğer gidebiliyorsa, o zaman neden gitmedi?

"Sana söyledim," diyorum adımlarımı hızlandırırken, "nasıl çağırdığımı bilmiyorum, büyümüzden beslenen iblis de bilmiyor. Sen gittiğinde, ben de o şeytandan kurtulmaya çalışıyordum.

benim cadılar meclisim. Onlara gösterebilirim iblisi kovabileceğimi ve iyi olacağımızı düşündüm ama çok daha kötü bir şey çağırdım." Ona bakıyorum. "Yanlış bir şey çağırdım, karanlık bir şey... ölü bir şey. Lütfen Phrixius, lütfen bana yardım et."

Bahsettiğim iblisin gölgelerden itildiğini hissediyorum, sanki dünya böyle bir kötülük ortaya çıktığında duraklıyor. İblisin sıcaklığı sırtımla buluştuğunda içimi soğuk bir ürperti kaplıyor. Tanrı ayağa kalkıyor, iblisin gözleriyle karşılaştığında öfkeden kaşları çatılıyor - hayatım boyunca peşimi bırakmayan iblisin gözleriyle, hepimizi bu karmaşaya sokmadan önce kendimden kurtulmaya çalıştığım iblisin gözleriyle.

"O yapamaz ama ben yapabilirim. Sana söyledim küçük cadı, sadece sinir bozucu küçük bir anlaşma yap ve ben seninim," diye mırıldanıyor kulağıma. Sesi pürüzsüz ve rahatlatıcı, beni ona doğru sallıyor, on sekiz yaşıma girdiğimden beri pazarladığı pazarlığa boyun eğmek istiyorum.

Asla kabul edemeyeceğim bir şey, ama bir an için duraksıyorum.

"Hayır," diye tersliyor Phrixius, öfkesi beni iblisin etrafımda ördüğü büyüden koparıyor ve kıkırdayan iblise öfkeli bir bakış atan Phrixius büyü çemberinden çıkıp elbisesini düzeltiyor ve önümde durana kadar da durmuyor.

Güçleri içimde dalgalanıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

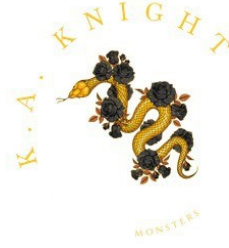
"Sana yardım edeceğim. Ne de olsa beni sen çağırdın ve tuzağa düşürdün," diye karşı çıkar. İblis, "Bir tanrı böyle karanlık ve şeytani şeyleri nereden bilebilir ki?" diye karşılık verir.

"Alçak bir yer sürüngeinden daha fazlası," diye cevap veriyor tanrı ve beni onların arasında sallanırken bırakıyor, başım onların gücünden ağrıyor.

Karanlık, şeytani, soğuk ve ölü bir şey bileğimi kavrayıp beni aşağı çekiyor ve bir çılgılık atarak iblise ve tanrıya uzanıyorum ama artık çok geç.

Çağırdığım şey beni mağaramdan çıkarıp avucunun içine aldı.

K.A. KNIGHT HAKKINDA

K.A Knight, nefret etmeyi sevdiğiniz canavarları yazarak, kafasındaki tüm hikâyeleri ve karakterleri dışarı çıkarmaya çalışan USA Today çoksatan bağımsız bir yazardır. Okumayı seviyor ve eline geçen her kitabı yutuyor ve ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLoj>

AYRICA K.A. KNIGHT TARAFINDAN

THEIR CHAMPION SERİSİ *Distopik RH*

[Çorak Zirve](#)

[Şehirler](#)

[Uluslar](#)

[Onların Şampiyonu Boyama Kitabı](#)

[Onların Şampiyonu - omnibus](#)

[Kayıplar](#)

[Lanetliler](#)

[Onların Şampiyon Yoldaşı - çok amaçlı kitap](#)

DAWNBREAKER SERİSİ *SCI FI RH*

[Ayama'ya Yolculuk](#)

[Ayama'yı Düşlemek](#)

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ *(PNR) (RH)*

[Aurora'nın Cadılar](#)

[Meclisi Aurora'nın](#)

[İhaneti](#)

HER MONSTERS SERİSİ *PNR RH*

[Öfke](#)

[Nefret](#)

3. kitap *yakında geliyor.*

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ *PNR*

[Pretty Painful](#)

[Pretty Pretty](#)

[Bloody Pretty](#)

[Pretty Stormy](#)

[Wild Hot Pretty](#)

[Faces](#)

[Güzel Hecelendi](#)

[Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 1](#)

[Düşmüş Tanrılar - çok ciltli kitap 2](#)

MAHKEMELER VE KRALLAR ^(PNR) (RH)

[Kabuslar Mahkemesi](#)

[Ölüm Mahkemesi](#)

[Canavarlar Mahkemesi](#)

Kâfîrler Mahkemesi (Çok yakında!)

YASAK OKUMALAR (STANDALONE)

[\(Babasının\) \(Melek\)](#) ÇAĞDAŞ

[Üvey Kardeşlerin Sevgilisi](#) (ÇAĞDAŞ) (RH)

EFSANELER VE AŞK ÇAĞDAŞ

İsyân

Asi yakında geliyor..

GÜZEL YALANCILAR ÇAĞDAŞ RH

[Durdurulamaz](#)

[Kırılmaz](#)

UNUTULMUŞ ŞEHİR ^{PNR}

[Korkunç Yalanlar](#)

[Korkunç Korkunç](#)

[SonlarGerçekler](#)

ENGEREKLER DENİZİ EVRENİ STANDALONE'LARI

[Scarlett Limerence](#)

[\(ÇAĞDAŞ\(ÇAĞDAŞÇAĞDAŞ\) \(Den of](#)

[Vipers\)](#) [Nadia'nın Kurtuluşu](#) [Alena'nın](#)

[İntikamı](#) RH

[Gangsterler ve Silahlar](#) ÇAĞDAŞ (Loxley Savage ile birlikte yazılmıştır) 0RH

STANDALONLAR

Bekleme ÇAĞDAŞ [Dalgıcın Kalbi](#)

ÇAĞDAŞ RH [Yıldızların Tacı](#) SCI FI RH

AUDIOBOOKS

[Çorak Topraklar](#)

[Zirve](#)

[Öfke](#)

[Nefret](#)

[Engerekler Denizi](#) (Podium Audio'dan)

[Gangsterler ve Silahlar](#) (Podium Audio'Babamın Meleği

"ddan) (Podium Audiodan) [Üvey Kardeşlerin Sevgilisi](#)

(Podium Audiodan) [İris'in Kılıcı](#) (Podium Audio'an)

[Deadly Affair](#) (From Podium Audio) Deadly

Match (From Podium Audio) Deadly Encounter

(From Podium Audio) Stolen Trophy (From

Podium Audio) Crown of Stars (From Podium

Audio)

Korkunç Yalanlar (Podium Audio'dan)

Korkunç Gerçekler (Podium Audio'dan)

Korkunç Sonlar (Podium Audio'dan)

Kabuslar Mahkemesi (Podium Audio'dan)

Durdurulamaz (Podium Audio'dan)

Unbreakable (Podium Audio'dan)

Parçalanmış Gölgeler (Podium Audio'dan)

ORTAK DÜNYA PROJELERİ

[Blade of Iris](#) - Mafya Savaşları (ÇAĞDAŞ) (RH)

ORTAK PROJELER - Erin O'Kane

HER FREAKS SERİSİ (PNR Distopik)

[Sirk Kurtar Beni 1](#)

[RingmasterEvcilleştirmek 'İpte](#)

[Yürümek](#)

[Her Freaks Serisi - çoklu kitap](#)

STANDALONLAR

[Kahraman Kompleksi](#) (PNR) (RH)

[Karanlık Temptations](#) Kısa Hikayeler Koleksiyonu, ft. Sadece Bir Gece & Circus Noel'i Kurtarır

VAHŞİ ÇOCUKLAR SERİSİ *ÇAĞDAŞ RH*

[The Wild Röportajı](#)

[Wild Turu](#)

[Vahşi Final](#)

[Vahşi Çocuklar](#) - Omnibus

ORTAK PROJELER - Ivy Fox

Ölümcül Aşk Serisi *ÇAĞDAŞ*

[Ölümcül İlişki Ölümcül](#)

[Ölümcül](#)

[KarşılaşmaMaç](#)

ORTAK PROJELER - Kendra Moreno

STANDALONLAR

[\(Çalıntı\) \(Troph\)](#) *ÇAĞDAŞ RH*

[Çatlak Gölgeler](#) *(PNR) (RH)*

[Yak Beni](#) *PNR*

ORTAK PROJELER - Loxley Savage

TERK EDİLMİŞLER SERİSİ *SCI FI RH*

[Carmen'in Yakalanması](#)

[Shiloh'un Çalınması](#)

[BarındırılmasıHarlow'u](#)

[n](#)

STANDALONLAR

[Gangsterler \(ve\) Silahlar](#) *ÇAĞDAŞ, VIPERS'IN EVRENİNİN DENİNDE*

DIĞER ORTAK YAZARLAR

[Shipwreck Souls](#) *(Kendra Moreno & Poppy Woods ile)*

[The Horror Emporium](#) *(Kendra Moreno & Poppy Woods ile)*

HATA BULMAK?

Lütfen bu bilgileri thenuttyformatter1@gmail.com adresine e-posta ile gönderin:

- *yazar adı*
- *KİTABIN BAŞLIĞI*
- *hatanın ekran görüntüsü*
- *önerilen düzeltme*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

